Cărți pentru suflet

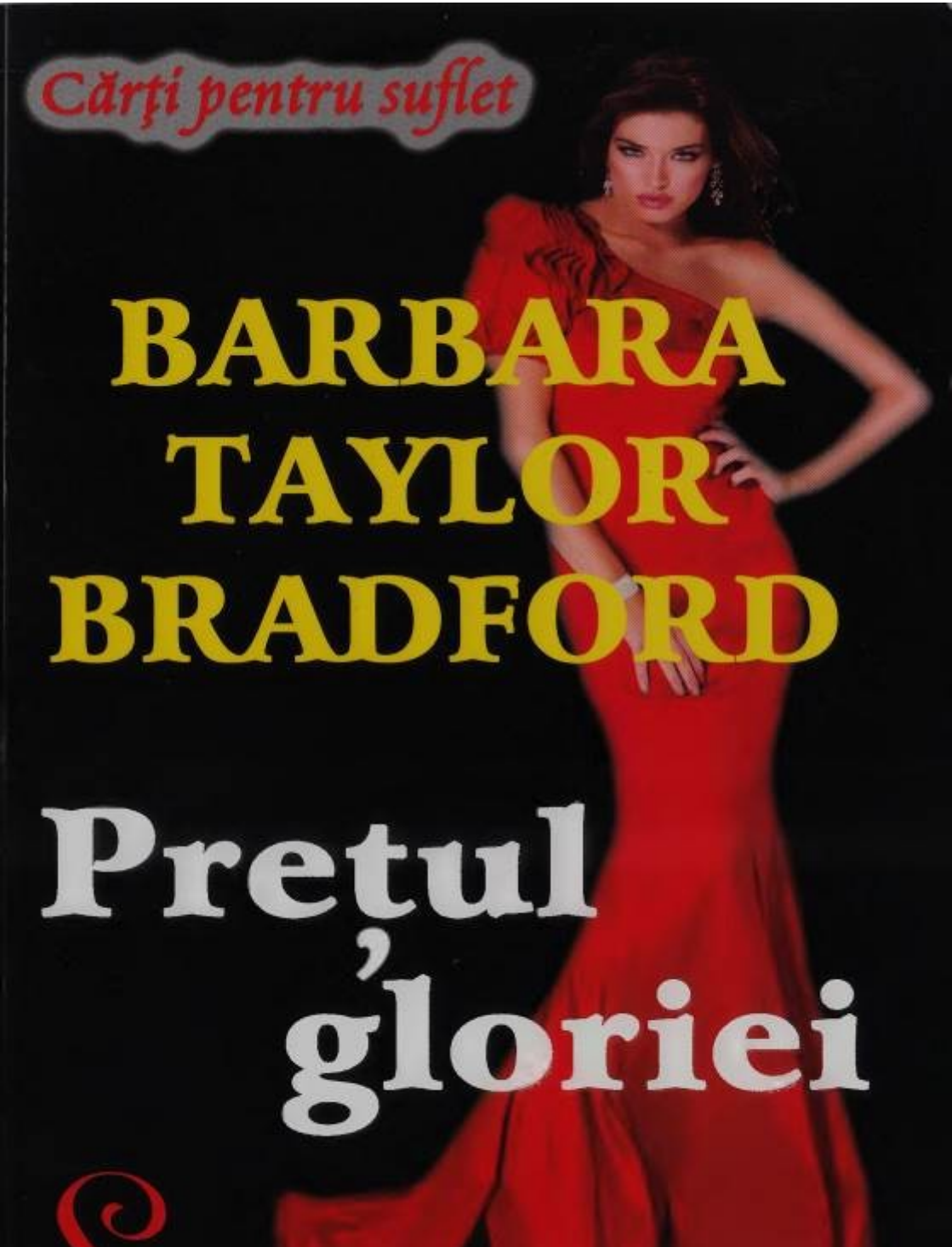

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Prețul gloriei

BARBARA TAYLOR BRADFORD

PREŢUL GLORIEI

Traducere: Anca Irina Ionescu

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BRADFORD, BARBARA TAYLOR
Preţul gloriei / Barbara Taylor Bradford;
trad.: Anca Irina Ionescu.— Bucureşti: Lider, 2013
ISBN 978 – 973 – 629 – 313 – 9
I. Ionescu, Anca Irina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Copyrighte Barbara Taylor Bradford 2009
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Limited under the title:
BREAKING THE RULES

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin Editurii LIDER.
Editor CASANDRA ENESCU

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti

Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

În amintirea iubitei Patricia Parkin, redactor şi prietena mea de peste treizeci de ani din Marea Britanie, care s-a stins din viaţă la 20 martie 2009. Mi-ai spus să ascult şi am ascultat. Şi te mai ascult şi acum, Patricia, şi am să te ascult întotdeauna.

Cartea aceasta este pentru soţul meu, Bob, care cunoaşte numeroasele motive pentru care i-o dedic cu cea mai devotată şi profundă dragoste.

PROLOG

Martie 2006

Era un bărbat robust, plinuţ, la vreo treizeci de ani. Se rezema de camionetă şi părea tulburat. Trase lung din ţigară, întrebându-se ce făcea Bart de întârzia. După calculele lui, acesta trebuia să-şi fi terminat treaba şi să se fi întors până acum, iar amândoi ar fi trebuit s-o şteargă de la locul crimei. Se uită la ceas; era patru şi câteva minute. Ar fi trebuit să fie deja pe drum. S-o ia înapoi spre Londra.

Întrebându-se dacă să pornească în căutarea lui Bart, îşi concentra brusc atenţia către un zgomot. Se aplecă uşor în faţă, încercând să zărească printre copacii inundaţi de lumina soarelui ce anume era. Ascultă cu atenţie, încruntându-se şi întrebându-se ce auzise de fapt. Un foşnet? Zgomot de crengi rupte? Da, asta era. Şi parcă şi un geamăt înfundat? Nu era foarte sigur că fusese un geamăt... *dar poate că asta era.*

Se ruga la Dumnezeu ca Bart să nu fi încercat din nou vreuna dintre schemele lui. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost amândoi în rahat. *Ar fi fost ca şi morţi.*

Simţind că-şi pierde răbdarea, Sam – căci acesta era numele lui – se hotărî brusc să facă ceva. Aruncă ţigara pe potecă şi o strivi cu piciorul. Scoase cheia din contact, închise portiera şi pomi grăbit pe potecă intrând în desişul pădurii. Locul păru dintr-odată mai întunecos, căci cerul şi lumina soarelui erau obturate de coroanele dese ale copacilor care formau o boltă deasupra lui.

Câteva clipe mai târziu, Sam ajunsese aproape de poiană; sunetele se auzeau acum mai clar… Bart înjura şi gâfâia de mama focului… apoi se auzi un ţipăt de femeie înăbuşit rapid de Bart. Apoi alte foşnete.

Sam înjură în barbă apoi, o luă la fugă şi începu să strige:

— Bart! Bart! Pentru Dumnezeu, încetează!

Luat prin surprindere, Bart ridică brusc capul, se întoarse spre Sam şi rămase nemişcat.

Tânăra ţintuită sub el profită de ocazie, întinse mâna dreaptă, apucă o piatră şi îl pocni zdravăn pe Bart în tâmpla stângă cu o forţă nebănuită. Aruncă apoi piatra şi îl împinse la o parte. Rănit, cu sângele şiroindu-i pe faţă, Bart căzu pe spate.

Femeia sări în picioare, îşi trase blugii în sus şi o luă la fugă, afundându-se tot mai adânc în pădure şi strigând din răsputeri:

— Gypo, Gypo! Vino-ncoa’, băiatu’!

Sam rămase încremenit, şocat de eşecul misiunii. Un tropot de copite şi zgomotul înfundat al potcoavelor ce izbeau poteca îl făcură să

înţeleagă că fata fugise. Era deja departe, iar acum nici gând s-o mai poată prinde.

Venindu-şi în fire, alergă spre Bart, care zăcea pe spate cu ochii închişi, cu capul şi faţa pline de sânge. Se aplecă deasupra lui, îi luă pulsul care era slab şi observă că respira încă. Era în viaţă, cel puţin deocamdată. Ticălos tâmpit, s-a luat de fată şi a încercat să i-o tragă. Aşa îi trebuie!

Îl apucă pe Bart de sub braţe şi îl târî de-a lungul potecii, oprindu-se din când în când ca să-şi mai tragă răsuflarea. I se prelingea sudoarea pe faţă. Era neobişnuit de cald pentru luna martie. În cele din urmă, ajunse cu greu la camionetă, deschise uşile din spate şi îl trase pe Bart înăuntru. Îl acoperi cu o cuvertură, închise uşile, sări la volan, dădu înapoi de-a lungul potecii prăfuite până ajunse în pantă. Întoarse maşina şi coborî apoi spre şoseaua principală, luând-o spre sud. Nu ştia dacă Bart era mort sau mai trăia. Tot ce ştia era că trebuie să dispară cât mai repede din zona aceea, înainte ca fata să dea alarma.

Cu trupul încordat şi chipul schimonosit de spaimă, Sam apăsa pe acceleraţie ca un nebun; după o vreme, reduse viteza. Tot ce-i mai lipsea acum era să-l mai oprească şi vreun poliţist pentru depăşirea limitei de viteză.

La naiba! Treaba era nasoală rău. Şeful avea să le scoată maţele să-şi facă bretele din ele pentru încurcătura pe care o făcuseră şi pentru că nu reuşiseră să elimine fata. Nu, stai aşa! Era

greşeala lui Bart. Nu el dăduse greş. Dar, ştiind cum acţionează şeful, era sigur că-i aştepta pe amândoi un glonte în ceafă.

— Nu şi dacă am să găsesc o soluţie. Nu eu, murmură Sam în sinea lui. Dar ce să fac cu Bart rănit sau cu cadavrul lui, în caz că moare? Cum să mă descotorosesc de el? Să-l las în faţa unui spital în vreun alt oraş? Să-l las pe marginea drumului?

Habar n-avea. Tot ce ştia era că trebuie să scape cumva de mânia şefului…

PARTEA ÎNTÂI

Mai întâi vine iubirea
August – Decembrie 2006

Fii iubita mea şi stai lângă mine
şi vom descoperi plăceri divine,
Pe nisipuri aurii şi ape cristaline,
Prinşi în mreje din mătăsuri fine.

Din *Momeala*
de John Donne (1572 – 1631)

Capitolul 1

Tânăra care mergea grăbită pe Fifth Avenue nu era conştientă de privirile pe care le atrăgea în timp ce păşea apăsat prin ploaie de parcă n-ar fi

căzut niciun strop. Era mult prea concentrată asupra propriilor gânduri ca să-i mai ia în seamă pe trecători.

Însă ei o observau. Se uitau intens la ea, dădeau din cap aprobator, zâmbeau admirativ. Fata atrăgea atenţia din mai multe motive. Avea un aer oarecum exotic, cu pomeţi înalţi, sprâncene negre frumos arcuite deasupra frunţii înalte şi a ochilor mari, negri. Părul negru strălucitor era prins lejer la spate, într-o coadă de cal care îi ajungea până aproape de talie. Deşi nu era frumoasă în sensul clasic al cuvântului, era totuşi atrăgătoare şi avea ceva unic în înfăţişare. Înaltă, zveltă, suplă, se mişca cu graţie şi cu o eleganţă înnăscută.

Era îmbrăcată simplu; purta o bluză albă de bumbac, fără mâneci, şi balerini, iar singurele ei accesorii erau nişte cercei cu perle şi ceasul de la mână. Avea o poşetă veche neagră, Hermes Kelly, întreţinută bine care fără îndoială arătase mai bine cândva, dar care i se potrivea perfect.

Ploua torenţial şi fata era deja udă până la piele, dar nu se sinchisea să caute un taxi. Oricum, nu ar fi avut niciun rost, căci toate erau ocupate. Se ducea acasă şi, spre uşurarea ei, acum nu mai avea mult. Mai avea două intersecţii şi ajungea pe Strada Douăzeci şi Doi colţ cu Bulevardul Nouă.

În urmă cu o lună, cu ajutorul singurului ei prieten din New York, un tânăr pe nume Dax, îşi găsise o locuinţă perfectă; o cameră confortabilă, cu două debarale spaţioase şi baie proprie, într-o

casă veche pe această stradă drăguţă. Faptul că se afla în Chelsea îi amintea de Londra, îi dădea un sentiment de siguranţă şi o făcea să se simtă bine aici.

Când plecase din Londra, renunţase şi la numele ei; acum i se spunea M, iar pe M nu o deranja ploaia. Era chiar răcoritoare în această după-amiază toridă de august, când temperatura trecuse de 38°C la umbră.

Leni, tânăra recepţioneră de la Agenţia de Modele Blane spuse cu un zâmbet larg:

— Pun pariu că putem să facem omletă pe trotuar astăzi, M. Ce zici, încercăm?

M îi răspunse cu un surâs amabil. Leni se străduise s-o ajute chiar din ziua în care se cunoscuseră. Se dusese la Agenţia Blane chiar a doua zi după sosirea în Manhattan, în urmă cu două luni. Deşi nu i se făcu nicio ofertă de angajare, primise asigurarea că avea şanse considerabile, iar felul prietenos în care se purta Leni îi dădea mari speranţe. M ştia că va reuşi ca model. Trebuia; nu avea încotro. Nu numai că trebuia să demonstreze ceva familiei sale, însă avea o datorie şi faţă de ea însăşi şi nimic nu putea s-o oprească.

Aruncă o privire la ceas şi clipi din ochi. Era ora patru, ceea ce însemna nouă la Londra şi, de regulă, în fiecare vineri la ora aceasta o suna pe sora sa. Deşi M trecuse deja de douăzeci de ani şi se considera foarte capabilă, sora ei mai mare era

îngrijorată, ştiind-o singură la New York. Dar aşa era ea, îşi făcea griji pentru orice. M o iubea şi îi era dor de ea, dar dorinţa de a se descurca singură fusese o provocare mult prea ispititoare ca s-o poată ignora. Aşa că acum era aici şi încerca să devină model, să devină o a doua Kate Moss. Zâmbi în sinea ei la acest gând. Numai de-ar fi aşa! Mări pasul, traversă Bulevardul Şapte şi se îndreptă spre Bulevardul Opt, mărind ritmul.

Casa ei se afla la mijlocul Străzii Douăzeci şi Doi şi, când se apropie mai mult, zări în capul scărilor o siluetă zgribulită rezemată de uşa de la intrare. Îl recunoscu imediat pe prietenul ei, Dax. Se cunoscuseră la Agenţia Blane, când sosise pentru prima dată la New York. Îmbrăcat în blugi şi cu tricou, se apăra de ploaie cu un ziar pe care îl ţinea deasupra capului. Era la fel de ud ca şi ea şi, când se apropie mai mult, văzu că tremura tot şi era palid la faţă.

— Dax, ce faci aici? exclamă ea, scoţând cheia din poşetă.

— Sunt ciuciulete, răspunse el zâmbind larg.

— Asta văd şi eu, hai să mergem înăuntru. Tremuri tot… eşti bolnav?

— Sunt puţin răcit, asta e tot.

Se ridică în picioare şi o urmă înăuntru.

Uzi leoarcă, se opriră un moment în holul de la intrare, placat cu gresie. Apa curgea şiroaie de pe ei. Ca trezită dintr-un vis, M îl apucă de mână şi-l trase într-un vestibul, precizând că Geo, fata de la

care închinase camera, insista ca locuinţa ei să fie ţinută perfect curată.

— Dezbracă-te aici şi hai să te usuci, Dax. În comoda de lângă şifonier găseşti prosoape. Mă întorc imediat să-ţi aduc ceva uscat de îmbrăcat.

— Mulţumesc, spuse el, continuând să tremure dar zâmbindu-i larg.

M ieşi din încăpere, îşi scoase în grabă hainele ude leoarcă, inclusiv lenjeria, şi le aruncă în cadă, apoi se şterse bine şi îşi trase pe ea o pereche de pantaloni de bumbac, un tricou şi îşi puse pantofi uscaţi în picioare. Scoase din şifonier un halat mare de baie, se duse jos şi bătu la uşa vestiarului. Când Dax deschise, îi întinse halatul.

— Ăsta ar trebui să-ţi vină bine, Dax. Mă găseşti în bucătărie... Am să fac un ceai concentrat şi fierbinte.

— Tratamentul englezesc universal valabil pentru orice, murmură el.

— Nu-ţi mai bate joc de el, spuse M şi se grăbi spre bucătărie. Puse ceainicul la fiert, apoi scoase telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni şi formă numărul surorii ei din Londra.

— Bună, eu sunt! exclamă ea, când se auzi un clic la capătul celălalt. Sunt în viaţă şi dau şi din picioare. Ce mai faci, Păsărică?

— Fac foarte bine, draga mea, chiar foarte bine săptămâna aceasta şi uite ce este: ştii că nu-mi place porecla asta, pe care mi-ai dat-o când erai mică. Hai să renunţăm la ea, vrei?

Sesizând amuzamentul din vocea ei, M chicoti, apoi continuă:

— Cum mai merg treburile? Ai noştri ce fac, sunt bine cu toţii?

— Da, sunt bine. Am primit veşti de la mama şi de la tata. Îţi transmit salutări. La fel şi bunica.

— Ce mai face Buni? Se simte mai bine?

— Da, mult mai bine, şi sunt sigură de asta, deoarece mama şi tata sunt la ea în Australia. Ştii cum îi îmbărbătează mama pe toţi şi îi face imediat să se simtă mai bine. Şi Buni nu face nici ea excepţie de la regulă. Sigur că o ajută foarte mult prezenţa mult iubitei sale fiice.

— Mă bucur să aud că Buni se simte mai bine. Am să-i dau şi ei un telefon în weekend. Alte noutăţi?

— Nu prea am.

Cele două surori mai vorbiră puţin, apoi îşi luară rămas-bun. M puse mobilul pe masă, deschise bufetul şi scoase ceainicul mare, cafeniu, pe care îl cumpărase când se mutase în casa în care locuia.

Puse şase linguriţe de ceai în recipient şi turnă apa fierbinte deasupra. Gândurile îi rămăseseră la sora ei; M îşi făcea griji pentru ea, acum că rămăsese văduvă. Soţul surorii sale murise în mod tragic, în urma unui atac de cord, acum doi ani, iar M îşi dădea seama să sora ei încă nu se obişnuise cu ideea. Şi era de înţeles. Avuseseră o relaţie foarte solidă şi se iubiseră foarte mult.

Erau mai tot timpul împreună, nedespărţiţi ca nişte siamezi, cum îi plăcea uneori lui M să spună, gândindu-se la ei. Şi apoi, dintr-odată, absolut pe neaşteptate, el se dusese… uite-aşa, cât ai clipi. Avea doar treizeci şi trei de ani, era mult prea tânăr.

Atunci îl auzise pe fratele ei spunând că viaţa este plină de surprize, din care 75% sunt proaste. Nu l-a contrazis atunci, dar s-a supărat şi l-a făcut cinic. Acum însă nu mai era chiar aşa de sigură că nu avea dreptate. Viaţa avea uneori obiceiul să te izbească direct în faţă. Comentariul fratelui ei în acea discuţie era tipic pentru el. Îi amintise că ce este sortit să se întâmple se întâmplă oricum, că viaţa îşi are regulile ei pe care nimeni şi nimic nu le putea schimba. M oftă încet, îşi puse mâinile pe vasul cu ceai şi se gândi la sora ei; îi resimţea puternic lipsa în acel moment. Fuseseră întotdeauna prietene foarte bune şi foarte apropiate.

— Te-am supărat cu ceva, M? Vreau să zic, când am glumit despre ceai?

M tresări speriată şi se răsuci ca să-l privească pe Dax, apoi exclamă:

— Nu te-am auzit când ai intrat în bucătărie. M-ai speriat.

— *Scuză-mă!*

M zâmbi.

— Bineînţeles că nu m-ai supărat, Dax. Ştii că nu mă şifonez aşa uşor. Se încruntă spre el şi adăugă:

Tot pari îngheţat până în măduva oaselor. Ceaiul acesta fierbinte o să-ţi facă bine. În timp ce vorbea, deschise dulapul, scoase două căni, turnă ceaiul şi adăugă lapte.

— Haide, Dax, vino aici şi așează-te lângă mine.

Dax îşi strânse cordonul de la halat, se înfăşură şi mai bine în el ca să-i ţină de cald, se aşeză în faţa ei şi prinse cana cu mâinile.

— Am venit s-o caut pe Geo, o informă el fără să fie întrebat câteva secunde mai târziu. Dar mă bucur că nu este aici. Îmi dau seama că, de fapt, cu tine voiam să vorbesc… Mă simt mai în largul meu cu tine când trebuie să discut despre problemele mele.

— Ştii că sunt gata să te ajut dacă pot, murmură M, examinându-l atent din priviri şi gândindu-se că poate dorea să vorbească tocmai despre Geo. Nu-şi putea imagina de ce spunea că se simte mai în largul lui cu ea când e vorba de problemele lui căci nu se manifestase în felul acesta până atunci. Probabil că acesta este modul lui de a scăpa dintr-o situaţie stânjenitoare. Haide, Dax, spune-mi ce nu merge.

— Nimic nu merge, răspunse el după o clipă sau două de gândire. Şi pentru că nimic nu-mi merge bine, mă gândesc foarte serios să plec la Los Angeles.

— Vrei să spui, să te muţi acolo de tot sau să te duci în vizită? întrebă ea.

— *Să mă mut de tot.* Ştii că vreau să mă fac

actor, nu vreau să fiu model, şi cred că singura modalitate de a ajunge actor este să mă mut la Los Angeles şi să-mi încerc norocul acolo.

M clipi din ochii ei negri şi rosti răspicat:

— Dar, Dax, n-ai să faci altceva decât să schimbi un oraş cu altul. Ai să-ţi iei şi problemele după tine.

— Nu chiar pe toate. Dacă plec, o las pe Geo în urmă, şi aceasta fără îndoială că îmi va rezolva una dintre probleme.

— Da? Pe care?

— Viaţa mea amoroasă încâlcită.

— Încâlcită? Chiar aşa?

M se lăsă pe spate, sorbi din ceai şi îl privi pe Dax pe deasupra cănii, aşteptând un răspuns.

— Aşa cred. Uite ce este, relaţia mea cu Geo a ajuns într-un punct mort. De fapt, ca să fiu sincer, batem pasul pe loc. Îmi place de ea, iar când am cunoscut-o am fost convins că este iubirea vieţii mele. Dar treburile nu merg prea bine şi cred că n-o mai interesează persoana mea… iar eu trebuie să mărturisesc, la rândul meu, că pasiunea mea pentru ea a slăbit.

Se lăsă şi el pe spătarul scaunului şi sorbi îndelung din ceai, uşurat acum că îşi luase povara de pe suflet.

— Poate că simţi asta, pentru că îţi închipui că n-o mai interesezi, dar eu sunt sigură că te înşeli. Este întotdeauna foarte încântată când îi dai telefon, asta pot să confirm. Locuiesc şi eu aici,

sper că n-ai uitat.

— De fapt, mai este o problemă, continuă Dax şi şopti, întinzându-se peste masă: M-am îndrăgostit de altcineva… Geo a lipsit foarte mult în ultima vreme şi, asta este, am cunoscut pe altcineva, cineva care mă scoate din minţi şi este înnebunit după mine.

— *Oh!* făcu M luată prin surprindere, neştiind ce să spună.

— E un om minunat, absolut excepţional, adăugă Dax.

— Înţeleg, murmură M şi lăsă jos cana de ceai.

— Nu mai face mutra asta aşa de supărată şi de uimită. Dax se trase mai aproape şi adăugă: Eu joc pe două fronturi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi sunt foarte fericit pe frontul lui. Dar şi pe al ei. Zâmbi larg şi chipul i se lumină. Însă nu aş vrea să mă ambalez prea tare cu el, aşa că cel mai bine ar fi să mă mut la Los Angeles. Să-mi realizez visul vieţii mele, ca să zic aşa, să încerc să devin actor şi să-mi suspend pentru un timp viaţa amoroasă sau sexuală, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, înţeleg şi îţi repet ceea ce ţi-am spus mai înainte: ai să-ţi iei problemele cu tine, indiferent unde te-ai muta.

— Nu, nu e aşa. Îi las pe Geo şi pe Jason aici. Două probleme bifate şi rezolvate. Acolo nu va mai trebui să mă ocup decât de cariera mea.

Fu cuprins brusc de un acces de tuse, sări de pe scaun, se scuză şi ieşi în fugă din bucătărie. M se

uita în urma lui încruntând sprâncenele. Deşi fusese luată prin surprindere de mărturisirea lui, că este bisexual, nu se simţea tulburată şi nici nu-l judeca. Însă era îngrijorată pentru starea sănătăţii lui. Arăta cu adevărat bolnav. O clipă mai târziu se întoarse şi îşi suflă nasul într-un şervet de hârtie.

— Îmi cer scuze, spuse el, şi se aşează din nou la masă.

— Ai o răceală zdravănă, aşa să ştii. M se ridică, se duse la unul dintre dulăpioare şi scoase din el o sticlă de Tylenol pe care i-o dădu:

— Ia puţin din ăsta şi bea-ţi ceaiul.

— Da, mami, spuse el zâmbindu-i şi luă trei pastile. Ei bine, slavă Domnului că cel puţin s-a oprit ploaia, murmură el privind afară pe fereastră. Aşadar, spune-mi ce crezi, M, să mă duc sau nu la LA?

— Zău că nu ştiu ce să-ţi răspund, răspunse M calmă. Presupun că acolo s-ar putea să fie mai uşor să capeţi un rol. Pe de altă parte, aud mereu că actorii mişună la tot pasul la Hollywood, că toţi sunt foarte frumoşi şi talentaţi, atât femeile, cât şi bărbaţii. Îi aruncă o privire pătrunzătoare şi încheie: Poate că nu faci altceva decât să fugi de Geo şi de Jason. Nu crezi că despre asta este vorba?

— Deloc. Mă gândesc la viitorul meu… în lumea filmului. Şi ştii că am fost la o mulţime de auziţii, am tot încercat să obţin un rol, chiar cu mult înainte să ne cunoaştem.

— Atunci gândeşte-te mai bine la mişcare aceasta. Nu face nimic pripit sau sub imperiul dispoziţiei de moment. Mai acordă-ţi câteva săptămâni, încearcă să găseşti ceva în New York, un rol la televiziune sau la vreun teatru. Cât despre Geo, spune-i că totul s-a terminat, dacă într-adevăr aşa este. E mare, o să înţeleagă; şi apoi, oricum spuneai că n-o mai interesezi. Cât despre Jason, nu ai decât două posibilităţi: să rămâi cu el sau să-i spui şi *lui* adio, ca să te poţi concentra pe carieră.

Dax rămase un timp cu privirea aţintită fix asupra ei, apoi izbucni într-un râs cu hohote, care se încheie cu un acces de tuse. După ce se linişti, spuse cu un zâmbet de cunoscător:

— Orice s-ar putea spune despre tine, dar nu că îţi lipseşte sinceritatea; ştii să spui omului exact ceea ce crezi despre el.

— Serios? Şi ce cred?

— Că sunt un neisprăvit.

— A, nu, te înşeli, nu am deloc o părere proastă despre tine, Dax, sincer. Dar şi sora mea spune întotdeauna că ştiu să pătrund esenţa lucrurilor. Şi exact asta am făcut şi în cazul tău… Se întrerupse căci se auzi soneria telefonului şi ridică receptorul. Alo? După ce ascultă câteva clipe, spuse: Foarte bine, şi ai să stai aici tot weekendul? urmă o altă pauză în care M ascultă, după care articulă din buze, fără sunet: E Geo. Vrei să vorbeşti cu ea?

Dar el dădu vehement din cap în semn că nu.

— Ok, Geo, aşa am să fac, spuse ea, am să fiu aici tot weekendul. Ne vedem luni. La revedere. Puse telefonul în furcă şi îi explică: Geo este la sora ei, în New Jersey. Rămâne acolo în weekend, cred că ai ghicit.

— Perfect, după cum vezi şi tu, o lasă mai moale cu mine.

— Şi tu faci acelaşi lucru. Ba chiar ai avansat cu încă un pas sau doi.

Bărbatul încuviinţă din cap, căci M avea dreptate.

— Mă gândesc să fac o supă zdravănă, o supă mare, franţuzească. Vrei să rămâi la masă?

— Ce înseamnă o supă franţuzească mare?

— Păi o supă cu bucăţi de pui şi legume… una din supele acelea cu care se mândreşte bucătăria franceză. Îi zâmbi îndrăzneaţă: Să ştii că gătesc foarte bine.

— Sunt sigur. Şi mi-ar face plăcere să rămân la masă. Şi poate mai stăm de vorbă.

M mormăi.

— Mai puţin despre problemele tale.

— Nici vorbă. Oricum, se pare că le-ai rezolvat tu în locul meu, M. Nimic nu se compară cu o scurtă discuţie sinceră.

Capitolul 2

O cunoştea numai de câteva săptămâni, dar

avea încredere în ea şi încrederea lui era totală. Dax nu mai simţise niciodată până atunci aşa ceva şi îşi dăduse seama rapid că M este o persoană specială. Era o fiinţă deosebită, care păşise în viaţa lui pe neaşteptate şi avusese un impact foarte puternic asupra lui.

Nu era vorba de nimic romantic şi nici de natură sexuală. Deşi era frumoasă, nu era genul lui... prea înaltă şi prea brunetă pentru gustul lui şi de asemenea, cam prea exotică. Avusese întotdeauna o predilecţie clară pentru blondele minione, cu ochi albaştri, deşi nu-şi dorea deloc să fie foarte inteligente. Ba chiar le prefera puţin mai prostuţe.

Iar M, pe de altă parte, era deosebit de inteligentă, pragmatică şi sinceră. Se putea spune pe drept cuvânt, că îi tăia respiraţia cu sinceritatea ei dură, cu onestitatea ei incredibilă. Dax avea impresia că M gândeşte mai mult ca un bărbat decât ca o femeie, punea întotdeauna punctul pe *i* fără nicio sfială. Nu avea niciun fel de reţineri; spunea întotdeauna exact ceea ce gândea, fără să se ferească şi fără să se jeneze. De fapt, spusese că sora ei consideră că ţinteşte întotdeauna în miezul lucrurilor.

Dax ştia la ce să se aştepte din partea ei şi asta îi plăcea. Se pare că nu avea niciun gând ascuns şi nimic pervers în ea, în afara faptului că îşi dorea să devină model. Cunoştea foarte multe persoane care jucau pe mai multe fronturi, erau alunecoase, schimbătoare şi în cele din urmă ajungeau chiar

să trădeze.

Acum, când se uita la ea cum se mişcă prin bucătărie pregătind supa, constata că are gesturi line şi graţioase, uşoare ca de dansatoare. Şi cuvintele îi scăpară de pe buze fără voia lui:

— Ar trebui să fii dansatoare, după cum te mişti.

M se răsuci ca să-l privească în faţă şi în ochii ei negri se aprinse un zâmbet.

— Sunt dansatoare, Dax, dar nu profesionistă. Am luat lecţii de dans când eram mică, după care m-a atras mai mult sportul. Dar cred că am spirit şi suflet de dansatoare… Iubesc dansul. Prefer să dansez în loc să fac gimnastică, iar alergarea distruge coapsele, aşa că dansez tot timpul. Când sunt singură.

Se întoarse din nou la masa de gătit şi turnă conţinutul unei cutii de carton cu supă de pui într-o oală mare, adăugă apoi bucăţelele de pui, morcovi, cartofi, ceapă şi pătrunjelul pe care le pregătise mai înainte, luă dintr-un borcan cu ierburi de Provence o linguriţă de condimente şi aruncă şi câteva foi de dafin la fiert.

— Cam asta ar fi, murmură ea. Acum ar mai trebui doar să tai câteva bucăţele de ţelină.

— Se pare că talentele tale sunt nebănuite şi nesfârşite, spuse Dax, fără să o scape din ochi. Mă surprinde faptul că ştii să găteşti; arăţi de parcă ştii ce faci.

M zâmbi din nou.

— Ştiu să gătesc câteva feluri, dar nu am un

repertoriu prea bogat. Ştiu să prepar pui înăbuşit chiar şi cu ochii închişi şi îmi iese chiar mai bine de când am venit la New York. Gătesc întotdeauna vineri seara şi îmi ajunge tot weekendul.

— Eşti foarte practică, nu-i aşa?

— Aşa cred şi eu, consimţi ea, după care aruncă ţelina în oală. Ştii să găteşti?

— Nu, chiar deloc, răspunse el şi se lăsă pe spate, sorbind a doua cană de ceai fierbinte pe care ea i-l turnase puţin mai înainte.

O urmărea cu ochii lui cenuşii în timp ce M făcea curat pe masa de gătit, punea capacul pe oală şi ducea vasele murdare la chiuvetă. Îl intriga, uneori chiar îl punea pe gânduri.

M se rezemă de chiuvetă cu buretele în mână şi întrebă:

— De la ce vine Dax? Este un nume neobişnuit.

— Derek Alan Kenneth Small. Asta e. *Uf.* La şcoală, copiii mă strigau Daks, pentru că aşa le-am spus eu, iar când am mai crescut şi am ajuns la facultate, mi-am schimbat numai ortografia. M-am gândit că Dax este mai… sofisticat. Dax zâmbi: Nu-i aşa că ne place să ne prostim uneori?

— Probabil. Dar ştii ceva, mie îmi place Dax. Am impresia că ţi se potriveşte, este în concordanţă cu personalitatea ta. Ca să nu mai vorbim de faptul că eşti un blond foarte chipeş. Aş putea adăuga că arăţi ca un idol de la matinee.

— Mama spunea întotdeauna că semăn cu Leslie Howard. Puse cana pe masă şi murmură: Dacă ştii

cine a fost.

— Mă crezi o ignorantă, pentru Dumnezeu! Sigur că ştiu cine a fost. A jucat în rolul lui Ashley Wilkes în *Pe aripile vântului.* Şi, ştii ceva, pentru că mă numesc Marie Marsden, la şcoală mi-au spus M şi M. Ce părere ai?

Dax chicoti, apoi se ridică în picioare.

— Cred că hainele mi s-au uscat. Aşa că ar fi mai bine să mă îmbrac. Mă întorc imediat.

În absenţa lui Dax, M puse masa pentru cină, verifică puiul, gustă supa, mai adăugă un vârf de cuţit de piper şi dădu focul mai mic sub oală. Apoi se îndreptă spre micul vestibul de la intrarea din spate, care ducea spre atelierul lui Geo.

Când îi telefonase mai devreme, Geo o rugase să verifice dacă toate obloanele sunt trase şi să pună aerul condiţionat pe minim. Intră în încăpere şi constată că obloanele erau trase şi temperatura potrivită: tablourile rezemate ici-colo de pereţi erau bine protejate de lumina zilei. Aruncă o privire la termostatul de pe perete: Geo îl fixase pe minim, dar probabil că uitase.

M făcu un pas înainte şi se opri în mijlocul încăperii, gândindu-se că se află într-un atelier perfect. Avea trei ferestre, toate foarte mari. La un capăt, acolo unde studioul dădea spre o curte interioară, fusese instalat un luminator. Nu e de mirare că Geo adora acest loc şi picta cu atâta plăcere aici. M se simţise captivată de tablourile ei de la prima vedere şi îi admira talentul, mai ales

că avea o manieră absolut autentică de a capta lumina pe pânză aşa cum numai puţin artişti ştiu s-o facă.

Îi veni brusc în minte un tablou extraordinar, pe care îl ştia foarte bine, pentru că făcea parte din moştenirea familiei ei. Era un tablou care îţi tăia respiraţia şi aparţinea marelui J.M.W. Turner[1], din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Punctul lui forte era modul în care capta lumina şi o transpunea pe pânză. Nimeni nu a reuşit să-l depăşească în această privinţă şi probabil că nici nu va reuşi vreodată.

M descuie uşa din spate şi păşi în curte. În micuţa curte interioară erau o masă din fier forjat cu două scaune, iar în spatele lor o pajişte minusculă cu câteva tufe înflorite. M respiră adânc şi adulmecă aerul; din fericire, arşiţa înăbuşitoare a după-amiezii se mai domolise. Se aşeză pe scaunul din fier forjat, gândindu-se că această pată miniaturală de verdeaţă în mijlocul Manhattanului era ca o mică oază care îţi încânta simţurile.

O clipă mai târziu o străbătu un val de tristeţe când îşi aminti de grădina mamei sale din Anglia. Închise ochii şi o revăzu cu toate potecile ei minunate şerpuind printre tufişuri. Timp de câteva clipe se simţi transportată în locul ei preferat de

---

1 J.M.W. Turner (1775-1851) - pictor peisagist englez, care i-a influenţat pe impre- sioniştii francezi prin modul în care a tratat culoarea, (n. tr.)

pe această lume, cel care îi rămăsese pentru totdeauna în inimă, locul unde cunoscuse cea mai mare fericire. *Du-te înapoi acasă, du-te direct acasă,* îi şoptea o voce mică din străfundul sufletului. *Nu are de ce să-ţi fie frică.*

O secundă mai târziu, auzi paşii lui Dax care răsunau pe pardoseala din atelier. Se smulse din reverie şi îşi trecu o mână peste ochi, clipind ca să-şi alunge lacrimile neaşteptate care o orbiseră pe moment.

Dax nu păru să observe nimic, se opri în faţa ei şi spuse:

— Hainele se uscaseră şi am făcut rapid un duş în baia lui Geo înainte să mă îmbrac. Acum mă simt mult mai bine, sunt ca nou şi se pare că mi-a trecut şi răceala.

— Aşa sper şi eu, răspunse M, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-şi permită să folosească baia lui Geo, apoi îşi propuse să nu uite să o cureţe mai târziu. Nu voia să fie nevoită să dea o mulţime de explicaţii despre prezenţa lui Dax în această acasă. Cine ştie care erau relaţiile dintre ei în momentul de faţă?

— Geo are noroc cu această curticică, continuă Dax, chiar dacă este cât un timbru. Iar atelierul este grozav, nu-i aşa?

— Da, este şi ai fi şi *tu* grozav dacă te-ai duce înapoi la bucătărie să torni vin în două pahare. Am cumpărat mai deunăzi o sticlă de Sancerre şi este în frigider. Nu poţi s-o confunzi, are un M mare,

roşu, pe etichetă.

— La ordinele dumneavoastră, spuse el zâmbind şi se întoarse în casă.

M se rezemă de spătarul scaunului din fier forjat, închise încă o dată ochii şi îşi aminti de camera ei de acasă, plină de toate bogăţiile ei, lucrurile pe care le iubea; făcu o plimbare imaginară prin casa părinţilor, deschise uşile, privi în interiorul încăperilor. Zâmbi în sinea ei… cât de dragă îi era casa părintească… într-o bună zi, se *va* întoarce acolo… peste un an sau doi… când va fi sigură că nu este în primejdie… că nimeni nu-i va face rău.

— Am venit! exclamă Dax, dându-i paharul de vin şi se aşeză alături de ea.

— Mulţumesc, spuse M şi ciocni uşor paharul de al lui. Dă-l pe gât!

Dax chicoti, se uită la ea şi râse din nou.

— De ce râzi?

— Este un toast atât de bărbătesc. Aşa spune tata întotdeauna.

— Serios? Fata se uită la el şi miji ochii. Şi ce vrei să spui?

— Nimic, m-a frapat pentru că este un toast pe care îl rostesc de regulă bărbaţii.

În cele din urmă, M îi zâmbi.

— Probabil că l-am preluat şi eu tot de acasă. Ca şi tatăl tău, şi al meu îl folosea foarte des.

Dax înghiţi o duşcă zdravănă din vin şi spuse:

— Ştiu că nu vrei să auzi problemele mele, dar

este un lucru pe care aş vrea totuşi să ţi-l spun, e bine…?

— Dă-i drumul! răspunse ea şi sorbi puţin din vin.

— Aş vrea să-mi explici de ce eşti aşa de pornită şi nu vrei să mă duc la L.A? Adică ce ai împotriva Hollywoodului?

— N-am nimic împotriva lui, nici nu sunt împotrivă ca tu să te duci acolo. Încercam doar să-ţi explic că dacă te muţi în alt oraş nu înseamnă că ţi-ai rezolvat problema. Nu este valabil pentru toţi oamenii, pentru că problemele sunt în interiorul nostru… un oraş nou nu va schimba nimic, Dax. Oricum, întotdeauna am considerat că Hollywoodul este cam… cam prea aglomerat, cam suprapopulat cu tinere talente.

— Da, aşa este, ai dreptate, M. Dar aici nu mi-am putut găsi niciun job de actor şi doresc mult să devin actor… Am jucat teatru de când eram copil. Mă gândeam că trebuie să mă duc acolo şi să-mi încerc norocul.

— Înţeleg. Şi presupun că dacă nu te duci, într-o zi s-ar putea să ajungi să regreţi.

— Asta înseamnă că am binecuvântarea ta, M?

— Nu tocmai. Pentru că eu cred că ar trebui să mai încerci, să găseşti un loc aici. Dar înţeleg de ce vrei să ajungi pe coasta Pacificului.

— Mulţumesc că spui asta. Şi, ascultă, asta o să mă scoată din scenă aici. Cred că aş dori să mă dau la fund, cel puţin pentru câteva luni.

M încuviinţă din cap, strânse buzele şi apoi spuse blând:

— O să-mi fie dor de tine, Dax.

Dax era un tânăr înzestrat cu simţul observaţiei şi remarcă tristeţea din privirea ei. Întinse mâna şi o cuprinse cu braţul, trăgând-o mai aproape de el, apoi o strânse la piept.

— O să ţinem legătura. Şi ştii ceva, şi mie o să-mi fie dor de *tine,* fetiţo. O întoarse cu faţa spre el şi o sărută pe obraz. Putem să vorbim la telefon, să ne trimitem SMS-uri.

— Da, ştiu, murmură ea, redevenind stăpână pe ea. Cred că ar fi bine să ne întoarcem în casă. Cred că supa e deja gata şi nu vreau să se ardă.

— Ce crezi că nu e în regulă cu noi, Dax? întrebă M ceva mai târziu, instalându-se mai comod pe scaun şi privindu-şi prietenul peste masa din bucătărie.

— Ce vei să spui, mai exact? întrebă el încruntându-se. În timp ce vorbea, puse jos lingura de supă şi îi aruncă o privire întrebătoare, înclinând capul într-o parte.

— Mă gândesc la faptul că nu reuşim să găsim de lucru. Uite, tu te-ai străduit aşa de mult să-ţi găseşti de lucru ca actor, eu mă chinuiesc să devin model, dar se pare că nu prezentăm interes pentru nimeni.

— Aşa e, dar cred că e vorba de perioada asta a anului, atât şi nimic mai mult, cel puţin în ceea ce priveşte slujba de model. Şi apoi, s-o spunem

drept, eşti la New York abia de două luni. Dar la toamnă lucrurile se vor schimba. Cât despre mine, tocmai ţi-am explicat de ce doresc aşa de mult să ajung pe Coasta de Vest. Vreau o schimbare de peisaj, vreau contacte noi şi cred că acolo sunt mai multe oportunităţi.

M încuviinţă din cap, luă lingura şi îşi termină supa. Pentru o clipă, gândul îi zbură la fratele ei mai mare care o luase nu o dată sub aripa lui ocrotitoare, încercând s-o îndrume în diverse feluri. Odată spusese că înfăţişarea şi talentul nu sunt suficiente şi că mai sunt şi alţi factori care contează atunci când este vorba de succesul în carieră. Astfel de elemente sunt: momentul ales, faptul că trebuie să fii la locul potrivit în momentul potrivit şi, lucrul cel mai important, s-o ai pe Doamna Fortuna de partea ta. Deşi uneori nu era de acord cu fratele ei în anumite privinţe, acum era perfect conştientă de înţelepciunea şi scrupulozitatea lui. Spunea lucrurilor pe nume, iar M avea încredere în el.

— Dau un bănuţ pentru gândurile tale, spuse Dax, fixând-o cu privirea…

După o clipă de tăcere, M răspunse:

— Nu te-am văzut jucând, dar presupun că ai talent şi este clar că arăţi bine şi eşti şi fotogenic. Dar trebuie să-ţi doreşti *cu adevărat* – vreau să spun, să fii actor. Acesta trebuie să fie lucrul cel mai *important* din viaţa ta şi trebuie să ai o dorinţă imensă, disciplină şi hotărâre. Şi dăruire

totală. Există o mulţime de tineri talentaţi care arată bine, dar trebuie să crezi în tine, să-ţi doreşti *mai mult* şi să fii *mai bun* decât ei.

Dax se aplecă în faţă.

— Dar este exact ceea ce simt eu, sunt foarte hotărât şi mă dăruiesc cu totul, M, sincer, am nevoie de o ocazie.

— Ştiu. Uneori este vorba să fii la locul potrivit în momentul potrivit. Şi, fireşte, mai trebuie să iei în calcul un alt element vital…

— Care? o întrerupse el.

— Norocul. Să o ai pe Doamna Fortuna de partea ta.

Dax se strâmbă.

— Până acum nu s-a prea arătat la orizont.

— Uite ce este, du-te la Hollywood, Dax! Du-te! Nu mă asculta pe mine şi pe alţi nechemaţi. Încearcă-ţi norocul şi afirmă-te. Eu te susţin fără rezerve. Uită tot ce am spus despre suprapopularea cu tineri talentaţi şi chipeşi… du-te şi intră în competiţie, iar eu îţi urez tot norocul din lume! Râse. Numai să nu mă uiţi, bine? Eşti singurul prieten pe care îl am aici, în America.

— Cum aş putea să *te* uit vreodată? Eşti o persoană originală, M!

Capitolul 3

M aproape că adormise când auzi zgomotul. Se trezi brusc, tresărind şi se încordă, străduindu-se

să audă mai bine. Din nou… acum ceva mai slab, totuşi distinct, ca un metal care cade pe o suprafaţă dură.

În casă era cineva. Alarmată, rămase nemişcată în timp ce gândurile i se derulau cu iuţeală. Nu putea fi Geo. Era la New Jersey, iar Annette Lazenby, care locuia în micul apartament din mansarda de deasupra ei, era plecată în Afganistan, într-una dintre misiunile ei de ziaristă.

Dar *era* cineva acolo jos, în holul de la intrare, cineva care reuşise să pătrundă în casă; cum anume, nu avea nici cea mai vagă idee. M ştia că încuiase uşa de la atelier, cea care dădea spre grădină şi, mai târziu, după ce plecase Dax, era sigură că încuiase de două ori uşa de la intrarea din faţă. Dar iată că alarma clipea din nou şi ea nu avusese când s-o pună în funcţiune.

Era vreo fereastră deschisă pe undeva?

Înghiţi în sec, simţind cum o cuprinde frica şi, timp e o fracţiune de secundă, se simţi total paralizată, incapabilă să se mişte şi întrebându-se ce să facă. Apoi, respiră adânc, se strădui să se stăpânească, dădu cuvertura la o parte şi se strecură afară din pat. Îşi scoase la repezeală cămaşa de noapte şi îşi puse hainele cu care fusese îmbrăcată cu doar puţin timp mai înainte, observând brusc că îi tremurau mâinile în timp ce îşi trăgea fermoarul la pantalonii de bumbac.

Păşi în adidaşi, scoase apoi din dulap vechea ei sacoşă de voiaj Louis Vuitton care se purta pe

umăr, puse în ea mobilul, cheile de la intrare şi portofelul, apoi şi-o trecu peste cap, cu cureaua în diagonală peste piept. Era modul cel mai sigur de a o purta, mai ales dacă urma să se lupte cu persoana de jos, indiferent cine era aceasta.

Se apropie şi mai mult de uşa dormitorului şi se opri să asculte o secundă; era o linişte mormântală. În cuierul din spatele uşii atârna umbrela ei şi se hotărî s-o ia, căci era singura armă disponibilă.

Încercând să facă cât mai puţin zgomot, deschise uşa câţiva centimetri şi privi afară. Totul era cufundat în întuneric şi linişte, îşi adună tot curajul şi pomi pe coridor, apoi străbătu cei câţiva paşi până în capul scărilor. Începu să coboare încet, cu mare grijă scările, ţinându-se de balustradă.

Era aproape la capătul scărilor când o mână puternică o apucă de braţ şi o trase înainte. Surprinsă şi speriată, deschise gura şi începu să ţipe, luptându-se să se elibereze. În acelaşi timp, ridică umbrela şi începu să lovească intrusul cât putea de tare.

— Încetează! încetează! strigă Geo, dându-i drumul imediat. Sunt eu, *Geo*|Nu mai da în mine. În timp ce vorbea, traversă în goană holul şi aprinse lumina.

Tremurând în continuare şi vizibil furioasă, M se aşează greoi pe o treaptă, privind cu gura căscată la cealaltă femeie.

— Pentru Dumnezeu, ce naiba a fost în mintea ta, Geo? Să te strecori aşa în propria casă, în toiul nopţii, şi să mă sperii de moarte! Am crezut că e un hoţ.

— M-am simţit cam tulburată… m-am grăbit spre casă pentru că am avut o senzaţie aparte – o tulburare, o stare emoţională. Oftă adânc şi dădu din cap.

M era uluită.

— Tulburată, stare emoţională? Dar de ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. Aştept să-mi spui tu.

Sprâncenele negre ale lui M se apropiară încruntându-se.

— Nu înţeleg…

Cuvintele rămaseră suspendate în aer şi îi aruncă o privire nedumerită lui Geo, sincer uimită.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Geo o ocoli pe M care stătea pe treptele scării şi alergă la etaj, se năpusti în dormitorul lui M, se uită de jur-împrejur şi se întoarse jos, de astă dată mergând ceva mai încet.

Inteligentă şi perspicace, M îşi dădu seama imediat despre ce era vorba şi spuse blând:

— Ai crezut că Dax este aici, nu-i aşa? Cu mine. Despre asta e vorba.

Geo încuviinţă spăsită.

— Vecina mea de alături, Alice Foley, mi-a telefonat la New Jersey… a avut grijă de casa mea mai mulţi ani la rând, când mergeam la sora mea.

În după-amiaza aceasta l-a văzut pe Dax ghemuit pe trepte şi ceva mai târziu a observat că eraţi amândoi în grădină. Te cuprinsese cu braţul, spunea ea, şi te săruta. Am crezut că tu eşti cealaltă persoană cu care se întâlneşte. Pentru că este clar că are o relaţie cu altcineva. De asta sunt sigură.

M tăcea. O privea în tăcere pe Geo, care rămăsese în picioare în mijlocul holului. După o clipă, M spuse:

— În mod sigur, nu are nicio relaţie cu mine şi nu ştiu dacă se întâlneşte sau nu cu altcineva. Tot ce ştiu este că noi suntem pur şi simplu prieteni, atât şi nimic mai mult. Când am venit astăzi după-amiază acasă, era pe trepte, ud leoarcă şi arăta chiar bolnav. L-am adus înăuntru ca să se usuce. Am făcut şi eu acelaşi lucru şi după aceea am făcut un ceai.

— Dar v-a văzut cum vă giugiuleaţi în grădina mea, protestă Geo.

— Nu, n-a văzut aşa ceva! ripostă aspru M, aruncându-i lui Geo o privire de astă dată furioasă. Vecina ta l-a văzut pe Dax cum m-a sărutat pe obraz. Între noi nu este absolut nimic, sincer, şi nu-mi face plăcere că insinuezi altceva. Oricum, ce fel de femeie crezi că sunt? Genul care fură iubiţii altor femei? Nu e stilul meu. Şi cred că îmi datorezi scuze.

Geo făcu o mutră ruşinată, pomi încet de-a lungul holului dându-şi pe spate părul lung blond

şi scuturând din cap cu părere de rău.

— Îmi pare rău, M, îmi pare sincer rău. N-ar fi trebuit să te acuz, n-ar fi trebuit s-o ascult pe Alice. E puţin cam bârfitoare. Dar mă tulbură Dax şi relaţia mea cu el. Cred că nu-l mai interesez şi eu chiar ţin la el.

— Scuzele sunt acceptate, Geo. Eşti îndrăgostită de el? Asta vrei să spui?

— Da, sunt îndrăgostită. Şi am crezut că este şi el de mine. Acum nu mai sunt chiar aşa de sigură. Ţi-a spus ceva? Despre mine, despre *noi?*

M neagă din cap şi schimbă rapid subiectul:

— Ai răsturnat ceva când ai intrat în casă? întrebă ea. Am auzit o izbitură ca atunci când un obiect de metal cade pe o suprafaţă dură.

Geo încuviinţă din cap şi făcu un gest către cuierul din fier forjat.

— Am intrat pe întuneric direct în el şi presupun că asta te-a trezit imediat.

— Da, m-a trezit, dar după aceea am mai auzit şi un zgomot mai uşor, tot ceva metalic căzând pe pardoseală. Asta ce-a mai fost?

— Lanterna mea. Geo izbucni în râs pe neaşteptate. Sunt o proastă, să mă furişez în propria casă în felul acesta, să mă lovesc de cuier, să scap lanterna din mână şi să mă întreb, oarecum îngrijorată, dacă am să te găsesc, pe tine şi pe Dax, încleştaţi într-o îmbrăţişare fierbinte în pat. Şi mă întrebam ce voi face după aceea.

M izbucni şi ea în râs şi se ridică în picioare.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie mi-ar face bine o ceaşcă de ceai sau de lapte fierbinte sau ceva în genul ăsta. Tu ce ţi-ai dori?

— Ca să fiu sinceră, aş prefera o votcă. Dar tu?

— E o idee bună… o să mă ajute să mă calmez.

Geo îi aruncă o privire în fugă şi se încruntă.

— Chiar că te-am speriat, nu-i aşa?

— Da, şi încă cum! Mi-am dat seama că este cineva în hol. Eram pregătită să-l dobor şi să fug în stradă. Bătu cu palma peste sacul de voiaj Louis Vuitton. Am îndesat aici câteva obiecte esenţiale, cum ar fi mobilul, portofelul şi cheile de la casă, în eventualitatea că ar fi trebuit să fug.

— Eşti foarte deşteaptă. Geo se întoarse şi porni spre bucătărie, spunând peste umăr: Haide, M să bem şi noi ceva. Cred că tu ai nevoie mai mare decât mine. Eşti albă ca varul.

Geo se mişca rapid prin bucătărie, luă sticla de votcă din frigider, umplu un bol cu gheaţă şi puse totul pe o tavă. În timp ce se întorcea să ia câteva felii de lămâie din frigider, gândurile îi zăboviră o clipă asupra lui M. Îi plăcea chiriaşa ei, sau „musafira plătitoare”, cum prefera ea să-şi spună, şi era foarte necăjită că îi trecuse prin cap, fie şi numai o clipă, că ar fi putut avea vreo relaţie cu Dax.

Cât de proastă fusese, zău aşa, să se gândească la aşa ceva; şi mai mult, să se strecurase pe furiş în casă aşa de târziu, aşteptându-se să-i găsească împreună. În viitor, va trebui să fie mai înţeleaptă.

Cu siguranţă va trebui să fie mai circumspectă când îi va mai telefona Alice Foley. Vecina ei era bine intenţionată, dar se repezise să tragă nişte concluzii pripite şi prosteşti.

Scoase două pahare din dulapul cu uşi de sticlă şi privi pe furiş la M, care stătea la masa din bucătărie, pierdută în propriile gânduri. Geo nu se îndoia nicio clipă de faptul că M fusese speriată de moarte când coborâse tiptil pe scară, ţinând umbrela strâns în mână. Faţa fetei era în continuare palidă, aproape transparentă şi teama încă se mai citea în ochii ei negri. Sărmana copilă, îşi spuse Geo, are şi aşa destule probleme.

Geo era o tânără inteligentă şi perspicace şi, deşi avea numai douăzeci şi opt de ani, îşi trăise viaţa din plin. Văzuse destule ca să poată spune că se pricepe la oameni. Şi şi-a dat seama chiar de la bun început că Marie Marsden are clasă, că provenea, fără îndoială, dintr-o familie bună şi avusese parte de o educaţie superioară. Avea maniere impecabile, o voce cultivată, cu inflexiuni plăcute şi mult rafinament. Chiar dacă puţinele lucruri pe care le avea erau destul de uzate, erau de cea mai bună calitate. Geo o văzuse de multe ori cu poşete vechi Kelly de diferite culori, iar în seara aceasta avea un Louis Vuitton. Fără îndoială că le preluase de la mama sau de la sora ei mai mare, despre care vorbea foarte des. Altfel, Geo ştia foarte puţine lucruri despre această tânără englezoaică rezervată şi politicoasă, de familie

bună şi plină de încredere în ea însăşi. Ca să nu mai vorbim de faptul că arăta trăsnet.

Georgiana Carlson, de profesie artist plastic şi proprietăreasă de nevoie, nu mai cunoscuse o persoană ca ea. M avea în ea ceva misterios şi Geo se tot întreba care era povestea ei.

Se întoarse cu tava spre M şi spuse:

— Hai să ne bem păhărelul nocturn în atelier, e mult mai drăguţ decât la masa din bucătărie, nu-i aşa?

— Mă duc înainte să aprind luminile, fu de acord M şi sări în picioare. Străbătu repede holul şi intră în atelier, aprinse lampa de pe masă şi făcu loc pentru tavă, apoi îşi lăsă sacul de voiaj pe un scaun.

Cele două femei se aşezară una în faţa celeilalte; Geo ridică sticla de votcă şi umplu două pahare, adăugă gheaţă şi o felie de lămâie.

— Mulţumesc, spuse M şi zâmbi slab în timp ce lua paharul de la Geo.

Geo se rezemă comod de spătarul scaunului şi toastă:

— Noroc!

M repetă urarea şi sorbi din votcă strâmbându-se.

— O, ce tare este! *Unul* Puse paharul pe măsuţă şi privi lung la Geo o clipă, apoi spuse pe un ton de scuză: Sper că nu te-am lovit prea tare… nu ştiam că eşti tu şi de aceea am dat aşa de zdravăn cu umbrela.

— Am meritat chelfăneala, spuse Geo zâmbind. În seara aceasta m-am purtat ca o idioată. Dădu din cap amuzată şi continuă: *Bărbaţii* ăştia! Uneori ne scot din minţi, nu-i aşa?

M tăcu. Teama şi supărarea ei încă nu trecuseră de tot, ceva tot mai rămăsese. Era jignitor faptul că Geo o credea capabilă de asemenea duplicitate. Spuse rar, cu o voce calmă:

— Da, cred că pot să ne facă ceva nervi… deşi nu prea am experienţă, pentru că nu am avut chiar aşa de mulţi iubiţi. Iar cei pe care i-am avut nu am fost nevoită să-i fur de la alte femei.

Geo sesiză nuanţa de sarcasm din vocea ei şi îşi dădu seama imediat că M se simţea încă jignită, aşa că răspunse blând:

— Te rog, M, hai să trecem peste asta… Ţi-am spus că am fost o idioată şi că îmi pare rău şi chiar aşa şi este. Noaptea asta mi-a servit o lecţie. Nu trebuie să mai trag concluzii pripite şi va trebui să-i pun mai multe întrebări lui Alice, când o să-mi mai dea telefon să mă informeze că la mine în casă se petrec lucruri ciudate. Sorbi din votcă şi întrebă: Ce mai *face* Dax? Nu l-am mai văzut de zece zile.

— A răcit îngrozitor şi faptul că a stat aici pe trepte nu i-a făcut deloc bine. Altfel este acelaşi, încearcă să obţină un rol în teatru sau o şedinţă foto. Niciunul dintre noi n-am avut noroc să găsim de lucru. M se uită la Geo şi murmură: De fapt, te aştepta *pe tine.* În niciun caz nu a venit până aici

ca să mă vadă pe mine.

Geo încuviinţă din cap.

— Mi-a lăsat mai multe mesaje pe mobil, dar n-am apucat să-i răspund. Din păcate, a trebuit să plec pe neaşteptate la New Jersey, la sora mea. Locuieşte împreună cu mătuşa Gerry, care nu se simte prea bine pentru moment.

— Îmi pare rău, e ceva grav?

— Suferă de inimă şi trebuie să stăm cu ochii pe ea. A trecut de optzeci de ani şi nu are pe nimeni altcineva; nu mai are alte rude în afară de noi.

M îi aruncă lui Geo o privire plină de înţelegere.

— Sper că va fi bine.

— Aşa sper şi eu. Sora mea Joanne o iubeşte foarte mult şi are grijă de ea, locuiesc deja împreună de mai mulţi ani. S-a mutat acolo după ce a rămas văduvă. Înainte, lucra ca agent pentru fotografii de modă, dar după ce şi-a pierdut soţul nu s-a mai simţit în stare. Şi faptul că acum are ceva de făcut, are de cine să aibă grijă, i-a făcut foarte bine şi a ajutat-o să depăşească durerea.

— Ştiu ce vrei să spui. Şi sora mea este văduvă, mărturisi fără să vrea M, apoi îşi muşcă limba. De ce simţise dintr-odată nevoia să i se confeseze lui Geo? Nu voia să ştie nimeni nimic despre ea. Anonimatul, acesta era scopul ei. Trecutul ei era şters. Nu mai conta decât viitorul.

Geo privi îngrijorată la M şi spuse:

— Nu mi-ai spus. De ce a murit?

— A avut un atac de cord, răspunse M laconic.

— La fel şi soţul lui Joanne. Dick avea cincizeci şi nouă de ani când s-a prăpădit. Câţi ani avea cumnatul tău?

— Era tânăr, abia împlinise treizeci, murmură M Dax nu se vede cu altă femeie, spuse ea apoi repede, vrând să schimbe subiectul, de asta sunt sigură. Este foarte preocupat de cariera lui. Are morbul actoriei în sânge, probabil că ştii asta.

— Da, bineînţeles că ştiu. Şi am impresia că îl bate gândul să plece din New York şi să se ducă pe Coasta de Vest. Tu ce crezi?

— Se poate – chiar a pomenit despre asta, trebuie să recunosc. Dar de ce nu stai de vorbă cu el? Oricum, eu asta aş face dacă aş fi în locul tău. Trebuie să staţi de vorbă, să puneţi problemele pe care le aveţi pe tapet, să lămuriţi lucrurile între voi.

— Mă gândeam să fac asta chiar mâine. Am să-i dau telefon şi am să mă întâlnesc cu el. Aş vrea să am grijă de el dacă este bolnav. Dar acum, hai să vorbim despre tine, M. Pot să te ajut cu ceva? Cunosc câţiva fotografi care se ocupă de modă şi aş putea să le dau un telefon şi să te recomand, poate vor vrea să te vadă.

M se îndreptă brusc în scaun şi dădu din cap recunoscătoare.

— Ar fi minunat din partea ta, Geo! Ce drăguţă eşti că te oferi să faci asta pentru mine! Recomandările personale sunt cele mai bune.

— Consideră treaba ca şi făcută, răspunse Geo.

Voi lua legătura cu doi dintre ei chiar luni. Ştiu că Hank George şi Frank Farantino sunt în oraş; să vedem cum or să răspundă. Oricum, merită să încercăm. După părerea mea, eşti foarte fotogenică.

Capitolul 4

Nu putea să adoarmă; stătea întinsă în întuneric, neclintită ca un şoricel şi asculta zgomotele casei, nenumăratele ei voci. Crescuse într-o casă veche şi le cunoştea foarte bine. Pentru ea, casele erau fiinţe vii… respirau şi oftau, murmurau sau gemeau, mai ales iarna. Şi adesea îşi trosneau oasele bătrâne, uneori îşi mutau greutatea sărmanele, de pe un biet picior pe altul. Bunicul îi spusese odată că temelia casei este ca o pereche de picioare şi nu uitase niciodată această comparaţie. Popsi, aşa îi spunea ea, îi explicase că lemnul din construcţia casei se contracta sau se dilata şi de aceea se auzeau trosnete, dar nu trebuie să-i fie frică de aceste zgomote.

— Casa este ca un port în care eşti în siguranţă, îi spusese el în ziua aceea. Singurul nostru refugiu adevărat.

M ştia prea bine că nu trosnetele casei o ţineau trează, ci nenumăratele ei motive de îngrijorare. Mai devreme, în noaptea aceea, se speriase de moarte auzind zgomotele acelea sinistre la parter şi înţelesese imediat că cineva pătrunsese în casă.

Cât de nesăbuită fusese Geo – şi, da, cât de *proastă,* să se strecoare în felul acesta în casă. Şi totul din cauza unui bărbat. Dax.

M se răsuci pe spate, privind fix în tavan, şi îi veni brusc în minte casa în care crescuse şi în care trăise până nu de mult împreună cu părinţii ei. Şi ea şi fraţii ei fuseseră bine instruiţi să aibă grijă să pună alarma în funcţiune mai ales în timpul nopţii şi cu o perseverenţă atât de sâcâitoare, că i se întipărise pentru totdeauna în minte.

M adusese în discuţie subiectul sistemului de alarmă în seara aceasta, înainte să se ducă la culcare. În cele din urmă, Geo se arătase dispusă să împartă cheltuielile necesare pentru verificarea şi repararea acestuia, dacă s-ar fi dovedit necesar. M se oferi să se ocupe ea de toate acestea.

Nu avea în niciun caz de gând să lase treaba asta în seama lui Geo, care, odată absorbită de pictura ei, era total pierdută pentru restul lumii, iar toate chestiunile practice i se ştergeau instantaneu din minte.

M, o fire pragmatică, era convinsă că moştenise această trăsătură admirabilă de la mama ei, care fusese întotdeauna o femeie cu picioarele ferm înfipte în pământ. Era o femeie harnică, disciplinată, foarte muncitoare şi deosebit de perspicace. Îşi iubea foarte mult părinţii, erau nişte oameni deosebiţi. Nu mai cunoştea pe nimeni care să aibă părinţi atât de minunaţi, şi îi

era tare dor de ei. Dar acum plecaseră în Australia s-o vadă pe bunica maternă, iar M ştia că ar fi fost singură la Londra, cu excepţia surorii ei preferate. Toţi ceilalţi fraţi şi surori ai ei erau în străinătate şi îşi trăiau viaţa, sau cel puţin aşa credea ea. Şi munceau, fireşte. Asta era sigur.

Etica protestantă a muncii le fusese inoculată de la o vârstă fragedă de către cei doi părinţi zeloşi, care credeau că vor fi loviţi de trăsnet dacă într-o zi nu vor munci până la epuizare.

Şi ea şi fraţii ei ştiau că dacă nu munceau, nu primeau supă, nu primeau cina sau altceva.

— Aveţi o atitudine de-a dreptul dickensiană, le-ar fi spus M părinţilor ei, iar aceştia ar fi râs şi ar fi făcut semnul V de la victorie, în stilul lui Winston Churchill. Iar după aceea o alintau, o îmbrăţişau, o felicitau şi îi spuneau că este o ramură vrednică din vechiul trunchi şi merita tot ceea ce primise. Şi apoi mergeau să-i cumpere ceva special sau îi dăruiau ceva unic.

Acum era aici, în Manhattan, fără să facă nimic şi se plictisea de moarte. Dax o să plece pe Coasta de Vest, M era convinsă că aşa va face, iar ea trebuia să se străduiască să găsească o slujbă undeva. Nu era obişnuită să taie frunză la câini. Mâine o să încerce să obţină o slujbă de chelneriţă cu jumătate de normă. Sau de vânzătoare. Nu, chelneriţă. Era mai uşor din mai multe puncte de vedere. La Cafeneaua All-American Cheese Cake, nu departe de Strada Douăzeci şi Doi Vest, căutau

pe cineva şi ar fi grozav să mai câştige şi ea un ban în plus. Da, mâine se va duce acolo. O să vorbească cu managerul. O plăcea. Întotdeauna îi zâmbea.

M se întoarse neliniştită în pat, concentrându-se brusc asupra planurilor ei de a deveni fotomodel. Ei bine, va fi fotomodel, ştia bine că aşa va fi. La urma urmelor, venise aici ca să se reinventeze, să devină altcineva.

Căuta obscuritatea şi anonimatul, dar acum râse cu voce tare în întuneric. Era de-a dreptul ridicol! Dorea să treacă neobservată, dar să apară pe podium. Sau în faţa unui aparat de fotografiat, ca să apară apoi pe coperta unei reviste de modă foarte răspândite. E vreo contradicţie aici? Cu siguranţă!

Pe de altă parte, poate că nu. Căci acum *era* o altă persoană, altcineva diferit de tânăra care fusese atunci când sosise la New York. Oricum, asta însemna să te reinventezi – să devii altcineva. Şi era foarte simplu de realizat. În primul rând, un nume nou – era esenţial, dar unul destul de apropiat de cel vechi ca să răspundă la el *imediat,* fără ezitare. Un set nou de fapte personale legate de viaţa de până atunci, şi tot aşa, cât mai apropiate de realitate, ca să nu se încurce prea tare.

Şi apoi să se reinventeze… să adauge câteva fapte noi la cele mai bune părţi din viaţa ei anterioară. Asta făcuse deja; reuşise să şteargă

toate lucrurile rele şi mai ales acel lucru cu adevărat Rău. Nu se gândea niciodată la el; acum era îngropat undeva foarte, foarte adânc. Nu vorbise niciodată despre el, nu spusese nimănui nimic niciodată. Era marele ei secret. Intim, foarte personal şi de aceea *interzis.* Nimeni nu va şti niciodată. S-a dus. Dus de tot. Nu se întâmplase niciodată… dă-l la o parte. Lăsă să-i scape un oftat adânc şi se întoarse pe o parte, închizând ochii.

Lucrurile care se petreceau pe neaşteptate, fără nici nu motiv aparent, continuau s-o sperie şi s-o îngrijoreze. Dar fusese întotdeauna o fire întreprinzătoare, încă din copilărie. Nimic nu o intimidase nici atunci, nici mai târziu, când crescuse. Fraţii ei spuneau că are foarte mult curaj şi tărie de caracter şi niciunul dintre ei nu era înclinat să-i facă complimente gratuite. Îşi pierduse pentru un timp curajul, dar acesta îi revenise în Manhattan. Spre uimirea ei, se simţea în siguranţă în această metropolă, era în largul ei în acest oraş strălucitor. În plus, aici nu era foarte greu să te reinventezi.

Nimănui nu-i păsa ce şcoală absolvise, ce făceau părinţii ei, dacă avea sau nu un pedigri, dacă provenea dintr-un mediu aristocratic sau dintr-o familie înstărită. Era o societate fără clase în adevăratul sens al cuvântului, iar ei îi plăcea asta foarte mult. Era o societate a realizărilor personale. Inteligenţă, strălucire, talent şi tenacitate, motivaţie, ambiţie şi succes. Acestea

erau lucrurile care făceau impresie în Manhattan, făcându-l astfel pentru ea locul ideal. Era mulţumită aici.

În timp ce stătea în pat şi îşi contempla viitorul gândindu-se la ceea ce avea să facă, M îşi rememoră regulile personale: să fii curajos, să-ţi fii credincios ţie însuţi, şi îşi dădu seama că o încălcase pe una dintre cele mai importante, regula nr. Trei din propriul regulament: SĂ FII ÎNTOTDEAUNA OCUPATĂ! Realiză brusc cât de mult timp irosise cu Dax… mergeau la magazine, la câte o cafea, se uitau la televizor, se duceau la cinema, îl asculta plângându-se de viaţa lui, îi ţinea de urât. Pentru că era foarte singur. Şi la fel era şi ea, ca să fim sinceri.

Crescuse într-o familie numeroasă, cu mai mulţi fraţi şi surori, ceea ce înseamnă că fusese întotdeauna înconjurată de oameni. Şi fusese tachinată, aplaudată, uneori necăjită, alteori ţipaseră la ea, dar se simţise întotdeauna iubită foarte mult… şi nu fusese decât foarte rar singură.

Am să mă duc să-mi caut o slujbă, îşi promisese ea. Asta o să mă ţină ocupată, îşi spuse M, o să-mi umple timpul liber, şi nici banii n-au de ce să-mi strice. Când venise la New York îşi adusese destui bani ca să-i ajungă pentru un an, dacă era chibzuită. Îşi deschisese un cont la bancă şi folosea banii cu mare atenţie pentru chirie, mâncare şi transport, deşi mergea mai mult pe jos, peste tot. În valiza încuiată de sub pat avea

cecuri de călătorie pe care i le băgase cu forţa sora ei înainte să plece de la Londra, spunând că plicul cu cecuri de călătorie este „plasa ei de siguranţă”. Trebuiau folosite numai în cazuri de extremă urgenţă.

Începând de mâine o să-şi găsească de lucru, ceva cu jumătate de normă, ca să aibă timp să umble în continuare pe la agenţiile de fotomodele. Spera că Geo se va ţine de cuvânt şi îi va face legătura cu fotografii pe care îi cunoştea. Erau prieteni vechi pe care Geo îi cunoscuse prin sora ei.

Am să ţin pumnii strânşi, îşi spuse M şi adormi curând după aceea, căzând într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul 5

M fremăta de emoţie şi de nerăbdare, în timp. Ce păşea vioi pe strada Douăzeci şi Doi Vest. Se ducea să-l întâlnească pe Frank Farantino, fotograful care îi spusese lui Geo s-o trimită, astăzi, pe fată la atelierul lui.

Pe de o parte, pierduse un prieten odată cu plecarea lui Dax la Los Angeles; pe de altă parte, câştigase o prietenă, în persoana Georgianei Carlson.

După furtuna din acea noapte, de acum câteva săptămâni, Geo se străduise din răsputeri să repare relaţia dintre ele. Îşi ţinuse promisiunea şi

vorbise cu cei doi fotografi, Hank George şi Frank Farantino, iar cu câteva zile în urmă ambii reveniseră cu un telefon şi în sfârşit fixaseră câte o întâlnire.

Prima era cu Farantino la atelierul lui din districtul Meaptacking, nu departe de locuinţa lui M şi Geo; M făcea o plimbare deosebit de plăcută până acolo, mai ales în această zi frumoasă de septembrie. Cerul era de un albastru pal, presărat cu câţiva nori pufoşi, aerul cald şi înmiresmat, fără a fi prea fierbinte, căci dinspre Hudson River adia o briză uşoară.

De când venise în Manhattan, M se plimbase foarte mult pe jos, căci dorea să cunoască bine oraşul, să se familiarizeze cu zonele ei preferate. Îi plăcea în mod deosebit cartierul Chelsea unde locuia, datorită numeroaselor galerii de artă şi cafenele şi străzilor umbrite de copaci, din partea de vest a zonei.

Dar pentru M cartierul Meaptacking avea ceva cu totul aparte. Era considerat cartierul cel mai la modă din New York şi fusese denumit recent cartierul istoric. Acum o sută de ani, aici erau o mulţime de abatoare şi vreo două sute cincizeci de depozite de ambalat came. Aproape toate clădirile din vremea aceea dispăruseră şi locul lor fusese luat de elegante magazine de modă, aparţinând celor mai vestiţi designeri, cluburi de noapte, baruri, cafenele şi spa-uri. Devenise un loc foarte şic pentru tineri şi pentru cei din clasa de sus,

plin, zi şi noapte, de fel de fel de celebrităţi.

M zâmbi în sinea ei. Unii membrii ai familiei sale erau destul de bine cunoscuţi, iar ea cu siguranţă nu simţea nevoia să cunoască străini faimoşi. Dax adora petrecerile din acest anturaj, iar lui M îi plăcea să-şi petreacă timpul cu el în MePa – cum se numea zona. Cu toate acestea, reuşea să se facă nevăzută, ori de câte ori Dax punea ochii pe câte o stea de cinema, sau altă celebritate, uitând complet de ea.

Acum Dax plecase, luase un avion şi se dusese pe Coasta de Vest să-şi caute norocul şi gloria, iar ea îi urase tot succesul din lume. În adâncul sufletului, simţea acum că o mistuie ceva; ştia destule despre Hollywood ca să-şi dea seama că este o lume a durerii şi a dezamăgirilor, a deziluziilor şi a inimilor frânte.

Venise să-şi ia rămas-bun, de la drăguţul de Dax, prietenul ei cu înfăţişare de zeu blond, cu personalitatea lui aparte şi zâmbetul cuceritor. Şi cu inocenţa lui aproape infantilă. Luase masa cu Geo înainte să plece şi ulterior Geo îi mărturisise că aventura lor romantică se încheiase, într-adevăr, dar deciseseră să rămână prieteni. Geo părea să uşurată când îi spusese asta.

M ştia foarte bine că Dax plecase singur pe Coasta de vest; acum se concentra cu toată fiinţa lui numai pe carieră. Şi el îi făcuse mărturisiri cu privire la viaţa lui amoroasă. Se pare că îi spusese adio nu numai lui Geo, dar şi celeilalte iubiri,

Jason. Dorea să ia viaţa de la capăt, pe o filă albă, aşa îi spusese. Şi voia să se concentreze în special asupra carierei.

O îmbrăţişase strâns şi îi şoptise în păr:

— Am urmat sfatul tău, M. De acum înainte singurul lucru la care am să mă gândesc va fi să devin stea de cinema. Nimic altceva nu contează.

Se gândea acum la toate acestea, în timp ce continua să meargă prin cartierul Meaptacking, spre atelierul lui Frank Farantino, unde avea programată o întrevedere la ora douăsprezece. „Stea de cinema”. Dacă asta este ceea ce îşi dorea Dax şi dacă îşi dorea suficient de mult, s-ar putea să devină până la urmă o stea de cinema. Fără îndoială, avea înfăţişarea potrivită şi un gen unic de carismă, o prezenţă aparte. Dar avea talent de actor? Ei bine, asta de fapt nici nu prea contează, nu-i aşa? Unii actori de cinema erau artişti mari; alţii nu aveau talent nici cât negru sub unghie, totuşi asta nu-i împiedica să primească roluri. Avea o voinţă puternică şi asta îl va ajuta. Dar era suficient de dur? se gândi la acest aspect. Şi era oare suficient de rezistent ca să nu cedeze în faţa tuturor eşecurilor, a respingerilor şi, ceea ce era cel mai important, în faţa concurenţei acerbe? M nu era foarte sigură; nu putea decât să spere că aşa va fi, pentru binele lui.

Cineva, o persoană pe care o cunoştea foarte bine, spusese odată despre Hollywood că acolo îţi trebuie forţa unui taur, pielea unui rinocer,

creierul lui Machiavelli şi chipul unui zeu grec ca să reuşeşti în Tărâmul Visurilor, cum îl numea el. Poate că fratele ei avea dreptate… aşa că o să spună o rugăciune pentru Dax. O să aibă nevoie de foarte multe rugăciuni. Şi de noroc.

Studioul fotografic al lui Frank Farantino se afla la etajul al doilea al unei foste fabrici de ambalat came. Pe uşa mare din lemn negru, ornamentată cu nituri cu cap aurit, numele FARANTINO fusese pictat cu un roşu strălucitor şi deasupra soneriei de la intrare era trasată o săgeată tot roşie, îndreptată spre următorul text, scris cu nituri aurii: SUNAŢI. M respectă indicaţia.

O clipă mai târziu, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie minionă, frumoasă, cu ochii albaştri mari şi părul de un roşu aprins tuns scurt. Era îmbrăcată toată în roşu: un tricou, pantaloni strâmţi şi ghete de cowboy.

— Bună! spuse ea răsucindu-şi gâtul ca să se uite în sus la M. Eşti persoana programată pentru întâlnire, nu-i aşa? Prietena lui Geo?

— Da, eu sunt.

Fata deschise uşa mai larg şi spuse:

— Intră, nu sta acolo. Cum te cheamă? Am uitat…

M râse scurt.

— E foarte simplu… Mă cheamă M, ca litera mare M.

— Înţeleg. Şi de la ce vine? Vreau să zic, M?

— De la Marie.

— Şi atunci de ce nu ţi se spune Marie?

— Prefer să mi se spună M.

— Presupun că acum o mulţime de fete doresc să li se spună pe iniţiale. Trebuie să fie vreun clenci aici, vreo modă ceva. Fratele meu a văzut pe YouTube ceva în genul ăsta. Poate că a fost pe Facebook.

Sau pe My Space.

— De fapt, nu este ceva chiar foarte nou. Ducesei de Devonshire, care a trăit cu mult timp în urmă, i se spunea G. Asta venea de la Georgiana, apropo.

— Cine? fata se uita fix la ea, iar pe faţa ei cu osatură delicată se citea o expresie de totală uluire.

— Nu contează, nu este important. Şi aş putea să ştiu cum te cheamă pe tine?

— Caresse.[2]

— E foarte frumos şi neobişnuit. Nu cred că am mai auzit numele ăsta până acum.

— Sper că nu, pentru că l-am inventat chiar *eu.* Nu-mi plăcea numele meu, aşa că… l-am ales pe acesta.

— Şi care era numele tău adevărat înainte să-l schimbi?

— Helen. Uf, aşa de stupid! Fata se strâmbă.

— *Helen,* repetă încet M. Frumoasa care a lansat o mie de corăbii. Un nume foarte vestit.

— Ce vei să spui? Fata cu părul roşu o privi din

2 Mângâiere

nou fix.

— Elena din Troia… era aşa de frumoasă că soţul ei Menelaos şi iubitul ei Paris au dus un război teribil, sfârşind în mod tragic, pentru a o cuceri. Bătălia a fost cunoscută ca bătălia celor o mie de corăbii.

— Şi când a fost asta?

— Cu o mie două sute de ani înainte de naşterea lui Cristos.

Caresse rămase cu gura căscată la ea, apoi clătină încet din cap.

— De unde ştii *tu* asta?

— Am învăţat la şcoală. M îşi drese vocea şi adăugă repede: Oricum, am venit aici să-l văd pe dl. Farantino. Aruncă o privire la ceas. Şi am venit la timp. Este exact ora douăsprezece.

— Mă duc să-l chem, spuse Caresse şi plecă grăbită.

M privi în urma ei şi se încruntă uşor. La prima vedere i se păruse că este foarte tânără, dar acum îşi dădea seama că această fătucă frumuşică, cu părul roşu, era mai aproape de treizeci decât de douăzeci de ani. Dar părea foarte drăguţă şi M o îndrăgi din primul moment.

Capitolul 6

Frank Farantino era unul dintre cei mai cunoscuţi şi mai de succes fotografi din New York. De fapt, chiar din întreaga lume. Şi când intră în

holul de primire al studioului său, se opri ca încremenit când tânăra femeie înaltă, îmbrăcată într-o bluză albă şi pantaloni negri, se întoarse cu faţa spre el.

Îşi ţinu respiraţia o fracţiune de secundă, frapat de frumuseţea exotică şi înfăţişarea ei absolut unică. *Mulţumesc, Geo, îţi mulţumesc foarte mult,* îşi spuse el în sinea lui. Îşi dădu seama imediat că vechea lui prietenă îi trimisese lozul câştigător şi era extrem de încântat, chiar în culmea fericirii, dacă era să fie cinstit cu el însuşi, de fata care stătea acolo.

Un zâmbet larg îi lumină faţa, care se învioră parcă dintr-odată, apoi Frank străbătu holul cu mâna întinsă şi se opri în faţa tinerei.

— Frankie Farantino, se recomandă el strângându-i mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Farantino, răspunse M politicoasă, aşa cum era firea ei, şi îi întoarse zâmbetul. Vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine astăzi.

— Plăcerea este de partea mea şi renunţă la chestia asta cu „domnule Farantino”, de acord? Toată lumea îmi spune Frankie. Şi numele tău este… M? îi aruncă o privire întrebătoare: E corect?

— Da, este corect. Şi înainte să mă întrebi, numele meu întreg este Marie Marsden. La şcoală porecla mea era M and M şi am hotărât că ar fi mai bine, mai înţelept să renunţ la un M, când îmi

încep cariera de fotomodel.

M zâmbi.

Frank zâmbi şi el.

— Eşti englezoaică, nu-i aşa? Geo nu mi-a spus. Aşadar, de când eşti la New York?

— Am venit aici în iunie şi de atunci îmi caut de lucru. Din păcate, nu prea am avut succes, dar nu sunt de mult timp aici.

— Şi cum ai cunoscut-o pe Georgiana Carlson?

— Printr-un tânăr pe nume Dax. Este fotomodel şi actor.

— A, da, îl cunosc pe Dax. L-am folosit şi eu din când în când. Prietenul lui Geo.

— Aşa este. A plecat pe Coasta de Vest să-şi încerce norocul.

— E băiat deştept. Hai să mergem în studioul principal, să ne învârtim puţin. Cât ai pozat până acum?

— Puţin. La Londra.

— Ai adus fotografii?

— Da. Sunt în mapa mea. În timp ce vorbea, apucă mapa şi pomi grăbită după el, urmându-l în atelier. Cât despre prezentări de modă, de fapt, nu prea am făcut… adică să merg pe podium, recunoscu ea, întristându-se dintr-odată.

— Hai să vedem fotografiile.

Frankie Farantino le privi atent şi îşi dăduse imediat seama că fata era novice, o tânără în căutarea primei şanse de lansare, dar asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Prefera tinere care nu

fuseseră şcolite în niciun fel de alţi fotografi, care uneori le deformau. Unul dintre lucrurile care îi făcea cea mai mare plăcere în meseria de fotograf era să modeleze o tânără, s-o *creeze* şi să-i dea înfăţişarea şi alura pe care le imagina el. Luă teancul de fotografii pe care i-l aduse M, le frunzări rapid, apoi se uită la ea şi zâmbi. Nu sunt rele, văd că eşti fotogenică. Dar nu te avantajează.

I le dădu înapoi.

— Aşa cred şi eu, murmură ea şi le puse repede la loc, în mapă, decisă să nu le mai arate nimănui, în niciun caz unui fotograf.

— Ok, păi atunci să începem, spuse Frankie. Urcă-te pe platforma aceea, apoi învârte-te încet în cerc, ca să pot să te privesc din toate unghiurile şi să te studiez.

M se urcă pe platformă şi începu să se rotească încet, o dată şi încă o dată, continuând să se mişte.

— Încet, te rog*, foarte, foarte încet,* murmură el.

Frankie o privea foarte atent şi concentrat şi descoperi mai multe lucruri remarcabile dintr-odată. Era zveltă, se mişca cu graţie ca o dansatoare şi, deşi era destul de înaltă, înălţimea ei era contrabalansată de silueta perfectă şi de o eleganţă înnăscută. Chipul ei îl fascina… îi amintea de cineva, dar nu ştia de cine anume. În minte îi apărea intermitent o imagine vagă, neclară; chiar când i se părea că e gala să o prindă şi să-şi dea seama cine este, imaginea se depărta;

să înnebuneşti, nu alta!

— Coboară acum, spuse el în cele din urmă şi îi întinse mâna ca s-o ajute să se dea jos de pe platformă. Ţi-ai adus şi o fustă, nu-i aşa?

— Da, şi o rochie. O rochie simplă, neagră. Am şi pantofi cu toc şi o pereche fără toc.

— Perfect! Ai acolo un vestiar, spuse el, şi îi arătă o uşă. Te rog să-ţi pui o… ei bine, ce vrei tu!

M încuviinţă din cap şi porni grăbită spre uşa indicată. Alese o fustă roşie de bumbac, care se potrivea perfect cu bluza albă ca zăpada. Mai adăugă şi o curea din piele neagră, apoi îşi puse în picioare balerinii negri preferaţi. Se uită în oglindă şi decise să-şi strângă părul la spate, într-o coadă de cal, îşi puse cercei lungi în urechi şi îşi desenă conturul buzelor cu ruj roşu.

Frankie încărca aparatul de fotografiat şi ridică privirea spre ea când fata intră în încăpere. Îşi dădu seama imediat cu cine semăna. Cu Andrey Hepburn în tinereţe. Simţi cum îl cuprinde un val de emoţie puternică; abia aştepta să-i imortalizeze imaginea pe peliculă. Numai atunci va şti ce are *cu adevărat* în faţa lui, ce potenţial are fata.

— Arăţi splendid, M! exclamă el. Vreau să stai aici, în faţa gardului alb de scânduri, cu o bucăţică de pajişte verde în spate.

Frankie veni după ea, lăsă aparatul pe o masă şi îi explică.

— Mişcă-te, scumpo. Mişcă-ţi braţele, alege câteva poziţii cu care eşti obişnuită. Uite-aşa. Îi

făcu o demonstraţie rapidă, apoi apucă aparatul şi se depărtă de ea. E perfect, încearcă de mai multe ori. Nu face mutra asta aşa de îngrijorată. Zâmbeşte, M, zâmbeşte cât mai tulburător.

M respectă sugestiile şi se dovedi atât de receptivă, că Frankie începu să fotografieze imediat, adresându-i în permanenţă cuvinte de încurajare.

— Minunat! Asta este! Acum întoarce-te spre stânga, mişcă-ţi corpul mai mult. Ei, iubito, eşti atât de naturală! Uau! E minunat! Stai aşa! Eşti formidabilă!

Continuă să tragă cadru după cadru timp de o jumătate de oră, rostind mereu fel de fel de cuvinte de încurajare. Se oprea din când în când numai ca să ia alt aparat de fotografiat sau să reîncarce un film. În cele din urmă, a se opri şi se aşeză pe un taburet, făcându-i semn să se apropie.

— Stai aici, M, stai chiar aici în faţa mea.

— A fost bine? întrebă ea încet. M-am mişcat aşa cum doreai?

— *Perfect!* Şi eşti foarte bună. Dar aş vrea să te întreb ceva. Ai purtat vreodată păr pe frunte?

— Vrei să spui, dacă am avut breton? îşi trecu degetul de-a curmezişul frunţii. Aşa îi spunem în Anglia… breton. Nu, nu am purtat niciodată.

— Dar părul scurt? Ai avut vreodată părul scurt sau l-ai purtat întotdeauna lung?

— Cam tot timpul am avut părul lung, numai când eram mai mică îl tundeam mai scurt. De ce?

Nu-ţi place părul meu?

— Este minunat, superb. Aşa de lung şi strălucitor, da, aş putea spune chiar dramatic. Poţi să faci o mulţime de lucruri cu părul lung. Frankie strânse din buze şi lăsă capul într-o parte, apoi strigă dintr-odată, întorcându-se cu spatele spre ea: Caresse! Vino o clipă aici, te rog!

Într-o clipă, micuţa roşcată intră alergând în studio.

— Da, Frankie, aici simt. Ce doreşti?

— Unde este Agnes? Este aici?

— A spus că vine la ora două. Împreună cu Luke Hendricks, îţi aminteşti? Face fotografiile acelea cu tine pentru agenţia de publicitate.

Frankie se uită la ceasul mare rotund de pe peretele opus. Era aproape ora unu. Se întoarse către Caresse şi spuse crispat, pe un ton grăbit:

— Găseşte-o pe Agnes. Încearcă pe mobil. Roag-o să vină ceva mai devreme, de fapt, cât poate de repede, şi vezi unde este Marguerite Briguet, te rog. Spune-i că vreau să facă un machiaj cu totul special. De acord?

— Imediat, Frankie! Caresse ieşi în goană.

Frankie Farantino se aplecă puţin în faţă şi îi aruncă lui M o privire pătrunzătoare, dură.

— Vreau să-ţi dau o cu totul altă înfăţişare. O să fie minunat pentru tine, dar s-ar putea să fie nevoie să-ţi tăiem părul.

M rămase cu gura căscată şi cu respiraţia tăiată. Pentru o clipă, nu ştiu ce să spună. Să-şi taie

părul?

Frankie murmură pe un ton ceva mai blând:

Le asigur că îţi va schimba viaţa. Şi va fi un *look cu totul unic,* absolut special pentru tine…

— Reinventare? întrebă ea, întrerupându-l. La asta te referi?

Frankie încuviinţă din cap, continuând s-o privească atent.

— Da, asta vreau să spun. Eşti dispusă să faci orice pentru a reuşi?

— *Întru totul,* ador să mă reinventez, Frankie.

— Zău că nu-mi vine să tai părul ăsta, spuse blând Agnes Manton, netezind cu mâna părul lung şi negru care era una dintre bogăţiile lui M. Uită-te şi tu, Frankie, este ca… ca o manta de mătase neagră lucioasă. Este o crimă să-l tai, zău că este o crimă.

— Nu mai fi aşa de melodramatică, se răsti Frankie ridicând o sprânceană. Nu este decât *păr,* pentru Dumnezeu, şi oricum o să crească la loc, Agnes.

— Nu mă deranjează, interveni M, întorcând capul spre coafeză. Şi Frankie are dreptate, dacă vreau, pot să-l las să crească la loc.

Agnes încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic, studiind-o pe tânăra care îi plăcea din ce în ce mai mult.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse Frankie. O clipă, te rog.

Se depărtă de măsuţa de toaletă din camera de

machiaj şi coafat, din spatele studioului mare şi se duse spre biblioteca de la celălalt capăt. Scoase o carte ilustrată, o frunzări repede, găsi imediat fotografia pe care o căuta şi se întoarse la cele două femei.

— Uite aici, Agnes, şi ai să înţelegi mai bine ce vreau să faci. Îi dădu cartea, indicându-i mai multe pagini.

Agnes văzu titlul „Stilul Andrey", privi primele câteva fotografii la care se referea Frankie şi îşi dădu seama ce dorea. O *replică a lui Andrey Hepburn cu părul ei scurt de băieţel.* Dădu din cap şi îi spuse lui Frankie:

— Pot să creez lookul pe care îl doreşti chiar şi fără să-i tai părul. Răsfoi cartea şi găsi mai multe fotografii pe care i le arătă: Uite aici, priveşte la asta, îi explică ea. Cu breton, dar la spate are un coc strâns. Ar trebi să încerc mai întâi varianta asta, nu crezi? Nu vreau să mă pripesc şi să tai părul ăsta atât de frumos!

Frankie îi luă cartea, se uită la fotografia indicată, despre care vorbea Agnes şi a trebuit să fie de acord că avea oarecum dreptate. Cu breton şi un coc la spate, Andrey arăta mai sofisticată şi mai elegantă, dar era tot Andrey Hepburn.

— Pot să văd şi eu cartea, Frankie, te rog? ceru M. Ca să ştiu despre ce vorbiţi.

Frankie i-o dădu fără o vorbă.

M exclamă:

— O, Doamne! Andrey Hepburn! Asta vrei să

faci, să mă transformi într-o nouă *Andrey*?

Frankie izbucni în râs.

— Te-ai prins, fetiţo. Ai obiecţii?

— Nu, deloc. Ba chiar îmi place ideea.

— Perfect, atunci hai s-o facem.

— Nu vreau să tai nimic, îi aminti Agnes cu o privire ameninţătoare.

— Nu mă deranjează, spuse Frankie şi apoi se întoarse spre M. Mi-ai spus că ai adus o rochie neagră şi pantofi cu toc. Aşa este?

— Da. Vrei să mă duc să mă schimb?

— Nu, nu acum. Mai întâi Agnes o să reproducă stilul de coafură de aici. Se întoarse către stilistă şi spuse pe un ton ferm: Dar trebuie să tai în faţă, pentru că vreau să aibă breton şi să reproduci, te rog, pieptănătura asta în sus. Aici este Andrey Hepburn într-o postură foarte elegantă… cred că este o fotografie din *Vacanţă la Roma.*

— Dar… începu Agnes din nou, însă se opri văzând privirea neclintită de pe faţa lui Frankie. Lucra de mulţi ani cu el, aşa că ştia când trebuie să se oprească.

— Eşti de acord cu bretonul, M? întrebă el. Îi luă cartea, găsi fotografia pe care o dorea, apoi i-a dădu înapoi lui M, arătând cu degetul pagina.

— E în ordine, sunt de acord cu bretonul, răspunse M şi privi în jos spre carte, apoi îi zâmbi lui Agnes: Hai să-l facem, da?

Agnes puse o manta de bumbac pe umerii lui M, apoi luă foarfecă cea mai scumpă, inspiră adânc şi

începu să-i taie părul de pe frunte, ca să creeze bretonul pentru care insistase Frank atât de mult.

M stătea rezemată de spătarul scaunului şi se uita cum lucrează Agnes fără să spună nimic. În sinea ei, îi surâdea enorm ideea să devină Andrey Hepburn. Asta da reinventare a personalităţii! zâmbi fără să vrea, întrebându-se oare cum de nu-i venise chiar ei ideea aceasta. Numai Dumnezeu ştie de câte ori o tachinaseră fraţii ei că seamănă aşa de mult cu celebra actriţă.

— O las în seama ta, Agnes, spuse Frankie şi când soseşte Marguerite o trimit aici imediat. Puse o mână pe umărul lui M şi adăugă: Marguerite este alt geniu şi împreună cu Agnes te vor transforma în femeia din aceste fotografii.

Capitolul 7

— Uau! exclamă o voce blândă de bărbat venind de undeva din umbra studioului mare. Apoi ieşi în lumina strălucitoare şi repetă:

— Uau! Uau! Uau! şi se opri la câţiva paşi de Frankie, care o fotografia pe M aşezată pe taburet.

— Hei, Luke! strigă Frankie, răsucindu-se pe călcâie şi zărindu-şi prietenul. Spui că este *Uau! Uau! Uau!* aşa este?

În loc să-i răspundă lui Frankie, Luke se uită la M şi i se adresă:

— Eşti o apariţie într-adevăr spectaculoasă, aşa

cum erai în *Mic dejun la Tiffany* – arăţi exact aşa cum arătai atunci. Scutură din cap şi un zâmbet larg i se întinse pe faţă. Bineînţeles că ştiu că nu p*oţi fi* Andrey, dar ai putea fi în mod cert sora ei geamănă. Aşadar, care este numele tău *real?*

M dădu să-i răspundă, dar Frankie interveni brusc:

— O cheamă M, Luke. Este cunoscută pur şi simplu ca M şi este noua mea descoperire. O s-o lansez în cariera de fotomodel, cu siguranţă şi am planuri mari pentru ea. *Ştiu* ce văd prin lentilele astea! Şi este de-a dreptul senzaţional.

— Felicitări, Frankie! spuse Luke şi se îndreptă spre M cu mâna întinsă.

În timp ce îşi strângeau mâinile, cei doi se măsurară din priviri.

M descoperi în faţa ei o pereche de ochi cenuşii, pe un chip aproape ştrengăresc, ce părea foarte vesel, şi un păr blond scurt şi cârlionţat, care îi aminteau de un băiat din cor, deşi avea un aer uşor diavolesc.

La rândul lui, Luke se simţi captivat de tânăra îmbrăcată în rochie neagră, care purta câteva şiraguri de perle la gât şi cercei strălucitori. Cu câteva minute mai înainte, stătuse de vorbă în camera de machiaj cu Agnes şi Marguerite care îi povestiseră cum le instruise Frankie s-o facă să semene cât mai mult cu regretata stea de cinema. Era clar că făcuseră o treabă admirabilă. Tânăra era uluitoare, iar el îşi dădea seama că ar fi fost la

fel de frumoasă şi fără să fie o replică a lui Andrey.

— Mă bucur să te cunosc, Luke, spuse M în cele din urmă.

Luke îşi drese vocea, dându-şi brusc seama că rămăsese cu gura căscată la ea ca un licean prost.

— Şi eu la fel, adică vreau să spun că mă bucur să te cunosc. Eşti englezoaică?

— Da, sunt englezoaică, dar acum locuiesc aici. Am venit cam acum trei luni.

În timp ce vorbea, îşi trase uşor mâna din strânsoarea lui.

— Dacă ai nevoie de cineva să-ţi arate Manhattanul sau dacă ai nevoie de orice altceva, voi fi bucuros să te ajut. Numai să-mi spui.

Scoase o carte de vizită şi i-o dădu.

— Mulţumesc, spuse ea, şi îi zâmbi.

— Hei, mai uşurel, Luke băiete! Să nu-mi furi talentele! La urma urmelor, eu am descoperit-o! Şi M va lucra *în exclusivitate* pentru mine.

— Mi-am oferit serviciile numai ca prieten.

— Ştiu, Luke, ştiu. Se apropie de tânăr şi îi spuse ceva mai încet. Mulţumesc că ai venit să mă ajuţi cu fotografiile pentru agenţia de publicitate. Fotomodelele sunt deja acolo, se schimbă înainte să intre la coafat şi la machiaj. Începem să fotografiem cam peste patruzeci de minute, pentru că vreau să termin mai întâi cu M şi mai am nevoie de câteva cadre.

Luke încuviinţă din cap.

— Lucrăm aici, în studioul acesta? Sau în altul?

— În cel mare din spate. Decorul este deja aşezat pentru prima sesiune foto şi sunt sigur că Ted este deja acolo şi se uită la perdelele care au venit săptămâna trecută. Ce-ar fi să te duci să te prezinţi şi să schimbi câteva vorbe cu el? E un tip de treabă, am lucrat foarte mult cu el în ultima vreme.

— Ok, spuse Luke; îi făcu lui M un semn cu mâna şi plecă repede, înţelegând că Frankie preferă să lucreze fără spectatori, dacă nu era vorba de un „civil" precum Ted Langton sau alt tip de la vreo agenţie parteneră. Chiar şi prezenţa lui era tolerată numai când *lucra,* propriu-zis, pentru Frankie în calitate de prim-asistent, altfel nu avea nici el voie să intre, la fel ca ceilalţi.

După ce rămaseră singuri, Frankie îi explică:

— Luke este unul dintre protejaţii mei şi este pe cale să devină un mare fotograf. Are studioul lui şi are şi câţiva clienţi permanenţi, dar îi dau şi eu tot ce pot. Vreau să-l ajut să demareze.

— E foarte drăguţ din parte la Frankie, spuse M cu toată sinceritatea. Şi ea, şi fraţii ei fuseseră crescuţi cu ideea că trebuie să-i ajute pe alţii; aceasta era una dintre regulile familiei.

— Întotdeauna am considerat că merită să-i ajuţi pe alţii mai ales dacă au potenţial şi talent. Frankie lăsă jos aparatul de fotografiat şi se apropie de ea s-o studieze o clipă. Cred că ar trebui să-ţi scoţi perlele astea, M, şi la fel şi

cerceii ăştia lungi, pentru următoarele câteva cadre. Vreau să ai o înfăţişare mai simplă. Părul îţi stă bine, dar Marguerite trebuie să te pudreze din nou. Mă duc s-o chem.

M nu apucă să se ofere să facă ea asta, că Frankie porni grăbit spre celălalt capăt al studioului, unde se afla camera de machiaj.

În urma lui, M se duse la o masă şi puse pe ea numeroasele şiraguri de perle pe care le purtase la gât ceva mai înainte, la fel şi cerceii. Le introduse într-una dintre cutiile cu bijuterii de scenă; în cealaltă se aflau flori artificiale, panglici şi diverse alte accesorii, într-un impuls de moment, luă o panglică de catifea neagră, se duse la oglinda din spatele mesei şi şi-o legă la gât. Apoi se dădu înapoi şi se privi.

Era foarte emoţionată că Frankie Farantino o plăcuse şi că văzuse la ea ceva atât de special, încât petrecuse atâta timp fotografiind-o. Îşi dădu seama că aceasta putea fi exact ocazia mult visată. Poate că Doamna Fortuna era alături de ea astăzi. Îi veni brusc în minte fratele ei mai mare, care îi acorda întotdeauna atât de multe merite Doamnei Fortuna şi decise că ar fi fost mândru de felul în care acţionase preaslăvita doamnă în această după-amiază. Fratele ei îi spusese întotdeauna: *fii o profesionistă desăvârşită.*

M se întoarse şi se îndreptă spre centrul studioului, când Frankie apăru urmat de Marguerite, aceasta din urmă ţinând în mână

coşuleţul cu toate cele necesare meseriei ei.

— După cum zice Frankie, ai nevoie de un mic retuş, spuse ea, şi îi zâmbi, examinându-i aprobator chipul. Marguerite luă un burete umed, îi şterse uşor faţa cu el, apoi o uscă cu un şerveţel, trecu un pămătuf prin pudră şi o întinse apoi pe obrajii fetei. Nu strălucesc chiar atât de tare cum m-aş fi aşteptat, spuse ea. Nu mai e nevoie decât de puţin fard roşu de obraji peste pudra asta şi suntem gata. Ochii sunt bine, M, aici nu e nevoie de nimic. Marguerite îşi termină treaba, se dădu un pas înapoi şi spuse: Ai suportat foarte bine căldura de la lumini.

— Mulţumesc, Marguerite, răspunse M şi reveni în centrul studioului, unde se aşează pe taburet.

Frankie, care încărca filmul în aparat, îi aruncă o privire şi exclamă:

— Panglica arată foarte bine, iubito, este exact ceea ce îţi trebuie.

O mai fotografie timp de douăzeci de minute din diferite unghiuri, lăudând-o mereu şi cerându-i să stea în diferite poziţii şi să ia diferite atitudini, până când obţinu tot ce îşi dorea.

— Asta-i tot, M. Cel puţin pentru astăzi. Şi ai pozat excelent. Ştii ceva? Eşti bună în chestia asta, iubito.

— *Îţi* mulţumesc, Frankie. De fapt, mi-a făcut chiar plăcere, îi spuse ea. Se apropie de el şi întrebă: Ai vorbit serios atunci când i-ai spus lui Luke că vrei să mă lansezi în cariera de

fotomodel?

Frankie scotea filmul din aparat, ridică ochii spre ea şi spuse:

— Da, am vorbit serios.

— Sunt aşa de bucuroasă! Atunci, ce urmează? Ce facem în continuare? întrebă ea cu chipul radiind de emoţie.

— Voi începe să te folosesc la câteva şedinţe foto pentru revistele de modă. Cu asta vom începe.

— Şi când va fi asta?

— Abia peste câteva săptămâni, murmură Frankie, punând aparatul jos, pe masă. Luni plec în Maroc, să fac fotografii pentru revista *Harper's Bazaar.*

M dădu din cap şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Atunci când să-mi planific să fiu din nou aici, Frankie? Când o să ai nevoie de mine?

— Am să te anunţ eu. Ştii, am să stau ceva mai mult în Maroc, este un proiect mare, ne ia mult timp.

— Şi nu poţi să mă iei şi pe mine? întrebă ea cu ochii ţintă la el.

— Nu, fotomodelele au fost deja selectate, spuse el dând negativ din cap. De fapt, unele dintre ele au şi plecat într-acolo.

— Înţeleg. Îi zâmbi larg, deşi era dezamăgită şi continuă: Cred că e mai bine să le spun celor de Agenţia Blane despre sesiunea noastră de astăzi şi

despre intenţia ta, ce zici?

Luat prin surprindere de atitudinea ei neaşteptată de om de afaceri, se uită fix la ea, miji ochii şi spuse:

— Dar Geo mi-a spus că te-ai înregistrat la mai multe agenţii de fotomodele. De ce menţionezi Agenţia Blane în mod special?

— Pentru că am semnat o înţelegere cu ei când am sosit la New York şi îmi plac femeile care lucrează acolo. Par să fie sincere faţă de mine şi au încercat să mă ajute. Şi trebuie să am oricum o reprezentare adecvată, nu-i aşa?

— Ok, ai dreptate şi înţeleg. Da, poţi să le spui.

— Şi cum rămâne cu fotografiile pe care le-ai făcut astăzi? Când pot să le văd? Abia aştept să văd cum arăt.

Frankie îi zâmbi.

— Sigur că da. Treci pe aici săptămâna viitoare şi Caresse o să-ţi dea un set.

— Mulţumesc. Se îndepărtă de el, se duse la măsuţa de lângă taburet, luă cartea de vizită a lui Luke, apoi se răsuci pe călcâie şi întrebă: Ce intenţionezi să faci cu fotografiile de azi?

— Ce vrei să spui, M. Nu înţeleg. Părea încurcat.

— Ai intenţia să le publici într-o revistă? Sau să le foloseşti în vreun fel? Sau sunt numai… fotografii de probă, cred că aşa se cheamă.

— Corect, exact aşa se cheamă. De regulă, fac o sesiune cu fiecare fată nouă dacă mi se pare că are potenţial. Şi ştii deja că aşa cred şi despre

tine. Unele sunt false rău, ştii şi tu, dar fireşte, nu e cazul tău. Îţi prevăd un viitor strălucit ca fotomodel, M, şi am de gând să te ajut să ajungi în vârf. Când mă întorc din Maroc.

Frankie traversă încăperea şi îi puse mâinile pe umeri, îmbrăţişând-o strâns.

— Mulţumesc încă o dată, iubito, ne vedem peste câteva săptămâni.

Capitolul 8

Lui M i se păru că săptămânile următoare trecură foarte repede. Fire organizată dintotdeauna, încă de când era copil, îşi făcuse un program şi îl respecta.

Din două în două zile, se ducea dimineaţa la Agenţia Blane s-o vadă pe Leni, recepţionera, şi, după aceea, mai trecea pe la încă alte două agenţii, International şi Famous, unde era înregistrată. Trei după-amiezi pe săptămână lucra pe post de chelneriţă la cafeneaua All-American Cheese Cake, iar joia dădea o mână de ajutor ca vânzătoare la buticul şic al lui Jennifer Allen, situat în cartierul Meaptacking.

Se bucura că este ocupată, iar munca o ajuta să-şi mai abată gândurile de la Frankie Farantino. Spera că se va ţine de cuvânt faţă de ea.

După cum susţinea Caresse, pe care o suna de câteva ori pe săptămână, era tot în Maroc, iar după aceea urmau să se ducă în sudul Franţei ca

să termine de fotografiat. Intervenise o schimbare de program. Abia după aceea avea să se întoarcă la New York. Dar Caresse îi dădea asigurări lui M că Frankie se va ţine de cuvânt, la fel ca şi fetele de la Blane. Leni şi Marla Golding, care se ocupa de rezervări, fuseseră încântate când auziseră că Farantino se interesează de ea. Se pare că se bucura de o reputaţie foarte bună, iar fetele îl plăceau; îi spuseseră că îl consideră un om de cuvânt. Amândouă fuseseră foarte impresionate de fotografiile pe care i le făcuse Frankie.

Numai Geo ezitase la ideea de „transformare”, cum îi spunea ea, subliniind faptul că M era frumoasă prin ea însăşi şi nu avea nevoie să devină replica unei stele de cinema răposate.

— Dacă nu ştii cât eşti de frumoasă, du-te şi te uită în oglindă, îi spusese Geo în joia aceea după-amiază, când se întorsese de la şedinţa foto de la studioul lui Frankie. Îmi place coafura şi trebuie neapărat să-ţi păstrezi bretonul fiindcă îţi vine foarte bine. Merge foarte bine şi cu coadă de cal, şi cu coc. Apoi dintr-odată Geo se încruntase şi o privise pătrunzător, dând din cap şi adăugând pe un ton blând, evident fără vreo intenţie de a o jigni. Cred că machiajul de la ochi este cam prea încărcat, dacă nu te superi că-ţi spun.

M îi ascultase cu atenţie pe Geo şi pe toţi ceilalţi şi cântărise apoi toate comentariile. Tindea să fie de acord cu Geo în privinţa machiajului ochilor şi decise să nu-şi mai bată capul cu asta, mai ales

când era de serviciu la cafenea sau la butic. Ar fi arătat de-a dreptul caraghios dacă s-ar fi machiat strident ca la teatru în astfel de locuri.

M îşi găsise ocupaţii şi pentru perioadele când nu lucra. Se ducea la cumpărături pentru nevoile ei zilnice, îşi făcea curat în camera pe care o ţinea într-o ordine de-a dreptul exemplară, avea grijă de haine şi de încălţăminte. Le trimitea cu regularitate e-mailuri părinţilor ei în Australia şi îi telefona surorii ei la Londra vinerea sau sâmbăta, în funcţie de programul de lucru.

Şi fireşte, aştepta cu mare nerăbdare întoarcerea lui Frankie la New York. Anulase interviul cu Hank George, la sfatul lui Geo, care o avertizase că Frankie s-ar putea simţi jignit dacă ar afla că s-a dus să vadă şi un alt fotograf după ce începuse discuţiile cu el. La urma urmelor, îi spusese cât se poate de clar că doreşte s-o lanseze în cariera de fotomodel; fusese chiar de acord să informeze agenţia Blane despre intenţiile lui serioase, deoarece se înscrisese la ei când sosise la New York. De fapt, se comportase impecabil.

— Trebuie numai să mai ai răbdare câteva săptămâni până se întoarce, o linişti Geo cu câteva zile în urmă. Totul va fi perfect, ai să vezi. Şi când se va întoarce Frankie, Blane o să-ţi obţină un contract foarte avantajos cu el.

M se gândea acum la Geo, în timp ce hoinărea prin numeroasele galerii de artă din West Chelsea. Îi plăcea adesea să viziteze galeriile la sfârşit de

săptămână şi să admire tablourile unor oameni de care nu auzise vreodată. Îşi spunea de fiecare dată că Geo e o pictoriţă mult mai bună decât alţii. De fapt, după părerea ei, era extrem de talentată şi lucra acum din greu, căci dorea să termine o serie de scene din Connecticut. Acestea erau destinate unei expoziţii a lucrărilor ei, planificate pentru luna decembrie iar M o încuraja să nu se dea bătută şi o îmbărbăta în fiecare zi.

După ce se mai plimbă puţin prin galerie, M plecă în cele din urmă, nu prea impresionată de exponate; porni în direcţia străzii Douăzeci şi Doi, căci hotărâse că e timpul să se întoarcă acasă.

Îi plăcea vremea aceasta de sfârşit de septembrie şi brusc îi veni în minte gândul că era una dintre acele minunate zile de vară indiană pe care le adorau ea şi mama ei… însorite şi calde, cu o briză uşoară, cu cerul de un albastru impecabil deasupra capului.

„O zi în care se stă afară, în grădină”, spunea mama ei în astfel de zile şi se ducea afară, făcând semn copiilor s-o urmeze.

M simţi brusc un nod în stomac, o apăsare neaşteptată în piept când se gândi la mama ei, căreia îi simţea atât de mult lipsa… ar fi vrut atât de mult să fie cu ea, în acea grădină minunată, dar nu se mai putea întoarce acolo… era prea riscant…

*

Când ajunse acasă, o găsi pe Geo în bucătărie,

umplând ceainicul cu apă.

— O, ce bine! Tocmai la timp pentru un ceai, exclamă ea.

— Ai venit, spuse şi Geo râzând. Presupun că am anticipat că vei veni. Aprinse focul sub ceainic şi continuă: Vino în atelier o clipă, te rog. Am terminat tabloul care îţi plăcea ţie… şi aş vrea să ştiu ce părere ai.

— Ia-o înainte, spuse M pornind repede după Geo pe coridor, intrând apoi în atelierul inundat de lumină, care dădea spre grădină.

Apropiindu-se de şevalet, M se opri în faţa unui tablou mare în ulei simţindu-se cucerită pe loc. Înfăţişa un lac mare cu pâlcuri de copaci şi un deal în depărtare. Pe pânză străluceau culorile toamnei, atunci când se schimbă frunzele… ruginiu, roşu, galben arămiu, chihlimbariu, o nuanţă stranie de culoarea vinului roşu şi nenumărate tonuri de auriu. Şi tot tabloul era cufundat într-o lumină moale, aurie, care părea că alunecă pe suprafaţa apei.

M se dădu un pas înapoi şi îl privi de la distanţă mult timp. Apoi se întoarse şi îi spuse lui Geo:

— Să nu te mai atingi de el. Lasă-l aşa. E gata şi este superb. Modul în care ai reuşit să captezi lumina este admirabil. Am remarcat acest lucru şi la câteva dintre tablourile tale anterioare, este un talent nemaipomenit. Felicitări, Geo! îi strânse mâna. Truda ţi-a fost răsplătită.

Faţa lui Geo era toată numai zâmbet. Spuse

încet, vizibil încântată:

— Mulţumesc, Mă bucur tare mult că îţi place. Pun mare preţ pe judecata ta.

Fluieratul ceainicului le făcu pe amândouă să tresară. Se răsuciră pe călcâie şi Geo traversă repede atelierul, îndreptându-se spre bucătărie.

M mai rămase câteva clipe lungi în faţa tabloului, continuând să-l studieze şi să-l admire. Era uluită de talentul ieşit din comun al prietenei sale şi îşi dădea seama că şi Geo avea nevoie de şansă să se lanseze, la fel ca ea.

M oftă încet şi se întoarse la bucătărie, sperând că expoziţia lui Geo va fi un succes ameţitor; cu siguranţă îl merita.

Cele două prietene se aşezară în dreptul ferestrei de la bucătărie, sorbind din cănile de ceai şi discutând despre expoziţia care urma să aibă loc la sfârşitul lui decembrie. Apoi, dintr-odată, Geo schimbă subiectul şi spuse:

— Mă bucur că am devenit prietene, M. Îmi placi foarte mult. Scutură din cap şi îşi muşcă buza. Când îmi amintesc ce proastă am putut să fiu, să bănuiesc că ai ceva cu Dax, mă simt chiar ca o idioată. Îmi cer scuze din nou, M.

— Nu te prosti, Geo! Am şi uitat.

Geo zâmbi, dar ştia foarte bine că M nu uitase. Ştia că reuşise s-o sperie îngrozitor şi avea sentimentul straniu că spaima aceea persista. M insistase să instaleze un sistem de alarmă şi nu avusese încotro, fusese nevoită să accepte;

împărţiră cheltuiala pe din două. E adevărat, vechiul sistem era cam defect şi M avea dreptate – amândouă aveau nevoie de siguranţă.

Conştientă de tăcerea care se prelungea, Geo spuse blând, râzând uşor:

— Trebuie să recunosc că a fost mai mult gelozie decât orice altceva – o *gelozie* stupidă, prostească.

M dădu din cap cu înţelegere, apoi privi într-o parte, pe geam, spre grădina din spate, pierdută în propriile gânduri. Dintr-odată, se îndreptă în scaun şi murmură:

— În gelozie este mai mult orgoliu decât iubire…

Geo fu luată prin surprindere, dar după o clipă de reflecţie, exclamă:

— Este multă înţelepciune în cuvintele tale, M.

— O, nu, nu sunt cuvintele mele, răspunse M scuturând din cap. Au fost scrise de ducele de la Rochefoucauld, în secolul al XVII-lea. Dar cred că sunt la fel de valabile astăzi, ca şi atunci.

— Absolut, încuviinţă Geo şi luă o gură de ceai fierbinte şi dulce, întrebându-se cum se face că M ţinea minte un citat atât de obscur, chiar dacă atât de interesant. Pe de altă parte, era conştientă că tânăra englezoaică din faţa ei deţine vaste cunoştinţe din domenii foarte diferite. Vorbea ca un specialist despre cărţi şi piese de teatru, despre filme sau operă şi ştia foarte multe despre artele plastice. Geo o admira pentru toate acestea, dar şi pentru că venise singură la New York, dornică să se afirme prin forţe proprii. Aspiraţiile

lui M semănau cu ale ei; chiar şi Dax împărtăşea acelaşi tip de ambiţii.

— Cum de ai învăţat aşa de multe despre artele plastice, M? Vreau să spun că vorbeşti ca un expert – da, acesta este cuvântul cel mai potrivit – despre Renoir, Monet, Bonnard, despre impresionişti, postimpresionişti şi despre Turner, mai ales despre Turner. Nici chiar eu nu ştiu atâtea câte ştii tu.

— De la sora mea, răspunse repede M. M-a dus la multe galerii de artă încă de când eram copil şi mi-a transmis o mulţime de cunoştinţe. Aş putea zice că mi le-a băgat pe gât cu forţa. Am spus întotdeauna că toţi copiii învaţă foarte mult dacă vin în contact cu operele de artă şi, fără îndoială, faptul că am vizitat o mulţime de galerii de artă din Anglia şi Franţa m-a făcut să îndrăgesc pictura.

M îi zâmbi larg lui Geo.

— Pot să le admir, dar nu pot să pictez – în timp ce tu poţi, Geo. Eşti extrem de talentată, să nu uiţi niciodată acest lucru şi ai să vezi, expoziţia va fi un succes uriaş. Şi ai să te lansezi.

— O, Doamne, aşa sper şi nu pot decât să adaug: Să te-audă Domnul! Geo se aplecă peste masă şi murmură: Ghici cine m-a sunat ceva mai devreme?

— Dax.

Geo privi uimită.

— De unde ştii? A, probabil că te-a sunat şi pe tine, nu-i aşa?

— Nu, n-am primit niciun fel de veşti de la el astăzi, dar este singura noastră cunoştinţă comună.

— Da, aşa este. Oricum, s-a întors la New York.

— Deja! M părea surprinsă şi dădu din cap nevenindu-i să creadă. Mai devreme decât m-am aşteptat.

— Da, aşa zic şi eu. Dar s-a întors pentru că a primit, în sfârşit, un rol într-o piesă de teatru. Imaginează-ţi: s-a dus la L.A. Ca să caute un rol într-un film şi a căpătat un rol într-o piesă de pe Broadway.

— Dar asta e minunat! Cum s-a întâmplat?

— I-a fost prezentat lui Iris Ingersoll la o petrecere din Beverly Hills. Printr-un actor pe care l-a cunoscut acolo – cineva cu care s-a împrietenit, cred. Iris este director de teatru pe Broadway.

M era cât pe ce să spună că ştie, dar se abţinu, căci şi aşa îi spusese prea multe lui Geo în ultima vreme, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Începe repetiţiile săptămâna viitoare. A primit al doilea rol ca importanţă din piesă şi problema este, M, că ne-a invitat şi pe noi la o petrecere ca să… ei bine, să sărbătorim evenimentul cred. Sper că nu te superi, dar am acceptat. Pentru amândouă.

M rămase cu gura căscată la ea, dar tăcu încruntată.

— O, nu fi aşa de supărată, M! O să-ţi facă bine

să mai ieşi din casă. Zilele astea nu faci altceva decât să serveşti prăjituri cu brânză şi să ajuţi nişte femei să-şi cumpere rochii scumpe. Şi mai treci şi pe la agenţiile de fotomodele. Haide, spune da! Vino cu mine! O să ne simţim bine!

— Şi când este?

— Diseară!

— E cam din scurt, nu crezi? zise M ridicând sugestiv o sprânceană.

— Ba da, aşa este, şi Dax crede la fel. Dar abia astăzi s-a hotărât. O numeşte petrecere ad-hoc şi doreşte foarte mult să venim şi noi. Eu nu am nimic mai bun de făcut. Tu ai ceva?

— Unde se ţine? întrebă M, ignorând întrebarea lui Geo.

— În apartamentul lui Iris Ingersoll. Pe Park Avenue. Băuturi la ora nouă şi un bufet începând cam de la zece. Pentru cei care ies de la teatru şi ajung mai târziu, înţelegi.

— Şi cum trebuie să ne îmbrăcăm?

— Cu ceva festiv, aşa a spus Dax.

— Atunci cred că e cazul să mă duc sus şi să iau cu asalt dulapul cu haine, spuse M zâmbindu-i în sfârşit lui Geo.

— O, M, e minunat. Vii cu mine?

— De ce nu? Vreau să-l văd şi eu pe Dax, să-l felicit. Îşi dorea de atâta timp lucrul ăsta. E bine că măcar unul dintre noi a reuşit să dea lovitura.

— Şi nu ştii niciodată peste cine poţi să dai acolo, spuse Geo zâmbindu-i lui M.

*

Deşi camera ei avea dimensiuni modeste, lui M îi plăcuse din primul moment în care o văzuse. Zugrăvită într-un crem-deschis, de culoarea untului, avea ferestre mari care dădeau spre strada Douăzeci şi Doi Vest; era bine aerisită şi luminată, iar în această după-amiază era inundată de soare. Un covor oriental, ţesut în nuanţe de roşu şi auriu acoperea în întregime podeaua, adăugând un plus de intimitate încăperii, la fel ca şi perdelele de la ferestre, de un roşu-închis. Lângă unul din pereţi, era un pat acoperit cu o cuvertură de damasc roşu-închis şi cu mai multe perne ornamentale, roşii şi aurii; patul servea şi drept canapea. Nu departe de el, se afla un fotoliu confortabil, tapiţat cu acelaşi material roşu-închis ca şi perdelele, aşezat cu faţa spre televizor. O măsuţă de cafea, un dulap mare cu sertare şi mai multe lămpi completau camera pe care M o ţinea curată ca un laborator.

Regula ei de aur era *niciun fel de dezordine* şi de aceea foarte puţine lucruri personale erau aici la vedere, lipsind de pildă fotografiile de familie; numai cele câteva cărţi de pe scrin dezvăluiau câte ceva din personalitatea ei, dar nu foarte mult.

M traversă camera şi luă telefonul mobil, care stătuse la încărcat cât timp ea fusese afară. Avea un apel ratat şi îşi dădu seama imediat că trebuia să fie de la Dax. Aşa şi era, şi îi telefonă imediat; dar telefonul lui era închis, aşa că îi lăsă un mesaj

în care îl felicita şi îi spunea că va veni să-l vadă în seara aceea.

Gândindu-se ce să poarte la petrecere, se duse la şifonier şi deschise uşile duble. Avea mai multe toalete potrivite, toate negre, cu excepţia unui costum gri cu pantaloni pe care i-l dăruise sora ei cu câţiva ani în urmă. Îl scoase şi îl ridică, privindu-l cu un ochi critic. Strâmbă din buze şi îl atârnă înapoi în dulap, renunţând la el.

Dintr-odată, avu sentimentul că nu trebuie să meargă la petrecere. Era prea riscant. Vor fi acolo o mulţime de oameni din lumea teatrului, în mod cert, iar unii dintre ei s-ar putea să-i cunoască pe membrii familiei sale şi s-o recunoască şi pe *ea.* „Dar nu şi dacă mă duc în ipostaza de Andrey”, îşi spuse ea imediat, dându-şi seama că aceasta este deghizarea perfectă. Zâmbi şi se entuziasmă pe loc la această idee.

Se duse repede în baie şi se examină în oglindă cu capul puţin aplecat într-o parte, admirând imaginea pe care o creaseră Agnes şi Marguerite. Se strâmbă puţin amintindu-şi imediat că Geo fusese de părere că este un look cam exagerat şi avea dreptate. „Atunci am să fiu Andrey doar pe jumătate”, îşi spuse. „Am să mă duc deghizată numai pe jumătate în Andrey şi am să fiu în siguranţă. Nimeni n-o să-şi dea seama cine sunt cu adevărat şi pot să joc pur şi simplu rolul lui M”.

Capitolul 9

— Nu mai vreau să mergem la petrecere, spuse Geo, brusc, oprindu-se pe Park Avenue şi întorcându-se spre M. Hai s-o lăsăm baltă, de acord?

M fu luată prin surprindere şi se uită uluită la Geo, apoi exclamă:

— Dar tu eşti cea care dorea aşa de mult să mergem ceva mai devreme. De ce te-ai răzgândit?

— Ştiu eu petrecerile astea de pe Park Avenue. Am mai fost la astfel de chefuri. O să fie o seară plictisitoare, cu o mulţime de indivizi celebri, stupizi sau plini de ei. Geo se strâmbă, o apucă strâns de braţ pe M şi spuse: Hai să mergem undeva să luăm masa. Ştiu un bistro foarte drăguţ pe Lexington. La Swifty’s. O să-ţi placă şi fac cinste.

— Dar nu putem să-l lăsăm pe Dax cu ochii în soare, protestă M, scuturând din cap. O să fie groaznic de dezamăgit, fiindcă ne aşteaptă. Probabil că suntem singurele prietene pe care le-a invitat. O să facem impresie foarte proastă dacă nu ne ducem. M îi aruncă lui Geo o privire plină de înţeles şi adăugă: Nu vrem să creadă că suntem invidioase pentru că el a reuşit să se lanseze înaintea mea, şi înainte ca tu să ai o expoziţie, nu?

— Presupun că ai dreptate, oftă Geo, şi, dacă nu

ne place la petrecere, putem să plecăm după o jumătate de oră.

— Hei, Georgiana! Ce naiba faci *tu* aici, pierzând timpul prin zonă? Dacă nu ai grijă, o să fii arestată pentru vagabondaj intenţionat. Şi nu ne putem permite aşa ceva, nu?

Auzind vocea de englez cultivat a celui care o strigase, Geo se răsuci imediat şi începu să râdă când văzu un vechi prieten, care venea întins spre ea.

— Bună, strigă şi ea. Dar *tu* ce cauţi pe aici?

— Probabil că merg la aceeaşi petrecere spre care te îndrepţi şi tu. La Iris Ingersoll, răspunse el, oprindu-se la un pas de fete şi începând imediat s-o examineze foarte curios cu privirea pe M.

Geo dădu afirmativ din cap şi înainte să poată să i-l prezinte pe bărbat lui M, acesta întinse mâna şi se recomandă:

— James Cardigan.

— Marie Marsden, spuse M repede, strângându-i mâna. Dar toată lumea îmi spune M, domnule Cardigan.

— Spune-mi James.

Zâmbetul ei îndrăzneţ se ivi pe chip din nou şi începu să recite: „În Valea Morţii călăreau cei şase sute…”

— Onoraţi atacul lor! Onoraţi Brigada Uşoară, acei nobili şase sute!” răspunse el continuând

versurile. Cred că Tennyson[3] a surprins foarte bine atmosfera, nu-i aşa?

— Da, aşa este, spuse M. Făcu o pauză, apoi întrebă: Ai vreo legătură cu acel Cardigan[4]?

— Nu, răspunse el, dar am fost întotdeauna tachinat din cauza asta. Este de înţeles, de altfel.

— Pentru Dumnezeu, despre ce naiba tot vorbiţi acolo? întrebă Geo privind uimită când la unul, când la celălalt.

— M asociază numele meu cu contele de Cardigan, explică James, generalul britanic care a comandat Cavaleria Uşoară în lupta de la Balaklava, în timpul războiului Crimeii. În 1854, a condus armata Cavaleriei Uşoare împotriva ruşilor. M a citat un vers dintr-o poezie a lui Tennyson despre cavalerie, aşa că i-am răspuns cu alt vers. Ştii şi tu cum suntem noi, britanicii îndrăgostiţi de istoria noastră.

— Aşa se pare, răspunse Geo foarte convinsă. Apoi întrebă repede: Şi ce ai vrut să spui, cum adică aş putea fi arestată pentru vagabondaj intenţionat?

— Mă refeream la intenţia de a agăţa bărbaţi, îi explică el şi îi făcu cu ochiul. Dar sunt convins că

3*Alfred Tennyson* (1809-1892), unul dintre cei mai apreciaţi poeţi britanici din perioada victoriană, autorul poeziei *Atacul brigăzii uşoare,* (n. tr.)

4 *James Thomas Brudenell* (1797-1868), conte de Cardigan, ofiţer britanic de cavalerie, a condus atacul cavaleriei uşoare de la Balaklava (1854), din timpul războiului ('mucii. (n. Ir.)

aici poliţia nu obişnuieşte să facă aşa ceva. Aşa că nu-ţi face griji.

Geo nu răspunse, dar avu politeţea să râdă. Îl întâlnise pe James la mai multe petreceri în ultimul an şi îi plăcea de el. Şi întotdeauna o făcea să râdă.

Profitând de moment, M exclamă:

— Ar fi bine să ne grăbim, Geo. Este deja nouă şi jumătate şi n-ar trebui să întârziem prea mult. Ar fi foarte nepoliticos.

— Corect! Hai să mergem! spuse James Cardigan şi preluă conducerea. Se aşează între cele două femei şi le luă pe fiecare de câte un braţ, conducându-le pe Park Avenue spre clădirea în care locuia Iris Ingersoll.

— De cât timp o cunoaşteţi pe Iris? întrebă James când ajunseră mai aproape de clădire.

— Nu o cunoaştem, răspunse Geo. Dar eu şi M îl cunoaştem pe Dax, actorul în cinstea căruia oferă petrecerea de astăzi. Dax ne-a invitat.

— Înţeleg. Ei bine, Iris dă nişte petreceri extraordinare, amândouă o să vă distraţi foarte bine.

— Aşa sperăm, spuse Geo şi îi aruncă rapid o privire lui M, care rămase tăcută.

O servitoare în uniformă le deschise uşa şi îi pofti în apartamentul lui Iris Ingersoll; cei trei rămaseră o clipă în holul lung de la intrare.

M privi de jur-împrejur, încercând să înregistreze totul rapid, şi îşi dădu imediat seama

că era un decor tipic pentru locuinţele de pe Park Avenue: pardoseala era alcătuită din plăci de marmură albe şi negre, pereţii acoperiţi cu un tapet argintiu cu ramuri mari de portocali în floare, din plafon atârna un candelabru mare de cristal faţetat. Decoraţiuni interioare tradiţionale: calitate excepţională şi siguranţă în exploatare.

James Cardigan le conduse de-a lungul holului, urmat de Geo; M încheia şirul, în timp ce se strecurau cu greu printre oaspeţii deja adunaţi în apartament. Când reuşiră să pătrundă în livingul spaţios, M scrută cu privirea toată adunarea.

Îl zări imediat pe Dax. Stătea lângă şemineul din marmură albă şi arăta mult mai bine decât atunci când plecase de la New York. Se vedea clar că îi priise soarele californian şi se putea lăuda cu un bronz perfect. Părul lui blond era mult mai blond decât înainte şi avea un aer de om foarte sigur pe el.

Dax le zări şi el şi le făcu semn cu mâna, scuzându-se faţă de bărbatul cu care stătea de vorbă. Se strecură cum putu mai bine prin mulţimea înghesuită, dorind să ajungă la ele. M o împinse pe Geo spre el, trăgându-se deoparte, astfel încât cei doi să aibă suficient spaţiu să se salute şi să se îmbrăţişeze. O clipă mai târziu, Dax o săruta şi pe M pe obraz şi o cuprindea într-o îmbrăţişare strânsă. Apoi o depărtă de el şi făcu un pas înapoi ca să se uite mai bine la ea. Pe faţă i se aşternu un zâmbet larg:

— Aşadar, asta este noua ta înfăţişare despre care îmi tot vorbeai? la Andrey Hepburn…

— Numai pe jumătate, îl corectă ea zâmbind. De fapt, este vorba numai de pieptănătură şi de sprâncenele ceva mai îngroşate.

— Văd şi eu; şi îmi place ce văd. Hai să găsim un colţişor mai liniştit ca să recuperăm din timpul pierdut. Atunci îl observă pe James, care stătea lângă ele. Întinse mâna şi spuse: Bună, eu sunt Dax.

— James Cardigan, mă bucur să vă cunosc.

— Hai să mergem la fereastră, se pare că acolo este mai multă linişte, propuse Dax şi continuă, adresându-se lui James: Vino cu noi! Eu şi fetele nu avem niciun secret.

Îşi croiră drum prin mulţime, iar Dax luă un pahar cu şampanie de pe tava unui chelner şi i-l dădu lui Geo. James făcu şi el acelaşi lucru, luă două pahare, unul pentru M şi unul pentru el. Când se adunară lângă fereastră, Dax ridică paharul.

— Noroc! Mă bucur tare mult să vă văd pe amândouă! Mi-a fost tare dor de voi.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine, exclamă Geo, zâmbind cald.

M se mulţumi să dea din cap, apoi adăugă repede:

— Felicitări încă o dată, Dax! Cred că este minunat că ai reuşit să obţii un rol. Aş spune chiar că e un miracol, dacă ne gândim că l-ai obţinut pe

când te aflai pe Coasta de Vest. Niciodată nu ştii ce surprize îţi oferă viaţa.

Dax râse; se vedea de la o poştă că este fericit şi ochii îi străluceau când spuse:

— Poţi s-o mai spui o dată... A fost... ei bine, cred că aşa a fost să fie.

Apoi le povesti cum o cunoscuse pe Iris Ingersoll la o petrecere din Bel-Air, unde îl dusese un actor englez, Colin Burke, un prieten nou, şi cum Iris se gândise că el ar fi perfect pentru piesa pe care voia s-o pună în scenă pe Broadway. Nici mai mult, nici mai puţin decât al doilea rol ca importanţă!

M îl asculta, dar ochii i se plimbau de jur-împrejurul încăperii.

Spre marea ei uşurare, nu vedea printre cei prezenţi pe nimeni care ar fi putut să-i cunoască familia, aşa că se relaxă. Remarcă, de asemenea, că James Cardigan era la fel de curios ca şi ea în legătură cu ceilalţi invitaţi, dacă nu chiar mai mult.

Privirea lui James alerga peste tot, M avea impresia că nu-i scăpa absolut nimic. Îi plăcuse de la bun început englezul acesta vânjos, atrăgător, zvelt şi suplu, cu părul negru şi ochii căprui. Decise că trebuie să aibă în jur de patruzeci de ani şi că acumulase *multă* înţelepciune de viaţă. Avea simţul umorului şi se purta cu *multă* naturaleţe. Era un om de succes, lucru evident după hainele pe care le purta. Deşi era îmbrăcat lejer, ca

majoritatea celorlalţi bărbaţi, fără cravată, purtând o cămaşă albă, descheiată la gât, pantaloni gri-deschis şi o jachetă sport de culoare închisă, M remarcase materialul de o calitate excelentă din care era confecţionată jacheta, precum şi croiala ei impecabilă. Se întreba cu ce se ocupa. Bancher? Broker? Membru al vreunui consiliu de conducere? Magnat din lumea afacerilor imobiliare? Respinse pe loc toate aceste profesii şi îşi spuse în mod surprinzător – nu, nu James. *E poliţist.* Nu ştia cum de îi venise o asemenea idee şi rămase atât de uimită de ea însăşi, încât, luând o gură de şampanie, se uită la el încruntată.

Exact în acel moment, James se apropie de ea şi întrebă:

— Şi tu eşti tot din lumea teatrului, M? Eşti actriţă?

— Nu, dădu ea din cap. Nu, sunt fotomodel. Dar tu cu ce te ocupi, James?

— Am propria companie…

— Ce fel de companie? întrebă ea repede, întrerupându-l.

— Este o companie de securitate şi de investigaţii, dar de nivel foarte înalt. Pot să asigur cuiva un bodyguard, să întocmesc un dosar confidenţial despre aproape orice persoană din lume, să găsesc o persoană dispărută sau bunuri dispărute. Putem rezolva orice solicitare ar avea clientul. Oferim un serviciu unic şi lucrăm cu

discreţie totală. Fireşte, toate acestea între anumite limite.

— Deci *eşti* poliţist! exclamă ea, clipind des din ochi. Exact asta mi-am închipuit despre tine acum câteva clipe!

— Măi, măi, măi, chiar aşa? Dar n-am fost poliţist, deşi eşti pe aproape. Oricum, mulţi foşti poliţişti lucrează pentru mine.

— Şi unde mai exact nu au fost chiar poliţist? La Londra?

James se aplecă spre ea şi îi spuse cu jumătate de voce.

— Am lucrat pentru MI6 şi am operat, fireşte, în străinătate, aşa cum fac toţi agenţii din MI6. Numai agenţii din MI5 pot lucra în Marea Britanie.

— O, Doamne! Spion! Un adevărat Walsingham[5], nu-i aşa?

— Eşti nemaipomenită, M! spuse el izbucnind în râs. Se vede că te pricepi la istorie, nu glumă!

— Mai ales când este vorba de bărbaţii care au lucrat pentru Elisabeta Tudor. Dar de ce ai renunţat, de ce ai plecat? Te-ai plictisit? îl sondă ea curioasă.

— Nu, deloc, îmi place pericolul. Dar m-am gândit că n-ar fi rău să câştig şi ceva bani, aşa că

5 *Sir Francis Walsingham* (1532-1590), secretar al reginei Elisabeta I între 1573 şi 1590, supranumit şi „spionul-şef”, considerat drept întemeietorul serviciilor modeme de informaţii, atât în domeniul spionajului extern, cât şi al securităţii interne, (n. tr.)

mi-am încheiat misiunea la care lucram şi după aceea mi-am dat demisia. Mai clar spus, m-am retras din agenţie. Mi-am înfiinţat propria companie la Londra, acum cinci ani, după care m-am hotărât să mă mut la New York, aşa că iată-mă aici, conducând operaţiunile de la acest capăt al lumii.

Înainte ca M să poată răspunde, Dax şi Geo, care discutaseră până atunci liniştiţi, veniră mai aproape de ei, iar Dax spuse:

— Cred că ar trebui să mă duc s-o caut pe Iris, gazda noastră, ca să vă prezint pe amândouă. Trebuie să faceţi cunoştinţă cu ea. Staţi aici, mă întorc în cinci minute.

Geo se uită după Dax, apoi se întoarse spre M şi spuse:

— Sunt încântată că o să joace în *Un tramvai numit dorinţă*[6]. Nu l-am văzut niciodată aşa de fericit. Parcă e alt om, nu-i aşa, M?

— Da, aşa şi e normal! Şi-a dorit întotdeauna să fie actor, iar acum are şansa asta, prima de altfel. O, uite-l că vine cu Iris.

Dax se opri în faţa lor şi spuse:

— Iris, dă-mi voie să ţi le prezint pe prietenele mele, Georgiana Carlson, căreia i se spune Geo, şi

---

6 *A Streetcar Named Deşire* (1947), piesă de teatru renumită a scriitorului Tennessee Williams (1911-1983), pentm care acesta a primit Premiul Pulitzer în 1948, pusă în scenă pentm prima dată pe Broadway în 1948 şi considerată un punct de cotitură în (Itiimaturgiii postbelică, (n. tr.)

Marie Marsden, cunoscută ca M. Faceţi cunoştinţă cu Iris Ingersoll.

Îmbrăcată la modă şi foarte elegantă, Iris Ingersoll era o femeie înaltă, impunătoare, cu părul argintiu şi un chip frumos. Arăta mult mai tânără la cei peste şaizeci de ani pe care îi avea. Îi strânse mâna lui Geo, apoi pe cea a lui M.

— Mă bucur foarte mult că aţi putut veni; Dax mi-a povestit cum l-aţi încurajat să-şi urmeze vocaţia de actor şi cât de mult l-aţi sprijinit. Apoi se întoarse către James şi îi acordă unul dintre zâmbetele ei cele mai strălucitoare. Şi mă bucur tare mult să te văd şi pe tine, James, îţi mulţumesc foarte mult că ai venit. Prezenţa ta ridică nivelul oricărei petreceri.

— Îmi face plăcere să mă aflu aici, Iris. Ca întotdeauna, de altfel.

Iris înclină capul, apoi se întoarse către Dax şi continuă:

— Aş dori să vii să te prezint unor oameni care ar putea să fie importanţi pentru tine într-o bună zi. Oricum, cu cât cunoşti mai mulţi oameni în domeniul acesta, cu atât mai bine.

Dax zâmbi complice spre M şi Geo, ridică din sprâncene şi o urmă pe Iris.

M izbucni în râs, ca şi James, care acesta le privi pe cele două femei şi întrebă:

— Ce-ar fi să vă împrospătez băuturile din pahare, doamnelor?

M răspunse imediat, punând jos paharul:

— Nu, eu nu mai vreau, mulţumesc.

— Cred că eu aş mai vrea un pahar, mulţumesc James, spuse Geo, şi îi întinse paharul gol.

Când rămaseră singure, Geo spuse:

— Mă bucur că ţi-am urmat sfatul şi mi-am pus rochia neagră, M. Femeile sunt foarte elegante aici, nu crezi?

— Da, aşa este, se vede clar că sunt newyorkeze, răspunse M.

— Pentru că se îmbracă în negru, zâmbi Geo, privind-o din cap până în picioare pe M şi admirându-i rochia încă o dată. Îţi pare bine că ţi-ai pus asta? *Aveai* anumite ezitări în privinţa ei.

— Da, oricum, *este* rochia mea preferată. Numai că nu prea am unde s-o port. M privi în jos spre fustă, o netezi cu mâna şi zâmbi în sinea ei. Rochia era confecţionată din tafta neagră, cu o croială dreaptă în faţă, tăiată de la un umăr la altul. Avea mâneci scurte şi fusta cloş îi ajungea până la genunchi.

— Ştii, spuse Geo, la început m-am gândit că fusta este cam lungă, dar îţi stă foarte bine şi îi conferă un anumit echilibru rochiei. Îi aruncă o privire lungă şi întrebă: De unde ai cumpărat-o?

— Credeam că ţi-am spus: mi-a cumpărat-o mama. Cred că a găsit-o la Londra, într-un mic butic.

— După părerea mea, este de la Paris, murmură Geo, cu capul înclinat într-o parte şi priviri gânditoare. Pare a fi *haute couture,* direct de la

Paris.

M începu să râdă şi întoarse privirea. Atunci respiraţia i se tăie brusc.

În uşa livingului stătea un bărbat care se uita fix la ea. Se uita chiar pătrunzător. Îi întoarse imediat privirea şi descoperi apoi că nu-şi mai poate dezlipi ochii de la el. Bărbatul îi susţinu privirea. Ca hipnotizată de el, M simţi brusc o senzaţie de slăbiciune în picioare şi îşi dori să se aşeze pe un scaun sau să se rezeme de ceva.

El porni în direcţia ei, iar ochii lui albaştri nu se dezlipeau nicio clipă de chipul ei. M ştia cine este. Dintr-odată, simţi o emoţie puternică şi o senzaţie de teamă. Nu se temea de el, ci de ea însăşi şi de ceea ce ar fi fost în stare să facă.

Capitolul 10

Venea spre ea.

Mulţimea se mai rărise, livingul era acum pe jumătate gol, iar M stătea pironită în loc, cu privirile aţintite asupra *lui,* exact aşa cum o privise el cu câteva clipe mai înainte. Se priveau ochi în ochi.

M avea impresia că în încăpere nu mai exista nimeni altcineva în afară de el. Simţea numai noduri în stomac şi inima îi bătea să-i spargă pieptul, când, în sfârşit, bărbatul se opri în faţa ei.

Chipul lui era împietrit, fără nicio expresie, dar privirea îi era pătrunzătoare. Avea ochi albaştri-

închis, ca viorelele, în ton cu cămaşa pe care o purta. M ştiu imediat că acei ochi o priveau numai pe ea.

Şi în cele din urmă vorbi:

— Mă numesc…

— Ştiu cine eşti, i-o reteză ea.

— Şi eu ştiu cine eşti, răspunse el zâmbind.

Sincer şocată de această informaţie, M respiră adânc ca să se calmeze.

Bărbatul îi apucă mâna şi o ţinu strâns într-a lui.

— Eşti femeia aceea graţioasă pe care am căutat-o toată viaţa.

M se simţi brusc uşurată şi relaxată. În mod normal şi-ar fi spus:

„O, numai asta îmi lipsea” şi cinismul ei ar fi ieşit imediat la iveală, aducându-i vreun comentariu răutăcios pe buze. Dar acum nu gândea deloc aşa. Nu în legătură cu el. Îl credea, credea ce spusese.

— Deşi trebuie să recunosc că nu ştiu cum te cheamă, spuse el aplecându-se spre ea.

— Marie Marsden, dar toată lumea îmi spune M.

— Nu M&M?

Ochii lui albaştri clipiră brusc ştrengăreşte.

— Nu, râse ea privindu-l fix în faţă, acea faţa care îi rămăsese întipărită în minte încă de când era copil. M este suficient.

— Şi câţi ani ai?

— Destui, replică ea rapid, ridicând o sprânceană. Şi oricum, nu este politicos să mă

întrebi aşa ceva.

— Da, mai ales cu educaţia ta, remarcă el. În colţurile gurii i se conturase un zâmbet vag amuzat.

Ignorând comentariul lui, M spuse:

— Dar eu ştiu câţi ani ai: treizeci şi cinci, ceea ce înseamnă că eşti cu doisprezece ani mai mare decât mine. Dar cifrele nu mă interesează.

— Nici pe mine.

— De fapt, ştiu foarte multe despre tine.

— Sper sincer că nu prea *multe,* exclamă el aruncându-i o privire vădit disperată.

— Destule.

— Şi cam ce anume ştii despre *mine?* întrebă el, ridicând întrebător din sprânceana dreaptă.

— Te-am văzut în *Hamlet* şi m-am îndrăgostit instantaneu de tine. Aşa că după aceea am simţit nevoia să aflu totul despre tine.

— Ce mă bucur! spuse el privind-o admirativ.

— Când aveam zece ani, continuă ea, vrând să lămurească lucrurile, visam cu ochii deschişi la tine.

— Şi mai visezi şi acum?

— Bineînţeles că nu! Acum sunt femeie în toată firea.

— Ce păcat că nu mai ai aceleaşi sentimente.

— Am îmbătrânit, răspunse M, zâmbindu-i enigmatic.

— Ai venit aici cu cineva?

— Nu. De fapt, da. Am venit cu prietena mea,

Geo, care este pe acolo, pe undeva. O, uite-o lângă şemineu!

Bărbatul urmări direcţia privirii ei şi murmură:

— Blonda aceea drăguţă?

M încuviinţă din cap.

— Şi cum de vă aflaţi aici? întrebă el. O cunoaşteţi pe Iris?

— Nu, niciuna dintre noi. Dar o cunoaşte Dax, oaspetele de onoare.

— A, da, noul protejat al lui Iris. Se spune că este un actor bun. Aşa e?

— Nu ştiu. Dar mai contează în zilele noastre?

Auzind tonul enigmatic din vocea ei, bărbatul râse:

— Dar tu? Eşti tot actriţă?

— Nu, sunt fotomodel.

Bărbatul se dădu un pas înapoi s-o privească fără să rostească un cuvânt.

M îi susţinu curajoasă privirea.

Dintr-odată rămaseră fără cuvinte, absorbiţi unul de celălalt. Conversaţia continua în jurul lor, oamenii treceau încoace şi încolo, dar ei nu mai observau pe nimeni, erau concentraţi numai asupra lor. Mâna ei era tot într-a lui şi bărbatul o duse la inimă. În cele din urmă, rupse tăcerea:

— Eşti… eşti femeia cu care vreau să fug în lume… hai să fugim, vrei?

— Acum?

— Da, fireşte că acum. Dacă nu *acum*, atunci când? Hai să găsim o insulă pustie şi să ne

instalăm acolo…

M remarcă clipitul amuzat al ochilor lui, sesiză tonul glumeţ al vocii lui melodioase.

— Dar nu pot s-o las pe Geo de izbelişte aici, protestă ea.

— Nu putem s-o luăm cu noi! spuse el, adăugând: Ştii şi tu, doi înseamnă o companie plăcută, trei sunt prea mulţi. Hai să mergem în hol, se pare că acolo e mai multă linişte… şi putem să ne facem planurile.

O conduse de-a curmezişul camerei şi, când ajunseră în hol, se rezemă de un perete şi o trase şi mai aproape de el, astfel că trupul ci se sprijini de el.

M începu să tremure, simţind dintr-odată că nu mai poate să respire, stând atât de aproape de bărbatul de care fusese îndrăgostită încă din copilărie. De-a lungul anilor, acesta rămăsese idealul ei şi îi comparase întotdeauna pe ceilalţi bărbaţi cu el.

— Te simţi bine? întrebă el blând.

— Foarte bine. Vocea ei era abia perceptibilă.

— Nu vreau să stăm aici. Sunt prea mulţi oameni. Vreau să fiu singur cu tine. Tu nu?

— Ba da, şopti ea.

— Atunci ne-am înţeles. Te duc undeva să luăm masa în linişte. Ştiu eu un locşor.

— Foarte bine, începu M apoi se întrerupse. Geo venea spre ei, însoţită de James.

— Geo vine spre noi împreună cu James

Cardigan.

— Scap eu de ei, nu te teme, spuse el pe un ton încrezător.

În ultimele zece minute, Geo fusese uluită de comportamentul lui M, de felul în care se lipise de Laurence Vaughan. Observase că celebrul actor de cinema o asaltase cu privirile pe M de cum sosise şi acum arătau ca nişte prieteni vechi. Poate că asta şi erau, îşi spuse Geo. La urma urmelor, erau amândoi englezi. În timp ce se îndrepta împreună cu James spre holul de la intrare, făcându-şi drum prin mulţimea din ce în ce mai redusă, Geo întrebă:

— Îl cunoşti, James?

— Numai de pe ecran. Şi după reputaţie, răspunse James, dar trebuie să recunosc că sunt fânul lui sincer. Este unul dintre marii actori ai scenei de limbă engleză în momentul de faţă. Nimeni nu l-a jucat pe Hamlet mai bine decât el, poate cu excepţia lui Christopher Plummer. Şi este şi foarte chipeş, nu e de mirare că femeile se îndrăgostesc imediat de el.

„Inclusiv M” îşi spuse Geo şi zâmbi înaintând prin mulţime.

— Presupun că sunteţi prieteni vechi, judecând după felul cum sporovăiţi fără încetare.

— Suntem într-adevăr prieteni foarte vechi, răspunse el, oferindu-i lui Geo zâmbetul lui cel mai fermecător.

M interveni repede:

— Geo, James, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Laurence Vaughan.

Cei trei îşi strânseră mâinile, după care Larry spuse pe un ton ferm:

— Încerc s-o conving pe M să ia masa cu mine astă-seară, dar se teme să te lase singură aici, Geo.

— O, te rog să nu-ţi faci griji din cauza asta, M, interveni prompt James. Voi avea oricând grijă de ea. Eşti de acord, Geo?

— Bineînţeles, James.

Luaseră un taxi până la un restaurant de pe strada Optzeci, nu departe de Lexington Avenue. În taxi fusese copleşit de prezenţa ei, ardea de dorinţa de a o lua în braţe, de a o ţine strâns la piept şi de a o săruta fierbinte, dar reuşi să reziste acestui impuls. O ţinuse numai de mână, aşa cum făcuse mai devreme o oră întreagă, în apartamentul lui Iris Ingersoll.

Larry nu voia s-o sperie şi s-o îndepărteze, – nu că i s-ar fi părut genul de femeie care se sperie uşor. Îi făcea impresia unei persoane încrezătoare în sine, mai întreprinzătoare decât multe altele. Da, asta era: avea în ea *o lipsă de teamă* care îl intriga şi îl atrăgea, îi stârnea imaginaţia.

Acum, când stătea în faţa ei la o masă din restaurantul Le Refuge, una dintre ascunzătorile lui preferate, Larry zâmbea în sinea lui, gândindu-se la discuţia lor de mai înainte. Era în mod clar o femeie care gândea, avea personalitate şi era

îndrăzneaţă, poate chiar puţin cam obraznică. Dar tocmai *asta* îi plăcea la ea; asta o făcea să fie diferită, unică, deosebită de alte femei pe care le cunoştea.

Deodată deveni conştient de norocul pe care-l avusese de a o cunoaşte în seara aceea. Fusese cât pe-aci să nu se ducă deloc la petrecerea lui Iris, se luptase cu gândul ăsta toată ziua, se simţise epuizat şi deprimat. Dar în ultima clipă îşi spusese că nu se face să nu se arate deloc la petrecerea lui Iris – cel puţin atâta lucru putea să facă şi el pentru ea, cea căreia îi era profund îndatorat. Aşa că se bărbierise, făcuse un duş, se îmbrăcase şi ajunsese acolo, unde o zărise pe M din prima clipă când intrase.

Se dusese imediat spre ea cu intenţia s-o prindă în capcană, căci se simţea atras de ea cu o forţă irezistibilă. Îşi dădu seama cu uimire că nu mai trăise niciodată aşa ceva. Sentimentul era aşa de puternic că îl uimi.

Ciudată treabă şi atracţia asta. La început, simţea de regulă *atracţia fizică* pe care o exercita cineva… curba sprâncenelor, culoarea părului, forma gurii, expresia ochilor, linia obrazului… asta era ceea ce îi cucerea inima. Din păcate, caracterul nu se ridica aproape niciodată la înălţimea frumuseţii fizice, iar femeile fără caracter nu-i plăceau. Adora femeile frumoase; pe de altă parte, frumuseţea nu fusese niciodată suficientă pentru el, nu-l putea satisface pe

termen lung. În ultimă instanţă, devenea… *plicticos.* Tocmai de aceea trecuse întotdeauna mai departe şi nu se căsătorise cu niciuna dintre femeile din viaţa lui.

— Mă priveşti fix, Larry, spuse M, uitându-se la el peste masă şi punând jos meniul. Avea o privire foarte stranie.

Larry fii smuls din reverie şi răspunse imediat:

— Scuze, iubito. Mă gândeam ce norocos am fost că erai acolo în seara asta şi că te-am *găsit.*

— Chiar vorbeşti serios? întrebă ea, studiindu-l cu mult interes, cu capul puţin înclinat.

— Fără îndoială. N-aş spune asta dacă n-aş gândi-o. Şi tu simţi la fel, nu-i aşa?

M dădu din cap, cu privirea aţintită asupra lui. Ochii lui aveau o nuanţă de albastru-închis în lumina slabă din restaurant. Şi o privire seducătoare. Aşa cum era şi el de fapt: seducător. Dar aşa fusese întotdeauna, nu? încă de pe vremea când era copil, M fusese fascinată ori de câte ori îl vedea pe scenă sau într-un film.

— Îmi dau seama că, de fapt, nu ne-am *cunoscut* înainte de seara asta, spuse Larry, dar am avut sentimentul extraordinar că te cunosc, M. Îmi pari foarte cunoscută.

— Poate pentru că simt pe jumătate Andrey.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta? întrebă el sincer uimit.

— Unii oameni cred că semăn cu Andrey Hepburn. Dar numai pe jumătate.

Zâmbetul amuzat îi înflori din nou pe buze.

— Dacă mă uit mai bine, există o oarecare asemănare. Dar nu este *asta…* am sentimentul că te-am cunoscut, că te ştiu…

— Poate că ne-am cunoscut în altă viaţă, sugeră ea, vrând să-l tachineze.

— Poate că da.

Privi într-o parte, undeva, în depărtare, apoi se concentră din nou asupra ei încruntat.

— Sincer, nu ne-am cunoscut, Larry, murmură ea.

— Dacă ne-am fi cunoscut, n-ai fi scăpat, de asta poţi fi sigură.

M scutură din cap, iar în ochii ei negri fericirea se împletea cu râsul.

— Asta e o afirmaţie cam nechibzuită.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea s-o iau în serios. Vorbise atât de încet, încât răspunsul abia se auzise.

— Eu aşa sper. Larry se uită gânditor la ea. Mâna fetei se odihnea pe masă. Larry i-o luă într-a lui. Sper ca acesta să fie începutul… unei prietenii speciale, M chiar îmi doresc acest lucru. Ţi-am spus în seara asta câteva lucruri care poate că ţi s-au părut ciudate, dar îţi jur că nu le-am mai spus niciodată altei femei. Trebuie să mă crezi.

M îi strânse mâna şi continuă s-o ţină în mâna lui, apoi şopti la fel de încet:

— Am încredere în tine şi nu numai în legătură cu ceea ce mi-ai spus. Un zâmbet vag îi apăru pe

buze şi continuă: îţi încredinţez viaţa mea, Laurence Vaughan şi vorbesc foarte serios când spun asta.

— Am să am întotdeauna grijă de tine. Îţi *promit.*

M se aplecă peste masă şi îl studie un moment. Ştia că vorbeşte serios. Spuse apoi pe un ton încrezător:

— Când aveam zece ani, te visam în fiecare noapte, Larry. În fiecare noapte.

— Mă mai visezi şi acum?

— Nu, bineînţeles că nu! Asta a fost demult, când erai Hamletul meu răpitor. O, eram aşa de îndrăgostită de tine că nu mai vedeam clar lucrurile.

— Şi cum mă visai? întrebă el, intrând în jocul ei şi bucurându-se de atmosfera aceasta nepretenţioasă, atât de reconfortantă.

— O, ştii, aşa cum visează fetiţele de zece ani… ceva *foarte siropos…*

— Crezi că aş putea să mă infiltrez într-o bună zi în visele unei femei în toată firea?

— Nu se ştie niciodată, răspunse ea pe un ton glumeţ. Sper.

Larry îi dădu drumul la mână şi se rezemă de spătar.

— Am impresia că toţi cunoscuţii tăi consideră că eşti specială.

— O, nu ştiu ce să spun… M lăsă propoziţia neterminată, sorbi puţin din vin, apoi murmură:

Sunt o fată ca oricare alta.

— Pe naiba! Larry luă meniul. Cred că ar trebui să comandăm, ce zici? Te-ai decis ce vrei să mănânci, M?

— Da, vreau şalău la grătar.

— Peşte? Ai crescut pe o insulă.

— Da, în Marea Nordului. La fel ca tine, răspunse ea şi îi făcu cu ochiul.

Larry înclină capul, amuzat de fată şi îi făcu semn chelnerului, comandă şalău la grătar pentru amândoi şi o sticlă de Montrachet. După ce plecă chelnerul, Larry întrebă pe un ton uşor diferit:

— De cât timp eşti la New York?

— De câteva luni. Am încercat să-mi găsesc de lucru ca fotomodel, dar fără prea mare succes. Geo mi-a aranjat o întâlnire cu un fotograf de modă, Frank Farantino. A mers destul de bine, am făcut o şedinţă foto cu el. El este cel care a decis că semăn cu Andrey Hepburn şi a zis că ar trebui să mizez pe chestia asta. Stilista lui mi-a schimbat lookul.

— Mare nevoie aveai de aşa ceva! în niciun caz. În fine, a ieşit ceva?

— Frankie a plecat acum în Maroc să facă fotografii pentru o revistă de modă, dar când se va întoarce mi-a promis că mă va lansa în carieră, îi explică M, apoi îi spuse că Frankie este foarte talentat şi un om de cuvânt, în care se putea avea încredere.

Larry se lăsă pe spate şi o lăsă să vorbească. O

asculta cu atenţie, vocea ei era plăcută, mângâietoare. Şi îi făcea sincer plăcere să se afle în compania ei. Tânăra aceasta avea un efect special asupra lui, în mai multe feluri. Pe măsură ce timpul trecea, Larry îşi dădea seama că prezenţa ei îi ridica moralul, îi dădea un sentiment de fericire sinceră, sentiment care lipsea de mult din viaţa lui. Se întrebă cum să facă s-o ţină lângă de el… pentru totdeauna.

Capitolul 11

Laurence Vaughan stătea în picioare şi se uita pe fereastra apartamentului său din Beekman Place. Îi plăcea priveliştea aceasta spre East River şi spre Long Island şi dincolo de ea, mai ales după lăsarea întunericului, iar noaptea aceasta nu era o excepţie.

Era ora două noaptea, dar câteva dintre luminile colorate ale oraşului se mai reflectau strălucitor pe suprafaţa ondulată a râului. Acesta curgea spre Atlantic, sub cerul înalt, neîntrerupt de pădurea obişnuită a zgârie-norilor din Manhattan. Un cer negru ca cerneala, fără nori, presărat cu nenumărate punctuleţe strălucitoare. O noapte frumoasă, romantică, plină de stele…

Larry oftă adânc, gândindu-se la acea femeie unică şi provocatoare, pe care o cunoscuse ceva mai devreme. Aşa se întâmplă uneori – să cunoşti o persoană cu totul aparte atunci când te aştepţi

mai puţin şi asta te ia cu totul pe nepregătite. Era atrăgătoare, fermecătoare cu pielea ei măslinie; era cu adevărat frumoasă şi nu avea deloc nevoie să-şi scoată în evidenţă asemănarea cu o actriţă moartă, îşi spuse el.

Se tot întreba de ce considerase fotograful acela că este aşa de important ca M să semene cu cineva. Ea era o apariţie uluitoare în sine; nu avea nevoie să imite pe nimeni.

Larry îşi derulă în minte toată seara anterioară şi o retrăi, gândindu-se cât de bine se simţise. Fusese o trăire emoţională foarte puternică pentru el. Fireşte că ea pusese stăpânire pe toate gândurile lui. Aşa cum nu i se mai întâmplase până atunci. Niciodată până atunci nu se mai simţise atât de strâns prins în mrejele unei femei, deşi dusese o viaţă destul de aventuroasă.

De-a lungul anilor, diverse femei îi ocupaseră timpul şi gândurile, dar niciuna nu-l captivase ca ea. Chiar şi acum, în clipa de faţă, era complet şocat de reacţia pe care o avusese faţă de ea.

„*Copleşit,* îşi spuse, asta este! Sunt copleşit de ea. Şi foarte tulburat… de felul în care mă face să mă simt”.

După cină, dorise s-o aducă pe M la el în apartament, căci nu-i venea să se despartă de ea. Dar apoi, când ieşiseră de la Le Refuge, se răzgândise pe neaşteptate. Când ajunseseră în stradă, faţă în faţă, cedase în sfârşit dorinţei copleşitoare de a o strânge în braţe. Când

întinsese braţele spre ea, făcuse şi ea acelaşi gest şi se treziră îmbrăţişaţi strâns. Se sărutau cu patimă, din toată inima, lipiţi unul de altul. M îi răspundea fierbinte, la fel de excitată ca şi el şi părând foarte dornică să-l urmeze.

Când se despărţiră într-un târziu, puţin ameţiţi şi clătinându-se pe picioare, fu surprins de expresia care se citea în ochii ei. Era în mod inconfundabil spaimă. Se dăduse puţin înapoi, nu doar mirat, dar şi puţin îngrijorat, întrebându-se ce se întâmplase. Se gândi că nu avea prea multă experienţă în materie de bărbaţi, deşi părea aşa de sofisticată. Aşa că, având intenţii serioase, o dusese acasă, în loc s-o ducă la el în pat, şi o lăsase în faţa casei de pe strada Douăzeci şi Doi, unde avea camera închiriată de la Geo.

Sesizând o urmă de dezamăgire în privirea ei în timp ce mergeau în taxi spre casă, îşi pusese un braţ pe umerii ei şi o trăsese mai aproape.

— Ai vrea să-ţi petreci ziua de mâine cu mine? întrebase el, iar ea dăduse din cap afirmativ, zâmbindu-i larg.

— Acum este deja mâine, murmurase ea. Dacă te referi la ziua de duminică, e în ordine. Este aproape ora unu.

Râseseră amândoi şi Larry îşi dădu seama intuitiv că, indiferent ce o tulburase acolo, în faţa restaurantului, nu mai era valabil în acea clipă.

Astfel, ea avea să vină mai târziu la el. La ora douăsprezece, după cum o rugase. Vor lua un mic-

dejun întârziat şi poate că vor merge la un film, lăsând lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc. Nu voia să grăbească nimic, se temea să nu strice ceva şi avea tot timpul din lume să-i facă curte aşa cum se cuvine.

Se întoarse cu spatele spre fereastră şi se duse la bibliotecă. În timp ce străbătea camera, dădu cu ochii de fotografia mamei lui, într-o ramă de argint. Era aşezată pe un scrin din lemn de nuc, alături de alte fotografii de familie. Rămase pe loc cu privirea la ea, gândindu-se la cât de frumoasă frumoasă fusese această femeie, cu părul ei bogat şi blond şi ochii aceia atât de albaştri.

Pandora Gallen. Una dintre cele mai mari actriţe ale Angliei. Pentru el era însă mama lui şi a fraţilor lui şi soţia tatălui său. Aşa cum i se întâmpla deseori, auzi vocea ei uşoară, muzicală, ca un ecou, care îi explica ceva foarte important după părerea ei: „Poţi să cunoşti o persoană de peste patruzeci de ani şi totuşi să nu ştii ce fel de om este. Şi poţi să întâlneşti o altă persoană şi să ştii cine este în decurs de o oră, poate chiar mai puţin. Ai să vezi, totul este să ştii s-o recunoşti, Larry. Să-ţi dai seama că este genul tău. Sau, altfel spus, că este din acelaşi aluat cu tine”. Îi zâmbise în după-amiaza aceea şi îi aruncase o privire plină de înţeles. Iar el îşi dăduse seama imediat că mama lui, într-un anumit moment al vieţii, cunoscuse o persoană şi ştiuse exact chiar în acel moment că doreşte să fie cu ea pentru

totdeauna.

Aşa cum i se întâmplase şi lui chiar acum. Îi spusese lui M că i se pare atât de cunoscută, încât era convins că se mai întâlniseră. Ea insistase că nu este posibil şi totuşi el o recunoscuse. Semănăm foarte mult unul cu altul, îşi spuse el brusc. Suntem din acelaşi aluat. Nu trebuia să-i spună nimic despre ea: ştia deja tot ce era de ştiut după o singură seară petrecută împreună. Provenea dintr-o familie aristocratică, ştia să vorbească, era cultă şi avea studii serioase. Poate că era copil unic sau mezina familiei, oricum cel mai răsfăţat şi mai ocrotit. Fusese uimit că fata traversase oceanul ca să-şi construiască propria viaţă, fără sprijinul familiei.

Zâmbi, căci îi plăcea ideea aceasta. „Îndrăzneaţă, îşi spuse el, cutezătoare şi curajoasă…”

Larry nu putea să doarmă. De două ore se sucea şi se răsucea în pat şi în cele din urmă, disperat, se dădu jos şi se duse în bucătărie, deşi era trecut de două dimineaţa. Îşi turnă un pahar cu lapte şi se instală apoi în bibliotecă. Era o încăpere confortabilă şi prietenoasă, în care îşi petrecea cea mai mare parte din timp.

Aprinse o lampă şi se instală confortabil într-unul din fotoliile mari, sorbi de câteva ori din lapte şi puse paharul jos pe măsuţa de lângă el. Fotoliul tatălui său. Nu, nu mai era fotoliul tatălui său, *acum era al lui.* Cumpărase acest apartament, cu

tot ce era în el, cu câteva luni în urmă şi acum era căminul lui, propria lui casă şi prima pe care o posedase vreodată.

— Am fi vrut să-ţi dăm ţie apartamentul, îi spusese mama lui în urmă cu câteva săptămâni, când fusese la New York să-şi ia lucrurile şi câteva obiecte importante ale tatălui lui. Dar n-am putut din cauza celorlalţi fraţi. Ar fi făcut scandal. De aceea, am hotărât să vi-l oferim tuturor la un preţ convenabil. Un adevărat chilipir.

Tuturor, îşi spuse el strâmbându-se.

Erau şase fraţi; avea trei fraţi şi două surori mai mari. Toţi erau firi dificile, gata oricând să se certe, aflaţi permanent în competiţie. Se băteau ca chiorii când erau copii şi locuiau în casa cea mare din Hampstead; uneori, se mai încăierau şi acum, cu toate că ţineau enorm unul la altul. Sau cel puţin unii dintre ei; ceilalţi doar spuneau asta de formă. El îi iubea sincer pe fratele lui Horatio şi pe sora sa Porţia, dar Miranda era prea distantă cu el şi oricum, cea mai snoabă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Fratele lui, Edward, îi făcuse viaţa un iad în copilărie, dar acum semnaseră un armistiţiu. Sau, pe aproape. Cât despre celălalt frate, Thomas, Larry îl respecta şi îl admira; era întâiul născut al clanului Vaughan, dar nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi. Diferenţa de vârstă probabil că fusese un impediment considerabil.

Niciunul dintre fraţii lui nu dorise să cumpere apartamentul, mai ales că nu voiau să se

stabilească la New York. Edward făcea naveta între Los Angeles şi Londra. Thomas avea o vilă la ţară, în Gloucestershire şi un apartament la Londra, iar Horatio era londonez get-beget şi nici nu i-ar fi trecut prin minte să locuiască în altă parte pe acest pământ. Porţia gândea la fel, iar Miranda era o gospodină de ţară din Kent, atunci când nu avea ceva special de lucru în oraş. Avea o mică garsonieră în apropiere de Eaton Square unde stătea atunci când lucra la vreo piesă, dar prefera să-şi petreacă cel mai mult timp la ţară.

Situaţia era clară: tatăl său îi vânduse apartamentul la un preţ foarte avantajos; exact cu cât îl cumpărase el însuşi cu douăzeci de ani în urmă, niciun penny în plus. Dacă i l-ar fi dat la preţul pieţei, ar fi fost de patru ori mai scump, dacă nu chiar mai mult. Dar tatăl lui nu încercase să câştige bani. Dorise pur şi simplu să scape de apartamentul acela pe care nu-l mai utiliza, pentru că venea rareori pe Broadway în ultimul timp. Larry o crezuse pe mama lui atunci când aceasta îi spusese că ar fi vrut să-i dea lui apartamentul fără niciun fel de obligaţii, dar se temuse că ar putea crea disensiuni în familie din cauza fraţilor lui mai mari.

„Şi pe bună dreptate, îşi spuse el, schimbându-şi poziţia în fotoliu. Ticăloşii ar fi făcut cu siguranţă un scandal monstru dacă tata ar fi făcut una ca asta. *Invidia*”. Întotdeauna fusese ţinta geloziei lor prosteşti. Pentru că era cel mai mic, toţi

considerau că este favorizat şi răsfăţat.

— Tu eşti şi cel mai chipeş şi mai talentat dintre toţi, îi amintea adesea mama, dar el nu era de acord, căci avea impresia că încearcă să-l facă să se simtă bine. Şi trebuia să le recunoască fraţilor lui meritele cuvenite. Erau strălucitţi fiecare în felul lui şi foarte arătoşi cu toţii. Actori, nu alta, cu excepţia Mirandei.

„Vestiţii Vaughan” – aşa fuseseră porecliţi de presă, care îi numise prima familie de oameni de teatru din ţară: regii teatrului. Şase fraţi şi surori care câştigau toate premiile şi toate aplauzele pe ambele maluri ale Atlanticului.

Larry îl văzu pe Edward cu ochii minţii. Înalt, zvelt, blond, cu ochii verzi. Era un bărbat elegant şi fermecător, cu o minte ascuţită ca briciul şi limba pe măsură, dar plin de capricii şi de fasoane ca un copil. Cât de crud era Edward cu el când era mic… închizând ochii, Larry îşi lăsă gândurile să rătăcească, retrăind o amintire din vremurile de demult…

Laurence stătea cu picioarele bine înfipte în pietrişul de pe aleea dinspre garaj, cu sabia de jucărie în mâna dreaptă şi cu mâna stângă în şold. Avea şapte ani şi era forte mândru de poziţia lui. Tatăl lui îi arătase cum trebuie să stea şi îi dăduse lecţii de scrimă, aşa că ştia că e cel mai bun.

Fratele lui, Edward, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, sări pe neaşteptate în faţa lui şi îl luă prin surprindere, agitându-şi propria spadă şi

zbierând: „Am venit să te ucid, slugă netrebnică!”

Dar Larry nu reuşea decât să ţopăie în loc, ca un câine de circ şi să privească înainte ca un prost.

„Loveşte şi parează! Loveşte! Parează!”, îşi amintea Larry, având în ochi imaginea tatălui în rolul lui Cezar dintr-un film. Respiră adânc şi se năpusti înainte. Tinicheaua răsuna pe tinichea în încleştarea săbiilor de jucărie, apoi sări imediat înapoi, retrăgându-se din faţa lui Edward, despre care ştia că este periculos şi nu respecta niciodată regulile.

Fratele lui sări mai aproape de Larry şi dintr-odată lovi, atingându-i braţul stâng.

— M-ai rănit, Edward! strigase Larry. Spre surprinderea şi groaza lui, văzu cum sângele ţâşneşte prin ţesătura cămăşii de zale false.

— Nu ai voie să faci asta, strigase el, dându-se înapoi şi lăsând să-i cadă sabia din mână; ducându-şi mâna dreaptă la braţul stâng, încercase îndelung să oprească sângele.

— Laşule, laşule! strigase Edward, fluturându-şi sabia deasupra capului şi înaintând spre Larry cu salturi nebuneşti şi un râs sălbatic.

— Am să te strivesc, câine sălbatic! Nu eşti de-ai *noştri.* Nu eşti ca *noi!* înlocuibile! Te-au schimbat în leagăn! Cioroiule! Nu eşti de-ai *noştri!*

Îngrozit de fratele său, Larry apucase din nou sabia de jucărie, apoi se dădu înapoi şi se împiedică. Căzu pe pietriş, iar sabia i se rostogoli dincolo de alee. Gâfâind, se străduise să se ridice

din nou în picioare.

Râzând şi delectându-se cu victoria împotriva băiatului mai mic, Edward se năpustise asupra lui, îngenunchease alături de Larry şi începuse să-i care pumni peste umeri, piept şi faţă.

— Nicio milă pentru duşman! Ucide duşmanul! urla Edward ca scos din minţi, cu ochii arzând de turbare.

Larry îşi pusese mâinile peste cap, încercând să-şi apere faţa, presând în acelaşi timp cu mâna braţul stâng, acum năclăit tot de sânge. Încercase să se mişte din nou, să se ridice în picioare, dar Edward era mult mai puternic decât el şi îl ţinea la pământ triumfător.

Ţăcănitul tocurilor înalte de-a lungul holului sunară ca un clopoţel salvator pentru Larry. Vocea mamei lor răsună ca tunetul când strigă:

— Lasă-l în pace, Edward! Dă-te imediat jos de pe el! De data asta chiar ai încurcat-o, băiete!

Se repezise ca o furtună la Edward, cu chipul cuprins de furie, îl smulsese de guler şi îl ridicase fără menajamente în picioare, strigându-i apoi în faţă:

— Am să-ţi scot maţele şi am să fac bretele din ele, javră nesuferită şi ticăloasă ce eşti!

Îl aruncase literalmente pe Edward într-o parte şi nu se tulburase nicio clipă când acesta aterizase dur pe pământ, apoi îngenunchease alături de Larry. Era îngrozită de cantitatea de sânge care îi acoperea cămaşa şi extrem de alarmată. Faţa lui

Larry era zgâriată şi plină de vânătăi în locurile unde îl izbiseră pumnii fratelui său.

— Dumnezeule, nu-mi vine să-mi cred ochilor! exclamă Pandora. Îşi vârî mâinile sub spinarea mezinului ei şi îl ridicase mai aproape de pieptul ei, îndurerată.

— Crezi că poţi să te ridici în picioare, dragul mamei?

Larry încuviinţă din cap.

Pandora se ridicase şi se aplecase peste Larry, apoi îl ajutase să se ridice în picioare. Porniseră apoi încet pe alee către treptele de la intrare. Pandora îi murmura cuvinte de încurajare, îi spunea că totul va fi bine, apoi intrară în casă.

— Mamă, strigă Edward din alee.

Pandora întoarse capul peste umăr. Era albă la faţă din cauza şocului, furia ei fiind de neclintit.

— Ce e?

— N-am vrut să-l rănesc…

— La naiba, n-ai vrut! urlă Pandora. Eşti un adevărat pericol. Cu mine ai terminat-o!

— Dar, mamă…

— Gura! Şi să nu te mai văd în ochi! Stai departe de mine. O să ne socotim noi mai târziu, aşa cum meriţi. Ar fi bine să te pregăteşti pentru o pedeapsă dură.

Edward se uita acum la ea cu gura căscată, la fel de alb la faţă ca şi ea. Era îngrozit de mama lui când era furioasă. Nimeni nu ştia de ce e în stare când este stăpânită de o furie atât de cumplită ca

aceasta.

Pandora îi întorsese spatele şi îl condusese pe Larry în hol, apoi în bucătărie.

— Molly a fost soră medicală înainte să fie menajera noastră. O să ştie exact ce trebuie să facă.

— Mă simt bine, mamă, şoptise Larry şi pornise şchiopătând curajos mai departe...

Zgomotul paharului de lapte care căzuse de pe măsuţă îl trezi pe Larry. Probabil că îl lovise fără să vrea cu braţul. Se ridică clipind des din ochi, dezorientat, şi crezând că este deja dimineaţă, apoi privi de jur-împrejur şi înţelese că era încă noapte. Plecă din bibliotecă, se întoarse în dormitor şi se băgă în pat. Ce ciudat că îi rămăseseră în minte atât de multe amintiri din copilărie şi că le retrăia cu atâta uşurinţă! mai târziu, acest mod de a-şi reaminti întâmplări din trecut a devenit un obicei ciudat.

Câteva minute mai târziu adormise, iar cruzimea lui Edward faţă de el când erau copii fusese dată uitării.

Capitolul 12

Geo ridică privirea când M îşi făcu apariţia în uşa atelierului ei şi zâmbi:

— Ei, iată-te! Bună dimineaţa, domnişoară M! Cum te simţi astăzi?

— Foarte bine, mulţumesc, Geo, şi tu arăţi

foarte bine.

Geo înclină capul într-o parte, apoi spuse:

— Actorul tău părea foarte preocupat de tine aseară. Ai de gând să te mai vezi cu el? o întrebă zâmbi. Ce întrebare prostească din partea mea, mai ales că sunt sigură că o să vă vedeţi din nou.

— O să iau masa cu el astăzi, răspunse M, rezemându-se nonşalantă de cadrul uşii. Sorbi puţin din ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână şi îi adresă lui Geo un zâmbet radios. Şi apoi mergem la cinema.

— Credeam că o să te înghită cu totul aseară, remarcă Geo zâmbind cu ochii jucăuşi. Să te înfulece şi mai multe nu!

— Ca şarpele boa din *Micul Prinţ*[7]*!* M ridică o sprânceană şi râse.

Geo râse şi ea, încântată de răspuns, şi exclamă:

— Mi-a plăcut la nebunie cartea asta când eram mică. Ţie?

— Bineînţeles, era una dintre preferatele mele. Cred că toţi cei care o citesc, adulţi şi copii deopotrivă, o adoră. Este încântătoare.

Intrigată de comportamentul lui Larry şi M, Geo era curioasă să afle mai multe despre relaţia dintre ei, aşa că întrebă vioaie:

— Aşa. Atunci dă-i drumul, spune-mi tot ce s-a întâmplat. *Totul!* Să nu omiţi nimic!

---

7 *Le petit prince,* cunoscută povestire pentru copii, scrisă în 1943 de aviatorul francez Antoine de Saint Exupery (1900-1944) în Statele Unite.

— Nu e prea mult de povestit, răspunse M. Chiar nu prea e. Am fost şi am luat masa la un mic bistro care îi place lui Larry, iar după aceea m-a adus acasă. Zău aşa, nu s-a întâmplat nimic… dacă te gândeşti la ce bănuiesc eu.

— La el acasă? Acolo v-aţi dus?

— Nu, nu vorbi prostii! M-a adus aici, la această casă, în casa *ta!*

M-am întors cam pe la ora unu, iar tu încă nu te întorseseşi, aşa e?

— Da, am fost cu James Cardigan. Am mâncat ceva de la bufetul lui Iris, dar apartamentul era plin de tot felul de oameni. Actori, actriţe şi fel de fel de alţi ţipi ciudaţi, cel puţin aşa zicea James iar eu sunt de acord. Oricum, am decis să plecăm pentru că se făcuse prea mare înghesuială. James nu voia să încheiem seara, aşa că ne-am dus la un bar pe care îl ştia el în MePa şi am mai băut câte ceva; am sporovăit până în zori. L-am cunoscut mai bine… este chiar fermecător…

— E însurat? întrebă M.

— Nu a fost niciodată însurat. Cel puţin aşa a spus.

Lăsă pensula deoparte şi oftă. Se ridică şi se duse spre canapeaua de lângă fereastră, se aşeză pe ea şi oftă din nou, privind la M, care continua să stea în cadrul uşii.

— Ce este, Geo? M sesiză privirea tristă şi contemplativă a prietenei sale.

— Ai câteva minute? Aş dori să-ţi spun ceva.

— Fireşte. Despre ce e vorba? întrebă M din nou.

— Este o problemă pe care aş vrea s-o discut cu tine, murmură Geo.

M se uită atent la ea şi spuse:

— Pari foarte tulburată şi ai devenit brusc foarte serioasă. Ce s-a întâmplat?

Geo nu răspunse imediat, iar când o făcu, vorbi rar şi cu o voce scăzută.

— Îmi place James… îmi place foarte mult şi trebuie să recunosc că uitasem cât este de drăguţ. Oricum, ideea este că aş dori să-l mai văd. Mi-aş *dori* chiar mult. Dar cred că am făcut o greşeală aseară când am fost cu el. De fapt, sunt chiar sigură că am greşit.

— Ce vrei să spui? M se aplecă şi mai mult cu o expresie de nedumerire pe faţă. Nu poate fi chiar aşa de rău.

— Uite ce este, am băut cam mult la petrecere şi am mai băut şi după aceea. Am băut mai mult ca de obicei şi am devenit foarte vorbăreaţă. I-am spus prea multe despre mine şi s-ar putea să-l fi dezgustat.

M fu luată prin surprindere. Geo nu era o persoană foarte comunicativă şi nici nu-i plăcea să facă confidenţe. Timp de o secundă rămase tăcută, apoi întrebă:

— Ce Dumnezeu puteai să-i spui ca să-l dezgusti? Mirarea ei era neprefăcută. Dar cum Geo nu răspundea, întrebă din nou: Cred că n-ai

omorât pe nimeni, nu?

M se exprimase aşa de caraghios, că Geo nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Nu, asta nu. Dar am fost măritată de două ori şi am fost o proastă să-i spun lui asta, şi cred că el a fost şocat.

— Mă îndoiesc! Nu e genul care se şochează aşa uşor! Şi eu îi cunosc pe englezii mei! În plus, conduce o companie de investigaţii, aşa că sunt foarte sigură că nu poate fi şocat uşor. Iar în afară de asta, cred că înainte a fost poliţist sau cam aşa ceva. A lucrat într-un fel de agenţie de aplicare a legii, altfel nu şi-ar fi înfiinţat o astfel de companie, nu crezi? Avea nevoie de experienţă şi de cunoştinţe de specialitate.

— S-ar putea să fi fost spion… îmi amintesc vag că mi-a spus cineva asta cu ani în urmă. Dar, oricum, părea şocat, pe bune.

M se gândi că pur şi simplu Geo nu înţelesese bine reacţia lui James, şi îi spuse asta lui Geo, apoi adăugă:

— Sunt sigură că a fost numai o reacţie de *surpriză.* Eşti prea tânără ca să fi fost măritată *de două ori.*

— Am douăzeci şi opt de ani, nu ţi-am spus? întrebă Geo şi se aşează pe canapea închizând ochii pentru o clipă, cu o expresie de suferinţă pe faţă.

— Te simţi bine? întrebă repede M.

— Da, sunt bine. Geo deschise ochii, se aşează mai confortabil pe canapea şi continuă: Nu ştiu ce

mi-a venit să-i spun. A fost o prostie din partea mea. Cred că a fost din cauză că îmi amintea de primul meu soţ, de Andy; avea aceeaşi privire ciudată ca şi el. O, Dumnezeule, acum nu mai am ce face. I-am spus şi gata. Să privim lucrurile în faţă! Cred că am dat-o în bară!

— Sunt sigură că nu este nicio problemă, îndrăzni M să spună şi chiar credea acest lucru cu toată sinceritatea. Se încruntă când Geo închise din nou ochii şi se rezemă de spătarul canapelei. Era palidă la faţă şi tremura uşor.

O clipă mai târziu, M o apucă de mână:

— Ce este, Georgiana? Poţi să-mi spui şi lucruri intime dacă doreşti. Ştii că n-am să te trădez niciodată.

Geo deschise ochii şi spuse:

— Ştiu. Dar este... ei bine, simt o durere cumplită aici, înăuntru, când mă gândesc la modul în care a murit Andy. Am fost zdrobită, simţeam că am să mor şi eu când a avut acel accident fatal, iar copilul nostru a murit... Am avortat la câteva zile după ce s-a prăbuşit Andy.

— O, draga mea, îmi pare aşa de rău; ce tragedie! Şi durerea ta trebuie să fi fost cumplită...

Vocea lui M se pierdu în aer, căci rămăsese fără cuvinte. Oricum, ce ar fi putut spune în cuvinte? Deşi mama ei susţinea întotdeauna că vorbele de consolare sunt de mare ajutor pentru o persoană care trebuie să facă faţă unei mari suferinţe.

— Nu cred că exagerez dacă spun că a fost covârşitoare, murmură Geo. Mi-a trebuit mult timp să-mi revin. Aveam numai optsprezece ani… când s-a prăbuşit Andy… şi viaţa mea s-a sfărâmat.

M îşi drese glasul şi ezită o clipă înainte să vorbească:

— Poate că te-ai simţi mai bine dacă mi-ai povesti şi mie aşa cum i-ai povestit lui James aseară.

— Andy era muncitor în construcţii aici, în Manhattan, începu Geo, la fel ca şi tatăl lui şi cei doi fraţi. Îi plăcea munca asta, îi plăcea să fie acolo sus, să atingă cerul, cum spunea el. Dar era adesea înspăimântător cam pentru toţi. De fapt, Andy spunea uneori că nimeni nu ştie ce este cu adevărat frica dacă nu a stat atârnat sus, în cer, fără să aibă nimic altceva între el şi pământ decât o şină îngustă de metal şi aerul liber.

Şi mai este un lucru de care se tem muncitorii, să nu „îngheţe”. Asta se întâmplă de obicei când un om îl vede pe unul dintre tovarăşii lui căzând şi lui Andy i se întâmplase asta odată. A văzut cum a alunecat unul dintre tovarăşii lui şi după aceea nu a mai fost acelaşi om niciodată. Îngheţul a pus stăpânire pe el. Înţelegea, firește, că nu putea s-o ducă aşa la infinit şi a început să-i fie frică să se mai urce pe schelă ca să nu alunece şi să cadă de pe vreo grindă. Dar dacă vor să-şi păstreze locurile de muncă, constructorii trebuie să urce

din ce în ce mai sus, pentru că şi clădirea se înalţă la fel. L-am implorat pe Andy să-şi dea demisia, iar el mi-a promis că aşa va face imediat ce ajung la etajul următor al acelui zgârie-nori. Din nefericire, nu a mai apucat să ajungă la acel etaj… a alunecat de pe grindă, a căzut şi şi-a frânt gâtul, şi-a zdrobit capul de pavaj… Cel puţin a murit pe loc.

Geo tăcu şi rămase nemişcată, iar M o ţinu mult timp de mână, neştiind cum s-o consoleze. După un timp, Geo vorbi din nou, continuându-şi relatarea:

— În cele din urmă, mi-am revenit şi mi-am văzut de viaţa mea cum am putut mai bine. La puţin timp după accidentul îngrozitor al lui Andy, mama mea a murit. Se lupta de mult timp cu un cancer şi avea dureri mari de ani de zile. Într-un fel, a fost o binecuvântare pentru ea, pentru că nu a mai suferit. Mă mutasem la ea după ce a murit Andy şi am moştenit casa în care locuiesc de atunci.

— Îmi pare rău pentru Andy, pentru copil şi pentru mama ta. Nici nu ştiu cum ai făcut faţă acestor tragedii, murmură M, cu inima frântă din cauza Georgianei.

— Cred că am făcut faţă căsătorindu-mă din nou, spuse Geo. Aveam douăzeci şi doi de ani şi căsătoria a durat două luni mari şi late. Într-o zi, Ken şi-a făcut valiza şi a plecat fără să-mi spună măcar la revedere. În cele din urmă am obţinut divorţul, slavă Domnului. Geo se uită acum la M şi

încheie cu o voce tristă, joasă: sunt cunoscută drept o persoană care nu vorbeşte prea mult despre trecutul ei, dar astă-noapte cu siguranţă am vorbit… şi asta tocmai cu un bărbat care îmi place; i-am vorbit într-un fel în care nu am vorbit niciodată cu Dax. Imaginează-ţi! Aşa că acum n-am să mai primesc nicio veste de la James!

— Înţeleg ce vei să spui, dar nu cred că James Cardigan a fost şocat sau dezgustat. De ce să fi fost aşa? Şi dacă este bărbatul care cred eu că este, sunt sigură că a fost impresionat şi a simţit o mare compasiune pentru suferinţele tale. Sunt absolut sigură.

— Tu eşti femeie, tu poţi avea compasiune. Dar bărbaţii nu sunt întotdeauna atât de empatici, mai ales faţă de lucruri ca cele despre care ţi-am povestit eu – moarte, boală etc. Pentru ei este prea mult.

— O, cred că te înşeli! Există foarte mulţi bărbaţi care au compasiune pentru ceilalţi. Cel puţin eu cunosc destui.

— Prezintă-mi şi mie unul, murmură Geo. Aş vrea să cunosc şi eu un bărbat capabil de compasiune.

— De fapt, cred că ai fost chiar tu cu unul aseară. Dă-i o şansă lui James. Cred că o merită. Şi, ştii ceva? Pun pariu că o să te sune astăzi.

— O să vedem, nu-i aşa? răspunse Geo, dar nu părea deloc convinsă.

Mai târziu, în camera ei, în timp ce se pregătea

să plece, M descoperi spre mirarea ei că rămăsese cu gândul la Georgiana. Fusese impresionată şi mişcată de conversaţia pe care o avuseseră, cea mai intimă de până atunci. Îşi dădu seama încă o dată cât de puţin ştiau una despre alta. Dar, în ultimele săptămâni, între ele se crease o legătură mai strânsă, descoperiseră rapid că le plăceau aceleaşi lucruri: ca de pildă să meargă la teatru, la cinema, să citească volume bune, mai ales biografii, să asculte muzică. Şi le plăcea pictura. Aceasta era cea mai solidă legătură dintre ele, dragostea pentru tablourile frumoase. Şi mai era ceva. Geo se străduia să-şi croiască propriul drum în viaţă, fără să profite de numele mamei sale.

În urmă cu o săptămână, Geo îi mărturisise că mama ei era Constance Redonzo, o pictoriţă foarte cunoscută în anii ’70, 80 şi 90. M îi cunoştea lucrările şi ştia aparţinea școlii lui Marie Laurencin şi a lui Mary Cassatt, că se specializase în portrete de copii şi femei în stil impresionist. Geo îi explicase că la puţin timp după moartea mamei lor, ea şi sora ei descoperiseră că pe piaţa de artă exista mare interes pentru lucrările mamei lor. Mulţi dintre admiratorii acesteia, citind necrologul în ziare, intraseră în legătură cu galeria care o reprezenta şi îşi manifestaseră imediat intenţia de a-i cumpăra lucrările.

— Eu şi Joanne am câştigat atunci o mulţime de bani şi de aceea acum pot să pictez în linişte. Deocamdată.

Mai târziu, Geo îi arătase câteva dintre tablourile mamei sale, iar M fusese foarte impresionată şi era cât pe ce să spună că vrea să cumpere unul anume, pentru tatăl ei. Dar nu îndrăznea. O astfel de mişcare ar fi fost riscantă; putea s-o dea de gol. Avea prea multe de ascuns, şi era perfect conştientă de asta; se întreba dacă James ştia cine este. La urma urmelor… asta era meseria lui, să adune informaţii. Dar se îndoia.

Şi cum rămâne cu Laurence Vaughan? Bănuia el oare că nu este cine spunea că este? Absolut deloc. Era foarte sigură. Probabil că îşi dăduse seama că provine dintr-o anumită clasă a societăţii engleze… în multe privinţe, originea lor era foarte asemănătoare şi fără îndoială că îşi dăduse şi el seama de asta în seara precedentă.

În timp ce încheia nasturii bluzei albe de bumbac şi o băga în pantalonii bleumarin, M se gândea la perechea pe care o formau Geo şi James. I se părea că se potrivesc unul cu altul. Spera ca James să telefoneze în dimineaţa aceasta, pentru că asta ar fi făcut-o pe Geo foarte fericită.

Se întoarse cu spatele spre oglindă şi îşi puse jacheta trei sferturi împletită, apoi cerceii de perle; luă din şifonier o poşetă roşie Hermes ceva mai uzată, o aruncă peste umărul stâng şi ieşi din cameră. Coborî scările alergând, traversă coridorul şi îi făcu semn lui Geo cu mâna, urându-i toate cele bune, apoi ieşi repede din casă. Opri un

taxi, emoţionată la gândul scopului pe care îl avea în minte – să fie cu Larry.

Capitolul 13

Faţa lui Laurence Vaughan era toată numai zâmbet când deschise uşa; o salută pe M şi adăugă:

— Ştiam eu că ai să fii punctuală, şi slavă Domnului, aşa e! Abia aşteptam să te revăd!

M îi zâmbi la rândul ei.

— Ştiu ce vrei să spui… şi bună dimineaţa, Larry!

Larry o apucă de mână, o trase în holul apartamentului, o strânse în braţe şi închise uşa cu piciorul. Făcu toate aceste mişcări uşor, trecând firesc de la una la alta.

O ţinu cât mai aproape de el şi o sărută pe obraz, inspirându-i parfumul – lăcrămioare, decise el – şi mireasma proaspătă de lămâie a părului spălat chiar cu puţin timp înainte. Astăzi îl purta desfăcut şi îi încadra faţa ca un voal negru şi mătăsos.

Un zâmbet şăgalnic apăru pe buzele lui:

— Eşti frumoasă, M. Eşti pur şi simplu perfectă. Clipi ştrengăreşte din ochi şi continuă: Şi, închipuie-ţi, astăzi nu eşti Andrey Hepburn nici pe jumătate, eşti toată numai tu, M, iar pentru mine asta este suficient.

— Mă bucur că *mă* placi.

— Şi încă cum! O apucă de braţ şi o conduse în living, trecând prin bibliotecă. Aceasta este camera mea preferată, îi explică el şi după aceea o duse la fereastra mare. Uită-te la priveliştea asta, nu-i aşa că e grozavă?

— Fantastică, parcă aş fi pe vapor, spuse M, privind în sus spre el. Astăzi purta pantofi fără toc, aşa că era cu câţiva centimetri mai scundă decât Larry, care avea 1, 82 m. Ea avea 1, 75 în fără tocuri. „Suntem perfect potriviţi îşi spuse ea, probabil în toate privinţele. Sper să fie aşa”.

— Ar trebui să vezi priveliştea asta noaptea ca să-ţi dai seama cât este de spectaculoasă, spuse Larry. Ce-ar fi să rămâi până la cină?

M izbucni în râs.

— Deocamdată nu am lut nici prânzul. Dar ai dreptate, ar fi păcat să ratez priveliştea nocturnă. Aşa că, fireşte, am să rămân la cină, abia aştept.

— Mă simt foarte uşurat. Larry îi zâmbi larg. Mă gândeam că ai să dispari după prânz şi ai să mă laşi singur din nou.

— Nu mergem la cinema?

— Facem orice doreşti. Între timp, ce-ai zice de un pahar de Bloody Mary?

— Mulţumesc, mi-ar prinde bine.

— Vineee cât ai clipi.

Traversă camera spre un scrin pe care se afla o tavă de argint plină de sticle cu diverse băuturi alcoolice, o cană cu suc de tomate şi mai multe alte ingrediente importante pentru băuturi.

Larry se ocupa de băuturi, iar M se întoarse să privească uluitoarea colecţie de fotografii în rame de argint, aşezate pe un alt scrin, aflat la un capăt al canapelei. Ce spaţiu uriaş!

La locul de onoare se afla o fotografie 12x18 a tatălui lui Larry pe vremea când era mult mai tânăr. Cât era de frumos Nicholas Vaughan în această fotografie glorioasă făcută de Patrick Lichfield. M tresări şocată. La treizeci şi cinci de ani, Larry era bucăţică ruptă din tatăl lui aşa cum arăta în această fotografie. Cu excepţia părului. Părul lui Larry era negru ca pana corbului, la fel ca al ei, în timp ce tatăl lui avea părul castaniu-deschis spre blond. Dar ochii aveau exact aceeaşi nuanţă de albastru ca viorelele şi erau la fel de expresivi şi de fascinanţi. Şi ambii bărbaţi aveau aceleaşi trăsături clasice, acelaşi nas drept.

Privirea ei se mută la o fotografie a tatălui şi a mamei lui Larry, stând împreună pe scenă, îmbrăcaţi în costumele din Antoniu şi Cleopatra. Alături de aceasta era o fotografie a Pandorei Gallen singură – aşa de blondă, aşa de frumoasă; excepţionala mamă a lui Larry, un talent ieşit din comun. Urma apoi o colecţie de fotografii ceva mai mici ale lui Larry cu fraţii lui. Doamne, ce trupă de băieţi chipeşi şi fete frumoase! La fel ca şi ai ei!

— Scuze că a durat aşa de mult să prepar băuturile, o întrerupse Larry, venind spre ea cu două pahare în mână. Îi întinse unul, îl ridică pe celălalt şi spuse: Noroc!

— Noroc! Şi mulţumesc. M luă o gură şi exclamă: O, e cam tare, dar e foarte bun!

Larry aruncă o privire spre fotografiile aranjate pe scrin şi apoi spre ea, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Întrucât ştii atât de multe despre mine, căci aşa susţii, nu trebuie să-ţi explic cine sunt toţi derbedeii ăştia.

— Nu, nu trebuie, pot să-ţi spun eu cum îi cheamă. Dar aş vrea să aflu câte ceva *despre* ei. Sunt foarte curioasă să ştiu mai multe *despre* fraţii şi surorile tale.

— Alege unul şi îţi dau toate informaţiile.

— Ăsta este Horatio, nu-i aşa? Arătă cu degetul spre unul dintre bărbaţii din fotografie.

— Da, fratele meu preferat. E băiat bun şi un prieten de nădejde, întotdeauna am ţinut unul cu celălalt. O să-ţi placă foarte mult.

— Botezat astfel după prietenul lui Hamlet, Horatio, aşa este?

— Exact.

— Şi Porţia este botezată după alt personaj preferat al meu din piesele lui Shakespeare… direct din *Neguţătorul din Veneţia.*

— Punct ochit, iubito. Şi Porţia este tot prietenoasă. Nu are gânduri ascunse.

— Şi îţi place; am impresia că e vorba chiar de ceva mai mult: o *iubeşti.*

— Cum de ai ghicit?

— După expresia de pe faţa ta, Larry. Ochii au

devenit mai calzi, ai zâmbit şi, când i-ai rostit numele, chipul ţi s-a relaxat.

— Sora mea preferată. Şi în mod clar nu-mi place cealaltă, Miranda. O nesuferită. Nu-ţi face griji, nu trebuie s-o cunoşti.

M izbucni în râs.

— Şi Thomas? Povesteşte-mi despre el.

— Nu suntem foarte apropiaţi. Este cel mai mare, dar asta cred că ştiai. Este sobru, cam plictisitor, dar extrem de talentat. Suntem prieteni, ne respectăm reciproc, dar nu suntem prea apropiaţi.

— Şi mai rămâne Edward.

— Din păcate.

— Nu-ţi place?

— Mă snopea în bătaie când eram copii, aşa că mă cam feresc de el. Dar acum suntem prieteni, într-o oarecare măsură. Şi se străduieşte de ani de zile să-mi intre în graţii. Avem un fel de armistiţiu, cred că aşa aş putea să-i spun. Edward este băiat bun, dar nu trebuie ţinut prea mult în preajmă. Oricum, rămâne de văzut.

— Probabil că se simte cumplit de vinovat pentru că te bătea în copilărie, nu crezi.

— Se poate. Cu Edward nu poţi să ştii niciodată. Este maestru în arta disimulării. Sorbi o înghiţitură din paharul cu Bloody Mary. Şi se poartă ca un nemernic cu femeile.

— Îmi place foarte mult fotografia asta cu mama ta şi tatăl tău în rolurile lui Antoniu şi Cleopatra.

Au devenit adevărate legende după această piesă, aşa e?

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Larry şi acesta dădu din cap entuziasmat.

— Fără nicio îndoială! Cele mai mari staruri din teatrul englez la vremea lor! Şi rolul Cleopatrei este foarte greu. Cele mai multe actriţe se tem să-l abordeze; trebuie să ai ceva curaj ca să joci Cleopatra. Mama a fost perfectă în rol. Este cea mai bună piesă a lui Shakespeare, cel puţin după părerea mea, şi extrem de actuală… politicieni, politică, tragedii, eşecuri, celebrităţi căzute de pe piedestal.

— Eroi prăbuşiţi cu toţii, întări M.

Larry îi aruncă o privire rapidă şi se încruntă.

— A mai spus cineva chestia asta, dar nu-mi amintesc cine.

M fii străbătută de un val de spaimă, dându-şi seama că era unul dintre comentariile cele mai frecvente ale fratelui ei. Schimbă rapid subiectul:

— Mie mi-e foame, Larry. Ce-ar fi să mergem la bucătărie şi să pregătim dejunul?

— Excelentă idee, răspunse el, ducându-se din nou la scrinul pe care stătea cana mare cu suc de tomate şi sticla de votcă. Eu am să prepar încă un pahar pentru fiecare. Ca să prindem puteri pentru gătit.

— De ce nu? spuse ea şi se apropie de el, uşurată că reuşise să-i abată atenţia.

— Cred că ar fi mai bine să pregătesc eu singură

dejunul, propuse M după cinci minute în care se învârtise în jurul lui Larry, lovindu-se mereu de el. Este o bucătărie superbă, dar tot nu este suficient de mare pentru doi bucătari. Şi, oricum, mama spune că prea mulţi bucătari strică ciorba.

— Dar chiar vreau să gătesc, ripostă Larry, întorcându-se încruntat spre ea. Şi apoi, te-am invitat aici în loc de restaurant, iar eu sunt gazda, îţi aminteşti?

M îşi reţinu zâmbetul de amuzament la vederea chipului lui extrem de serios şi insistă:

— Nu, nu, nu, e mai bine să gătesc eu. Şi nu scăpa ouăle alea pe jos!

Larry stătea rezemat acum de masa de gătit, iar cartonul cu ouă era înclinat periculos de mult în mâinile lui. Traversând repede bucătăria, ea îi luă ouăle din mână şi le puse pe masă, dezlegând şorţul de bucătar pe care şi-l pusese Larry peste puloverul de caşmir negru şi peste pantalonii negri şi zicând:

— Acum o să-mi pun eu chestia asta, ceea ce înseamnă că am preluat comanda.

Larry zâmbi.

— Da, domnule general. Cum spuneţi dumneavoastră, domnule general.

O salută ceremonios, apoi o apucă de braţ, o trase spre el şi o sărută pe obraz. Ochii lui exprimau admiraţie când întrebă încercând s-o tachineze:

— Nu cumva m-am îndrăgostit de o Margaret

Thatcher dominatoare?

— Mă tem că da. M flirtă cu el din priviri, apoi izbucni în râs. Este mai uşor dacă găteşte o sigură persoană. Acum du-te şi stai la masă, ordonă ea. Putem sta de vorbă în timp ce gătesc. Cum preferi ouăle?

— La capac, jumări, omletă, nu contează. Avem bacon în frigider şi şuncă de Canada. Roşiile sunt acolo, în bol. Am putea pregăti o farfurie completă de mic-dejun, dacă vrei.

— Da, se poate, dar, Larry, ce zici de nişte sandvişuri cu bacon? Nu-ţi plac?

— Îmi plac la nebunie, sunt preferatele mele şi mă dau în vânt după ele mai ales dacă turnăm un film dimineaţa. Cei care asigură bufetul la filmări le servesc de regulă la micul dejun. Dar ce zici de nişte sandvişuri cu ochiuri?

Larry îi zâmbi, căci se simţea foarte bine cu ea; nu putea suferi femeile care îşi dădeau aere şi făceau fel de fel de mofturi.

— O să fie o masă fantastică, îl încredinţă ea şi începu să se mişte cu multă naturaleţe prin bucătărie, scoţând alimentele din frigider, organizându-şi treburile şi privind mereu la Larry, ascultându-l când îi spunea unde se află lucrurile de care avea nevoie, îi plăcea să asculte vocea aceasta melodioasă, atât de bogată în nuanţe şi intonaţii, vocea frumoasă a unui actor bun.

Cât despre Larry, acesta îşi spunea că este probabil una dintre cele mai adorabile femei pe

care le cunoscuse în viaţa lui. În dimineaţa aceasta părea foarte tânără; nu era machiată decât foarte discret şi îşi strânsese părul la spate într-o coadă de cal. E drept că aducea puţin cu Andrey, dar era în acelaşi timp o personalitate distinctă şi foarte puternică. Dintr-odată, i se păru că înfăţişarea ei are ceva exotic în ea şi era absolut sigur că este foarte fotogenică. Asta desigur datorită pometilor înalţi, obrajilor uşor supţi şi sprâncenelor perfect arcuite. Da, probabil că în fotografii arăta de vis! Nu e de mirare că fotograful acela fusese entuziasmat.

Se lăsă pe spate şi o analiză din priviri în timp ce se mişca prin bucătăria lui, energică, dar graţioasă. Se opri o clipă să-şi suflece mânecile bluzei de bumbac şi îşi spuse că are o eleganţă neobişnuită pentru o persoană aşa de tânără. Iar asta îl duse cu gândul la următoarea întrebare: nu era cumva prea tânără pentru el? Dar îşi răspunse imediat foarte hotărât: Nu. Era cu doisprezece ani mai tânără ca el, aşa cum spusese chiar ea; dar tot ea spusese că cifrele nu contează. Era adevărat, şi el crezuse întotdeauna asta. Iar M era sigură de ea, ştia ce face şi se pare că fusese educată în aşa fel încât să poată merge oriunde şi să facă cunoştinţă cu oricine în orice moment. Nu avea nicio îndoială că ştia să se comporte în orice împrejurare cu mult tact, dar şi aplomb. Era neobişnuit de atrăgătoare.

Fluieratul ceainicului îi întrerupse gândurile şi

dădu să se ridice, dar M îl împinse la loc, exclamând:

— Nu, nu, nu! Mă ocup eu. Ai cumva un ceainic de porţelan?

— Din păcate, nu, am numai ceainicul străvechi de argint al mamei mele.

— Atunci va trebui să-ţi cumpăr unul.

— Mulţumesc, accept, spuse el zâmbindu-i peste masă.

Dintr-odată nu-i mai era foame, îşi pierduse orice interes pentru mâncare. Voia s-o ducă în pat şi să facă dragoste cu ea încet, tandru, dar pasional.

— Arăţi cam ciudat, spuse M în timp ce aducea ceainicul şi cana cu lapte.

— Ce vrei să spui?

M ridică din umeri, râse şi spuse:

— Mă priveşti languros. Râse din nou şi se îndepărtă murmurând: Poate „pofticios” ar fi un cuvânt mai potrivit.

Larry nu răspunse nimic, uimit de perspicacitatea ei. „Va trebui să mă controlez serios în preajma ei. Aş face mai bine să-mi pun masca de actor şi să mă pregătesc să disimulez”.

Capitolul 14

Dejunul din bucătărie fusese un real succes; cel puţin pentru Larry – cald, plăcut, intim – şi îi displăcea ideea de a strica această atmosferă

ieşind la cinema. Voia ca totul să continue, voia să afle mai multe despre ea, să se apropie şi mai mult de ea.

Uitându-se la M peste masă, spuse:

— Auzi, ce ar fi să vedem un film aici? Avem în spate o cameră mică de proiecţie, amenajată de tata. Este mică, dar are un ecran mare şi avem o mulţime de filme din care am putea alege.

— O, Larry, mi-ar plăcea enorm! exclamă M, radiind de bucurie. Am putea să ne uităm la tine în *Hamlet.* Ar fi extraordinar! Mi-ai plăcut şi în filme la fel de mult ca şi pe scenă.

— A, nu! Larry scutură vehement din cap. Nu am niciun chef să mă uit la mine. De altfel, nu prea mă uit niciodată. Mă uit numai la ceea ce s-a filmat în ziua respectivă. Oricum, dacă vrei poţi să-i vezi pe fraţii mei sau pe părinţii mei, dar nu pe mine. Ascultă, am o idee mai bună. Spune-mi unul din filmele tale preferate – poţi fi sigură că îl am dacă este un film cu adevărat mare.

— Păi sunt mai multe care îmi plac, stai puţin să mă gândesc. O, da, ştiu ce vreau să văd. Ai cumva *Julia?* Jane Fonda joacă în rolul lui Lillian Hellman şi Vanessa Redgrave este Julia.

— Îl ştiu foarte bine, este un film al lui Fred Zinnemann şi unul dintre preferatele mele, spuse Larry.

— Odată am citit ceva despre Zinnemann. Un ziarist l-a întrebat cum este să fii regizorul Vanessei Redgrave şi el a răspuns: „Este ca atunci

când conduci un Rolls-Royce”.

Larry îi zâmbi.

— A mai spus ceva foarte inteligent: „Camera de filmat trebuie să te iubească” şi ştia bine ce vorbeşte. Haide să căutăm *Julia!* Sunt aproape sigur că îl am. Se opri o clipă, înclină capul într-o parte, ascultă, apoi spuse: Ai cumva un mobil în poşetă? Aud sunând ceva şi nu e mobilul meu.

— O, Doamne, da! M tresări şi se ridică în grabă, alergând în holul de la intrare, unde îşi lăsase poşeta şi haina împletită pe un scaun. Cotrobăi la repezeală prin poşetă, scoase mobilul şi apăsă pe buton. Alo?

Vocea de la celălalt capăt venea de departe, era stinsă şi abia se auzea:

— M, tu eşti?

— Da, cine este?

— Caresse.

— O, Caresse, bună! Ai veşti de la Frankie, se întoarce acasă? De asta mi-ai dat telefon?

La celălalt capăt se auziră hohote de plâns şi în cele din urmă Caresse reuşi să rostească:

— O, M, este cumplit, nu ştiu ce am să mă fac…

Vocea se pierdu şi M strigă în telefon:

— Caresse, Caresse, nu te mai aud!

— Frankie a murit!

— O, Dumnezeule mare, nu! Doamne, dar ce s-a întâmplat? Vocea începu să-i tremure şi M se trânti greoi pe scaunul din hol, încercând să se stăpânească. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-i

venea să creadă ce spunea Caresse.

— A avut un accident de maşină în Franţa. Undeva, într-un loc care se cheamă Grancorniş.

Vocea lui Caresse se pierdu apoi; peste câteva clipe, începu să plângă cu sughiţuri. Aproape imediat începură să se audă foşnituri şi paraziţi.

— Caresse, mai eşti acolo? întrebă M apăsându-şi telefonul pe ureche.

— Da. Vocea lui Caresse se auzi din nou.

— Unde eşti acum, Caresse? Spune-mi unde eşti?

— La Frankie. La studioul lui.

— Stai acolo. Vin imediat. *Acum.*

Larry auzise tonul disperat din vocea lui M şi venise repede din bucătărie. În momentul în care văzuse expresia de groază de pe faţa ei, ştiu că se întâmplase ceva rău. Rămase în cadrul uşii privind-o îngrijorat. După ce încheie convorbirea, se apropie de ea. Era extrem de palidă şi ochii aveau o privire rătăcită.

M se ridică de pe scaun.

— Era Caresse, spuse ea, recepţionera lui Frankie Farantino. A primit veşti proaste… Vocea i se frânse. A murit într-un accident… Frankie e mort.

— O, ce cumplit, M, rosti Larry în şoaptă, plin de compasiune, îmi pare rău. Unde s-a întâmplat?

— În sudul Franţei, Caresse a spus că s-a întâmplat la Grancorniş, dar sunt sigură că a pronunţat greşit şi este, de fapt, Grande Corniche.

— Da, cu siguranţă asta este, spuse Larry. Ştiu drumul ăla, e foarte periculos, mai ales pentru cineva care nu-l cunoaşte foarte bine.

M era foarte abătută, Larry îi puse o mână pe umăr, dorind s-o consoleze cum putea. M se lipi de el, dar, într-o clipă, se desprinse şi se îndreptă. Privi în sus la el, apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău, îmi cer scuze, murmură ea.

— Nu vorbi prostii! Ştiu cât de tristă eşti şi te înţeleg; este o adevărată tragedie, un şoc teribil. Ascultă, am auzit că i-ai spus lui Caresse că te duci s-o vezi. Cred că ar fi bine să merg şi eu cu tine.

— Da, te rog, Larry, mulţumesc.

Era o zi frumoasă şi traficul era aglomerat, dar, o jumătate de oră mai târziu, M şi Larry sunau la uşa studioului lui Frank Farantino din cartierul Meaptacking.

Uşa uriaşă, neagră, cu nituri aurii, se deschise aproape imediat, în faţa lor stătea un băiat înalt, subţire, care părea să aibă vreo şaptesprezece, poate optsprezece ani. Avea părul ondulat, o faţă posomorâtă şi ochi căprui foarte trişti şi scăldaţi de lacrimi.

M remarcă imediat asemănarea izbitoare cu Frankie, întinse mâna şi spuse:

— Bună, eu sunt M, iar el este prietenul meu, Laurence Vaughan. Caresse ne aşteaptă.

Tânărul le strânse mâinile şi se prezentă:

— Sunt fiul lui Frankie, Alex. Poftiţi, intraţi,

Caresse vă aşteaptă.

— Am fost foarte şocaţi când am aflat de accidentul tatălui tău. Ce tragedie! spuse M cu o voce liniştitoare, apucându-l blând de braţ. Îmi pare tare rău, Alex! A fost aşa de brusc, aşa de neaşteptat, probabil că eşti zdrobit de durere.

Băiatul începu să clipească des şi spuse, încercând să-şi reprime lacrimile:

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult. Da, a fost un adevărat şoc.

Strânse nervos din buze. Se vedea clar că este încordat şi neliniştit.

— Îmi pare tare rău, Alex, interveni şi Larry. Condoleanţele mele. Este cumplit pentru tine şi, dacă putem face ceva, eu sau M, dacă putem să te ajutăm în vreun fel, te rog să ne spui.

— Mulţumesc, domnule Vaughan, mulţumesc.

— Spune-mi Larry, te rog. Prefer să mi se spună aşa.

Tânărul dădu din cap, apoi îi conduse prin recepţie în direcţia studioului principal. Cei doi îl urmară îndeaproape.

M se simţea uşor ameţită, nici nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplau cu adevărat. Ultima dată fusese în acest studio spaţios când făcuse fotografii şi Frankie îi spusese că era în mod sigur sora geamănă a lui Andrey Hepburn şi îi promisese să o lanseze în cariera de fotomodel când se va întoarce de la filmările din Maroc. Ei bine, acum cu siguranţă că nu se va mai întoarce

decât în sicriu.

Se simţi străbătută de un val de deznădejde. Frank Farantino era mort. Aşadar, adio lansare în carieră! Marea ei ocazie dispăruse într-o clipă! Dar nu conta. Putea s-o ia de la capăt, să-şi croiască drum cumva. Dar Frankie nu se mai întorcea... şi aceasta era cea mai mare tragedie. Omenirea pierduse un om cu adevărat bun şi un fotograf talentat, un artist de excepţie.

Un val de amintiri o asaltă în momentul în care păşi în studioul lui Larry. Îşi aminti de emoţia şi plăcerea pe care le simţise în acea zi specială în care făcuseră fotografii, nu se putea împăca cu gândul că nu-l va mai vedea pe Frankie niciodată... îşi amintea acum cu câtă agilitate se mişca, cum îi spunea să stea în diverse poziţii, să pozeze, cum îşi focaliza aparatul pe ea, cum făcea fotografiile, cum o încuraja şi o lăuda...

În studio erau aprinse toate luminile; pe un scaun chiar în centru stătea Caresse. Era ghemuită, cu braţele strânse în jurul ei şi capul roşcat aplecat spre piept.

M simţi un nod în gât. Rămase nemişcată, dându-şi seama că fata era zdrobită de durere şi înţelese cumva că între Caresse şi Frankie fusese ceva mai mult decât o relaţie ca între şef şi subalternă.

M trase adânc aer în piept, înaintă spre Caresse, îngenunche lângă scaunul ei şi o cuprinse cu braţele.

— Caresse… îmi pare aşa de rău, aşa de rău. Ce lovitură cumplită trebuie să fie pentru tine.

Caresse nu răspunse, în schimb scoase un strigăt disperat, sfâşietor şi oftă apoi de mai multe ori. Dar, în cele din urmă, după câteva secunde, ridică privirea şi se uită direct în ochii lui M. Avea ochii şi nasul roşii de atâta plâns, era extrem de palidă, pielea ei era albă ca varul. Se strânse şi mai mult, lipindu-se de M, o luă de mână, dar tot nu putea să vorbească sau poate că nu voia să spună nimic pe moment, încerca să-şi revină cât de cât. În cele din urmă vorbi încet:

— Ne logodisem în seara dinaintea plecării lui. Ridică mâna şi îi arătă inelul. Este un safir. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Scutură din cap şi, dintr-odată, păru că nu mai înţelege nimic: De ce? De ce a trebuit să fie Frankie? întrebă ea, uitându-se fix la M. Spune-mi, de ce?

M nu ştia ce să-i răspundă şi, în mod cu totul surprinzător, nu ştia cum s-o consoleze pe tânăra femeie atât de greu lovită. După o clipă întrebă:

— Cum s-a întâmplat? Cum ai aflat de accidentul lui Frankie?

După ce suspină de câteva ori, Caresse se uită fixă la M şi îi explică:

— M-a sunat Luke în dimineaţa asta. Întâmplător eram aici; de regulă vin să verific dacă este totul în regulă în timpul weekendului. După ce a sunat Luke de la Nisa, i-am telefonat lui

Alex să-i dau vestea despre tatăl lui. Frankie l-a crescut singur – şi a fost un tată extraordinar. Apoi ţi-am dat telefon ţie, M, pentru că Frankie era aşa de încântat că te descoperise… Ştiu că şi-ar fi dorit ca tu să afli că…

Nu termină propoziţia şi izbucni din nou în plâns.

Alex îi făcu semn cu mâna lui M, care se ridică şi veni repede lângă el. Acesta stătea în picioare lângă mica bucătărie de la capătul studioului.

— Pot eu să-ţi explic mai bine, spuse el uitându-se la M şi după aceea la Larry. Accidentul s-a produs pe la ora şase după-amiază, ora Franţei. Aici era ora douăsprezece. Astăzi. Luke Hendricks a sunat-o pe Caresse imediat ce l-a contactat poliţia la hotelul din Nisa, unde stătea împreună cu tata… Se opri brusc, privi într-o parte, înghiţi în gol apoi reuşi să se controleze şi continuă: Se pare că tata mergea la Monte Carlo să ia masa cu un fotograf francez pe care îl cunoştea de mult timp. S-a ciocnit… s-a izbit frontal de un camion care venea din direcţia opusă. Au murit amândoi, şi tata, şi celălalt şofer. Îşi drese vocea, clipi din nou de câteva ori, apoi spuse: Mă duc să fac cafea. Vreţi?

— Da, mulţumesc Alex. Mulţumim, spuse Larry şi, întorcându-se spre M îi puse un braţ pe după umeri.

— Hai să mergem să stăm acolo. Sunt absolut sigur că sărmana Caresse simte nevoia să fie

singură ca să se reculeagă şi să-l jelească în tăcere. Şi la fel şi Alex, de fapt. Cred că ar dori să mai tragă un ropot de plâns, dar nu în faţa noastră.

O oră mai târziu, M şi Larry plecară de la studio. Veniseră câţiva dintre colegii lui Frankie şi alţi prieteni ca s-o consoleze pe Caresse şi să aibă grijă de ea. M şi Larry se simţeau acum mai liniştiţi şi se gândeau că pot pleca, mai ales că Alex părea să-şi fi revenit destul ca să preia frâiele.

Odată ajunşi afară, Larry o luă pe M de mână şi porniră împreună pe jos pe stradă. În cele din urmă, M fu cea care rupse tăcerea:

— Am putea să ne întoarcem la tine, Larry? Nu vreau să mă duc acasă şi vreau să fiu cu tine.

Larry fu măgulit de propunere, mai ales că simţea nevoia s-o ţină lângă el, să-i aline durerea.

— Atunci să mergem, căci se pare că va ploua şi nu vrem să ne prindă aversele pe aici.

Ridică privirea spre cerul înnorat şi opri primul taxi care trecea pe lângă ei. M nu scoase nicio vorbă până ajunseră la Beekman Place, iar Larry decise s-o lase să-şi pună ordine în gânduri, aşa că tăcu şi el, căci nu voia s-o deranjeze. Îi trecu prin minte că probabil acum, după ce depăşise şocul veştii despre moartea lui Frankie, fata se gândea la viitorul ei. Marea ei ocazie, lansarea în cariera de fotomodel, se evaporase cât ai clipi din ochi. Se întreba cum ar fi putut s-o ajute şi-şi dădu seama

că nu are nici cea mai vagă idee. Problema era că nu cunoştea pe nimeni în lumea modei; dacă ar fi dorit să devină actriţă, ar fi putut să-i fie de folos şi s-o introducă în diverse cercuri. Oftă, iar fata îl luă de mână şi se uită lung la el.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, mă simt bine. Un zâmbet slab îi flutură pe buze, apoi continuă: Mă gândesc la tine, draga mea. Va trebui să iei totul de la început, să porneşti din nou de la zero.

— Şi exact asta o să fac, răspunse ea ferm. Nu am de gând să renunţ la ideea de a deveni fotomodel. Trebuie să încerc în continuare.

— Exact asta trebuie să faci! Bravo! exclamă el cu vocea plină de admiraţie.

Puţin mai târziu, când ajunseră în apartamentul lui Larry, în depărtare se auzi un tunet şi un fulger strălucitor lumină încăperile care dădeau spre East River. Larry se apropie de fereastra bibliotecii şi exclamă:

— Dumnezeule, uită-te la cer! Este extraordinar. Dintr-o clipă în alta se va dezlănţui o rupere de nori!

M veni alături de el şi admiră şi ea cerul care se întuneca tot mai mult. Era apăsător şi posomorât, acoperit de nori groşi, negri, dar, în mod straniu, păreau luminaţi de undeva din spate. Razele argintii de lumină răzbăteau brusc printre nori, ca şi când ar fi fost emanate de o sursă tainică, aflată sub nivelul orizontului, creând un efect dramatic

şi feeric totodată. Se întoarse spre el şi spuse:

— Decorul acesta a fost creat de un arhitect foarte talentat, nu crezi? Este ca scena aceea din *Cele zece porunci,* când Charlton Heston separă apele mării.

Larry încuviinţă din cap.

— Ai perfectă dreptate, iubito. Acum, ce ai zice de o ceaşcă de ceai?

— De ce nu? consimţi ea şi adăugă: Să vin să te ajut?

— Mă descurc. Du-te şi stai jos, să te relaxezi un pic. Mi se pare cam frig aici, poate că n-ar fi rău să aprinzi focul în şemineu. E o cutie de chibrituri pe măsuţa de cafea.

Larry plecă spre bucătărie, iar M făcu ce-i spusese. Când focul se aprinse şi începu să ardă vesel, se aşeză pe canapea, luă mobilul şi formă numărul lui Geo. Aceasta răspunse imediat.

— Alo?

— Geo, sunt M.

— Bună! Cum a fost dejunul? Şi fără să mai aştepte răspunsul, Georgiana continuă repede: James este aici. A venit să-mi vadă tablourile şi mai târziu mergem la masă. Rămâi cu Larry în seara asta?

— Da, şi mă bucur că James este cu tine, Geo.

— Şi eu la fel şi…

— Am o veste tristă, o întrerupse M. Presupun că n-ai auzit.

— Nu, n-am auzit nimic. Despre ce vorbeşti?

M respiră adânc şi îi dădu drumul:

— Astăzi, imediat după masă, m-a sunat Caresse. A avut loc un accident groaznic. Vocea începu să-i tremure, căci abia acum ieşea la suprafaţă emoţia, dar reuşi să se controleze şi să continue: Frankie a murit în Franţa, într-un accident de automobil.

— O, Dumnezeule! Nu! Ce cumplit! Ce s-a întâmplat? Geo era îngrozită. M îi spuse tot ce ştia, că ea şi Larry fuseseră deja la studio, îi dezvălui că Frankie şi Caresse se logodiseră în seara de dinaintea plecării lui în Maroc. Aşa cum îţi poţi imagina, Caresse este zdrobită, spuse M. Fiul lui Frankie, Alex, şi alţi prieteni sunt deja acolo cu ea.

— Cred că ar trebui să mă duc şi eu. Poate aş putea să-i ajut cu ceva. Ce părere ai?

— Ar fi foarte frumos din partea ta să te duci la ea, s-o consolezi. Sinceră să fiu, cred că amândoi sunt încă şocaţi. Şi în fond, la ce servesc prietenii dacă nu să fie alături de noi în momentele de criză?

— Ai dreptate. James o să vină cu mine, de asta sunt sigură.

— E totul în ordine cu el?

— Da, totul este perfect.

— Mă bucur. Asta e o veste bună, răspunse M. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu mine, sună-mă pe mobil.

Capitolul 15

Focul trosnea şi ardea vesel, flăcările se ridicau pe coş şi îi confereau încăperii o lumină caldă, roz. Tunetele şi fulgerele nu încetaseră deloc, iar ploaia cădea în torente, aşa cum prezisese Larry. Era o rupere de nori, iar apa izbea cu furie în ferestre.

M se rezemă pe pernele moi de pe canapea şi gândurile îi fugiră la Larry. Era conştientă că bărbatul era topit după ea; îi arătase clar ca lumina zilei lucrul acesta. Şi ea era îndrăgostită de el, exact cum fusese şi pe vremea adolescenţei. Dar, în acest moment, totul devenea mult mai real, pentru că erau împreună aici, unul lângă altul şi nu mai era nevoită să se mulţumească să viseze la el.

Îşi dădea perfect seama că seara trecută nu-l încurajase; Larry intuise instinctiv teama ei şi se retrăsese discret. Se gândi că va trebui să-şi alunge toate temerile şi reticenţa faţă de relaţiile intime cu el, căci altfel relaţia lor nu va putea progresa.

Lucrul acela Rău continua să planeze în mintea ei şi îl îndepărtă rapid, îl strivi şi îl alungă, ca să şi-l scoată din cap o dată pentru totdeauna. *Iată, s-a dus*|N-o să se mai gândească niciodată la el. *Niciodată.*

Dar cum altfel să-şi explice felul în care se

retrăsese din îmbrăţişarea lui şi figura îngrozită pe care o făcuse? Voi păstra numai amintiri parţiale, decise ea, asta este soluţia cea mai bună, singura care va funcţiona.

Închise ochii şi îşi lăsă gândurile să rătăcească în voie spre Larry, obicei pe care îl avea încă din adolescenţă. Apoi, ceva extraordinar se declanşă în inima ei şi se ridică în capul oaselor tresărind. Ştia cu absolută certitudine că erau predestinaţi unul altuia. Ghicise în cărţi lucrul acesta încă de când era copil; visurile cu ochii deschişi fuseseră un preludiu. În mintea şi în inima ei îl cunoştea foarte bine, îl ştia până în adâncul sufletului. Şi, alături de el, se simţea în siguranţă, aşa cum nu se mai simţise cu niciun alt bărbat. El era ursitul ei.

În acel moment, Larry intră în bibliotecă ducând tava cu ceai.

— Ştii, e ceva nostim, spuse el, am sentimentul că te cunosc, că ştiu totul despre tine, dar acum, când stăteam în bucătărie, mi-am dat seama că este un singur lucru pe care nu-l şti despre tine.

— Ce anume? întrebă ea, îndreptându-şi spatele şi privindu-l cu o curiozitate avidă în timp ce se apropia de şemineu.

— Nu ştiu dacă bei ceaiul cu lapte sau cu lămâie.

— Şi eu care credeam că ai să spui ceva de o să se zguduie pământul.

— Atunci uite şi aşa ceva, răspunse el şi puse tava cu ceai pe măsuţa de cafea, apoi se uită fix la

ea: Vrei să fii soţia mea?

M rămase cu gura căscată, holbându-se la el.

— Haide, spune ceva, dă-mi un răspuns.

— Nu pot. Sunt năucită, Larry.

— Pot să pun pariu că ai fi spus *da,* şi încă foarte repede, dacă te-aş fi întrebat asta când aveai zece ani.

— E adevărat.

— Atunci? Larry ridică o sprânceană şi ochii lui albaştri o învăluiră într-o privire caldă. Haide, dă-mi un răspuns, nu mă ţine pe jar.

— Răspunsul este… *da.* Absolut! *Da.*

— Acesta este răspunsul perfect. Singurul răspuns. Larry îi zâmbi larg. Acum că am rezolvat chestiunea aceasta, putem să ne savurăm ceaiul. Lapte sau lămâie?

— Astăzi simt că îl vreau cu lămâie, răspunse ea. Ochii îi râdeau şi se bucura de această conversaţie uşoară, pe ton de glumă.

Larry turnă ceaiul şi îl puse în faţa ei, apoi se aşează alături pe canapea şi îi luă o mână într-a lui. O studie atent o clipă, apoi spuse:

— Mă întreb ce inel să-ţi ofer? Diamant, rubin, safir, smarald sau perlă? Tu ce preferi?

— Te las pe tine să decizi. Fă-mi o surpriză.

— Asta nu e o problemă. Ai să ai o surpriză.

— Dar mai este ceva…

Vocea i se schimbase, devenind foarte serioasă, şi Larry remarcă asta imediat, căci era foarte receptiv la stările ei sufleteşti.

Se încruntă uşor şi întrebă:

— Despre ce este vorba?

— Cred că ar trebui să facem dragoste mai întâi. Adică înainte să ne căsătorim.

Larry o privi uluit. Ştia că nu glumeşte. Îl luase prin surprindere şi îl făcuse să se înfioare.

M îşi dădu seama că Larry nu ştia ce să răspundă şi interveni calm:

— Larry, vreau să-ţi explic ceva în legătură cu ieri, când am fost la restaurant. Ai crezut că sunt speriată, nu-i aşa?

— Da, că te temeai oarecum, da, aşa este. Şi nu voiam să forţez lucrurile şi să te bag în pat împotriva voinţei tale.

— Iar eu am fost puţin dezamăgită că ai luat această decizie, dar înţeleg perfect reacţia ta.

— Mi-era teamă să nu fac ceva care să strice lucrurile. Nu voiam să te îndepărtez de mine.

M se apropie mai mult de el, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui; se lipi de el şi îl sărută îndelung pe gură. Larry îi răspunse imediat, dar se retrase aproape imediat şi o privi întrebător:

— Ce este? întrebă ea.

— Nu mi-ai spus de ce te temeai de mine.

— Nu de *tine* mă temeam… Mi-am adus brusc aminte de ceva neplăcut. Dar nu are nicio legătură cu tine, te asigur. Însă când mi-a revenit brusc în minte, m-a derutat pentru o clipă.

— Ce fel de amintire? insistă el cu privirea aţintită la ea şi curiozitatea suscitată la maximum.

— Cu ceva timp în urmă am avut o experienţă sexuală oribilă cu un iubit. Într-o noapte, a devenit extrem de dur, s-a purtat cât se poate de îngrozitor şi s-a înfuriat pe mine când am încercat să-l fac să se oprească. A devenit chiar violent de-a dreptul, m-a violat şi m-a rănit fizic. Nu mi-am mai revenit mult timp după aceea şi n-am mai avut nicio relaţie cu nimeni.

— Ce ticălos trebuie să fi fost! exclamă Larry, simţind cum îl cuprinde furia. Reuşi să se stăpânească şi continuă pe o voce mai potolită: Eu n-am să-ţi fac niciodată rău în niciun fel. Te rog să ai încredere în mine în această privinţă.

— Am încredere şi chiar mă simt în siguranţă alături de tine, mai mult ca oricând în ultima vreme.

M era sinceră şi îi dărui un zâmbet cald şi plin de încredere. Larry dădu din cap aprobator, se ridică, o luă de mână şi o trase şi pe ea în picioare. O cuprinse cu braţul pe după talie şi o conduse prin bibliotecă, apoi pe coridor, spre dormitorul lui.

— Întrucât sunt foarte nerăbdător să-mi pun pirostriile, nu crezi că ar trebui să scăpăm de problema asta imediat?

— Cât mai repede, consimţi ea, rezemându-se de el şi punându-i braţul pe după talie.

Intrară în dormitor şi închiseră uşa în urma lor, iar Larry o întoarse cu faţa spre el, îmbrăţişând-o.

— Draga mea M, scumpa mea, murmură el cu

buzele lipite de gâtul ei. Ştiu că mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu pe tine, dar eşti sigură că nu vrei să mai aşteptăm puţin? Să mă cunoşti mai bine?

M zâmbi ţinând capul pe umărul lui.

— Dar eu pe tine te cunosc mult mai bine decât pe mulţi alţii care sunt în viaţa mea de ani de zile. Oricum, te cunosc încă de când aveam *zece ani,* ţii minte? Atunci când aveam visele acelea tulburătoare despre tine.

Larry sesizase ideea şi era încântat că fata se simţea relaxată şi în largul ei.

— Aş putea încerca acum să transform în realitate visele acela siropoase ale fetiţei de zece ani? întrebă el blând, respirând uşor şi fierbinte foarte aproape de gâtul ei.

— Abia aştept. M se uită drept în ochii lui, întinse mâna şi îi atinse gura, apoi lăsă un deget să-i alunece pe obrazul lui. *Laurence Vaughan!* Ştii ceva? Nici nu-mi vine să cred! Stau aici, în dormitorul tău, şi sunt pe punctul de a face dragoste cu tine, iar mie tot nu-mi vine să cred.

Larry se apropie mai mult de ea, zâmbi şi începu să-i descheie nasturii de la bluza albă de bumbac. O scoase şi o lăsă să cadă pe jos. Apoi îi desfăcu sutienul şi îl lăsă şi pe acela să cadă pe podea. Apoi îşi scoase puloverul negru şi îl aruncă pe jos.

Se mişcau amândoi exact în acelaşi ritm şi se cuprinseră în braţe. Larry lăsă să-i alunece un braţ pe spatele ei, apoi îl aduse în faţă şi îi

cuprinse un sân în palmă. Se aplecă deasupra ei şi o sărută gingaş, apoi o conduse spre pat. Se dezbrăcară şi rămaseră privindu-se o clipă, apoi Larry spuse:

— Mi se pare că te-ai ruşinat dintr-odată. Te rog să nu te jenezi de mine, draga mea. Eşti frumoasă M, frumuseţea perfectă. Haide să fim împreună aşa cum ne dorim, să ne iubim, să ne cunoaştem în toate sensurile cuvântului.

Se întinseră pe pat unul lângă altul ţinându-se de mână, fără să spună niciun cuvânt. Dar curând Larry se ridică într-un cot şi începu s-o privească. Îi plăcea că are o siluetă alungită – era aproape la fel de înaltă ca el – îi admira liniile elegante ale trupului, picioarele lungi, faţa cu trăsături fine, ochii negri, provocatori, şi undeva, în străfundul fiinţei lui, avu sentimentul că o cunoaşte de mult.

Conştientă de faptul că era studiată, M se uită la el şi văzu o venă fină care îi zvâcnea uşor la tâmplă, apoi porţiunea scobită de sub bărbie. În clipa aceasta părea foarte vulnerabil, ca un copil. Nu se putu abţine şi îl sărută în locul acela moale simţind un val puternic de emoţie pentru el. În adâncul inimii ei ştia că îl iubeşte.

Larry o sărută pe gură şi lăsă mâna să-i alunece uşor peste sâni. Pielea ei era fină şi mătăsoasă la atingere; o mângâie pe stomac şi pe coapse blând şi tandru.

M ridică mâna şi i-o puse pe gât, trăgându-l pe Larry cu faţa spre ea şi se sărutară îndelung. Era

un sărut sălbatic, erau pierduţi unul în altul, se desfătau explorându-şi trupurile şi bucurându-se de această intimitate.

M îşi ţinu respiraţia la un moment dat; era copleşită de Larry, de masculinitatea şi de magnetismul lui fizic. Simţea că este din ce în ce mai emoţionată şi mai excitată, arzând de dorinţa de a fi posedată de el.

Mâna lui continua să rătăcească pe trupul ei, mângâind-o, atingând-o şi, când în cele din urmă se opri între picioarele ei, fata începu să tremure. În câteva secunde, atingerea lui experimentată, o excită şi mai mult, provocându-i spirale de plăcere în trup. M se crispă o clipă, dar el murmură imediat:

— Relaxează-te, iubito, dă-ţi drumul.

M făcu întocmai şi o plăcere încă şi mai mare i se răspândi în trup, umplând-o de extaz.

Acum începu ea să-l mângâie pe el, mai întâi sfios, apoi îşi lăsă mâna între picioarele lui şi-l mângâie încet, încet de tot. Atingerea ei era uşoară ca un fulg şi Larry se simţi străbătut din cap până-n picioare de un fior. Îi venea să ţipe de plăcere sau, şi mai rău, să explodeze. Se răsuci repede şi ajunse deasupra ei, sărutând-o profund, căci o dorea cu totul.

M îl privea fix, concentrată şi simţi că se îneacă în oceanul albastru al privirilor lui, având senzaţia că priveşte direct la sufletul lui.

Larry puse o mână sub ea şi o ridică uşor,

aducând-o şi mai aproape de el. Nu mai putea să se abţină, pătrunse în ea, ţinând-o în braţe. Larry simţea cum gâtul i se strângea de emoţie, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul, în timp ce se mişcau amândoi într-un ritm perfect, pierduţi unul în celălalt. Terminară amândoi în acelaşi timp, atingând culmea plăcerii deodată.

Mai târziu, satisfăcuţi, stăteau întinşi unul lângă altul, îmbrăţişaţi, căci nu le venea să se despartă. M oftă cu capul înfundat în gâtul lui Larry, iar el o sărută pe obraz; slăbi puţin strânsoarea îmbrăţişării ca să-i poată pune capul pe umărul lui.

Şi, cum stătea alături de ea şi aştepta ca bătăile inimii să-i revină la normal, Larry simţi o pace infinită, care se pogora asupra lui şi înţelese ce însemna aceasta: era cu femeia pe care o căutase toată viaţa şi pe care, în sfârşit, o găsise.

— Şi când te gândeşti că era cât pe-aici să nu mă duc la petrecerea lui Iris, începu Larry în timp ce stătea împreună cu M în bibliotecă şi savurau un pahar de vin şi câteva sandvişuri cu somon afumat.

— Închipuie-ţi că dacă nu m-aş fi dus, nu ne-am fi întâlnit.

M îi zâmbi ştrengăreşte şi spuse blând:

— Ba da, ne-am fi întâlnit, pentru că aici este mâna destinului…

— Dacă spui tu, frumoasa mea!

— Ştii ceva, şi eu era să nu mă duc, îi mărturisi

ea. Am venit numai pentru că nu voiam să-l jignesc pe Dax.

Larry o privi cercetător şi întrebă:

— Este cumva, sau a fost prietenul tău?

Luată prin surprindere de această întrebare, M scutură din cap şi sorbi din vin. Se înfăşură mai strâns în halatul de mătase al lui Larry, pe care acesta insistase să-l pună pe ea, şi, în cele din urmă, răspunse:

— Nu, nu este prietenul meu, nu a fost niciodată. Ne-am cunoscut la Agenţia Blane când m-am dus pentru prima dată acolo şi, după aceea, ne-am tot lovit unul de altul. Într-o dimineaţă m-a invitat la Starbucks la o cafea şi, mai târziu, mi-a făcut cunoştinţă cu Geo, care era pe atunci iubita lui. Geo avea o cameră de închiriat şi eu am luat-o, asta e tot.

Ridică din umeri şi zâmbi, mai mult ca pentru sine.

— Uite ce-mi faci! Ai fost martoră la prima mea criză de gelozie, spuse Larry râzând. Se ridică şi mai puse un buştean pe foc, apoi rămase în picioare în faţa focului, cu mâinile deasupra flăcării, îmbrăcat într-un halat bleumarin.

— Nu ai de ce să fii gelos, spuse M, şi, întâmplător, nu am avut nicio relaţie serioasă cu nimeni. Înclină capul aruncându-i o privire provocatoare şi spuse pe un ton dojenitor: Dar nu cred că putem spune acelaşi lucru despre tine, domnule.

— Tu eşti cea mai în măsură să ştii acest lucru, din moment ce m-ai studiat pe Google ani de zile. Larry vorbise pe un ton de glumă, aşa că râse şi adăugă: Dar eu simt nevoia*… să ştiu mai multe* despre tine, domnişoară, să te cunosc mai bine.

— Cum poţi spune aşa ceva? Păi te-ai lăudat că mă *cunoşti!*

— Ştiu ce fel de om eşti, da, dar nimic altceva, nu cunosc niciun fel de detalii, ripostă el privind-o fix cu ochii lui albaştri amuzaţi.

— Dă-i drumul, spuse ea, adunându-şi tot curajul ca să facă faţă întrebărilor şi ordonându-şi în minte minciunile.

— Presupun că ai fraţi şi surori, începu Larry, am dreptate?

— Da, şi eu sunt la mijloc. Am un frate mai mic, răspunse ea. Şi sunt foarte cumsecade cu toţii.

— Este vreunul dintre ei căsătorit?

— Cele două surori mai mari ale mele sunt căsătorite, dar una din ele a rămas de curând văduvă. Soţul ei a murit pe neaşteptate, în urma unui atac de cord, acum doi ani. Foarte trist, într-adevăr. Fratele meu mai mare este necăsătorit, un burlac fericit, exact la fel ca tine.

— Poate că încă n-a găsit pe nimeni cu care să vrea să-şi petreacă restul vieţii.

— Exact, ai pus punctul pe *i.* Este foarte greu de mulţumit în privinţa femeilor.

— Este vreunul dintre ei preferatul tău? De regulă, fiecare avem câte un frate sau o soră

preferată.

— Da, sora cea mai apropiată ca vârstă de mine. Îi spun Păsărică. Este cea care a rămas văduvă.

— Are copii?

— Nu, nu are. Lucrează cu normă întreagă, vinde haine de damă, are propriul ei butic. Şi înainte să mă întrebi, am să-ţi spun că fratele meu a câştigat o mulţime de bani din comerţul cu produse alimentare; aprovizionează hoteluri şi restaurante. A pus pe picioare o companie foarte profitabilă şi după aceea a vândut-o. Acum îi spun playboy-ul.

— Dar părinţii tăi? întrebă Larry mijind din ochi.

Ştiind că aceasta avea să fie următoarea întrebare, M era pregătită.

— Tata este oarecum la pensie acum. A lucrat în construcţii. Este împreună cu mama în Australia în momentul de faţă. S-au dus în vizită la mama mamei care este bolnavă. Bunica mea este englezoaică, dar unul dintre soţii ei a fost australian. M îi zâmbi şi ridică o sprânceană. Mai ai şi alte întrebări?

— Nu, nu prea. Mulţumesc că m-ai informat despre familia ta.

— Am eu o întrebare pentru tine.

— Dă-i drumul.

— Ştiu că ai fost botezat după Sir Laurence Olivier şi că acesta era prieten cu tatăl tău. Dar l-ai cunoscut bine? Şi, dacă da, ţi-a plăcut?

— Sigur că l-am cunoscut. Era prieten cu tata şi

prieten de familie. Iar părinţii mei lucrau cu el. Era idolul meu când eram copil, un actor aşa de mare, de fapt, chiar cel mai mare. Nu am fost foarte apropiat de el din cauza diferenţei de vârstă, dar a fost întotdeauna drăguţ cu mine. Când a murit el, eu aveam şaptesprezece ani.

— O, da!

M se rezemă de spătarul canapelei şi nu mai spuse nimic, sorbind în tăcere din vin.

— Mai ai şi alte întrebări? spuse Larry.

— Deocamdată nu.

— Am eu una. Fixăm data?

— Data? M se uită nedumerită la el, deşi ştia la ce se referă.

— Când ne căsătorim?

Decise să-i facă jocul şi spuse:

— Noiembrie sau decembrie? Ce preferi?

— Ştiu ce o să facem. O să ne căsătorim de *Crăciun.* Aici, la New York. Numai noi doi. Să nu spui nimănui… o să fie cumva ca şi când te-aş răpi.

— Ce idee fantastică! Am să mă căsătoresc într-un costum de stofă albă, cu o blană albă, şi am să am flori albe şi cu siguranţă că va fi şi zăpadă, şi atunci va fi cu adevărat o nuntă albă, îl tachină ea.

Larry râse vesel bucurându-se de prezenţa ei, se aşează alături de ea şi o cuprinse în braţe, apoi îi şopti în păr:

— Eşti cea mai adorabilă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Şi aşa începu marea lor idilă.

Capitolul 16

Caresse se plimba prin cel mai mare studio din complexul numit Studiourile Fotografie Frank Farantino. Încerca să judece lucrurile la rece, să nu se mai lase influenţată de suferinţă şi de sentimentalism. Nu trebuia să se mai gândească la marea ei iubire, Frankie, la logodnicul ei, pe care îl vedea ţopăind ca un acrobat prin studio, locul lui preferat, unde le dădea instrucţiuni fetelor, îşi focaliza aparatul, făcea fotografiile acelea unice ale lui, unde devenea o fiinţă imposibilă, dar totodată adorabilă.

Nu, nu era bine ce făcea. Trebuia să se gândească la bani. Nu pentru ea, ci pentru copilul lui Frankie, pentru Alex. Într-un fel, avea sentimentul că acum răspunde de el, pentru că sora mai mare a lui Frankie, Theresa, care suferea de diabet, se îmbolnăvise şi mai rău după accidentul fratelui ei. Aşa că ea trebuia să facă ce era mai bine pentru copil. Alex împlinea în curând optsprezece ani, dar Frankie îi spunea întotdeauna „copilul” când venea vorba despre el. Trebuia să obţină cât mai mulţi bani pentru complex. Nu numai că era o clădire întreagă, un fost depozit uriaş, dar Frankie proiectase el însuşi diversele studiouri şi încăperi. Pe lângă studiourile propriu-zise, în care se făceau fotografiile, mai erau vestiare, camere de machiaj şi de coafură, băi, o

bucătărie echipată complet cu cele mai noi dispozitive. Şi erau zeci şi zeci de lămpi Klieg, cu forme şi designuri diferite, unele pe rotile, plus o extraordinară colecţie de aparate de fotografiat şi alte ustensile. *Da, bani, bani, bani pentru copil.* Acesta era acum refrenul ei preferat. Nu primise deocamdată nicio ofertă, dar mai putea spera. Dintr-odată, se întrebă dacă alesese bine agenţia. Bentley nu era o agenţie chiar aşa de mare: poate că ar fi trebuit să se adreseze unei companii imobiliare mai mari.

Se întoarse în zona de recepţie şi se aşeză la birou, verificând programările din ziua respectivă. Cinci fotografi aveau să lucreze astăzi aici, trei să facă fotografii de modă pentru reviste, iar alţi doi aveau de lucru la fotografiile pentru cataloage. Dădu din cap încet, mulţumită că prietenii lui Frankie continuau să folosească studioul, impresionată de loialitatea lor. Era mândră de prietenia pe care o inspirase Frankie printre colegii lui.

Caresse privi în jos la inelul de logodnă cu safir. Îl mai purta pentru că nu suporta gândul să-l scoată. Era logodită cu Frankie Farantino şi gata. Ochii i se umplură de lacrimi. Fusese întotdeauna bun cu ea, atent şi foarte, foarte iubitor. Va fi greu să mai găsească alt bărbat ca el… nici măcar nu dorea să încerce.

Soneria telefonului o făcu să tresară şi răspunse simplu:

— Studiourile Farantino, Caresse la telefon.

— Bună, Caresse, ce mai faci, iubito? întrebă Luke Hendricks. Capul sus, iubita mea.

— Fac şi eu ce pot, Luke. Unde eşti? Ce s-a întâmplat?

— Sunt blocat la Paris, trebuie să termin fotografiile pentru *Vogue,* dar sper să mă întorc la New York săptămâna viitoare. Dar, spune-mi, iubito, ce mai ştii de M? Pe unde umblă zilele astea?

— Ciudat că mă întrebi, chiar ieri a trecut pe la mine să vadă ce mai fac. Vine deseori pe aici; e bine. Lucrează tot la cafeneaua aceea; vinde prăjituri cu brânză şi tot mai caută de lucru ca fotomodel, cutreieră toate agenţiile. Biata de ea, nu reuşeşte să se lanseze. Dar de ce mă întrebi de ea?

— Pentru că i-am găsit o ocazie să se lanseze! O sesiune specială de fotografii de modă, care va avea loc săptămâna viitoare. Aşa că încearcă tu s-o găseşti pentru mine, te rog, şi fă-mi o rezervare în studioul mare al lui Frank. Ascultă, trebuie s-o şterg, mă duc la Versailles să fac fotografii pentru cei de la Coldplay... am o trupă întreagă de fotomodele blonde. Da, Chris Martin şi cumetrii lui.

— Pentru *Vogue*? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Nu, iubito, pentru *Vanity Fair.* Am să te mai sun mai târziu. Sau mâine. Numai s-o găseşti pe

M. Pa!

— Stai, stai! Dar dacă nu poate?

— Glumeşti? O să poată indiferent ce ar avea de făcut? O s-o anuleze şi pe regina Angliei ca să facă fotografiile astea de modă. Este prima ei şansă reală de lansare, ce Dumnezeu? Te pup, pa!

Caresse rămase cu privirile aţintite la receptorul din mâna ei, ascultând tonul de ocupat. Îi închisese telefonul în nas. Ei, ăsta era Luke! întotdeauna pe grabă, mereu prins cu treburi. Trântind telefonul în furcă, Caresse se lăsă pe spătarul scaunului şi se încruntă, apoi un zâmbet îi lumină brusc faţa. „Trebuie s-o găsesc pe M, trebuie s-o găsesc pe M", murmură ea, înveselindu-se brusc. Acum viaţa avea din nou un scop. Pentru moment, cel puţin.

Undeva departe, înăbuşit, Larry auzi un telefon care suna. Îl lăsă să sune, căci nu avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Dar robotul nu intră în funcţiune şi telefonul continuă să sune la nesfârşit, aşa că ridică receptorul.

— Alo, mormăi el, încă pe jumătate adormit şi drogat cu pastilele pe care le luase cu o seară înainte.

— Larry, sunt eu, *mama tal* Te simţi bine?

Larry se ridică pe jumătate între perne şi clipi în lumina slabă.

— O, bună, mamă. Mă simt foarte bine. Am doar o gripă.

— Parcă ai fi drogat! Larry, dragul meu, sper că

nu ai luat-o razna, ca să zic aşa? Sper că nu, că mi-ai promis… *fără pastile,* aşa ai spus, da, aşa mi-ai promis. O, dragul meu…

— Nu, nu! exclamă el, străduindu-se să se ridice în capul oaselor şi să vorbească coerent. Aşteaptă numai o clipă, vreau să-mi iau un pahar cu apă…

Lăsă propoziţia neterminată.

— Nu te grăbi, spuse Pandora Gallen pe un ton blând.

Larry puse telefonul pe noptieră, bău din paharul cu apă care se afla deja acolo, apoi aprinse lumina şi se întoarse la telefon şi la mama lui.

— Ok, acum e mai bine. Sunt puţin deshidratat, din cauza pastilelor pentru răceală şi a tusei. Medicamentele astea te doboară, chiar dacă sunt bune pentru că omoară microbii.

— Ştiu. Urmă o pauză, apoi mama lui continuă: Eşti sigur că e doar răceală? îmi spui adevărul, da?

— Mamă, să fim serioşi! Ştii foarte bine că eu nu te-am minţit niciodată. Niciodată. Am avut o răceală zdravănă şi încă nu m-am făcut bine.

Pandora oftă şi continuă.

— Poate ar trebui să revin cu telefonul mai târziu.

— Nu, nu mai târziu; putem vorbi acum. Mă simt foarte bine. Aruncă o privire la ceas şi văzu că era ora unsprezece, deci patru după-amiază la Londra. Dar tu ce mai faci? Tata ce mai face?

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, răspunse Pandora.

Despre tatăl tău.

Larry sesiză nuanţa de îngrijorare din tonul ei.

— S-a întâmplat ceva? Vorbeşti cam ciudat, mamă, ce este. E bolnav?

— Nu, sau cel puţin eu nu ştiu nimic în sensul ăsta, dar este în Canada de unul singur şi îl aşteaptă o perioadă foarte încărcată, de aceea cred că ar trebui să fie cineva alături de el. Ştii, *simt* că are *nevoie* de asta de fiecare dată când stăm de vorbă, iar problema este că eu nu pot pleca acum la Toronto, pentru că mâine încep un film. Dar, trebuie să recunosc, sunt sincer îngrijorată din cauza lui, dragul meu.

Larry înjură în sinea lui. Uitase complet că tatăl lui se pregătea să înceapă repetiţiile pentru o piesă la Toronto… pentru că se îndrăgostise până peste cap şi era complet absorbit de M.

— Trimite-o pe Porţia, mamă. Ştii că îi place să călătorească iar tata o adoră şi…

— Nu se poate, îl întrerupse Pandora. Porţia trebuie să stea cu micuţa Deşi, care are scarlatină. Fata a fost foarte bolnavă. Mă gândeam că te-ai putea duce tu să stai cu tatăl tău o săptămână sau două, să-i acorzi un sprijin moral. *Cyrano de Bergerac* este o piesă grea. Tu nu lucrezi acum, nu?

— Nu, cel puţin săptămâna asta nu. Sunt bolnav, ai uitat? Oricum, ştii foarte bine că nu am niciun

contract. Dar sincer să fiu, nu cred că pot să călătoresc deocamdată. Mamă, mă simt încă foarte slăbit. Şi apoi, nu vreau să mă apropii de nimeni, cu atât mai puţin de tata; nici de alţi actori, până nu mă conving că boala nu este contagioasă. Nu vreau să fiu Doctorul Destin.

— Înţeleg şi ai perfectă dreptate. Dar cu siguranţă că până la sfârşitul săptămânii o să te simţi mai bine. Tu ai ştiut mereu să te lupţi cu boala şi vei scăpa repede de ea. Aici semeni cu mine. Suntem rezistenţi. Şi apoi, tu eşti cel mai aproape de Toronto.

— Dar Edward? Este la Los Angeles. De ce nu se poate duce el, mamă?

— Pentru că nu este în Los Angeles. Este aici, la Londra, şi nu poate pleca decât peste o săptămână. Horatio este în turneu în Australia, în caz că ai uitat, iar Thomas şi-a scrântit o gleznă şi ţopăie şi şchiopătează toată ziua, văicărindu-se ca un babalâc.

— Chiar este un babalâc, se repezi Larry, zâmbind în sinea lui, căci ştia că mama lui nu va face niciun comentariu; acesta era punctul nevralgic pentru ea căci o făcea să pară bătrână. Dar Miranda? spuse Larry.

— Dumnezeule mare, Larry, ai înnebunit? Cum s-o trimit pe Miranda la tatăl tău? Asta ar fi de-ajuns ca să-l îmbolnăvească de-a binelea. Doar ştii că nu poate s-o suporte.

Larry izbucni în râs. Îi plăcea sinceritatea

mamei lui. Nu se ascundea niciodată după vorbe, era cinstită cu toată lumea şi în special cu copiii ei. Şi întotdeauna spunea în faţă ceea ce gândea; nu vorbea niciodată pe la spate. Larry începu brusc să tuşească, se întinse după paharul de apă şi sorbi din el, apoi întrebă:

— De fapt, ce anume te îngrijorează aşa de mult la tata?

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu nici eu exact, dar are ceva în voce care mă tulbură. Am sentimentul că îşi face prea mult sânge rău cu piesa asta. Dar cine nu şi-ar face? Şi să nu uităm că are deja şaptezeci de ani, chiar dacă nu arată.

O clipă Larry nu răspunse, apoi spuse:

— *Cyrano* al lui Rostand este o piesă grea, mamă, şi ştii că intimidează pe oricine… Se opri şi oftă. Este un rol al naibii de greu, chiar şi pentru un bărbat mult mai tânăr. Poate că ar trebui să renunţe la piesă…

— Să renunţe! Ai înnebunit? A semnat un contract, Larry, nu poate să plece aşa, pur şi simplu, şi să spună că i s-a făcut frică dintr-odată de rol.

— Despre asta e de fapt vorba, mamă, nu-i aşa? Iar tu ţi-ai dat seama şi de aceea te temi. Ţi-e teamă *pentru el.* Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui pur şi simplu să-şi dea demisia.

— Nu se poate şi n-o s-o facă. Uite ce este, l-ar ajuta foarte mult dacă ai fi cu el câteva săptămâni, ştiu că aşa va fi.

— Nu, nu va fi deloc aşa. Nu mai are aceleaşi sentimente faţă de mine. Acum cinci ani spunea că sunt oaia neagră a familiei şi că nu sunt fiul lui. Crezi că am uitat aceste cuvinte?

— Nu, sunt sigură că nu le-ai uitat, dar nu ţi le aminteşti exact. De fapt el a spus: „Nu mai eşti fiul meu *dacă vei continua pe calea aceasta*”. Ai tăiat ultima parte a propoziţiei pentru că aşa ţi-a convenit ţie. Asta a fost mereu problema ta.

— Dar nu şi-a retras niciodată afirmaţia că sunt oaia neagră a familiei. Şi ar fi trebuit s-o facă. Îmi datorează acest lucru. Sunt alt om.

— Larry, la tatăl tău, faptele sunt mai expresive decât vorbele.

Ţi-a dat apartamentul în care stai acum. Ai uitat că n-ai plătit mai nimic pentru el şi că ţi l-ar fi dat şi gratis, dacă nu ar fi fost sigur că fraţii tăi vor face scandal. Tatăl tău te iubeşte, Larry, şi este mândru de tine. Nu numai ca actor, dar ca bărbat. Ştie că ai renunţat la obiceiul acela al tău, la dependenţa oribilă de medicamente pe reţetă… Pandora îşi drese glasul şi adăugă ceva mai încet: Aşa este, nu?

— Ştii foarte bine că aşa este, iar acum am gripă, mamă, şi am luat medicamente fără reţetă ca să scap de ea şi nu sunt drogat. *Înţelegi?*

— Da, înţeleg, nu te enerva. Şi mai vreau să-ţi explic încă ceva. Tatăl tău ţi-a dat apartamentul pentru că ştia că preferi să stai la New York şi dorea să ai o casă cum se cuvine, un loc al tău.

Ţine foarte mult la tine, scopurile şi interesele tale sunt şi ale lui.

Larry era surprins de aceste cuvinte şi nu răspunse o clipă, căci în minte i se învârteau o mulţime de întrebări. Dar renunţă la ele, căci ştia că mama lui are dreptate, mai ales în privinţa tatălui lui şi a atitudinii lui faţă de el.

— O să fac o înţelegere cu tine, mamă, spuse el în cele din urmă.

— Ce fel de înţelegere? întrebă ea încet cu o undă de îngrijorare în voce.

Sesizând neliniştea din vocea ei frumoasă, Larry spuse:

— N-am de gând să sparg nicio bancă, mamă, aşa că nu fi aşa de îngrijorată.

— Nu sunt, protestă ea. De ce n-aş avea încredere în tine? Eşti fiul meu şi semeni foarte mult cu mine.

— Ştiu, ştiu! Şi mai mult decât ceilalţi, vrei să spui. Uite care este înţelegerea: astăzi este marţi. Ar trebui să mă dau jos din pat cam pe joi, vineri. Aşadar pot să zbor la Toronto sâmbătă. Am să stau cu tata două săptămâni, nu mai mult. După aceea, Edward să vină să-mi ia locul.

Mama lui tăcea, cântărind cuvintele. Larry avea impresia că o aude cum gândeşte la celălalt capăt al liniei transatlantice. În cele din urmă spuse:

— Ne-am înţeles, Larry. Am să-i explic totul lui Edward şi sunt sigură că o să fie de acord.

Larry îşi spuse în sinea lui: „Fii sigură că o să fie

de acord, ticălosul de el. O să saliveze la gândul că poate să-mi ia locul, să înfigă cuţitul mai adânc în rană, să mă ponegrească pe mine – şi pe ceilalţi, dar mai ales pe mine – în ochii bătrânului". Mamei sale îi promisese că va ţine legătura cu ea zilnic de la Toronto şi apoi dădu glas gândului care îl chinuia cu adevărat:

— Dar dacă într-adevăr este speriat de piesa asta, mamă? S-ar putea ca îngrijorarea ta să fie îndreptăţită.

— Nu ştiu, şi hai să nu ne gândim deocamdată la asta, dragul meu! Am încredere în judecata ta. Şi vreau să ştii că am încredere în tine… în legătură cu treaba cealaltă, Larry.

— N-am mai luat nimic de cinci ani, dragă mamă. N-am să-mi încalc niciodată promisiunea faţă de tine. Aşa că hai să punem la punct detaliile şi să ne facem un plan.

Larry rămase uitându-se fix la telefon, reflectând la conversaţia avută. Îşi iubea tatăl şi dorea să fie alături de el, să-l ajute să-şi depăşească problemele. Dacă existau probleme… Probabil că erau: mama lui avea instincte bune şi nu se putea înşela; îl cunoştea pe Nicholas Vaughan mai bine ca oricine altcineva în lume. Pentru Larry era important să se împace cu tatăl său şi dorea să se ducă acolo, să-i demonstreze că *se poate avea încredere* în el.

Dar acum, în viaţa lui apăruse M şi dorea să stea cu ea. Devenise esenţială pentru liniştea lui

sufletească din ultimele săptămâni. *Trebuia s-o ia cu el.* Da, asta ar fi fost o soluţie. Dar va merge oare cu el, dacă o roagă? Nu era foarte sigur. Dar o s-o invite oricum.

Şi cum rămâne cu Edward, duşmanul lui? Nu ave deloc chef să petreacă prea mult timp cu *el.* Dar nici nu va fi nevoie, nu-i aşa? Când va ajunge Edward la Toronto, el va pleca. Aşa fusese înţelegerea. Deşi aveau acum un fel de armistiţiu, asta nu însemna că Edward se schimbase. Fratele lui era acelaşi tip cu două feţe pe care îl cunoştea dintotdeauna.

Larry era convins că, de fapt, Edward îi băgase în cap tatălui lor ideea că el este oaia neagră a familiei. Nu contează. O să-i demonstreze tatălui său încă o dată că el este acelaşi om de încredere şi naiba să-l ia pe Edward!

La mii de kilometri distanţă, Pandora Gallen Vaughan se aşează la biroul ei din micul studio al casei din Mayfair. Mâna ei elegantă rămăsese pe telefon în timp ce se gândea la fiul ei preferat. Nu, la *copilul* preferat. Acesta era adevărul. Întotdeauna fusese preferatul ei, deşi se străduise din răsputeri să ascundă asta faţă de ceilalţi copii. Larry semăna cel mai bine cu ea la caracter; la faţă semăna cu tatăl lui, iar, dintre toţi copiii, era singurul care moştenise ochii uluitor de albaştri şi profilul clasic al lui Nicholas. De unde moştenise părul negru şi statura înaltă nu ştia foarte bine. În niciun caz de la familia ei blondă, cu alură de

englezi nordici. Probabil că de la străbunicul lui, Cornelius Vaughan, admirabilul actor din perioada edwardiană, actorul a cărui mamă era irlandeză şi care fusese preferatul regelui Edward VII şi al reginei Alexandra. Despre Cornelius, în anii lui de glorie, se spunea că fusese un bărbat foarte înalt şi chipeş, cu părul negru.

Toţi copiii lor arătau bine, dar Larry era cel mai frumos şi cel mai talentat. Şi tocmai de aceea ceilalţi erau foarte invidioşi pe el. Interesant este că Larry nu era foarte impresionat de el însuşi, nici de înfăţişarea, nici de talentele lui. Considera că ceilalţi sunt mult mai buni decât el. Cât de mult se înşela! *El* era adevărata stea printre fraţii şi surorile lui.

Acum gândurile îi fugiră la Edward. Dintr-odată, nu mai era chiar foarte sigură că voia să-l ştie atât de aproape de Larry. Nu-i făcea bine fratelui său mai mic. Poate că ar fi fost mai înţelept să nu ridice deloc problema în faţa lui Edward. Probabil că ar putea s-o convingă pe Porţia să plece ea pentru câteva săptămâni. Fără îndoială că micuţa Desdemona avea să se vindece de scarlatină până atunci. Nu cumva Porţia o cocoloşea cam mult?

Edward ar putea să-i creeze probleme lui Larry. Mintea ei ageră lucra cu febrilitate, încercând să-şi imagineze ce răutăţi ar putea să pună la cale fratele cel mare. Edward era acum aici, la Londra, ca să descurce iţele unei afaceri încâlcite. Avusese trei soţii şi trei femei cu care trăise şi o mulţime

de copii pe ambele maluri ale Atlanticului. O, Doamne, oare cum va ieşi din încurcătura asta? Fireşte, numai cu ajutorul şi banii ei. Şi deşi nu aproba deloc purtarea lui, va trebui să-l ajute ca să apere familia de un alt scandal. Îl iubea şi pe Edward, aşa cum îşi iubea toţi copiii, în moduri diferite şi cu intensităţi diferite. Asta nu însemna însă că închidea ochii la anumite trăsături de caracter mai puţin lăudabile ale lui Edward. Dintr-odată îi veni în minte ideea că Edward era mai degrabă oaia neagră a familiei, şi nu Larry. Ce rău îi părea că Nick spusese cuvintele acelea despre el! Larry nu le uitase. Dar îi purta oare pică?

Pandora oftă din greu şi privi pe fereastră. Mica grădină încântătoare din spatele casei arăta trist, avea un aer de iarnă, deşi era abia jumătatea lui octombrie. Tot aşa se simţea şi ea în acel moment, pustie ca iama. Şi era îngrijorată pentru soţul ei, cu care se căsătorise cu cincizeci de ani în urmă.

— Bună, Caresse, sunt eu, M. Am găsit toate mesajele urgente de la tine. S-a întâmplat ceva?

— O, bună, M! Mă bucur că m-ai sunat. Nu s-a întâmplat nimic rău. Dar trebuie să te văd. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva… *vital.*

— Sunt numai ochi şi urechi, spuse M râzând, uşurată că fata nu avea probleme. Avusese suficiente. Spune-mi acum despre ce este vorba.

— Nu pot. Sunt foarte ocupată în acest moment. Am o mulţime de fotografi care mişună prin studiouri. Treci pe aici la sfârşitul zilei, când

termini cu prăjiturile alea cu brânză. Crezi că poţi?

— Larry nu se simte bine, a avut o gripă urâtă şi este încă slăbit. Trebuie să am grijă de el. Vreau să ajung la el cât mai curând.

— Te rog, cinci minute, atâta am nevoie. *Te rog,* insistă Caresse. Este foarte important pentru mine.

— Bine, am să vin pentru zece minute. Ştii că întotdeauna încerc să te ajut dacă pot, Caresse. Uite, termin la cafenea pe la cinci. Am să ajung la tine puţin imediat după aceea.

— Mulţumesc, M. Mulţumesc foarte mult. Eşti o scumpă şi n-ai să regreţi, îţi promit.

Uimită de comentariul ei, M exclamă.

— Este ceva în legătură cu mine? Era curioasă şi uşor intrigată în acelaşi timp.

— Nu, nu! Deloc, spuse Caresse. De ce crezi asta?

— Pentru că ai spus că n-am să regret.

— O, aşa spun eu în ultima vreme. Voiam să zic că n-ai să regreţi că faci o faptă bună. Pe cuvânt, asta e tot, minţi Caresse, ştiind că îi va face curând lui M surpriza vieţii ei. Poate că avea să fie cea mai importantă veste din viaţa ei. Dar voia să i-o spună faţă în faţă, ca să fie martoră la bucuria ei când va auzi vestea cea mare. Era timpul ca cineva să mai aibă şi noroc pe aici. Dumnezeu ştie că nu ea era aceea.

— Ne vedem mai târziu, răspunse M.

— În mod sigur! Caresse puse telefonul în furcă zâmbind cu toată faţa. Era prima dată când zâmbea în ultimele săptămâni şi pomi cu un pas ceva mai vioi spre studioul mare să verifice ce se întâmplă.

Capitolul 11

Lui Larry îi plăcuseră întotdeauna surprizele, încă din copilărie – şi să le facă şi să le primească. Iar acum, în timp ce stătea la masa din bibliotecă şi se uita la inelul din cutia bleumarin Harry Winston, se întreba dacă va fi o surpriză plăcută pentru M.

Nu fusese niciodată foarte sigur în privinţa ei… oare credea că glumeşte când îi vorbea mereu de căsătorie, fixa date şi propunea destinaţii pentru luna de miere? Sau credea că vorbeşte serios?

Fireşte, M lăsa impresia că ia totul de bun şi reacţiona în consecinţă, intrând în jocul lui şi făcând planuri alături de el. Şi, fireşte, Larry nu fusese niciodată mai serios ca acum. Avea de gând s-o ia de nevastă de Crăciun şi abia aştepta să ştie că e soţia lui, pentru că o iubea la nebunie. Când nu era cu el, se simţea singur şi pierdut – jefuit de ce avea el mai bun.

Ridică inelul ca să-l privească în lumină. Avea reflexe albastre. Era un safir superb de Birmania, impecabil, faţetat şi montat în platină, cu două baghete de diamant de-o parte şi de alta. Un inel

extraordinar. Nu putea decât să spere că o să-i placă iubitei lui. M nu-i răspunsese niciodată când o întrebase ce fel de inel de logodnă preferă, ce tip de piatră preţioasă, pentru că îşi închipuia că glumeşte. Dar nu glumea. După ce examinase diverse pietre, alesese safirul pentru că era unul dintre cele mai frumoase exemplare pe care le văzuse de ani de zile. Şi o să-i stea bine... era un inel elegant pentru o doamnă de mare clasă. În plus, o auzise făcând comentarii foarte favorabile despre inelul de logodnă cu safir al lui Caresse.

Zâmbi, puse inelul la loc în cutie, o băgă în buzunar şi ieşi din bucătărie. Fireşte că o să aibă o surpriză şi fireşte că o să-i placă inelul. Cărei femei nu i-ar fi plăcut? Puse o sticlă de şampanie Dom Perignon în frigider şi se întoarse în bibliotecă, cu gândurile tot la M. Abia aştepta s-o vadă venind, nerăbdător să-i vadă reacţia.

Mai aruncă încă doi buşteni pe foc şi luă scenariul unui film pe care i-l trimisese impresarul lui printr-un comisionar ceva mai devreme în după-amiaza aceea. Începu să citească şi se lăsă curând absorbit de dialogul excelent şi de replicile captivante ale intrigii.

După o jumătate de oră, se sprijini pe spătarul fotoliului şi puse scenariul pe genunchi, rămânând cu ochii pironiţi în gol. Se gândea că ar fi bine să facă filmul acesta. Era bun, aşa cum spusese şi impresarul lui, iar omul avea fler. Nu mai lucrase de peste un an şi simţea nevoia să revină, să calce

pe scândurile scenei sau să se vadă în faţa camerei de filmat. În plus, în curând va avea o soţie de întreţinut.

„Soţia… ce gând plăcut! Dar asta numai pentru că este iubita mea M, îşi spuse el. Frumoasa şi iubita mea M”.

— Nu-mi place conversaţia asta, spuse Geo pe un ton rece, uitându-se peste masă la Dax şi încruntând din sprâncene.

— Cum adică?

— Haide, nu mai face pe prostul cu mine. Ai spus mai în glumă, mai în serios că Laurence Vaughan este dependent de droguri.

— N-am spus asta! strigă vehement Dax, privind-o chiorâş. Tot ce am spus este că am auzit că ar fi avut o problemă cu medicamentele prescrise pe reţetă cu ani în urmă.

— Dar de ce îmi vorbeşti despre asta acum, din moment ce e o chestiune veche de *câţiva ani?* N-ar trebui s-o dăm uitării? Să nu mai pomenim de ea? La urma urmelor, făcând astfel de afirmaţii, poţi să distrugi cariera cuiva.

— N-am spus că este dependent, sau că este cocainoman sau ceva de genul ăsta. Dax rosti printre dinţi spre ea, aplecându-se peste masă. Am pomenit numai de medicamentele care se dau pe reţetă.

Georgiana tăcu. Sorbi din cafeaua ei, apoi aruncă o privire de jur-împrejurul localului Starbucks unde se întâlniseră câteva clipe mai

devreme la o cafea. Localul era pe jumătate gol, dar Dax avea o voce de scenă care atrăgea atenţia. Acum îşi dorea să fi fost de acord să se întâlnească la ea acasă, aşa cum propusese el. Dar îl aştepta pe James pe la cinci şi nu voia ca Dax să fie acolo când sosea el. S-ar fi putut crea o situaţie stânjenitoare.

Mâna lui Geo se odihnea pe masă. Dax îşi puse mâna peste ea. Era un gest de reconciliere.

— Am pomenit despre asta pentru că ţin la M şi n-aş vrea să aibă probleme.

Geo se uită fix la el şi spuse încet:

— Dacă îţi închipui că am să-i spun ceva din toate astea, te înşeli. Nu e treaba mea. Şi, de fapt, nici a ta. Nu pot să sufăr bârfele. Sunt periculoase, pot provoca necazuri şi foarte multă durere.

— Geo, linişteşte-te, pentru Dumnezeu! Eu n-am bârfit, n-am făcut decât să-ţi transmit ceva ce am aflat dintr-o sursă de încredere şi…

— Iris Ingersoll, fără îndoială.

— Nu, nu e vorba de Iris. Şi uite ce, nu vreau să jignesc pe nimeni, în niciun caz nu vreau să-i fac rău lui M. Ascultă-mă, iubito, am fost cândva – şi nu chiar foarte de mult –, am fost iubitul tău. Am vorbit chiar şi despre căsătorie. Iar acum nu ai încredere în mine. Ce s-a întâmplat cu tine? De ce vorbeşti pe un ton atât de acuzator?

— Am încredere în tine, Dax, oftă Georgiana. Îmi cer scuze că m-am aprins şi m-am răstit aşa la

tine. Simt nevoia s-o protejez pe M. Ştiu că lasă impresia de siguranţă şi fără îndoială că ştie foarte multe lucruri. Dar am sentimentul că… Geo făcu o pauză, ridică din umeri şi continuă: am sentimentul că în anumite privinţe nu prea are experienţă şi uneori mă gândesc că a fost probabil protejată de alţii toată viaţa până acum.

Dax dădu şi el din cap aprobator.

— Am avut şi eu adesea aceeaşi senzaţie. Dar cred că amândoi ne înşelăm. Poate fi extrem de dură în anumite privinţe, am observat şi eu, şi are o voinţă de fier. Oricum, mă gândeam… Ridică neputincios din umeri şi-şi întinse mâinile. M a spus odată ceva care m-a frapat. A fost ceva foarte înţelept din partea ei. „Informaţia înseamnă siguranţă”. Aşa că asta este. Acum îţi transmit ţie informaţia şi, apropo, n-am spus că trebuie să spui ceva cuiva. Am vrut să stau de vorbă cu tine şi… să văd ce părere ai.

— Ştiu că este puternică şi foarte inteligentă, iar într-o situaţie dificilă poţi fi sigur că va merge pe calea cea dreaptă, dar au fost totuşi momente când mi s-a părut că este… foarte naivă.

— Exact! exclamă Dax, îndreptându-se în scaun şi privind fix la Georgiana. Aproape inocentă.

— Şi ce altceva ţi-a mai spus „informatorul” tău? întrebă Georgiana.

— Că Larry a pierdut multe contracte din cauza… problemei lui. Unii producători au considerat că este riscant, că nu vor putea obţine

asigurare pentru el… mă refer la producătorii de film.

— Aşa este. Dar James şi cu mine am fost la masă cu ei de câteva ori şi la teatru, şi pare să fie perfect normal. Sobru, calm, fără gesturi excentrice sau stupide. Geo zâmbea acum pentru prima dată apoi continuă: Şi poţi fi sigur că M nu s-ar împăca niciodată cu o asemenea situaţie. Este foarte puţin tolerantă în privinţa asta. N-ai observat că nu bea aproape nimic? Este foarte reţinută în multe privinţe.

— Cred că ai dreptate, consimţi Dax, iar Geo se relaxă şi se linişti.

— Cine ţi-a vorbit despre această problemă a lui Larry? întrebă Geo.

— Nu mă deranjează să-ţi spun, pentru că oricum ai să păstrezi secretul. Este vorba despre Colin Burke, actorul englez pe care l-am cunoscut pe Coastă. Cel care m-a prezentat lui Iris. Mi-a spus mai pe ocolite.

— Înţeleg. Geo se lăsă pe spătarul scaunului şi rămase gânditoare; după câteva clipe întrebă: Ţi-a dat de înţeles că ar avea probleme acum? Sau că nu găseşte de lucru?

Dax negă din cap.

— Nu, şi chiar dacă Burke este gay, nu este în niciun caz un ticălos. De asta te asigur.

— Atunci înseamnă că, în esenţă, toată chestia asta despre care am discutat este de domeniul trecutului. S-a întâmplat cândva, acum câţiva ani,

nu-i aşa?

Dax încuviinţă din cap şi continuă apoi discuţia despre piesa lui, dându-şi seama că este mult mai înţelept să schimbe subiectul.

Caresse afişă un zâmbet larg când M o salută la recepţia studiourilor Farantino. M era convinsă că se întâmplase ceva important şi că era de bine.

Femeia mignonă cu trăsături de elf şi părul roşu ca focul arăta astăzi mult mai bine. Expresia aceea posomorâtă, pe care o avusese mai tot timpul de la accidentul fatal al lui Frankie, dispăruse ca prin minune.

— Ai primit veşti bune, nu-i aşa? începu M. Se vede pe faţa ta.

Caresse încuviinţă din cap şi continuă să zâmbească.

— Vino încoace, scoate-ţi haina şi am să-ţi povestesc totul la o ceaşcă de ceai.

M izbucni în râs.

— Să ştii că nu beau întotdeauna ceai după-amiaza şi nu trebuie să ai întotdeauna ceainicul pe foc ori de câte ori trec pe aici.

— Ştiu, dar am devenit dependentă de ceaiul tău cu lămâie. Cred că am preluat obiceiul ăsta de la tine. Acum beau ceai în fiecare zi.

Cele două femei traversară recepţia şi studioul cel mare, ajungând în bucătărie. Aici M se aşeză pe un scaun înalt de bar, iar Caresse începu să se agite în jurul ceainicului, manevrând pliculeţele cu ceai şi cănile. Simţea că explodează, abia aştepta

să-i dea vestea ce mare lui M, dar voia să facă mai întâi ceaiul.

M se uita fix la Caresse, moartă de curiozitate şi, în cele din urmă, întrebă:

— Ei bine, ce s-a întâmplat? Ai primit o ofertă pentru studiouri?

— Nu, din păcate nu, spuse Caresse şi continuă aproape fără să respire: iar vestea mea cea bună se referă la tine, strigă ea, nemaiputând să se abţină.

— La *minei* M ridică din sprâncene mirată. Ce Dumnezeu vrei să spui?

Caresse chicoti, apoi izbucni:

— Eşti pe cale să ai prima ta şansă de lansare! în acest weekend. Luke Hendricks mi-a telefonat de la Paris azi dimineaţă devreme şi m-a rugat să iau legătura cu tine. Se întoarce la New York joi după-amiază. Vrea să facă fotografii de modă cu tine începând de sâmbătă. Şi în după-amiaza aceasta a sunat din nou şi m-a rugat să-ţi spun că este vorba de fotografii speciale pentru Jean-Louis Tremont, designerul francez.

— O, Doamne! M sări de pe scaun şi se repezi la Caresse. Cele două femei se îmbrăţişară şi începură să ţopăie. Ţinându-se în continuare îmbrăţişate, începură să danseze râzând ca două adolescente.

În cele din urmă se opriră şi Caresse alergă să oprească ceainicul, iar M se întoarse la scaunul ei înalt, nefiind încă în stare să proceseze foarte bine

vestea cea mare. I se părea aproape incredibil după ultima experienţă avută. Dar fu suficient de înţeleaptă să nu-i spună nimic lui Caresse care era în al nouălea cer datorită celor două telefoane date de Luke şi a intenţiei lui de a o folosi pentru şedinţele de fotografii pentru Tremont.

— Nu-mi vine să cred, spuse în cele din urmă M, privind la Caresse. Este atât de minunat! Povesteşte-mi ce a mai spus Luke!

Caresse se răsuci pe călcâie şi spuse:

— Prima dată a telefonat ca să mă roage să te găsesc, fiindcă voia să facă fotografii cu tine, spunând că astfel vei avea ocazia să te lansezi, în sfârşit. Când a sunat a doua oară, m-a rugat să le programez pe Agnes şi pe Marguerite pentru coafură şi machiaj. Mi-a mai explicat că nu vrea să înceapă să facă fotografii mai devreme de sâmbătă la amiază, aşa că s-ar putea să mai fi nevoită să vii şi săptămâna viitoare. O, Doamne, mi-e teamă că n-ai să te mai poţi duce să lucrezi la prăjiturile alea cu brânză!

— Nu contează, o asigură M. Jody, directoarea, înţelege când trebuie să-mi mai iau câte o zi liberă. E foarte bine, zău aşa! Sunt aşa de emoţionată că nici nu-mi vine să cred. Luke probabil că vrea să fotografieze rochiile lui Tremont pe mine. Aşa a spus?

— Da, aşa e şi fii atentă, să nu uit! Luke vrea să-ţi aduci lucrurile pe care le-ai purtat la şedinţa cu Frankie. Vorbea foarte serios.

— O să le aduc. Şi rochiile lui Tremont îmi plac la nebunie, mi se potrivesc, îmi stă foarte bine cu ele.

Când văzu figura surprinsă pe care o făcu Caresse, se grăbi să-i explice: nu am avut niciodată o rochie a lui Tremont, dar am probat câte una din când în când şi, odată, o prietenă din Londra mi-a împrumutat o rochie făcută de el pentru o ocazie specială.

M sări jos de pe scaun şi se duse la Caresse.

— O, trebuie să-l sun pe Larry, spuse ea. Să-i spun vestea cea mare despre şedinţa foto. O să fie aşa de încântat.

Scoase mobilul din geanta ei roşie Kelly, dar Caresse o opri.

— Nu, nu-i telefona! Spune-i faţă în faţă când ajungi la el! întotdeauna e mai bine aşa, să vă bucuraţi împreună de surpriză. Şi o să te scoată în oraş să sărbătoriţi evenimentul.

— Nu, în seara aceasta nu poate, răspunse M lăsând telefonul. Este bolnav de patru zile, are o răceală zdravănă. Am să-i fac un pui înăbuşit din nou. Îi place, slavă Domnului, deşi cred că s-a săturat de el până-n gât.

— Aspirina săracului, spuse Caresse. Se spune că face minuni. Caresse îi dădu cana de ceai, o luă pe a ei şi o ridică, apoi adăugă: felicitări! Pentru şedinţa foto!

— Ai fost neobişnuit de tăcută în ultima jumătate de oră, murmură James Cardigan, luând-o de

mână pe Geo. Ce te supără, draga mea?

— Nimic James, sincer. Sunt doar obosită după o zi lungă petrecută la şevalet, răspunse ea şi se lăsă pe spate pe banchetă.

— S-ar putea, dar simt că e ceva care te supără. Acum te cunosc destul de bine, Georgiana şi îţi ştiu privirea asta. Este o privire preocupată şi îngrijorată care persistă.

Şi cum ea nu răspunse, James ridică paharul şi luă o înghiţitură din vinul alb, apoi privi de jur-împrejur prin restaurant. O dusese pe Geo la *Da Umberto* pe strada şaptesprezece Vest, un restaurant toscan care le plăcea nu numai pentru mâncare şi vin, ci şi pentru atmosferă. Domnea o linişte care crea ambianţa perfectă pentru relaxare, discuţii şi pentru a savura o mâncare delicioasă.

Nedorind să insiste sau să forţeze nota, James schimbă subiectul şi întrebă:

— Ce mai face M? A reuşit să se lanseze?

— Nu cred, spuse Geo dând din cap. Oricum, a fost foarte ocupată cu Larry, care a răcit. Practic, M a locuit în ultima vreme în apartamentul lui. Aşa că n-am văzut-o decât câteva minute. Ascultă, James, e adevărat că mă preocupă ceva. Este vorba de prietena mea Annette Lazenby, cea care locuieşte la mansarda casei mele. N-am mai primit niciun fel de veşti de la ea în ultima vreme, şi nici de la mama ei şi…

— Unde este? o întrerupse James. Mi-ai vorbit

de ea numai în treacăt, nu mi-ai spus niciodată prea multe. Unde este?

— Este în Afganistan într-o misiune, trimisă de revista ei. Este ziaristă. Este periculos acolo? La Kabul?

— Este cel mai periculos loc din lume. Nu e de mirare că eşti îngrijorată pentru ea, şi eu aş fi… o americancă singură la Kabul… o Doamne, asta este deja o veste proastă.

— De fapt, mama ei mi-a atras atenţia. Mi-a telefonat în dimineaţa asta să mă întrebe dacă nu ştiu ceva de ea. Şi n-am mai auzit nimic de ea de mai multe săptămâni, aşa că nu ştiu ce să fac. Dar trebuie să-ţi spun că nu are obiceiul să-mi trimită e-mail-uri prea des.

— După ce mâncăm am să te ajut să-i scrii un e-mail ca şi când ai fi rudă cu ea. Acesta este primul pas.

— De ce ca şi când aş fi rudă cu ea? Nu înţeleg, spuse Geo privind mirată.

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu ea şi se pare că nici mama ei nu ştie. Este îngrijorată pentru că nu a primit nicio veste de la ea. Vreau ca e-mail-ul să sune ca din partea unei surori, nu a unei persoane dinafară, care nu este membră a familiei ei. În felul acesta, dacă a pus cineva mâna pe computerul ei, dacă a fost luată ostatic, totul va părea nevinovat.

— Dar *este* nevinovat.

— *Eu* ştiu asta, dar alţii s-ar putea să nu ştie.

— Înţeleg, atunci o să trimitem un e-mail mai târziu.

— Poate că Annette este ocupată, ştii, sau poate călătoreşte, nu ştim nimic şi nu trebuie să facem speculaţii.

— O singură întrebare: dacă nu răspunde, există vreo modalitate să mă ajuţi s-o liniştesc pe mama ei?

James tăcu o clipă, apoi dădu afirmativ din cap şi spuse încet:

— Am să încerc să fac tot ce pot să găsesc ceva… Mai am câteva relaţii. Câţiva oameni pe care să-i sun…

— Îţi mulţumesc, îţi sunt recunoscătoare! Geo îl strânse de braţ şi îi zâmbi.

James Cardigan se uită la ea şi îşi dădu seama că era gata să facă orice pentru Georgiana Carlson. Înţelese că se îndrăgostise serios de ea. O sărută pe vârful nasului şi zâmbi din nou, punând mâna pe pahar.

Câteva clipe Georgiana privi în depărtare, spre celălalt capăt al restaurantului, continuând să se îngrijoreze de soarta Annettei. Cu toate acestea, ştia că îngrijorarea pe care o sesizase James ceva mai devreme în privirea ei era legată, de fapt, de conversaţia avută în după-amiaza aceea cu Dax. Dintr-odată se hotărî să îi acorde mai multă încredere, aşa că se apropie mai mult de el şi îi puse o mână pe braţ apoi îi spuse:

— Privirea aceea îngrijorată pe care ai

remarcat-o în ochii mei nu era legată de Annette, ci de M.

— O, s-a întâmplat ceva? întrebă James cu o expresie de mirare pe chip.

— Nu, nu cred. Numai că am avut o discuţie ciudată cu Dax în după-amiaza asta şi cred că mi-a rămas în minte şi mă îngrijorează.

— Ce vrei să spui prin *ciudată*? întrebă James privind-o încruntat.

Geo îi relată rapid şi clar conversaţia avută cu Dax la Starbucks despre necazurile mai vechi ale lui Larry. Deşi îi dădu multe detalii, nu-i spuse că Dax aflase toate acestea de la actorul Colin Burke, căci îi promisese lui Dax să păstreze confidenţialitatea.

Când Geo termină, James scutură din cap şi exclamă:

— Doamne, oamenii ăştia sunt teribili! De ce a deschis Dax discuţia despre asta? Astea sunt poveşti vechi, chiar foarte vechi!

— Aşadar, ştiai?

— Păi, cred că se ştia. A fost acum vreo cinci ani, s-au răspândit nişte zvonuri că Larry Vaughan era dependent de pilule şi nu mai primea de lucru din cauza asta. Dar a fost o minune din acelea care durează trei zile. S-a dus repede. Larry s-a reabilitat complet, a jucat în câteva piese, a avut cronici bune, a primit felicitări, premii, toată lumea a uitat de aşa-zisa problemă cu drogurile. Dacă o fi existat, într-adevăr vreo problemă. După

părerea mea, a fost o furtună într-un pahar cu apă, nici nu merită să mai vorbim de ea astăzi. Presupun că Dax a pretins că este îngrijorat pentru M şi acesta este motivul pentru care ţi-a spus.

— Da, aşa este, confirmă Georgiana. Am fost chiar puţin supărată pe el, dar a dat imediat înapoi.

— Şi asta trebuie să faci şi tu, draga mea. Nu e niciun scandal. Larry este perfect sănătos şi normal, din câte văd eu. Trecutul nici nu merită să fie menţionat. Şi cine ştie dacă este adevărat? Acum hai să vedem ce au în meniu!

Capitolul 13

Ori de câte ori îl revedea pe Larry, chiar şi după o absenţă foarte scurtă, M simţea un mic frison de emoţie, la vederea frumuseţii lui bărbăteşti, a părului lui negru şi a ochilor lui albaştri. Şi nici de astă dată nu fusese altfel. Descuie uşa apartamentului şi intră în hol, iar pieptul îi tresări când îl văzu. Stătea în cadrul intrării livingului şi o aştepta. Arăta tulburător de chipeş cu cămaşa alba ca zăpada, puloverul şi pantalonii negri.

Zâmbi şi el vădit încântat să o revadă şi făcu un pas înainte. M îi zâmbi la rândul ei şi se repezi în braţele lui, simţind că îl iubeşte din toată inima. Larry o strânse puternic la piept şi murmură:

— Mi-a fost aşa de dor de tine!

— Şi mie, răspunse ea şi făcu un pas înapoi ca să se uite mai bine la el. Ce faci aici îmbrăcat la patru ace? Când am plecat de dimineaţă erai bolnav. N-ar trebui să fii în pat?

Larry râse, o ajută să-şi scoată haina şi o puse în dulap.

— Mă simt mult mai bine, răspunse el. M-ai vindecat tu. Supa ta de pui face minuni; poate că ar trebui să începi s-o vinzi la borcan. În ce mă priveşte, m-am săturat de ea până-n gât. Astăzi vreau un antricot de vită în sânge şi cartofi prăjiţi. Am rezervat o masă la Deux Amis.

— O, ce bine, nu mai trebuie să gătesc! exclamă M şi merse cu el în bibliotecă unde focul ardea vesel în cămin, iar pe măsuţa de cafea se odihnea o sticlă de şampanie într-o frapieră plină cu gheaţă.

— Ce interesant că ai pus şampanie la rece, Larry! De parcă ai fi ştiut ceva, începu M, apoi se opri, dându-şi brusc seama că nu ar fi avut de unde să ştie că Luke îi telefonase lui Caresse de la Paris.

— Ce să ştiu? întrebă Larry mirat. Traversă încăperea, scoase sticla din frapieră şi începu să desfacă folia de metal din jurul dopului.

— Că am o veste minunată.

Larry ridică privirile spre ea şi zâmbi.

— Printr-o stranie coincidenţă, şi eu la fel. Aşa se explică şampania. Dar dă-mi voie să-ţi tom mai întâi în pahar şi să-mi spui vestea ta… mai întâi

doamnele.

M veni lângă el în dreptul focului, luă paharul pe care i-l oferea şi exclamă:

— Ard de nerăbdare să-ţi spun! Sunt aşa de emoţionată, Larry!

— Atunci dă-i drumul! murmură el zâmbind îngăduitor.

— Am primit comanda să pozez! Asta este lansarea mea! Am să fac fotografii pentru Luke Hendricks. A primit o comandă de la Jean-Louis Tremont, designerul francez şi eu am să port rochiile create de el. Este prima mea şedinţă foto.

— Draga mea, este o veste minunată! Faţa lui Larry era toată numai zâmbet, căci ştia cât de mult îşi dorise M să se lanseze ca fotomodel şi cât de tristă fusese după dezamăgirea provocată de moartea lui Frank Farantino. Fericirea i se vedea pe faţă şi asta îi plăcu în mod deosebit lui M. Băură amândoi din pahare, dar Larry îl lăsă aproape imediat pe al său pe măsuţa de cafea şi băgă mâna în buzunar.

— Vestea mea nu e chiar o noutate, ci confirmarea unui lucru pe care ţi-l tot spun de câteva săptămâni.

Îşi drese vocea de mai multe ori apoi rosti dintr-o răsuflare.

— Cred că trebuie să ne logodim oficial.

Fără alte cuvinte şi fără să aştepte ca ea să-i răspundă, scoase cutiuţa bleumarin şi i-o întinse.

— Asta este pentru tine, dragă M.

Luată prin surprindere, de-a dreptul năucită, s-ar putea spune, M se uita fix la el, apoi la cutiuţa din mâna lui. Puse paharul de şampanie pe masă şi luă cutiuţa.

— O, Larry, dragul meu, mi-ai cumpărat un inel! Simţi un nod în gât, într-atât era de emoţionată şi se gândi că va izbucni în lacrimi.

— Da şi ţi-l dăruiesc cu toată dragostea mea pentru tot restul vieţii.

— O, este splendid! exclamă M, privind safirul care strălucea pe mătasea albă din cutiuţă. Este absolut perfect, superb!

Larry îi luă cutiuţa din mână, scoase inelul şi i-l puse pe deget.

— Acum suntem în sfârşit logodiţi, draga mea.

Şi cum ea nu spunea nimic, ci stătea pur şi simplu acolo şi se uita la el amuţită, Larry îi căută privirea şi întrebă repede:

— Suntem logodiţi, nu-i aşa?

— Sigur că suntem, prostuţule!

Şi, rostind aceste cuvinte se aruncă de gâtul lui, îl îmbrăţişă strâns, apoi îi aplecă faţa spre ea. Radia de bucurie şi Larry remarcă lucrul acesta cu încântare. După un sărut lung şi pasional, Larry o conduse la canapea, unde se aşezară împreună şi băură şampanie, pierduţi în gânduri timp de câteva clipe.

Larry rupse tăcerea şi spuse pe un ton grav:

— N-am ştiut niciodată dacă mă iei în serios sau nu. Mi-ai făcut tot timpul pe plac, dar uneori

aveam impresia că îţi închipui că glumesc.

Larry făcu o pauză şi o privi intens:

— Aşa este?

— Ca să fiu sinceră, o dată sau de două ori. Dar în adâncul inimii ştiam că simţi la fel ca mine... seara aceea când ne-am cunoscut la Iris Ingersoll a fost... un *coup de foudre,* nu-i aşa?

— Aşa este. În clipa când te-am văzut am simţit un nod în stomac. Dacă ar fi să traducem mai exact expresia franceză ar trebui să spun o lovitură de trăsnet. Te-am recunoscut. Am ştiut imediat că tu eşti cea pe care o căutam...

— Eu ştiam asta de când aveam zece ani, spuse ea râzând, apoi întinse mâna stângă şi îşi admiră inelul. Este superb, zău aşa. Mulţumesc, mulţumesc mult de tot, Larry, este perfect şi sunt aşa de fericită... sunt aşa de bucuroasă că mi-ai dat un safir şi te iubesc aşa de mult, spuse ea cu vocea gâtuită de emoţie, încă ameţită de cererea lui în căsătorie şi de inelul splendid.

— Te iubesc, M. Şi vreau să-ţi spun ceva... Nu am dat niciodată un inel niciunei femei şi nu am cerut-o în căsătorie şi nici n-am fost logodit. Eşti prima femeie pe care o rog să se mărite cu mine.

— Da, ştiu, răspunse ea, privindu-l cu o expresie de fericire în ochii negri.

— Bineînţeles că ştii, răspunse el amuzat. Cum am putut să uit că ştii totul despre mine!

— Da, aşa este, confirmă ea şi continuă: dar când ai reuşit să cumperi inelul? M murea de

curiozitate. Probabil înainte să te îmbolnăveşti.

— Da, cam acum două săptămâni şi n-am mai putut să aştept. Voiam să văd inelul meu pe degetul tău, voiam să ştii că vorbesc serios, voiam să fixăm o dată pentru nuntă. Devenise o necesitate urgentă pentru mine.

— Credeam că o să avem o nuntă albă de Crăciun! Aici, la New York, la primărie, numai noi doi. Aşa ai spus şi eu am fost de acord că va fi ca şi când m-ai fi răpit. Nu rămâne aşa? întrebă ea ridicând din sprâncene. Mie mi se părea perfect.

— Şi mie la fel, da, exact asta vom face.

Se aşează din nou pe canapea şi tresări aducându-şi brusc aminte de ceva. Se întoarse spre M şi o întrebă:

— Trebuie să avem martori? Nu ştiu exact care este legea aici.

— Nici eu, dar o să aflu şi dacă avem nevoie de martori, cred că Geo şi James o să fie de acord, ce zici?

— Bună idee. Ascultă M, îmi pare rău, dar trebuie să schimb subiectul, pentru că a intervenit ceva. Astăzi am primit un telefon de la Londra, de la mama. Vrea să mă duc în Canada să stau un timp cu tata la Toronto. Joacă acolo într-o piesă, *Cyrano de Bergerac* şi ea crede că are nevoie de sprijin moral.

Larry îi povesti conversaţia pe care o avusese cu mama lui de dimineaţă şi încheie astfel:

— Aşa că intenţionez să plec sâmbăta viitoare şi

sper să vii şi tu cu mine, iubito!

— O, Larry, dar nu pot! exclamă M şi îi aruncă o privire îngrijorată, apoi continuă rapid: în weekendul acesta fac fotografiile acelea cu Luke în studioul lui Frank. Totul este aranjat, coaforul, machiajul. Am să lucrez tot weekend-ul şi o mare parte din săptămâna viitoare, din câte mi-a spus Caresse. O, Doamne, îmi pare aşa de rău, Larry, zău că aş vrea să vin cu tine, dar ştii că nu pot.

Deşi era dezamăgit şi arăta pleoştit, Larry îi luă mâna şi o strânse uşor.

— Nu-ţi face griji, este în ordine, zău. Înţeleg că nu poţi rata această şansă uriaşă; nimic nu trebuie să te distragă. Dar eu trebuie să plec, să-l ajut pe tata. Sper că înţelegi… ei bine, ştiu că înţelegi. Dar o să-mi fie al naibii de dor de tine, iubito! Nu-mi place să fiu departe de tine… şi n-am să mai fiu niciodată, dacă va depinde de mine.

— Nici eu, spuse M, şi era sinceră. Se aşează mai bine pe canapea, ezită o clipă şi apoi spuse cu o voce nesigură: Larry, eu… dar se opri imediat, întrebându-se dacă e bine să vorbească sau nu.

— Ce este? Ce doreai să spui? întrebă el, privind-o intens, căci sesizase nuanţa de îngrijorare din vocea ei.

— Spuneai că vrei să oficializezi logodna noastră. Vrei să spui că o să o anunţi la toată lumea…?

— Nu mă gândisem la asta, dar de ce? Ce te nelinişteşte? întrebă el.

— Nimic, zău protestă ea. Dar aş prefera să… s-o ţinem secretă deocamdată.

— De ce? în vocea lui se simţea o uşoară uimire.

— Pentru că dacă facem un anunţ oficial, mama o să dorească imediat să se implice. Şi se va implica foarte tare, explică ea. Bineînţeles că o să înceapă să planifice o nuntă foarte mare cu toate mofturile şi, până să ne dezmeticim bine, o să vedem că nu ne putem căsători decât anul viitor. Pentru o nuntă mare e nevoie de timp pentru organizare şi ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că, înainte să apucăm să ne dăm bine seama ce se întâmplă, lucrurile vor scăpa de sub controlul nostru. Mamele noastre vor prelua totul.

— O, Doamne, aşa este, ai perfectă dreptate! Bineînţeles. Mamelor le plac nunţile mari. Mai ales când este vorba de copilul lor preferat şi presupun că tu eşti preferata, nu-i aşa, M? Cât despre mine, ştiu că sunt favoritul mamei, fireşte că ea nu ar recunoaşte-o nici în ruptul capului. OK, ai perfectă dreptate. Fără anunţuri, o ţinem în secret. Va fi secretul nostru şi o să anunţăm evenimentul numai după ce ne căsătorim. Ce părere ai?

— Perfect, răspunse ea, uşurată la gândul că reuşise să evite un dezastru.

M se trezi în mijlocul nopţii şi nu mai putu adormi. Mintea îi lucra febril. Stătea nemişcată, căci nu voia să-l deranjeze pe Larry. Acesta dormea adânc şi respira cam greu din cauza

gripei, dar era mulţumită că se simţea mai bine. Pe de altă parte, se întreba dacă se simţea destul de bine ca să se ducă sâmbătă la Toronto. Nu era foarte sigură de asta, pentru că încă mai tuşea destul de urât. Nu putea decât să se asigure că va avea la el destule pastile şi medicamente pentru tuse, în cazul în care virusul va recidiva. M ar fi dorit să poată merge cu el, dar nu avea cum să anuleze sau să reprogrameze data şedinţei foto şi nici Larry nu-şi dorea asta. Înţelesese perfect.

Zâmbi în gând şi revăzu în minte seara de la micul bistro francez din apropiere de First Avenue. Larry insistase să mai comande şampanie ca să sărbătorească logodna şi apropiata şedinţă foto, lansarea ei ca fotomodel. Din când în când, întindea mâna stângă în faţă ca să-şi admire inelul şi privea reflexele albastre ale safirului la lumina lumânărilor. Larry zâmbea. Zâmbea cu zâmbetul acela cald şi plin de dragoste pentru ea, care se reflecta şi în ochii lui albaştri.

Un lucru, însă, dăunase serii din punctul ei de vedere şi anume faptul că auzise că fratele lui, Edward, urma să petreacă şi el câteva zile împreună cu Larry la Toronto. Trebuia să stea câteva zile împreună cu tatăl lor, după care Larry va reveni la New York, lăsându-l pe Edward în locul lui.

Era foarte îngrijorată din cauza lui Edward Vaughan, ştiind cât de urât se purtase cu Larry în copilărie, mai ales că îl necăjise şi-n continuare, în

timpul adolescenţei şi în primii ani ai tinereţii. Acum între ei era un fel de armistiţiu, sau cel puţin aşa spunea Larry, dar, după părerea ei, lupul nu-şi schimbă năravul. Nu se îndoia nicio clipă că în sufletul lui Edward mocnea o cantitate uriaşă de invidie la adresa lui Larry. Îl verificase de curând pe internet şi descoperise, spre marea ei surprindere, că şi cariera lui Edward fusese reuşită, deşi nu se distinsese prin nimic în mod special. Era singurul membru al familiei care nu primise niciun premiu, în timp ce toţi fraţii şi surorile lui aveau cel puţin unul, ca să nu mai vorbim de părinţii lor. Dar Larry fusese cel care primise cele mai multe distincţii – un Oscar, un premiu Emmy, două premii Tony în America, iar, la Londra, câştigase un premiu BAFTA, precum şi mult râvnitul Oscar pentru excelenţă în teatru.

Se simţise chiar oarecum mândră de realizările lui. Laurence Vaugham, bărbatul pe care îl iubea din toată inima, era unul dintre cei mai mari actori ai lumii şi talentul lui îi însufleţea şi îi inspira şi pe alţii. În mod sigur fratele lui, Edward, îl ura pentru asta, în ciuda succeselor lui personale. M nu se îndoia că în viaţa lui personală Edward era un ticălos – era suficient să te gândeşti numai la soţiile, amantele şi nenumăraţii lui copii. Era exact opusul iubitului ei, Larry.

M fu scuturată de un fior care îi încreţi pielea pe braţe. Edward avea să-i facă necazuri lui Larry la Toronto. Instinctiv ştia că nu se înşală în această

privinţă şi era plină de presimţiri rele. Oricât s-ar fi străduit, nu reuşi să scape de acest sentiment şi se luptă cu el toată noaptea. O chinui chiar şi în somn.

Capitolul 19

— Dacă şedinţa asta ne reuşeşte aşa cum îmi doresc eu, atunci numai lui Frankie trebuie să-i mulţumim, spuse Luke Hendricks, mutându-şi privirile de la Caresse la M.

Tânărul fotograf şi cele două femei stăteau în bucătăria care dădea spre cel mai mare dintre studiourile lui Frankie; beau cafea şi făceau planuri în general, despre şedinţa foto care urma să înceapă. Caresse vorbi prima:

— Ce vrei să spui, Luke? Cum poate fi implicat Frankie din moment ce… ce…

Vocea i se frânse şi nu reuşi să termine propoziţia.

— … din moment ce el nu este aici.

— Frankie a fost cel care i-a arătat lui Jean-Louis Tremont fotografiile lui M când ne-am întâlnit cu el la Monte Carlo. Făceam nişte fotografii pentru el acolo şi, când te-a văzut, M, parcă era în al nouălea cer. Cred că asemănarea cu Andrey Hepburn a fost ceea ce i-a aprins imaginaţia.

— Ce drăguţ din partea lui Frankie, murmură M, mişcată la gândul că nu o uitase în timp ce lucra cu designer-ul francez, că îi fusese aşa de loial.

— Vezi, şi-a ţinut cuvântul faţă de tine, spuse Caresse, strângând-o uşor de braţ pe M şi zâmbindu-i. Acesta este Frankie al meu, este un om de cuvânt şi…

Se întrerupse din nou, îşi muşcă buza şi continuă în şoaptă:

— Vreau să spun, a fost.

Sesizând tonul deprimat din vocea lui Caresse, Luke exclamă vesel, cu o atitudine oarecum de şef:

— Acum ascultaţi-mă amândouă! Într-o jumătate de oră, o să fie aici Kate Morell cu asistentele ei şi cu rochiile. Ea este cea care se ocupă de firma lui Tremont aici, în America, şi se bucură de încredere totală din partea lui. O să aducă mai multe toalete: două mantouri, două costume de zi cu fustă, două rochii scurte de cocteil, două rochii lungi de seară. O să alegem dintre acestea şase piese pentru fotografii. Aşadar, cred că ar fi mai bine ca Marguerite să se apuce deja de machiaj şi o să vedem ce facem cu părul când sosesc rochiile. Să vedem dacă alegem un coc sau o coadă de cal.

M încuviinţă din cap şi sări jos de pe scaunul înalt.

— Mă duc chiar acum la coafat şi la machiaj, Luke, şi îţi mulţumesc pentru tot.

— Eu n-am făcut nimic, cel puţin deocamdată, spuse el râzând şi făcându-i cu ochiul.

— Numai o întrebare, continuă M, ignorând ocheada pe care i-o aruncase. Spui că Frankie i-a

arătat lui Jean-Louis fotografiile pe care mi le-a făcut, dar după aceea ce s-a întâmplat?

— Presupun că Tremont s-a tot gândit la fotografii şi, după accident, m-a sunat din Paris. Plecase deja de pe Riviera. Eu mai eram încă la Nisa să-mi termin treaba, răspunse Luke. Jean-Louis a spus că doreşte să se mai uite o dată la fotografii şi m-a invitat să-i fac o vizită la Paris. Şi, firește, să aduc cu mine şi fotografiile. Ceea ce am şi făcut. Şi *voilà!* Facem această şedinţă pentru că el a vrut să te folosească pe tine. Cam asta ar fi.

— Mulţumesc pentru explicaţii, murmură M şi îi zâmbi lui Caresse. Arăţi din nou minunat. Mă bucur foarte mult că eşti mai bine.

— Şi eu, răspunse Caresse. Începusem să mă simt bătrână şi deprimată, tot purtând mereu numai negru. Aşa că în dimineaţa aceasta mi-am spus, gata, înapoi la roşu, la verde strălucitor sau albastru electric, aşa că uite-mă în roşu şi parcă mă simt din nou eu, cea de altă dată.

— Şi mai este şi ideea cu şedinţa foto, interveni Luke. Şi faptul că m-am întors aici, că M are o şansă şi că o să-l facem pe Frankie să fie al naibii de mândru de noi, aşa este, Caresse?

— Aşa este, Luke! Să ştii că se uită la noi!

— Sper că se uită şi că o să mă îndrume de la distanţă. Luke îi zâmbi lui Caresse şi se îndreptă spre M. Ascultă, fetiţo, spune-i lui Marguerite să nu exagereze cu machiajul, nu vreau să ai nişte sprâncene ca două tufişuri. Trebuie numai să

sugerăm o oarecare asemănare cu Andrey, nu să fii sosia ei. E clar?

— E clar, dom general! zâmbi M şi pomi în grabă spre camera de machiaj din spatele studioului.

Luke se întoarse spre Caresse:

— Vreau să fac din ea o stea, spuse el. Pentru ea, pentru mine însumi şi pentru Frankie. Era aşa de decis s-o lanseze, ştii. Acum trebuie s-o facem noi în locul lui. Este datoria noastră de onoare, într-un fel. Eşti de acord?

Caresse dădu afirmativ din cap şi îşi duse mâna la ochii care i se umpluseră pe neaşteptate de lacrimi.

— Frankie mi-a spus că M este foarte naturală, că nu mai văzuse pe nimeni aşa de relaxat în faţa aparatului de fotografiat, un începător profesionist din prima clipă. Talentată, acesta este cuvântul pe care l-a folosit. De fapt, mi-a spus că i se păruse că făcuse cursuri speciale ca să fie fotomodel, dar n-a vrut să spună. Indiferent ce spunea el, eu eram de acord. M pare foarte sigură pe ea, are o alură aparte.

— E vorba de ţinută, spuse Luke. Nu ştiu de unde provine, din ce familie, dar are clasă, iar asta nu se poate învăţa. Te naşti cu ea.

Caresse se uită la el printre pleoapele strânse.

— Frankie a spus cam acelaşi lucru despre M. Ca să fiu sinceră, era aşa de încântat de ea în timp ce developa filmul, că am fost geloasă, de-a

dreptul furioasă pe el. Frankie a încercat să-mi explice că e numai o chestiune profesională; a spus că o admiră ca fotomodel, ca un obiect pe care urmează să-l fotografieze. Că nu-l interesa ca femeie…

— Ba pe mine mă interesează, o întrerupse Luke. N-aş avea nimic împotrivă să mă combin un pic cu ea. Ştii ceva… mi-ar face chiar mare plăcere.

— Cred că are un prieten, un actor, îl informă amabilă Caresse.

— Cine?

— Larry Vaughan.

— Glumeşti!

— Asta este ce mi-a spus ea.

— Dar nu este un actor, pur şi simplu, este o stea de cinema, pentru Dumnezeu! Crezi că e ceva serios?

Caresse ridică din umeri şi se strâmbă:

— Nu ştiu, nu cred… Aşadar, ţi s-au aprins călcâiele după M?

— Şi de ce nu? E mişto!

— E mult mai înaltă decât tine, Luke.

Luke izbucni în râs.

— Când eşti la orizontală nu mai contează.

— Luke! Diavol împielițat… Nu ai nicio şansă cu ea. Nu e pentru tine.

— O să vedem, de ce nu? Acum ajută-mă să duc fundalul cu Parisul în studio, iubito! Cred că o să folosim Champs Elysées şi Turnul Eiffel pentru

început. Aşa doreşte Tremont. Vrea peisaje foarte cunoscute din Paris pentru aceste fotografii.

Cei doi se duseră în studio şi Caresse spuse:

— Alex vrea să ne ajute la această şedinţă şi va veni foarte curând. Eşti de acord, Luke?

— Sigur că da, e un copil bun şi presupun că acum o mare parte din hardughia asta este a lui, nu-i aşa?

— Sigur că da, răspunse Caresse şi se hotărî să nu adauge că Frankie îi lăsase ei 30% din complexul studioului. Adăugase un codicil la testamentul lui, cu trei săptămâni înainte să se logodească. Fusese aşa de mişcată când avocatul ei o informase despre acest lucru, încât adormise plângând trei nopţi la rând, gândindu-se la Frankie, cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse în viaţă şi de care îi era îngrozitor de dor.

Caresse fu de-a dreptul uluită puţin mai târziu când Kate Morrell sosi împreună cu asistenta ei, Janet Gordon, împingând amândouă un stativ plin cu haine în saci transparenţi. Cel mai mult o surprinse modul în care cele două femei manevrau stativul cu haine, mai ales că purtau toalete foarte elegante şi ţăcăneau pe tocuri înalte. Nu înţelegea de ce nu luaseră un tânăr voinic cu ele să le ajute la treaba asta.

Ieşi repede în întâmpinarea lor, se prezentă şi la fel procedară şi cele două femei care lucrau pentru Jean-Louis Tremont la New York, apoi Caresse deschise uşile duble şi le conduse spre

studioul cel mai mare, preferatul lui Frankie, unde urma să lucreze Luke. Cele două femei o urmară, împingând stativul cu toalete.

Luke şi M se opriră în faţa stativului cu haine şi, în timp ce el mişca umeraşele şi le aranja, spuse:

— Din moment ce acum ai coadă de cal, cred că ar fi bine să încep cu o toaletă de zi, ce zici?

— Foarte bine. Şi îmi place foarte mult mantoul acesta de stofa bleu şi costumul gri de flanel. O, şi uită-te la rochia asta de stofa neagră, Luke, ce tăietură fantastică. Se întoarse spre el şi adăugă: întotdeauna am admirat creaţiile lui Jean-Louis… o să-mi facă mare plăcere să le prezint, chiar mare plăcere…

— Grozav, mă bucur că gândeşti aşa. Acum vino să faci cunoştinţă cu cele două fete de la atelier. Kate Morrell are foarte multă putere şi se bucură de multă trecere la Jean-Louis, dar este o persoană foarte drăguţă şi nu este deloc încrezută. O să-ţi placă de ea şi numai uită-te la ea, să vezi cât este de emoţionată; abia aşteaptă să te cunoască.

Luke o conduse pe M la celălalt capăt al studioului, unde cele două femei îi aşteptau. Când se opriră în faţa lor, Luke spuse:

— Kate, Janet, ea este M.

Cele trei femei îşi strânseră mâinile şi Kate spuse plină de entuziasm:

— Cred că o să arăţi minunat în hainele lui Jean-Louis. Abia aştept să te văd îmbrăcată cu ele.

Apoi continuă, adresându-se lui Luke:

— Ştiu că nu-ţi place să ai spectatori când lucrezi, dar mi-aş dori foarte mult să văd cum stau hainele pe M înainte să plec. Eşti de acord?

— Bineînţeles, Kate. Nu e absolut nicio problemă şi sunt sigură că o să fii încântată de ceea ce ai să vezi. Arată de parcă ar fi fost croite special pentru ea, nu crezi?

— Da, aşa este. Sunt din colecţia de toamnă-iarnă a lui Jean Louis, care a fost prezentată la Paris în iulie anul acesta. Janet şi cu mine am adus pantofii, mănuşile şi accesoriile care merg cu diferitele toalete. Janet are o listă.

Asistenta ei scoase imediat lista şi i-o întinse lui Caresse, care despachetase deja obiectele mai mici.

Janet se apropie de stativul cu haine şi îi făcu semn lui Caresse să vină după ea, apoi le explică:

— Pălăria bleu deschis merge cu mantoul bleu de iarnă, la fel şi mănuşile bej şi pantofii. Perlele sunt pentru rochia neagră de seară şi pentru rochia de dantelă pentru cocteil. Fiecare toaletă are pantofii ei, mănuşile şi celelalte.

— Am înţeles, făcu Caresse. Privi lista din mâna ei şi dădu din cap. Totul este foarte clar, Janet, mi-ai făcut viaţa foarte uşoară.

Luke anunţă pe un ton foarte sigur de el:

— Nu cred că Jean-Louis va fi dezamăgit.

— Nici eu, răspunse imediat Kate cu mult entuziasm şi zâmbind larg. Se aşează pe unul din

scaunele înalte, îi făcu semn lui Janet să vină lângă ea, apoi spuse:

— Nu te grăbi, Luke, lucrăm în ritmul tău.

— Începem în câteva minute, spuse Luke. Porni repede împreună cu M spre stativul cu rochii şi M luă mantoul de stofa bleu; Caresse îi urmă în camera de machiaj din fundul studioului cu pălăria sortată, cu mănuşile şi pantofii bej.

Câteva minute mai târziu, când M păşi în mijlocul studioului şi începu să se învârtă în mantoul bleu, Kate îşi dădu seama imediat că avea în faţa ei un fotomodel de succes. Semăna cu Andrey Hepburn, fără îndoială, dar Kate văzu că machiajul era foarte discret şi înţelese imediat de ce. Luke voia ca M să fie ea însăşi, nu copia altcuiva.

Kate era plăcut surprinsă şi de felul în care arăta mantoul bleu pe ea, parcă mai bine decât pe alte manechine. Avea o tăietură rotundă la gât şi nu avea guler, două rânduri de nasturi în partea de sus şi mâneci chimono. Un mantou amplu la spate. Iar pălăria era perfectă. Jackie Onassis purta genul ăsta de pălărie, îşi spuse Kate.

Da, fata asta are ceva aparte în ea, decise Kate. Lăsând la o parte frumuseţea chipului ei, atenţia lui Kate fusese captivată de trupul lui M. Era înaltă, mai ales cu tocurile acestea de 8 cm, foarte zveltă şi neobişnuit de elegantă. Se mişca lin, avea o încredere în sine de-a dreptul încântătoare în timp ce mergea şi se întorcea prin studio.

— Va fi la ea acasă pe podium, îi murmură Kate asistentei ei.

— O să-l domine, răspunse Janet tot în şoaptă. Este naturală, o adevărată descoperire.

Kate încuviinţă din cap şi îşi zise în sinea ei, că în mod cert tânăra aceasta, care îşi spunea în mod atât de enigmatic M, avea să devină o mare stea. *Noua imagine a lui Jean-Louis Tremont,* îşi spuse Kate, imaginându-şi titlul de ziar. Acesta va fi afişul pentru următoarea lor prezentare. M era exact ceea ce căutaseră şi încă de multă vreme. De fapt, era exact ceea ce aveau nevoie. Îi veni în minte un alt gând, oarecum revoluţionar. O vor face pe M celebră chiar înainte să prezinte noua colecţie de primă vară/vară din anul următor. O va transforma pe M într-o celebritate chiar *acum.* Ce idee extraordinară! Dacă fotografiile lui Luke vor fi la fel de frumoase cum îşi închipuia ea, le va folosi imediat. Ce stimulent pentru actuala colecţie! O nouă campanie, cu M în centrul ei.

Mă simt inspirată, decise Kate. Inspirată de misterioasa M.

Capitolul 20

Câteva zile mai târziu, Luke scosese totul din studioul central. Nu mai era nimic, nici stative cu umeraşe, nici decoruri de fundal, nici mese pliante. Voia un spaţiu complet gol, în care aduse apoi şase fotografii ale lui M în mărime naturală,

fixate pe cartoane.

Plasate strategic în aşa fel încât să se completeze una pe alta, fotografiile erau uluitoare, înfăţişând-o pe M în culmea frumuseţii şi a eleganţei. Aranjate în semicerc, fotografiile erau toate alb-negru. Trei lămpi de mare putere aruncau o lumină intensă asupra lor.

Studie ansamblul câteva clipe şi, în cele din urmă, dădu din cap satisfăcut, căci obţinuse efectul pe care şi-l dorise. Câteva secunde mai târziu, Kate Morrell intră în studio. Ca de obicei, era frumos coafată şi machiată, îmbrăcată într-un costum foarte şic creat de Tremont. În spatele ei era chiar renumitul designer francez, înalt, elegant, arătând mult mai tânăr decât cei şaizeci de ani pe care îi avea, cu tot părul lui argintiu. Aspectul lui tineresc era dat, în parte, de trupul zvelt, de bronzul perfect şi de ochii căprui, strălucitori.

Tremont se opri încremenit în loc când văzu fotografiile mari care îl întâmpinau. Se apropie mai mult, privindu-le ca hipnotizat şi gândindu-se că toaletele lui nu arătaseră niciodată mai bine. Fata era un miracol!

Se răsuci şi se îndreptă spre Luke, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe amândoi obrajii, în stil autentic francez. În engleza lui perfectă cu un uşor accent franţuzesc, spuse:

— Bravo, Luke! Bravo! Şi felicitările mele. Făcu un gest cu mâna spre fotografiile în mărime

naturală şi adăugă: *C'est magnifique, ah oui!*

Luke radia de fericire.

— Mă bucur că îţi place, Jean-Louis, mi s-a părut că fotografiile vor arăta mai bine alb-negru, nu crezi?

— Fantastic, *mon ami!* Fantastic!

Se întoarse spre M care tocmai intra în studio şi se duse s-o salute. Jean-Louis o apucă de mână, se aplecă deasupra ei, o sărută şi îi adresă un zâmbet cald.

— Mă bucur să te văd din nou. Felicitări, fotografiile sunt incredibile.

— Hainele dumneavoastră sunt, monsieur, răspunse ea sinceră. Dumneavoastră şi Luke sunteţi adevăratele genii, nu eu.

— O, ne flatezi, *mademoiselle,* ne flatezi, murmură francezul fermecat de ea, fixând-o cu ochii lui negri sclipitori. Îi plăcea fata foarte mult, fusese cucerit imediat de ea, din primul moment când o cunoscuse cu câteva zile mai înainte. Kate avea dreptate, va fi o celebritate. Şi va fi şi muza lui, inspiratoarea lui. Stilul şi clasa ei erau incomparabile.

Kate era încântată de fotografiile mărite. Îl luă pe Luke de mână şi pomi cu el înainte, oprindu-se direct în faţa lor.

— Ce-ai zice dacă am folosi chiar acum aceste fotografii în magazinul de pe Madison Avenue? De la mijlocul lui decembrie până după Anul Nou? O să arate minunat!

— Tu şi Jean-Louis ştiţi ce e mai bine, Kate, deşi cred că vor putea fi un *teasing* pentru noua colecţie – o veţi prezenta probabil la sfârşitul lui ianuarie la Paris, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles. Şi, apropo, vrem să fotografiezi această nouă colecţie, Luke, dar despre asta mai vorbim. Acum trebuie să rezolv treburile cu M.

— Doreşti să foloşiţi agenţia Blane? Ea ar vrea să fie corectă cu ei.

— Nicio problemă, absolut niciuna. Dar ieri mi-a spus că ar dori mai întâi să afle ea toate detaliile, înainte să luăm legătura cu Blane. Se pare că are o soră la Londra care ţine un butic şi vrea să discute şi cu ea înainte să intre pe fir Blane.

Luke nu se putu abţine să nu râdă.

Nu mă mir, spuse el în cele din urmă, continuând să chicotească.

— De ce spui asta? întrebă Kate uitându-se curioasă la el.

— Caresse a spus întotdeauna că M este dură atunci când e vorba de afaceri. Să nu mă înţelegi greşit, o adoră pe M. Toată lumea o iubeşte.

— Asta văd şi eu şi înţeleg şi de ce. Este o femeie foarte drăguţă. Şi nici nu pot să-i iau în nume de rău faptul că vrea să se sfătuiască cu sora ei mai mare în chestiuni de afaceri.

Ceva mai înainte, Kate Morrell îl dusese pe Jean-Louis Tremont la aeroportul Kennedy ca să prindă zborul de noapte spre Paris. Dar, înainte de a

pleca de la studiourile Farantino, discutase cu Luke şi cu M câteva minute. Persoană cu un cuvânt greu în lumea modei, Kate era o fire foarte hotărâtă. Şi, din momentul în care avea în minte un proiect, îl urmărea cu perseverenţă, cu gândul la rezultatul final. În cazul de faţă, scopul ei era ca M să devină celebră înainte de prezentarea colecţiilor din ianuarie.

Le explicase acest lucru lui M şi Luke, după care îi spusese lui M:

— Trebuie să vii mâine la atelier, pentru că vrem să-ţi luăm măsurile foarte *exact.* Jean-Louis a desenat deja o parte din noua colecţie de primăvară/vară, iar restul va fi construit acum în funcţie de tine. Şi fireşte că hainele trebuie să ţi se potrivească absolut *perfect.*

Apoi se întoarse către Luke zicând:

— Aş vrea să fii şi tu acolo, Luke, pentru că Jean-Louis şi cu mine vrem să fotografiem o parte din linia *prêt-à-porter* pe M, fireşte, pentru că această colecţie merge foarte bine. O să alegem hainele împreună.

Se puseră cu toţii de acord să se întâlnească la magazinul de pe Madison Avenue la ora două, iar Kate era la fel de încântată ca şi ei că se arătau atât de dispuşi să coopereze.

Acum Luke rămăsese singur în studio. Luminile de sus erau stinse şi stătea pe întuneric, cu cele trei spoturi de mare intensitate fixate pe fotografiile în mărime naturală ale lui M. Aceasta

se dusese acasă, în timp ce Caresse rămăsese să facă curăţenie în bucătărie, iar el venise aici să stingă luminile, însă imaginile îl captivară din nou.

Îşi spunea că fusese o idee inspirată să prezinte fotografiile astfel. Îl dăduseră pur şi simplu pe spate pe Jean-Louis. Oricum n-ar fi fost nevoie să-l convingă de ceva, având în vedere că designerul fusese încântat de fotografiile făcute de Frankie încă de când le văzuse prima dată la Monte Carlo.

Luke oftă gândindu-se la Frankie, de care îi era dor în fiecare zi. Ce moarte inutilă! O ciocnire fatală pe Grande Corniche pentru că Frankie, ca de obicei, conducea prea repede; dar era absolut convins că şi celălalt şofer mergea la fel de repede. De câte ori îi spusese lui Frankie s-o lase mai încet? îşi făcuse întotdeauna griji din cauza mentalităţii de pilot de curse a lui Frankie – îi plăcea să conducă cu viteză cât mai mare, indiferent de condiţii.

Luke făcu un pas înainte şi stinse un spot; imediat atmosfera din studio se schimbă. Peste fotografiile uriaşe se aşternură umbre care le dădeau un aer oarecum sinistru. Luke se simţi scuturat de un fior şi dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, avu brusc o premoniţie de dezastru iminent. Uimit, încercă să alunge sentimentul iraţional, dar constată că nu poate.

Stinse şi al doilea spot şi se pregătea să-l stingă şi pe ultimul, dar renunţă. Se uită la silueta de trei metri a lui M îmbrăcată în eleganta rochie de

seară şi se mai gândi o dată la cât de splendid arată. Era una dintre cele mai fotogenice femei cu care lucrase vreodată şi ştia în acest moment că va fi o stea de prima clasă pe firmamentul modei: Kate Morrell va avea grijă de asta. Dar era o lume periculoasă, plină de tentaţii de tot felul, de la laude excesive care gâdilau orgoliul şi îl făceau să se umfle, premii şi relatări elogioase în presă, la celebritate, petreceri şi adesea droguri care distrugeau sufletele. Multe fotomodele se distruseseră în felul acesta.

Inspiră adânc, apoi expiră cu zgomot, amintindu-şi că M era o fire practică, cu picioarele pe pământ. Era absolut sigur că va rămâne neschimbată şi cu toate acestea simţea o răceală neplăcută în oase şi era tulburat de gândurile sumbre pentru viitor…

Capitolul 21

M se simţea nu numai frustrată, ci şi îngrijorată. Era pe punctul de a deveni de-a dreptul furioasă. De două zile nu mai reuşise să ia legătura cu Larry. Pur şi simplu, nu-i mai răspundea la telefon, nici la mesajele pe care i le lăsase şi nu-şi putea imagina ce se întâmplase cu el.

Stătea pe pat, în camera ei de la Geo, şi privea în gol cu telefonul mobil în mână în timp ce mintea îi rătăcea în toate direcţiile. Se uită la ceas pentru a n-a oară. Era ora 8.30, sâmbătă dimineaţa. Cu

cinci minute mai înainte, încercase să dea de el pe mobil, dar acesta era închis. O clipă mai târziu, formase numărul hotelului Four Seasons din Toronto şi ceruse să i se facă legătura cu apartamentul domnului Laurence Vaughan. Telefonul sunase la infinit până când întrerupsese legătura exasperată.

Îşi muşcă buzele neştiind ce să facă şi îşi dădu seama că nici nu era nimic de făcut. Oricum, urma să se întoarcă la New York chiar astăzi, ceva mai târziu, după ce petrecuse două săptămâni cu tatăl lui la Toronto.

Din păcate, Edward ajunsese acolo cu o săptămână mai devreme decât fusese planificat şi numai acest gând era de ajuns ca s-o neliniştească. Nu e de mirare că ne-am hârâit atâta la telefon luni. Probabil că Edward i-a făcut viaţa un iad lui Larry, pentru că mama lor îl obligase să meargă în Canada, pentru ca Larry să poată pleca de acolo. Se pare că Edward nu se grăbea niciodată să se arate un fiu iubitor şi ascultător.

De ce se dusese Edward acolo mai devreme? Se ridică în picioare, îşi puse mobilul într-un buzunar al blugilor şi coborî în bucătărie. Rămase cu gândurile la Larry în timp ce îşi făcea cafea. În prima săptămână cât fusese la Toronto, vorbiseră de două ori pe zi, dar, începând din ultimul weekend nu mai luase deloc legătura cu el. Poate că Larry nu mai răspundea pentru că avea

probleme cu tatăl lui. Se gândi o clipă la această eventualitate şi o respinse imediat, dojenindu-se că poate fi aşa de proastă. Larry îi spusese că tatăl lui era într-o formă excelentă şi perfect normal, aşa că tăcerea lui bruscă trebuia pusă mai degrabă pe seama sosirii fratelui său.

Gândul că Larry era la discreţia lui Edward o umplea de îngrijorare. Dar trebuia să se întoarcă în după-amiaza aceea, iar ea avea să afle totul în curând, după care lucrurile aveau să intre pe făgaşul lor normal. Între timp, trebuia să aibă răbdare. N-avea să-i mai dea telefon, pentru că nu voia să pară o pisăloagă imposibilă. Ştia că îi va da el de ştire imediat ce va ajunge în apartamentul din Beekman Place; în privinţa aceasta nu avea nicio îndoială.

Îşi luă ceaşca de cafea şi se aşeză la masa de lângă fereastră, recunoscând în sinea ei că fusese puţin cam dezamăgită pentru că nu putuse să-i împărtăşească toate veştile bune logodnicului ei. *Logodnicul.* Da, exact asta era şi în curând avea să fie soţul ei. Gândurile i se îndreptară spre căsătorie; ştia prea bine că trebuie să-i spună cine este ea de fapt înainte să ajungă la primărie „să lege nodul”, cum spunea el. Dacă se căsătorea cu el sub un nume de împrumut, căsătoria nu avea să fie valabilă. Se întreba oare ce-o să spună când o să afle că n-o cheamă Marie Marsden…

— Bună, bună! exclamă Geo din pragul uşii cu o voce veselă, intrând în încăpere plină de energie şi

de vitalitate, cu un zâmbet strălucitor pe faţă.

— Bună dimineaţa, eşti bine dispusă, răspunse M zâmbindu-i. Tocmai am făcut cafea acum câteva minute, aşa că e proaspătă.

Geo dădu din cap.

— Am venit să-ţi spun… din întâmplare, James a rămas la mine peste noapte, aşa că să nu fii surprinsă dacă ai să-l vezi bântuind pe aici în curând.

— O să-mi facă plăcere să-l văd, spuse M sinceră.

În timp ce îşi turna cafea, Geo o anunţă:

— Am o veste importantă.

— Te-ai logodit cu James, spuse M, sperând să fie adevărat.

— Nu, încă nu. Geo se aşează în faţa lui M, se aplecă peste masă şi adăugă: dar dacă îmi propune am de gând să spun da.

— Mă bucur să aud asta şi te-aş omorî dacă ai spune nu. Atunci care este totuşi noutatea?

— Am primit aseară un telefon de la Annette Lazenby. Este în viaţă şi e bine mersi. E la Roma! Ce uşurare pe capul meu să aud în sfârşit veşti de la ea!

— Cred şi eu; şi ce ţi-a spus? Ţi-a explicat de ce nu a dat niciun semn de viaţă atât timp? întrebă M, brusc foarte curioasă să afle lucruri despre o femeie pe care nici n-o cunoştea.

— Mi-a spus. A spus că s-a îmbolnăvit grav de bronşită şi a zăcut la pat. Cred că numai datorită

intervenţiei lui James a reuşit să scape cu bine.

— Nu ştiam că a intervenit, spuse M, mirată, cu o expresie de nedumerire în ochi.

— Păi, oarecum… a telefonat unei persoane, pe care o cunoaşte şi care acum se află în Pakistan, şi a rugat-o să verifice pe ici, pe acolo. Geo ridică din umeri şi îşi dădu ochii peste cap. Asta e tot ce ştiu. James nu mi-a mai spus nimic în plus.

— Nici n-o să-ţi spună! Şi e clar că e un om pe care e bine să-l ai alături într-un moment de criză. Cred că oamenii ca James de regulă sunt de părere că, cu cât cineva ştie mai puţin despre anumite lucruri, cu atât mai bine. Nu eşti de acord?

— Ba da. Geo îşi drese vocea şi schimbă subiectul. Aşadar, din frânturile de informaţii pe care mi le-ai dat, înţeleg că ai reuşit să te lansezi ca fotomodel, aşa este? E un moment important, nu-i aşa?

M zâmbi.

— Da, sunt foarte fericită să-ţi pot spune că aşa este. Datorită lui Luke şi fotografiilor lui am să semnez un contract cu Lean-Louis Tremont. Am să prezint colecţia lui la Paris în ianuarie şi în februarie.

— Felicitări! exclamă Geo: sări imediat în sus, ocoli masa şi o îmbrăţişa pe M. Sunt foarte fericită pentru tine, sincer! Meritai această şansă.

— Geo… trebuie să-ţi mai spun ceva… Am să renunţ la cameră începând din decembrie. O să

locuiesc la Paris… vocea îi tremură puţin trist şi se uită peste masă la Geo. Îmi pare rău.

— Dar nu e nicio problemă, zău, o asigură Geo. Sigur că o să-mi fie dor de tine, dar am sentimentul că voi rămâne împreună cu James, indiferent dacă ne căsătorim sau nu şi o să vrea să locuiască aici, la mine. Să fim singuri. Vreau să spun că, după ce pleci tu, n-am să mai închiriez.

— Dar ce faci cu Annette? întrebă M ridicând o sprânceană.

— Mi-a dat de înţeles că s-ar putea să rămână la Roma, dar nu mi-a explicat de ce. Oricum, mă bucur că n-a păţit nimic.

Geo schimbă din nou subiectul şi spuse:

— Ia spune, cum a primit Larry vestea?

— Este fericit pentru mine. Este foarte încântat şi va veni cu mine la Paris, în decembrie, îi mărturisi M, fără să intre în detalii, căci nu-i plăcea să discute cu alţii problemele ei personale.

Geo îi zâmbi.

— Ei, am o idee grozavă! Ce-ar fi să te căsătoreşti înainte să-ţi iei zborul şi să începi o viaţă nouă la Paris? Cred că este o idee formidabilă.

— Da, aşa este, o să mă mai gândesc.

Geo se duse sus să vadă ce face James întrebându-se, în timp ce ieşea din bucătărie, dacă mai doarme. M rămase de una singură la masa din bucătărie să-şi termine cana de cafea, pierdută în gânduri.

În mod ciudat, se gândea la Annette Lazenby, pe care nici n-o cunoştea, de fapt, şi descoperi că se simţise foarte uşurată să afle că ziarista avea intenţia să plece şi să se instaleze la Roma. Geo îşi făcuse o mulţime de griji din cauza Annettei, mai ales după ce mama disperată a acesteia începuse să-i dea telefon de câteva ori pe zi ca s-o implore pe Geo s-o ajute.

— Nu suntem dădacele surorilor noastre, îi spusese M lui Geo de curând şi Geo recunoscuse pe loc că are dreptate. Cu toate acestea, Geo se simţise mişcată de mama Annettei şi dorise s-o ajute, ba îl mai trăsese şi pe James în chestia asta.

M îl cunoştea, îl cunoştea demult; instinctele ei cele mai profunde îi spuneau că este un om cumsecade, un om cu o morală remarcabilă. Se părea că putuse să intervină. Ca fost agent al MI6, care operase în afara Angliei, fireşte că îşi mai păstrase diverse legături şi contacte şi făcuse acest efort de dragul Georgianei. Îl admira pentru asta; era foarte fericită şi pentru că cei doi se întâlniseră, căci era evident că sunt suflete pereche.

Cât despre Annette Lazenby, M decise că se purtase ca o nesăbuită atunci când se dusese în Afganistan, o ţară care era în plină fierbere. Pe de altă parte, asta era meseria ei de ziaristă. S-a dus acolo să culeagă ştiri. Fapte. M oftă, se ridică şi ieşi din bucătărie; străbătu coridorul şi atelierul lui Geo, îndreptându-se spre mica grădină din

spate.

„Şi cine sunt eu s-o critic pe ea? se întrebă ea, aşezându-se pe fotoliul de metal din curte. Şi eu am fost la fel de nechibzuită. M-am aruncat fără să gândesc în braţele lui Laurence Vaughan, iar el nici nu ştie cum mă cheamă cu adevărat; l-am minţit prin omisiune, fără să stau nicio clipă pe gânduri. M-am lăsat dusă de val în toate privinţele. Sunt îndrăgostită de un bărbat care are o mulţime de probleme cu familia şi fireşte că acestea se vor resimţi şi în relaţia noastră – căci se loveşte de ele la tot pasul".

M înţelegea foarte bine că Larry locuia la New York pentru că îi plăcea aici, dar îşi dădea seama în acelaşi timp că dorea să stea departe de familia lui obositoare. După părerea ei, Edward Vaughan reprezenta un permanent pericol pentru Larry şi spera şi se ruga cu tot sufletul ca cei doi să nu se fi certat la Toronto.

Problema era că Larry nu se considera la fel de bun ca fraţii lui care erau actori. Miranda, care era arhitect de scenă şi proiecta decoruri, nu intra în discuţie. M se certase cu el chiar înainte să plece în Canada şi îi explicase că el este, de fapt, cel mai bun dintre toţi; chiar mai bun şi decât tatăl lui, despre care credea că devenise puţin cam pretenţios. Era considerat unul dintre marii cavaleri ai scenei – Sir Nicholas Vaughan – fusese făcut cavaler de către regină şi stătea alături de unii precum Sir Anthony Hopkins, Sir Michael

Caine şi Sir Sean Connery, ca să amintim doar câteva dintre numele ilustre din aceeaşi generaţie.

„Larry este cel mai bun”, îşi spuse ea. „Nu, nu este cel mai bun: este mai bun decât cel mai bun. Numai mama lui poate sta alături de el când este vorba de talent. Oare el de ce nu vede asta? De ce este atât de vulnerabil în faţa lor? Aşa de uşor de rănit?”

Şi le era al naibii de devotat. O, Doamne, dar cine era ea să poată judeca astfel? Nu exista pe lume o persoană mai devotată faţă de familie decât ea însăşi. Era dedicată total clanului ei, indiferent ce… Indiferent ce s-ar fi întâmplat, era întotdeauna gata să le ia apărarea, să lupte pentru ei, să îi protejeze, să moară pentru ei dacă ar fi nevoie. Şi asta fără să ţină seama de tot ceea ce îi făcuseră în trecut şi de durerea pe care i-o provocaseră, ce-i drept, fără intenţie. Avea patru fraţi şi surori, după cum Larry avea cinci. Închise ochii şi-şi alungă amintirile, dar acestea nu voiau să plece şi continuau s-o apese.

O rafală de vânt se iscă din senin şi îi zbârli părul, apoi i-l trecu peste faţă. M deschise ochii, se îndreptă şi clipi des în strălucirea dimineţii. Era o zi frumoasă cu un cer albastru palid şi un soare de aur; deşi era deja sfârşitul lui octombrie, semăna mai degrabă cu începutul lui septembrie, nu era deloc frig, ziua era strălucitoare… o vară indiană întârziată. Se gândi imediat la mama ei care se scălda cu plăcere în soare ori de câte ori

era o zi ca aceasta… o zi de vară în plină toamnă: aşa spunea mama ei întotdeauna.

În acel moment o văzu clar în imaginaţie pe mama ei, la fel şi pe tata. Şi alături de ei erau şi cele două surori şi cei doi fraţi. Fiecare dintre ei conturat foarte clar. Râse tare fără să vrea, gândindu-se ce şoc vor avea când vor afla de Larry. Fraţii şi surorile ei o tachinaseră fără milă când avea zece ani din cauză că se îndrăgostise de el după ce îl văzuse în rolul acela memorabil din Hamlet. O să fie foarte surprinşi, decise ea, şi râse din nou.

Într-un fel era tristă pentru că nu putea să stea de vorbă cu surorile şi cu mama ei. După ce se va căsători cu Larry, le va spune înainte să apuce să afle din altă parte. Aşa era corect. Oricum avea să se afle, nu? Era absolut sigură de asta. Dar după ce se va căsători, nu va mai conta dacă familia ei va afla. Şi cu siguranţă n-o să-i mai poată organiza o nuntă mare, ceea ce îi convenea de minune.

M era sigură că Larry le va plăcea, că le va merge direct la inimă. Era un om foarte plăcut şi cu asta îi va cuceri, nu cu faima lui de actor, nici cu înfăţişarea. Niciuna din astea nu contează pentru ei. La urma urmelor, erau şi ei cu toţii vestiţi şi frumoşi.

Se concentră acum pe Larry. „Unde eşti? De ce nu mă suni?

Mă eviţi? Ce se întâmplă?” Nu avea niciun răspuns, iar frustrarea şi disperarea pe care le

simţea creşteau treptat.

Şi, peste câteva luni, când se va gândi în urmă, îşi va da seama că aceasta fusese ziua când începuseră necazurile ei.

Capitolul 22

După ce făcu un duş, se machie şi se îmbrăcă, apoi luă brusc o decizie. Se va strădui încă o dată să dea de Larry, sperând să afle când soseşte la New York. Devenise un adevărat chin să aştepte veşti de la el şi îşi dădea seama că, dacă va face ceva în sensul acesta, va reuşi să-şi mai potolească nervii.

Se aşeză pe fotoliul de lângă pat, luă telefonul şi formă numărul hotelului Four Seasons din Toronto. Când răspunse operatoarea, ceru să i se facă legătura cu recepţia şi, o clipă mai târziu, o voce prietenoasă o întreba cum o poate ajuta.

— La telefon Marie Marsden, spuse ea pe un ton cât se poate de oficial. Sunt secretara domnului Laurence Vaughan şi am încercat să dau de el, dar nu răspunde în cameră. Trebuia să plece astăzi de la Toronto şi aş dori să ştiu dacă a plecat deja sau nu.

— Cred că da, domnişoară Marsden. Un moment, vă rog, să verific.

— Mulţumesc, răspunse M, sperând că Larry chiar plecase din hotel şi din Canada şi era într-un avion spre New York chiar în acel moment, aşa

cum planificase.

— Domnişoară Marsden, a plecat deja, îi spuse recepţionera, revenind la telefon. Doriţi să vorbiţi cu domnul Edward Vaughan? Sau poate cu Sir Nicholas?

— Nu, nu, mulţumesc. Ştiţi cumva la ce oră a plecat astăzi dimineaţă?

— De fapt, a plecat de ieri, domnişoară Marsden. Domnul Vaughan a plecat ieri după-amiază după cum reiese din registrul nostru.

— Oh, mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

Închise fără să mai spună nimic şi se lăsă şocată pe spătarul fotoliului, cu o expresie de nedumerire pe faţă. Era deja la New York, cel mai probabil în apartamentul lui şi nu-i telefonase. De ce? Ce se întâmplase? Nu voia s-o vadă? Se terminase totul pentru el? Cele două săptămâni cât stătuse departe de ea îl făcuseră să-şi schimbe părerea despre ea? îi dădea papucii?

Îi treceau prin minte tot felul de astfel de întrebări supărătoare în timp ce stătea prăbuşită în fotoliu, uluită, cu privirile în gol, copleşită de sentimente de uimire, jignire şi dezamăgire. Sigur nu voia s-o rupă cu ea? Şi cum ar fi putut, după tot ce a făcut şi a spus, după toată dragostea pe care i-a arătat-o? Şi ce să creadă despre inelul cu safir de la Harry Winston? Nici nu bărbat nu-i dăruieşte unei femei un inel aşa de preţios dacă nu crede ceea ce spune, dacă nu are intenţia serioasă de a se căsători cu ea. Cel puţin, nu un bărbat ca Larry;

era un om prea serios şi oarecum semăna cu fraţii ei… îi plăcea să spună lucrurilor pe nume. Chiar de la începutul relaţiei dintre ei, M simţise că este un om de cuvânt… de aceeaşi factură cu cei din familia ei. Oamenii pe care te puteai bizui. Oameni de onoare. Se duse repede la şifonier, luă pardesiul negru şi poşeta roşie Kelly şi coborî în fugă scările.

Înainte să plece, se duse la bucătărie, deschise uşa şi privi înăuntru:

— Geo, trebuie să ies puţin, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton normal.

— Foarte bine, răspunse Geo zâmbind cu căldură. Sunt sigură că vom fi tot aici când te întorci.

James, care stătea la masa din bucătărie împreună cu Geo, zâmbi şi îi făcu semn cu mâna.

— Bună dimineaţa, M!

Flutură şi ea din mână în chip de răspuns şi zâmbi larg, murmurând:

— Ne vedem mai târziu. Dispăru imediat, căci se grăbea foarte tare.

Ieşind în stradă, găsi imediat un taxi şi pomi spre apartamentul lui Larry din Beekman Place. Se aşeză confortabil pe banchetă şi încercă să se relaxeze, dar constată că nu reuşea. Cu cât ajungea mai aproape, cu atât i se intensifica neliniştea. Avea presentimentul straniu că se întâmplase ceva *tău, foarte rău,* şi simţea cum i se strânge inima de grijă.

Şi portarul şi administratorul o salutară zâmbind în timp ce străbătea grăbită holul spre liftul care o duse la etaj, la apartamentul lui Larry. Îi dăduse o cheie cu câteva săptămâni în urmă şi deschise acum cu ea.

Primul lucru pe care îl observă fu valiza lui, lăsată pe jos, în holul de la intrare, şi trenciul aruncat pe un scaun. Îşi scoase pardesiul şi îl puse peste al lui, intră în salon şi privi de jur-împrejur, strigându-l. Nu răspunse nimeni. Se uită în dormitor, apoi în bucătărie şi nu-l găsi; se întoarse şi porni spre bibliotecă. Înainte să ajungă la uşă, auzi o tuse înăbuşită; deschise uşa şi îl zări pe Larry care zăcea întins pe canapea. Arăta groaznic. Era nebărbierit şi livid la faţă. Era în pijama, cu un halat pe deasupra, şi strângea ceva la piept.

— Larry! Larry! Ce s-a întâmplat? O, Doamne, eşti bolnav! strigă ea cu voce stridentă. Ce ai păţit? Ce este asta? Vorbeşte, Larry!

Lăsă poşeta din mână pe măsuţa de cafea şi îngenunche lângă el; îl apucă de mână şi constată că e rece ca gheaţa. Îi descleştă cu forţa degetele şi descoperi o sticluţă cu tablete fără capac. Pe etichetă era scris numele lui Larry, precum şi numele unei farmacii şi al unui medic din Toronto. Jos, scria *Vicodin* şi era o etichetă mică, roşie, care avertiza că este un medicament care se eliberează numai pe reţetă şi nu trebuie luat decât conform indicaţiilor medicului.

— Vicodin, citi ea din nou şi se încruntă. Ăsta nu era un fel de codeină? Era sigură că da şi ştia că e un medicament puternic, chiar periculos dacă era folosit în cantitate prea mare.

Îşi băgă sticluţa în buzunar, îi luă pulsul lui Larry, apoi îi băgă mâna pe sub pijama ca să-i simtă bătaia inimii. Atât pulsul, cât şi bătaia inimii i se păreau normale, relativ constante. Dar era complet inconştient. Era drogat, era sigură de asta. Se aplecă deasupra lui şi spuse:

— Larry, sunt eu, Larry!

Larry nu răspunse, dar după o clipă deschise ochii. Erau sticloşi şi nu se puteau focaliza pe ea; o clipă mai târziu, pleoapele îi căzură din nou.

— Larry, strigă ea, încearcă să-mi răspunzi! De ce ai luat pastilele?

Larry nu deschise ochii, dar probabil că o auzise, căci în cele din urmă mormăi ceva, dar M nu reuşi să înţeleagă.

— De ce ai luat pastilele? repetă ea. Te doare ceva?

Larry îşi duse mâna încet la gură, cu un efort vizibil, şi mormăi iarăşi ceva. Tot nu înţelese ce spunea, dar se gândi că ar putea fi *dinţi.*

— Ai fost la un dentist la Toronto? Te-au durut dinţii? întrebă ea. Te mai dor şi acum?

Larry nu spuse nimic, mâna îi rămase la gură încă o secundă sau două, după care îi căzu inertă pe piept.

M se ridică în picioare şi alergă la birou, simţind

că trebuie să facă urgent ceva şi prima ei intenţie fu să-l sune pe fratele ei mai mare la Londra. I se adresase de multe ori când avea de rezolvat probleme şi o ajutase întotdeauna. Avea încredere în el: era inteligent, avea experienţă şi ştia că o să-i spună ce trebuie să facă. Începu să formeze numărul, apoi se întrerupse şi puse telefonul la loc în furcă.

Ştia că, dacă o să-i explice în ce situaţie este, prin ce trece acum, o să-i spună să dispară imediat de acolo, să plece din apartament. O să vrea s-o protejeze cu orice preţ.

Dar M îl iubea pe Larry şi voia să-l ajute, aşa că nu putea face una ca asta, nu-l putea lăsa singur. Dacă murea? Avea nevoie de doctor. Acum. Imediat. Dar la cine putea apela? Nu avea prea mulţi prieteni în New York; de fapt, o avea numai pe Geo.

Şi atunci îi veni în minte un alt nume. *James Cardigan.* Era om stăpân pe el, fost agent secret, avea o firmă internaţională, fără îndoială că avea şi experienţă şi ştia ce trebuie să facă în astfel de situaţii. Dar dacă îl ruga s-o ajute, oare avea să păstreze confidenţialitatea?

În mod sigur, ar fi discret dacă i-ai fi client, îi spunea o voce lăuntrică. Angajează-l, plăteşte-l şi va fi legat din punct de vedere moral să ţină totul absolut confidenţial.

Cu toate acestea avea ceva ezitări, dar, uitându-se la Larry, constată că începuse să tremure, de

parcă ar fi fost îngheţat până în măduva oaselor şi înţelese că trebuie să acţioneze rapid. Inspiră adânc şi o sună pe Geo. Cel care răspunse la telefon pe un ton destul de vesel fu chiar James:

— James, sunt eu, M şi…

— Stai să ţi-o dau pe Geo.

— Nu, nu, cu tine vreau să vorbesc.

— Cu mine? se miră el şi adăugă râzând: mă gândeam că vrei să vorbeşti cu proprietăreasa mea când te-am auzit…

— Nu, nu, cu tine, neapărat, îl întrerupse ea scurt şi continuă imediat. Vreau să te angajez, James. Am nevoie de tine să mă ajuţi într-o chestiune importantă, dar trebuie să lucrezi cu mine în calitate de client, nu ca prieteni.

— Dar *suntem* prieteni, ripostă el, luat prin surprindere de această propunere. Nu pot să primesc bani de la tine dacă te ajut în ceva, ar fi o prostie.

— Nu, deloc, poţi foarte bine şi trebuie să primeşti. Altfel apelez la altcineva. Şi nu vreau. Te vreau pe tine. Te rog, James, fii de acord. Acum. Imediat! Este ceva foarte urgent.

Vorbea repede, precipitată.

— Foarte bine, cum spui tu. Îmi dau seama că eşti foarte agitată şi supărată. Ce s-a întâmplat? Spune-mi, M, povesteşte!

— Este vorba de Larry. Am venit la el, în apartamentul din Beekman Place după ce am plecat de la Geo în dimineaţa aceasta şi pare

foarte bolnav. S-a întors din Canada noaptea trecută şi… arată într-un hal fără de hal. Sunt sigură că s-a dus la un dentist acolo şi i s-au prescris nişte medicamente foarte puternice şi…

James o întrerupse brusc:

— Ştii ce a luat?

— Da. Pe etichetă scrie *Vicodin.* Cred că a luat prea multe pastile fără să-şi dea seama cât sunt de puternice.

— Şi cât de periculoase, sublinie James, devenind brusc foarte îngrijorat, mai ales când îşi aminti de povestea cu dependenţa lui Larry, despre care vorbise cu Geo în urmă cu câteva zile.

— Este total inconştient, James. Nu ştiu ce să fac. Nu pot să-l duc la un spital, este prea cunoscut. Sunt sigură că lucrurile vor fi interpretate în mod greşit. O să fie pe prima pagină a ziarelor. Dar am nevoie de un doctor aici imediat.

— De acord. Spune-mi în ce stare este.

— Este inconştient, e aproape dus în somn, dar a deschis ochii la un moment dat, a arătat spre gură şi a reuşit să rostească „dinţii”. I-am verificat pulsul şi inima, amândouă par să fie constante, dar eu nu mă pricep prea bine. E foarte alb la faţă. Are nevoie de ajutor *acum.*

— Acoperă-l cu ceva, să-i fie cald şi vin cât pot de repede. Dar nu pot să dispar fără să-i spun lui Geo unde mă duc şi ce am de făcut. Am făcut planuri să ne petrecem weekendul împreună.

— Poţi să-i spui, dar explică-i că totul trebuie ţinut secret.

— Poţi avea încredere în ea. Te asigur că ţine foarte mult la tine.

— Foarte bine. Vino cât poţi de repede. Cu un doctor… Sunt cam speriată…

— Nu intra în panică!

— Sunt clienta ta, James, te rog să ţii minte.

— Da, eşti clienta mea, răspunse James şi închise telefonul.

După ce închise telefonul, alergă în dormitorul lui Larry, luă pernele şi plapuma de pe pat şi le aduse în bibliotecă. Îi puse perna sub cap, apoi îl înveli cu plapuma. Aprinse apoi focul, puse sistemul de încălzire la mediu, se aşeză pe un scaun lângă canapea şi aşteptă. Nu-şi desprinse ochii nicio clipă de la chipul lui Larry.

În următoarea jumătate de oră, M îi verifică din când în când pulsul; făcu un ceainic mare de ceai, dar nu se atinse de el; mai aruncă pe foc câţiva buşteni şi continuă să aştepte. Devenea din ce în ce mai neliniştită şi tresări înspăimântată când auzi telefonul.

— Domnişoara Carlson urcă la dumneavoastră, auzi ea vocea portarului din hol.

— Ce face Larry? întrebă Geo de cum intră în apartament. Vocea ei era îngrijorată şi la fel şi expresia de pe faţă.

— La fel. Unde este James? întrebă M încruntându-se.

— L-am lăsat la Duane Reade pe First Venue. Trebuia să ia ceva de la farmacie. O să ajungă aici în câteva secunde.

Telefonul sună în timp ce ea vorbea. Geo îi aruncă o privire:

— Trebuie să fie el, spuse Geo aruncându-i o privire lui M.

M se repezi să răspundă la telefon şi se întoarse aproape imediat, spunând:

— Ai dreptate, el este.

Traversă holul de la intrare şi deschise uşa exact în momentul în care James ieşea din lift, însoţit de un tânăr îndesat.

— Noi suntem, spuse James. Dânsul este dr. Matthew Branden, medicul meu personal şi un bun prieten. Matt, fa cunoştinţă cu Marie Marsden. Noi îi spunem M.

Doctorul înaintă şi îi strânse mâna:

— Trebuie să văd pacientul imediat, spuse el. Mă puteţi duce la el?

— Da, desigur, spuse M, uşurată că James venise cu un medic. Acum era nevoie de ajutorul unui profesionist, nu de fel de fel de amatori care să-şi dea cu părerea.

— Vă duc la Larry.

Şi îi conduse pe medic, pe Geo şi pe James în bibliotecă.

Doctorul se duse direct la Larry, îşi scoase stetoscopul din servietă, îi ascultă inima, apoi îi luă pulsul, îi examină ochii cu o lanternă micuţă.

Geo rămăsese în uşă împreună cu M, în timp ce James se duse la birou şi puse pe el o pungă de plastic, apoi îl întrebă pe doctor:

— Este inconştient?

— Nu, slavă Domnului, nu este. Dar este drogat. Apoi se uită la M şi întrebă: am înţeles că prietenul dumneavoastră a luat *Vicodin.* Pot să văd sticluţa?

Aceasta era la M în buzunar. Traversă biblioteca şi îi dădu sticluţa explicând:

— Era la el în mână şi nu avea capac.

Doctorul dădu din cap şi parcurse rapid eticheta.

— James spune că, după părerea dumneavoastră, a avut ceva la dinţi şi i-a prescris un medic aceste pastile. De ce aţi presupus asta?

— Pentru că Larry a dus mâna la gură când l-am întrebat dacă a luat pastile şi a mormăit ceva din care am înţeles „dinţi”.

— Înţeleg.

— E greu de ştiut câte pastile a luat în ultimele douăzeci şi patru e ore, dar este absolut obligatoriu să-l facem să vomite. Trebuie să-l fac să dea afară tot ce a înghiţit.

M îşi muşcă buzele şi întrebă:

— Şi cum puteţi face asta?

— Am scris o reţetă la Duane Reade pentru sirop emetic. Acţionează imediat iritând stomacul, ceea ce stimulează centrul vomatului din creier. Pentru că este conştient, i se poate administra, apoi

reflexele vor intra în acţiune automat când va înghiţi siropul. Are nevoie numai de o lingură. Şi două pahare de apă după aceea. Cât de mare este baia?

— Nu e foarte mare.

— Trebuie să stea în şezut, nu cred că va putea să stea în picioare. Dar bucătăria? Câte este de mare?

— Mai mare decât baia şi este şi o masă acolo. Are şi o banchetă lângă un perete şi un fotoliu.

— Atunci uite cum facem: James, poţi să mă ajuţi să-l car pe Larry? Trebuie să-l ducem în bucătărie; e clar că el nu poate merge singur. Va trebui să ne descurcăm cum putem.

Se întoarse spre M şi spuse:

— Te rog să mergi înainte şi să cauţi nu bol mare sau un lighean şi să-l pui pe masă. Geo, ia te rog siropul şi du-l în bucătărie. Este în punga de plastic de pe masă.

Cele două femei făcură ceea ce li se spusese, iar James se apropie de canapea. Împreună cu Matt, reuşi să-l ridice pe Larry în picioare. Îşi trecură câte un braţ al lui pe după umăr şi îl duseră în bucătărie.

Capitolul 23

Deşi fusese foarte speriată şi extrem de îngrijorată când îl găsise pe Larry cu o oră în urmă, imediat ce sosiseră James şi Matt se

calmase. Iar acum, când avea ceva concret de făcut, M îşi venise complet în fire, aşa cum i se întâmpla întotdeauna în situaţii de urgenţă.

Aduse scaunul de lemn cu spătar lângă masa de bucătărie şi îi spuse lui Geo:

— Pune, te rog, siropul aici şi umple două pahare separate cu apă. Poţi să iei apă de la robinet sau din sticla de Evian din frigider. Mulţumesc, Geo.

Geo făcu întocmai, luă apă din sticla de Evian din frigider, apoi aduse şi o lingură de supă şi spuse:

— Nu crezi că ar fi bine să-l acoperim pe Larry cu un prosop sau un şervet ca să-i protejăm hainele?

— Bună idee. Dulapul cu lenjerie este pe coridor, chiar lângă dormitorul lui Larry, spuse M.

Geo ieşi repede; câteva clipe mai târziu, în bucătărie intrau James şi doctorul, cărându-l pe Larry între ei.

— Hai să-l ducem la masă, spuse dr. Branden, apoi privi de jur-împrejurul bucătăriei, observând totul atent. Îl puseră pe Larry pe scaun, apoi doctorul se duse la chiuvetă şi se spălă pe mâini.

M aduse un bol mare de plastic şi îl puse pe masă în faţa lui Larry care stătea inert, cu ochii închişi şi capul căzut în piept.

— Să aduc şi o găleată? întrebă M privind la doctor.

— Cred că ar fi bine, răspunse el şi se şterse pe

mâini cu un prosop de hârtie. James, scoate te rog seringa din punga de plastic.

Geo se întoarse cu un prosop mare de baie şi i-l dădu lui James care stătea chiar lângă Larry, cu o mână pe umărul lui.

— Înfăşoară asta în jurul lui, spuse Geo.

James încuviinţă din cap şi aşează prosopul în jurul lui Larry, având grijă să acopere bine halatul de mătase.

— Cred că suntem gata, anunţă doctorul, apropiindu-se de pacient. Turnă sirop în lingură, se uită la James şi spuse:

— Te rog să-i ridici capul de pe piept.

— James făcu întocmai şi dr. Brandon îi deschise gura lui Larry şi turnă siropul, apoi îi închise gura la loc şi îi dădu capul uşor pe spate. Exact aşa cum spusese, reflexele lui Larry începură să acţioneze şi înghiţi automat siropul.

— Să-l lăsăm o secundă sau două, apoi să-l facem să înghită şi apa. Asta o să fie mai greu şi sunt gata să folosesc seringa ca să-i bag apa pe gât, le explică doctorul. James îl ajută din nou pe Matt, care reuşi să-i toarne pe gât primul pahar de apă cu ajutorul seringii; în mai puţin de un minut, Larry vomita în bolul din faţa lui. Când încetă, doctorul îl mai lăsă câteva minute să se relaxeze şi abia după aceea îi administră şi al doilea pahar cu apă. Larry vomită aproape instantaneu.

Geo, care era ceva mai sensibilă, ieşi repede din bucătărie, dar M era hotărâtă să rămână şi nu se

clinti, căci dorea să-l ajute pe Larry. Aduse găleata lângă masă, luă bolul şi îl goli, în timp ce James şi doctorul aveau grijă de Larry.

La un moment dat, în timp ce procesul de golire a stomacului lui Larry continua, dr. Brandon îi aruncă o privire de cunoscător lui James.

— Etapa următoare va fi ceva mai dificilă. Va trebui să-l menţinem în poziţie verticală, în picioare, şi să nu-l lăsăm să adoarmă, după ce va termina de vomitat şi stomacul îi va fi complet gol.

James aprobă din cap.

— Înţeleg. Putem să ne plimbăm cu el pe coridor sau prin salon.

— Mai bine pe coridor, spuse Matt. Pentru eventualitatea că ar începe să vomite din nou.

Pe la ora cinci după-amiază, Larry avea ochii larg deschişi, ameţeala se dusese şi ştia ce se petrece în jurul lui. Era alb ca hârtia la faţă, foarte slăbit, dar eliminase tot *Vicodinul* şi dr. Brandon era mulţumit.

— Să-mi telefonaţi dacă este nevoie, îi spuse el lui M, care îi promise că aşa va face.

În timp ce îl conducea spre uşa de la intrare, îl întrebă:

— Ce să-i dau de mâncare? Probabil că este lihnit de foame, nu i-a mai rămas nimic în stomac.

— Cafea simplă, fără lapte, o felie sau două de pâine prăjită, fără unt şi fără gem. Ceva mai târziu îi puteţi da şi puţină supă de pui. Să mănânce uşor câteva zile, fără hrană solidă. E limpede?

— Voi face exact aşa cum spuneţi. Domnule doctor Branden, vă sunt foarte recunoscătoare că aţi venit. James şi cu mine am fi fost pierduţi fără dumneavoastră. Vă mulţumesc încă o dată foarte mult.

— Să-mi telefonaţi mâine ca să-mi spuneţi cum se mai simte şi dacă e nevoie de ceva. Ajung imediat; stau foarte aproape.

— Mulţumesc, murmură M şi închise uşa în urma lui. Se grăbi să ajungă înapoi, în dormitorul lui Larry. Acesta închisese ochii şi dormea adânc, iar respiraţia îi era regulată. Se strecură afară din cameră, nevrând să-l deranjeze şi se duse în bucătărie, unde se aflau Geo şi James.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără voi doi, spuse ea. Vă mulţumesc foarte mult, Geo, James. Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vă târăsc în această nenorocire.

— Mă bucur că am putut să facem ceva, murmură Geo şi se uită la ceainicul care începu să fluiere. Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu aş bea o ceaşcă de ceai.

Se ridică, scoase ceainicul din priză şi turnă ceaiul.

— Da, aş vrea şi eu o ceaşcă, spuse M şi se uită la James, apoi întinse mâna peste masă şi-l apucă de braţ.

— Mulţumesc… mulţumesc că ai venit aşa de repede şi l-ai adus şi pe Matt Branden cu tine. Ai făcut exact ceea ce era nevoie să faci, ai adus un

medic.

— După ce am închis telefonul, nu mă gândeam decât că ar putea să moară de o supradoză şi atunci ce ne-am fi făcut? zise James zâmbind.

— Ce noroc că ai reuşit să-l aduci pe medicul tău, răspunse M.

Şi se aşează.

Geo aduse cănile cu ceai şi le puse în faţa lor, apoi veni cu laptele şi cu zahărul şi se aşează şi ea la masă.

— În timp ce voi îl ajutaţi pe Larry împreună cu doctorul, eu am telefonat la farmacia din Toronto şi am aflat că, într-adevăr, doctorul al cărui nume era pe etichetă este un dentist de acolo, spuse Geo şi o strânse de mână pe M. Aşadar, ai avut dreptate, Larry a spus „dinţi" ceva mai înainte.

— Dar mă întreb de ce o fi luat aşa de multe pastile? murmură nedumerită M, uitându-se când la Geo, când la James. Poate că a mai fost şi altceva.

— Poate că da, fu de acord James, apoi ezită o clipă înainte să continue. Sunt sigur că o să-ţi explice totul imediat ce se va simţi ceva mai bine. Probabil că este extenuat, sărmanul de el, după ce a vomitat atâta. Acum doarme adânc, aşa este?

— Da, şi e cel mai bun lucru pentru el acum. N-am de gând să-l presez cu explicaţiile până nu-şi revine complet, spuse M şi luă o gură de ceai.

— Lasă-l să doarmă cât vrea, spuse Geo. Să nu-l trezeşti, M; să se odihnească atât cât are nevoie.

Ţi-a spus dr. Brandon dacă poate să mănânce ceva? Presupun că numai pâine prăjită şi ceai neîndulcit.

— Numai asta, Geo: niciun fel de hrană solidă timp de câteva zile. Oricum n-ar putea să ţină prea multe în stomac, de asta sunt sigură.

— În frigider nu este absolut nimic, spuse Geo. Vrei să mă duc să fac nişte cumpărături pentru tine?

— Da, m-ar ajuta foarte mult, mulţumesc. M se ridică, se duse în bibliotecă şi reveni cu poşeta.

— Am să-ţi fac o listă şi uite o bancnotă de o sută de dolari, spuse ea, scoţând banii din portofel. Cred că am să fac o supă de pui. Este foarte hrănitoare şi uşoară. Perfectă pentru mâine.

Se duse la bufetul de bucătărie, rupse o foaie din carneţelul pentru mesaje şi făcu rapid lista de cumpărături.

— Vrei să vin cu tine? întrebă James întorcându-se către Geo.

— Nu, dar mulţumesc pentru intenţie. Mă descurc mai repede singură, răspunse ea, ridicându-se şi luând lista de la M.

Când rămaseră singuri, M spuse:

— Te rog să-mi spui cât îţi datorez, James şi am să-ţi aduc banii luni.

— O, uite ce este, hai să n-o luăm de la început! Ţi-am promis că n-am să suflu nicio vorbă nimănui despre acest… incident. Te rog să mă crezi, nu

trebuie să mă plăteşti şi, de fapt, te-aş ruga nici să nu încerci.

— Nu, nu! Nu aşa ne-am înţeles şi înţelegerea e înţelegere în ce mă priveşte. Insist să te plătesc şi gata.

James oftă, dădu din cap şi apoi spuse foarte serios:

— Trebuie să vorbeşti foarte deschis cu Larry, M. Sunt convins că ştii asta şi fără să-ţi spun eu, dar trebuie să aibă încredere în tine şi să-ţi explice ce s-a întâmplat de a luat o cantitate atât de mare de *Vicodin.*

— Asta şi am de gând să fac, spuse ea încet, dar ferm. Aşa ceva nu se va mai întâmpla.

— Ai dreptate, răspunse el şi se uită precaut la ea. O secundă se gândi dacă să-i spună sau nu despre aşa-zisa problemă cu drogurile a lui Larry, dar se răzgândi. Prefera să-i dea lui Larry şansa să aibă încredere în M din proprie iniţiativă, voia să fie corect faţă de el. Nu-i plăcuse niciodată să facă pe Dumnezeu, nici chiar când lucrase la MI6.

La cererea lui M se întâlniră luni dimineaţă la biroul lui de pe Park Avenue.

— Aşadar, spui că nu ţi-a explicat nimic? întrebă James Cardigan rezemându-se de spătarul scaunului cu privirile aţintite asupra lui M.

— Nu, dar o s-o facă. Răspunse ea repede.

— Aşa sper.

James continuă să se uite la ea gândindu-se că, în ciuda tuturor necazurilor din ultimele zile, fata

arăta splendid. Purta o bluză albă, deschisă la gât, cu un pulover negru şi pantaloni negri. Părea foarte tânără, aproape o şcolăriţă îmbrăcată aşa, nu era machiată aproape deloc şi avea părul strâns într-o coadă de cal.

M stătea de cealaltă parte a biroului şi îi întindea un plic în care se aflau o mie de dolari, bani gheaţă. James protestase că este prea mult, dar M nu voia să audă nimic şi refuzase să-i ia înapoi. Insistase că este corect, deoarece îl deranjase într-o zi de sâmbătă şi în plus mai venise şi duminică să aibă grijă de ea şi de Larry.

— Pari preocupat de ceva, spuse M, trezindu-l din reverie. Sprâncenele ei negre se adunară într-o cută adâncă. Ce este?

— Mă gândeam la Larry şi la tine, la relaţia dintre voi. Ascultă, eşti sigură că are o explicaţie?

M tăcu câteva clipe, apoi răspunse pe un ton egal, calm:

— Te exprimi cam ciudat, James… să dea o explicaţie! Nu încearcă să ascundă nimic, o să-mi spună absolut totul în după-amiaza asta, sunt sigură. Duminică era extenuat, aşa cum ştii, de atâta vomitat care l-a dat gata. În dimineaţa acesta mi-a spus că avusese o durere groaznică de măsele în weekendul în care venise Edward la Toronto şi a trebuit s-o rezolve imediat lunea următoare; de aceea nu am mai putut lua legătura cu el. Pe urmă se pare că s-a certat cu Edward şi cu tatăl lor în legătură cu ceva. Nu mi-a spus ce, a

zis numai că fusese prins între ciocan şi nicovală. Cred că se referea la fratele şi la tatăl lui, nu crezi?

— Probabil că ai dreptate. Dar trebuie să-ţi mărturisească, M, să-ţi spună adevărul. James se aplecă peste masă cu o expresie posomorâtă. Matt crede că Larry ar putea avea probleme de dependenţă, ceea ce înseamnă că, dacă ia anumite pastile împotriva durerii, cum ar fi codeină, devine imediat dependent de ea. Matt a spus că Larry ar trebui să verifice acest lucru şi, dacă este aşa, să facă un tratament adecvat.

M tresări.

— Dr. Branden crede că e vorba de ceva serios?

— Nu, nu este foarte sigur, dar mi-a atras atenţia şi eu am încredere în el. Este un doctor foarte bun. Mă bazez pe sfatul lui şi îl urmez întotdeauna.

— Înţeleg, spuse M, oarecum şocată de ceea ce auzise. După o clipă de reflecţie, adăugă: după ce aflu ceva, am să-i propun să se trateze, dacă este cazul. Şi am să-ţi spun şi ţie ce mi-a spus, nu-ţi face griji.

— Cred că ar fi bine. Sunt gata să vă ajut oricum voi putea. Apropo, este cineva cu el acum?

— Da, este Mary, menajera care vine de trei ori pe săptămână să facă curăţenie. Este în serviciul lui de vreo douăzeci de ani, din câte am înţeles. A lucrat pentru părinţii lui, o irlandeză adorabilă.

I-am spus că a făcut o recădere din cauza gripei

şi stă cu el până mă întorc eu. O să-i dea puţină supă şi pâine prăjită la prânz. I-am spus că are nevoie de ceva uşor, niciun fel de hrană solidă deocamdată.

— Mă bucur că e cineva cu el, M. Are nevoie de cineva care să vadă de el.

Apoi schimbă subiectul.

— Geo mi-a spus că te muţi la Paris în decembrie şi că renunţi la cameră.

— Da, Jean-Louis Tremont m-a angajat să-i prezint colecţia de primăvară/vară pe care vrea s-o scoată în ianuarie. Este o lansare extraordinară pentru mine.

— Fără îndoială, felicitări, dar Geo o să-ţi simtă lipsa şi eu la fel.

M îi zâmbi apoi îl întrebă vrând parcă să-l tachineze:

— E ceva serios între voi doi? Aş vrea să ştiu.

James zâmbi şi se învioră, iar chipul lui frumos deveni brusc mai animat.

— Eu cred că da. Vreau să mă însor cu ea. Crezi că o să vrea să ia de bărbat un soldat bătrân ca mine?

— Nu eşti deloc bătrân, şi nici soldat nu mai eşti. Eşti un bărbat foarte drăguţ şi cred că da, o să te vrea. Şi dacă nu, o ucid! Asta e!

James râse, apoi întrebă:

— Dar cum e cu voi, cu tine şi cu Larry? Cât de serioasă e treaba între voi?

— Foarte serioasă.

— Înţeleg.

James îşi frecă bărbia cu o mână şi spuse gânditor, privind-o drept în ochi:

— Atunci trebuie să pui punctul pe *i,* sper că înţelegi?

— Bineînţeles că înţeleg, James! Nici nu concep că se poate altfel! Dar am încredere în el. Este un om integru şi genul de bărbat cu care am crescut, într-un fel. Adică se aseamănă cu bărbaţii din familia mea, asta vreau să spun, iar tonul ei deveni oarecum indignat.

— Să nu mă înţelegi greşit, şi mie îmi place, este un om foarte cumsecade, spuse James liniştitor. Dar vreau să fii atentă la ceea ce a spus Matt Branenn.

— Îi sunt recunoscătoare. M se ridică. Dar acum trebuie să plec, James. Am invitat-o pe Caresse la dejun. Ştii cine e, tânăra care administrează studioul lui Frankie Farantino!

— Vorbim mai târziu, spuse James şi o conduse spre uşă.

Caresse stătea şi asculta cu răbdare tranzacţia pe care i-o prezenta bărbatul, dar după cincisprezece minute îl întrerupse.

— Uite ce este, Howard, nu mă interesează oferta ta. Sincer, nu…

— Nu este oferta mea, Caresse, o întrerupse Howard Dart. Este oferta clientului meu şi nu cred că ar trebui să refuzi aşa de repede două sute cincizeci de mii de dolari. E un sfert de milion de

dolari!

— Ştiu cât este, Howard. Şi nu este suficient! Ascultă, eu ştiu cât a cheltuit Frank Farantino cu renovarea acestui depozit. Un milion de dolari, de fapt, mult mai mult ca să fiu mai exactă! E mult prea puţin cât oferiţi voi, aşa că răspunsul meu este „Mulţumesc, nu!” Pas! De două ori pas!

— Poate clientul va fi dispus să mai urce preţul. Are proprietăţi în toată lumea şi doreşte să deţină o clădire ca aceasta din Manhattan, mai ales dacă produce şi venituri.

— Şi încă ce fel! exclamă Caresse, aruncându-i o privire pătrunzătoare tânărului avocat. Eu nu mă arunc cu capul înainte, am şi eu consilierii mei, improviză ea. Ştiu cât valorează această proprietate şi, te rog să ţii minte, n-o să mă jefuiască nimeni.

Caresse era din ce în ce mai agasată din cauza lui şi avea convingerea că vrea să cumpere studiourile pe mai nimic, mai ales că avea o reputaţie cam dubioasă.

— Şi, mă rog, cine este acest aşa-zis client al tău? întrebă ea rece.

— Cum adică, aşa-zis? Este clientul meu şi îl cheamă S. Herbert Samson. Aşa cum ţi-am spus, este un om de afaceri important şi nu ar trebui să fii aşa de suspicioasă, Caresse. S-ar putea să regreţi.

— Mă îndoiesc. Şi în numele co-proprietarului meu în vârstă de şaptesprezece ani, fiul lui

Frankie, îţi spun că nu putem face nicio înţelegere. Asta să-i spui clientului tău. Cât despre tine, n-ai decât să faci ce vrei, Howard, dar oferta asta este de-a dreptul o insultă!

Bărbatul se ridică roşu la faţă şi răspunse pe un ton furios:

— Eşti o fraieră, Caresse. Ai să vii curând la mine şi…

— Eu n-aş paria pe chestia asta! îl întrerupse ea pe un ton ascuţit.

— Repet, ai să vii să te rogi de mine. Nimeni n-o să-ţi ofere mai mult, nu merită.

— Mulţumesc pentru amabilitate, Howard. Te rog să pleci de aici şi să nu mai vii niciodată!

Îl urmări cu privirea în timp ce traversa recepţia. Deschise uşa cu o smucitură şi fu cât pe-aici s-o dărâme pe M, care se pregătea să intre.

— Scuzaţi, mormăi el răstit.

Caresse observă că nici măcar nu se oprise din drum. Se uită la M şi exclamă:

— Nu-i da atenţie, e un măgar!

— Cine este? întrebă M închizând uşa în urma ei şi apropiindu-se de biroul lui Caresse cu un zâmbet larg pe faţă.

— Un avocăţel de doi bani care crede că poate să mă îmbrobodească, îi spuse Caresse şi zâmbi. Imaginează-ţi, se pune el cu mine! I-am spus că nu înghit orice şi chiar aşa este. Mi-a oferit două sute cincizeci de mii pe studioul acesta, care valorează cel puţin un milion şi jumătate.

— O, mult mai mult, Caresse, spuse M, surprinsă de această evaluare foarte scăzută. Îşi scoase mantoul de stofa neagră şi îl puse în cuier, apoi anunţă pe un ton confidenţial: eu l-aş evalua cam la 4 – 5 milioane.

— Glumeşti, strigă Caresse, rămânând cu gura căscată la M, evident uluită şi nevenindu-i să creadă.

— Nu, nu glumesc deloc, spuse M aşezându-se în faţa lui Caresse. Piaţa imobiliară a ajuns la niveluri record în Manhattan în ultima vreme, indiferent că este vorba de clădiri comerciale sau rezidenţiale.

Caresse continua s-o privească fix, nerevenindu-şi din uimire. Dădu din cap şi spuse:

— Poate ar trebui să mă duc la altă companie imobiliară, una mai mare. Ce părere ai?

— În locul tău, aş cere imediat evaluarea studiourilor Farantino, apoi m-aş duce la o bancă şi aş cere un împrumut ca să plătesc cheltuielile de exploatare şi aş administra chiar eu locul acesta!

— Probabil că glumeşti, M! Ce bancă o să-mi dea mie un împrumut?

— Mai multe, după părerea mea, răspunse ea ca un om de afaceri. Poţi să girezi împrumutul chiar cu studiourile şi, hei, uite ce idee grozavă mi-a venit! Vorbeşte cu Luke Hendricks! Poate va fi de acord să devină partener cu tânărul Alex şi să pună chiar el banii. Ce zici?

Caresse dădu aprobator din cap, privind-o cu mare interes pe M şi îşi aminti că întotdeauna îi spusese lui Frankie că este foarte inteligentă şi avusese dreptate. Apoi îi spuse încet, pe un ton confidenţial:

— Nu ţi-am spus până acum, dar Frankie mi-a lăsat mie 30% din studiouri. Şi tot eu am şi tutela lui Alex până împlineşte douăzeci şi unu de ani. Şi e un băiat foarte bun, o să facă tot ce-i spun eu, firește între anumite limite, căci ştii şi tu cum sunt adolescenţii.

Zâmbi larg, îşi trecu mâna prin părul roşcat, sări de pe scaun şi ocoli masa, venind spre M. O îmbrăţişă şi exclamă:

— Încă nu te-am felicitat! De fapt, nu ţi-am spus nici măcar bună ziua din cauza nesimţitului ăstuia! Ei, cum te simţi acum, în calitate de Noua Imagine al lui Jean-Louis Tremont?

— Încă nu m-am obişnuit bine cu ideea, răspunse gânditoare M şi se ridică în picioare. Aş vrea un pahar cu apă şi pe urmă mi-ar plăcea să-mi arăţi şi mie studiourile înainte să mergem la masă. Vreau să-mi fac o idee corectă.

— Atunci haide, domnişoară supermodel, hai să mergem!

Caresse o luă de braţ şi o conduse în studioul central. Se simţea dintr-odată plină de energie şi de entuziasm, ca urmare a ideii date de M şi abia aştepta să stea de vorbă cu Luke. Spera să fie şi el de acord cu acest plan minunat.

Capitolul 24

După dejunul cu Caresse la *MePa,* M luă un taxi şi se îndreptă spre locuinţa lui Larry. Spre sfârşitul mesei, simţise din ce în ce mai acut nevoia să-l revadă cât mai curând şi acceptase imediat să renunţe la desert şi la cafea când Caresse îi sugerase.

— Trebuie să mă întorc la studio, îi explicase Caresse. După-amiază este o şedinţă foto foarte importantă şi este nevoie de mine.

Aşa că M plătise repede şi după aceea plecaseră, fiecare cu un taxi în altă direcţie. Acum, în timp ce şoferul îşi croia drum prin traficul aglomerat, M stătea rezemată de spătarul banchetei pierdută în gânduri. Abia aştepta să vadă ce o să spună Larry când va auzi veştile de la ea. În prima săptămână cât stătuse la Toronto, vorbiseră la telefon în fiecare zi şi îi povestise cât de bine mergeau şedinţele foto; păruse sincer bucuros pentru ea. Dar nu ştia nimic despre evenimentele uluitoare din ultima săptămână şi despre planurile ambiţioase ale lui Kate Morrell legate de ea, pentru că nu-i răspunsese la telefon.

Şase zile de tăcere. Mult prea mult, nu-i aşa? Erau logodiţi şi urmau să se căsătorească, la urma urmelor. Gândurile ei alergau nebuneşte. Oare se înşelase atât de groaznic în privinţa lui Laurence Vaughan? Era cu adevărat aşa cum credea ea că

este? Sau era influenţată de amorul din copilărie şi se lăsase luată de valul romantic, de aura lui de strălucire? Şi îl judecase greşit? Nu putea crede aşa ceva, totuşi comportamentul lui fusese ciudat, chiar dubios.

Se dusese în Canada să rezolve o problemă pentru mama lui şi poate că treaba asta fusese atât de copleşitoare, încât pusese pe plan secund orice altceva avea în minte. Era o posibilitate, se gândi ea şi îşi propuse să judece cu mintea deschisă şi fără prejudecăţi.

Începu să treacă în revistă toate lucrurile pe care voia să i le spună… că trebuia să plece la Paris în decembrie, pentru că Jean Louis Tremont voia să-şi probeze creaţiile pe ea… că era pe punctul de a semna un contract de câteva milioane de dolari cu celebrul designer. Dintr-odată se gândi că poate Larry n-o să vrea să vină cu ea la Paris… şi o dilemă se profilă ameninţătoare la orizont.

Douăzeci de minute mai târziu, când intră în apartament, M fu surprinsă să audă vocea lui Larry venind din bibliotecă. În dimineaţa aceea îl lăsase în pat, slăbit şi suferind aşa că era foarte bucuroasă că se simţise suficient de bine încât să se ridice din pat. Îşi puse haina în cuier şi se duse la el.

Când o văzu, Larry spuse la revedere persoanei cu care vorbea şi închise telefonul, venind imediat în întâmpinarea ei, cu un zâmbet slab pe buze. Era

palid şi tras la faţă şi avea cearcăne sub ochi. Nu arăta foarte bine, deşi se îmbrăcase şi se mişca prin casă într-un trening albastru şi cu o jachetă groasă tricotată pe deasupra, îşi dădu seama brusc că slăbise.

Fără să spună un cuvânt, îşi înfăşură braţele în jurul ei şi se lipi de ea.

— Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău, M. Am jurat că n-am să-ţi fac rău în niciun fel şi uite ce am făcut! Ţi-am pricinuit numai necazuri în ultimele zile.

M se desprinse din îmbrăţişarea lui şi văzu că avea ochii injectaţi.

— Te rog, Larry, spuse ea blând, nu-ţi mai cere scuze. Îţi accept scuzele în această dimineaţă, pentru că înţeleg cât de rău te simţi. Dar aş vrea să-mi explici totul de la început, dacă nu te superi. Şi să începi cu momentul în care ai ajuns la Toronto. Dacă ai să-mi povesteşti, cred că am să înţeleg cum de ai ajuns în halul în care te-am găsit eu aici sâmbătă.

— Am să-ţi povestesc despre Toronto. Vreau să ştii ce s-a întâmplat. Hai să stăm în faţa căminului.

O apucă de mână şi o conduse mai aproape de foc. M se aşeză într-un colţ al canapelei, se rezemă de pernele moi şi îl fixă cu privirea.

— Nici nu te-am întrebat cum te mai simţi. Scuză-mă.

— Mai bine. Îmi simt picioarele încă slăbite, mi-e rău de la stomac, dar slavă Domnului am scăpat

de durerea aia cumplită de cap. Am avut o migrenă îngrozitoare.

— Mă bucur… adevărul este că duminică a fost un adevărat calvar pentru tine…

Larry dădu din cap, dar nu spuse nimic. M îl luă de mână, îl strânse uşor şi spuse:

— Haide, povesteşte-mi despre Toronto.

— Păi, o parte ştii deja…

Dar ea îl întrerupse.

— Vreau să iei totul de la început.

— Foarte bine, atunci. Când am sosit, tata părea foarte bine. Nu părea deloc bolnav şi nici nu se temea de piesă aşa cum mă lăsase mama să înţeleg la telefon. De fapt, era chiar încântat să joace rolul lui Cyrano, mai ales la vârsta lui. Ştii, are şaptezeci de ani. Am fost cu el la câteva repetiţii şi mi-am dat seama imediat că stăpâneşte rolul. De fapt, l-a mai jucat de câteva ori. Eram mirat de ce spusese mama la telefon că este îngrijorată.

— L-ai întrebat ceva despre de asta?

Larry îi aruncă imediat o privire de-a dreptul îngrozită:

— Dumnezeule, nu! exclamă el scuturând din cap. Între ei doi este un fel de competiţie. Ar fi fost furios la gândul că mama îi pune la îndoială talentul. Am spus că am venit să-l văd pentru că simţeam nevoia să iau o pauză şi voiam să petrec un timp cu el. Dar am observat totuşi că era iritat pentru că mama face un film şi n-a putut să vină

cu el în Canada. Altfel, era în formă… era el însuşi, absolut normal, din câte mi-am putut da seama.

Larry făcu o pauză, se ridică, luă o cutie de Coca-Cola, o deschise şi îşi umplu un pahar.

— Vrei şi tu ceva, dragă?

— Nu, mulţumesc.

Se întoarse lângă ea pe canapea, bău din Coca-Cola şi apoi spuse:

— Apoi a venit Edward, chiar mai devreme decât ne aşteptam. Tata a fost încântat, pentru că îi place să-şi vadă fiii în preajma lui. Îi place să se dea mare în faţa noastră şi aşteaptă întotdeauna să-l lăudăm. Oricum, eu nu mă simţeam bine, începuseră să mă doară măselele în acel weekend şi de câteva ori nici nu m-am dus cu ei la masă. În cele din urmă, luni dimineaţă m-am dus la un dentist şi se pare că aveam două abcese şi aveam nevoie de tratament imediat – de fapt, de o operaţie. Dentistul mi-a dat pastile pentru calmarea durerii şi, pentru că aveam dureri cumplite, nu le-am acordat prea multă atenţie. Mi-am luat pastilele aşa cum fuseseră prescrise şi mi-am văzut de treburile mele.

Larry se opri cu privirile pierdute în depărtare. Apoi se întoarse către ea şi spuse încet, abia auzit:

— La început nu mi-am dat seama, dar Edward venise cu gând să facă scandal încă de la început. Să-mi facă necazuri mie, în primul rând, şi apoi şi tatii.

Larry tăcu din nou, rămase pe gânduri, şi, după o clipă, M spuse:

— Nu mă miră. După părerea mea, fratele tău îţi este duşman.

— Probabil că ai dreptate, consimţi Larry. A început să mă bată la cap luni după-amiază şi să-mi spună că ar trebui să fac rolul împreună cu tata, să joc eu în anumite zile ca dublura lui, ca să-i mai uşurez povara. Şi în noaptea aceea a aruncat bomba. Edward mi-a spus că tata crede că mama are o aventură cu alt bărbat şi că acesta era motivul pentru care nu venise cu el în Canada.

— Dar face un film, nu-i aşa? spuse M clipind des.

— Da, iar Edward a spus că tata e sigur că a acceptat filmul ca să rămână la Londra. Cu amantul ei.

M îi aruncă o privire piezişă.

— Şi tu crezi asta?

— Nu. Dar dacă stăm să ne gândim mai bine, de unde să ştiu sigur? Eu stau la New York; ea este la Londra. Presupun că ar putea fi adevărat. Pe de altă parte, infidelitatea parcă nu-i stă în caracter.

Se întrerupse, scutură din cap şi spuse:

— Tot ce ştiu este că Edward a insistat că tata e convins de asta, dar eu să nu aduc vorba, pentru că îi mărturisise numai lui cu titlu confidenţial şi nu voia să ştie că îmi spusese şi mie. Lui Edward i-a plăcut întotdeauna să mă supere spunând fel de fel de lucruri urâte despre mama. A fost totdeauna

un ticălos şi invidios pe mine, pe succesul meu ca actor, asta ştiu sigur.

În orice caz, după aceasta totul a scăpat de sub control. În ziua următoare m-am dus din nou la dentist şi mai târziu, când m-am întors la hotel, Edward şi tata se certau îngrozitor. Era vorba despre viaţa dezorganizată a lui Edward – foste soţii, femei cu care trăia, copii. Iar tata era chiar foarte furios pentru că Edward îi ceruse cu împrumut douăzeci de mii de lire ca să-şi rezolve problemele financiare personale.

Te scutesc de detalii, căci nu sunt deloc plăcute. Apoi Edward s-a întors către mine, fără niciun motiv, şi a spus că sunt un nontalent, un ţânc răzgâiat şi protejatul lu' mămica. Că n-am fost în stare să fac copii ca să ducă mai departe tradiţia dinastiei teatrale, în timp ce el îi făcuse nepoţi tatii şi pentru asta era pedepsit. Toate aceste aiureli l-au enervat serios pe tata, care a turbat de-a dreptul când Edward a răcnit că eu nu credeam în povestea despre aventura amoroasă a mamei. Edward a declarat chiar că eu am favorizat-o. Taţi a văzut în asta un fel de trădare din partea mea şi mi-a spus lucrul acesta foarte clar în faţă.

— Şi unde s-au petrecut toate astea?

— În cea mai mare parte în apartamentul tatii. Tata ţine foarte mult la aparenţe, aşa că lăsam toate divergenţele la o parte când eram în public. Dar a fost cumplit şi cred că Edward chiar a

depăşit orice măsură în ultima săptămână.

— Crezi că a fost o înscenare din partea lui? Un tertip ca să stoarcă bani de la tatăl vostru şi să te insulte pe tine insultând-o pe mama? Şi l-a montat pe tatăl tău împotriva ta, nu-i aşa? sublinie ea.

Larry se mulţumi să dea din cap, arătând la fel de uluit ca şi M. Apoi M întrebă:

— Este un lucru care nu mi-e clar… tatăl tău te-a rugat să joci împreună cu el în Cyrano?

— Nu tocmai. A spus ceva vag la început, când am ajuns acolo, ce lucru minunat ar fi pentru producători dacă am juca amândoi, două nume mari, tată şi fiu şi toate aiurelile astea; dar când i-am spus că nu mă interesează că am de lucru la New York a renunţat şi a râs, spunând că glumise.

— Oare?

M îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Larry, convinsă că tatăl lui avea nevoie de ajutor la acest rol dificil, indiferent de ceea ce credea el.

— Nu ştiu exact, răspunse Larry în cele din urmă. Dar i-a spus acelaşi lucru şi lui Edward şi Edward a luat-o în serios, ba chiar foarte tare.

— Să nu-mi spui că Edward o să joace rolul lui Cyrano ca dublură a tatălui vostru? M era uluită şi nu putea să nu se mire de duplicitatea fratelui lui Larry.

— Luna următoare. Apoi Edward o să preia în totalitate rolul şi o să-l joace până la sfârşitul stagiunii. După ce va juca împreună cu Edward o lună, tata va fi liber de contract şi se va putea

întoarce la Londra. Iar Edward va fi marea stea.

— Şi producătorii au fost de acord cu asta?

— De ce nu? Să nu uităm că Edward a deţinut rolul principal într-un serial de televiziune de mare succes din America, ani de zile la rând şi acum tocmai a terminat reluările la acelaşi serial. Se joacă şi în Canada şi în America şi în Anglia, Edward este un nume mare. Fireşte că producătorii canadieni nu au de ce să strâmbe din nas. În privinţa asta nu sunt probleme.

— Edward este foarte viclean, nu-i aşa?

— Şi încă cum, se strâmbă Larry. Cât despre tata, cred că era serios când mi-a propus să joc împreună cu el, dar când am refuzat s-a prefăcut că glumise, căci nu voia să pară că nu se simte în stare să facă faţă de unul singur.

— Aşadar, vrei să spui că are nevoie de ajutor la acest rol. Şi că de aceea a apărut Edward în peisaj.

— Nu, nu asta vreau să spun. Tata nu are nevoie de ajutor, ştie deja tot rolul pe dinafară; l-a făcut de mai multe ori în trecut. Dar doreşte companie. Este singur, M, se simte foarte singur. Vezi tu, este obişnuit să aibă tot timpul familia în jurul lui. Mama, Thomas şi Horatio, la Londra, apoi Porţia şi fetiţa ei, fratele lui, Jack şi copiii lui Jack, fiicele lui Eloise şi Diana şi fiul lui, Maximilian. Unchiul şi verii noştri. Sunt sigur că ştii că unchiul Jack şi copiii lui sunt tot actori şi fac şi ei parte din dinastia noastră de oameni de teatru, nu-i aşa.

M încuviinţă din cap.

— Da, bineînţeles că ştiu şi, apropo, sunt minunaţi cu toţii.

— Dar acum mă gândesc că mama ar fi trebuit să meargă cu el în Canada.

— Şi atunci de ce a acceptat să filmeze? întrebă M ridicând o sprânceană.

— Pentru bani. La ei a fost întotdeauna problema banilor. Au cheltuieli foarte mari şi tata s-a străduit întotdeauna să pună bani deoparte pentru noi. Eu îi spun mereu să înceteze, că ne descurcăm singuri, dar nu vrea să mă asculte.

— Şi crezi că o să-i împrumute bani lui Edward?

— Nu ştiu, problema nu s-a rezolvat cât am fost eu acolo. Dar nu cred. Tata pur şi simplu nu-şi poate permite. De asta sunt sigur. Presupun că au făcut o înţelegere şi în legătură cu rolul. Probabil că Edward ia toţi banii, iar tata acceptă pierderea ca să se poată duce înapoi acasă, la mama.

— Ca să vadă ce se întâmplă? întrebă M cu milă.

— Da, şi de asta, dar cred că este motivat în primul rând de singurătate. Este pierdut când este departe de familie. De stirpea lui, cum ne spune el.

— Înţeleg, murmură M. Şi eu provin dintr-o familie numeroasă.

Larry se rezemă de canapea şi luă o expresie gânditoare, ca şi când ar fi cântărit ceva în minte. Apoi spuse încet şi foarte rar:

— Problema cu toată această poveste este că am

fost atât de supărat şi de iritat de toate aceste certuri, de îngrijorarea tatălui meu, de purtarea lui Edward faţă de mine, de durerea aceea cumplită de măsele, că am început să înghit la pastile. Din păcate, am devenit din nou dependent.

M se îndreptă brusc de spate şi privi ţintă la el, incapabilă să rostească vreun cuvânt şi întrebându-se oare ce voia să spună cu „am devenit din nou dependent”? Nu îndrăznea să întrebe, căci îi era frică de răspuns. Rămase nemişcată, aşteptând.

Larry îşi drese glasul şi continuă:

— Trebuie să-ţi spun ceva. Acum cinci ani am făcut o pneumonie şi am devenit dependent de medicamentul care mi s-a prescris, mai ales dacă este ceva pe bază de codeină. Mama a fost prima care şi-a dat seama de asta şi m-a dus la o clinică de reabilitare din Londra. Am stat acolo sub tratament opt săptămâni. Au fost ceva zvonuri despre mine, că m-am apucat de droguri, dar mama a reuşit să ţină totul secret. Din fericire, datorită unei femei excepţionale de la PR, zvonurile au fost repede date uitării. Am supravieţuit cu reputaţia neatinsă şi am continuat să lucrez foarte bine. Am câştigat şi câteva premii şi nu m-am atins de nimic. Şi ştiam că nu trebuie să mă mai ating niciodată de anumite medicamente.

— Înţeleg, spuse M. Atunci de ce le-ai luat?

— Adevărul este că m-a obligat durerea aceea

insuportabilă de măsele şi certurile oribile cu Edward, felul cum şi-a bătut joc de mine. Nu dau vina pe tata pentru asta. Dar Edward este un adevărat pericol.

— Atunci înseamnă că nu trebuie să te mai apropii niciodată de el. Trebuie să păstrezi distanţa faţă de el. M se aplecă spre el mai mult şi îi spuse cu o voce calmă:

— Trebuie să te internezi într-o clinică de reabilitare de aici, Larry. Cred sincer că ai nevoie de ajutor şi la fel crede şi dr. Branden. I-a spus lui James Cardigan că eşti predispus la dependenţa de medicamente şi chiar aşa şi este, după părerea mea. Trebuie să te tratezi.

— Da, spuse el, şi îi aruncă o privire ciudată, după care întrebă:

— Apropo, cum ai dat de Matthew Branden? Prin James?

— Exact. Sâmbătă la prânz, când te-am găsit aici şi am văzut în ce stare eşti şi că nu pot să te trezesc, n-am ştiut cui să mă dresez să cer ajutor. Mi-a fost teamă să chem salvarea, pentru că ştiam că se va afla imediat că eşti internat la spital şi se va spune că ai luat o supradoză, mai ales cu reputaţia pe care o ai. Dar îmi era teamă să nu mori dacă nu primeşti ajutor. Eram înspăimântată şi pierdută. Aşa că i-am telefonat lui James şi l-am rugat să vină cu un doctor, iar el l-a adus pe dr. Branden, care este medicul lui personal şi prieten în acelaşi timp.

— Mulţumesc, M, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— Cred că ţi-am salvat-o cu toţii, Larry – de fapt sunt sigură de asta. Şi de aceea sper că nu se va mai întâmpla niciodată. Te întreb sincer: dacă cine ştie cum, atunci când eşti singur, iei din nou vreun medicament? îţi dai seama că ai putea să te omori din greşeală? Trebuie să-mi promiţi că te internezi la reabilitare. *Imediat,* repetă ea mai apăsat.

Se uită la el fix, apoi adăugă cu o voce aspră.

— Săptămâna asta. Trebuie să te duci să-l vezi pe dr. Branden şi o să te interneze imediat.

— Clinica cea mai bună este Silver Hill din New Canaan. Sunt sigur că poate aranja să mă interneze acolo.

— O ştii?

— Numai din auzite.

— Şi te duci? în mod sigur? îmi promiţi?

— Sigur că da, nu vreau să mor, nu vreau să mai ajung în halul ăsta vreodată.

O luă de mână.

— Îţi promit că am să mă vindec cât mai curând. Miercuri este 1 noiembrie. Am o lună întreagă la dispoziţie să mă dezintoxic. Ştii, vreau totuşi să ne căsătorim în decembrie.

Îi zâmbi, dar zâmbetul îi pieri imediat, văzând că ea nu-i răspunde.

— Eşti tot supărată pe mine, nu-i aşa? întrebă Larry, continuând s-o privească fix.

— Nu, nu sunt; nu am fost niciodată supărată pe

tine, Larry, în niciun caz pentru supradoza de medicamente, îi răspunse ea pe un ton plat. Am fost însă frustrată şi exasperată pentru că nu mi-ai răspuns la telefon şi nu m-ai sunat deloc. M-am simţit furioasă şi… şi jignită.

— Ar fi trebuit să te sun, murmură el, plin de regret. Am încercat, dar era întotdeauna o ceartă, ţipete, altercaţii, probleme care ţâşneau din toate părţile…

— Iar noaptea târziu când ai fi putut să mă suni, exclamă ea întrerupându-l brusc, când erai singur şi ai fi putut s-o faci erai drogat şi doborât de *Vicodin,* asta este!

— Aşa este, ai dreptate, spuse el, ignorând sarcasmul ei. Eram drogat. Tot ce doream şi tot ce-mi trebuia ea să dorm. Şi mă chinuiau şi dinţii îngrozitor.

Respiră adânc şi schimbă vorba:

— Aş vrea să aud noutăţile tale. Ştiu că şedinţele foto au mers bine, aşadar, care e rezultatul final.

Trebuia să reziste tentaţiei de a-i spune ceva răutăcios, aşa că rămase tăcută, privindu-l acuzator.

Larry văzu privirea jignită din ochii ei, o luă de mână şi se trase mai aproape de ea, apoi spuse cu o voce sincer îndurerată:

— Iartă-mă, îmi pare sincer rău. Şi mă simt foarte vinovat. Am vorbit mereu numai despre mine şi despre problemele mele cu tata şi cu fratele meu. Şi nici nu te-am întrebat ce noutăţi ai

tu. O, M te rog să mă ierţi.

— Noutăţile mele sunt că voi deveni noua imagine a lui Jean Louis Tremont. Îşi va face noua colecţie de primăvară/vară pe mine şi trebuie să ajung la Paris la mijlocul lui decembrie ca să încep probele. Săptămâna aceasta voi semna contractul.

— O, draga mea, dar este o veste absolut minunată! Felicitări! Probabil că a fost extrem de încântat de fotografiile tale, nu-i aşa?

M încuviinţă din cap, dar deocamdată nu era dispusă să-l ierte, căci se simţea teribil de jignită şi furioasă.

— Jean-Louis a venit la New York, pentru că doamna Kate Morrell, care se ocupă de sucursala din America a firmei lui, este convinsă că eu trebuie să fiu „noua imagine" Tremont, cum spune ea. Totul a mers bine, chiar foarte bine. Luke a făcut nişte fotografii superbe şi cred că sunt pe calea cea bună.

— Mă bucur aşa de mult pentru tine şi sunt aşa de *mândrul* Aşadar, am putea să ne căsătorim înainte să pleci la Paris? Aş putea să vin cu tine la Paris! Ar putea fi luna noastră de miere, ce zici? Ar fi de-a dreptul minunat… Crăciunul la Paris, împreună în luna de miere. O, M, te rog, nu te uita aşa furioasă la mine, te rog, spune da.

M se uita fix la el, dar privirea ei continua să fie rece, sumbră, căci se gândea mereu la săptămâna care trecuse. Apoi spuse cât putu de calmă:

— Au fost şase zile, Larry. N-am avut nicio veste

de la tine timp de *şase zile.* Te-am sunat în fiecare zi, uneori şi de două ori, ţi-am lăsat mesaje şi n-am primit niciun cuvânt de la tine.

Brusc, împotriva voinţei ei, izbucni într-un plâns spasmodic, cu sughiţuri, căci toată emoţia şi supărarea ei din zilele precedente se revărsară dintr-odată. Larry o luă în braţe şi o mângâie, detestându-se pentru ceea ce făcuse prosteşte, fără să se gândească. Se simţea vinovat şi ruşinat şi îi era teamă… îi era teamă să n-o piardă pe această fată minunată, admirabilă, care devenise acum toată viaţa lui. Ce idiot fusese să-l lase pe Edward să-l abuzeze verbal, să se lase copleşit de el. Ar fi trebuit pur şi simplu să-şi facă bagajele şi să plece de la Toronto. Dar, în loc să facă asta, aşa cum spunea mama lui, scăpase iarăşi frâiele din mână; îşi asumase din nou rolul de victimă şi era scârbit de el însuşi.

M continua să plângă şi să se zguduie, de parcă i s-ar fi sfâşiat inima şi Larry nu ştia cum să facă să oprească şiroaiele de lacrimi şi s-o liniştească, aşa că o ţinu în continuare strâns în braţe încercând s-o mângâie şi promiţându-i că n-o s-o mai dezamăgească niciodată în niciun fel. În ele din urmă, M rămase fără lacrimi. Zăcea fără vlagă în braţele lui, continuând să suspine. Larry îi ridică faţa, se uită în ochii ei şi îi spuse cu toată sinceritatea:

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că mă duc la doctor chiar mâine. Mă duc din nou la clinică. N-

am să mai pun gura pe pastile toată viaţa mea de acum înainte. Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut, M. Te rog să mă crezi. Oftă adânc şi continuă: Ar fi trebuit să-ţi spun despre această problemă pe care am avut-o acum cinci ani. Am minţit prin omisiune. Şi nu avem voie să ne facem aşa ceva unul altuia. Între noi trebuie să fie numai adevăr.

— Da, consimţi ea. Numai adevărul. Şi e în ordine, Larry, zău. Te iubesc… din toată inima.

Capitolul 25

Avea mâinile ude şi paharul de cristal îi alunecă. Îl urmări cu privirile cum se zdrobeşte de pardoseală; i se părea că e filmat cu încetinitorul. „Toantă, îşi spuse M, sunt o toantă, umblu cu obiecte delicate şi sunt udă pe mâini!”

Se întinse după prosop şi mâneca apretată a bluzei albe se agăţă de marginea celor două farfurii care stăteau într-un echilibru nu tocmai stabil pe masa de gătit. Amândouă alunecară de pe suprafaţa de marmură şi se zdrobiră lângă fragmentele de cristal. M privi dezordinea din jurul ei şi dădu din cap, dojenindu-se în sinea ei că este aşa de neîndemânatică.

Capul i se învârtea şi ochii îi erau mijiţi, căci pleoapele i se umflaseră de plânsul pe care nu şi-l mai putuse reţine. Atâtea zile îşi înăbuşise-n suflet emoţiile şi sentimentele! Dintr-odată, acum câteva ore, acestea răbufniseră ca un vulcan în plină

erupţie care îşi scuipă lava.

M se aşează la masa din bucătărie încercând să se calmeze. Mâinile îi tremurau uşor şi se simţea golită pe dinăuntru, ca şi când cineva i-ar fi aspirat totul. Cât de zbuciumate fuseseră aceste ultime zile... Se rezemă de spătar, închise ochii şi se lăsă purtată câteva momente de miile ei de gânduri.

Cristal spart, porţelan spart şi un bărbat zdrobit care şedea alături, în bibliotecă. Larry era zdrobit în momentul de faţă, dar, spre deosebire de paharul de cristal şi farfuriile de porţelan, el era reparabil, absolut reparabil, slavă Domnului. De acum înainte se va ocupa chiar ea de asta, va avea grijă de el, îl va face bine, va avea grijă să nu mai rămână singur cu fratele lui. Edward era un ticălos – răzbunător şi rău, şi reprezenta un pericol pentru toţi cei din jurul lui. Larry era vulnerabil şi nesigur de sine. Exact ţinta perfectă pentru săgeţile lui otrăvite. Indiferent cât ar costa-o, indiferent ce va trebui să facă, îi va ţine departe unul de altul.

Obiectele se strică, îşi spuse ea, oamenii pot fi distruşi, viaţa însăşi este foarte delicată, nu-i aşa? Dar nu viaţa lui Larry. Va avea grijă ca viaţa lui să fie pusă în ordine, indiferent cu ce preţ.

Se ridică de pe scaun şi adună cioburile. Găsi o pungă de plastic, puse cioburile de cristal şi de porţelan în ea şi lipi un bilet pe care scrise „porţelan spart”. După ce închise punga, o puse

jos, pe pardoseală, alături de coşul de gunoi ca să le ducă mai târziu la pubelă.

Se spălă pe mâini şi se şterse cu prosopul, după care luă alt pahar de cristal din dulap. Îl umplu cu Gatorade şi ieşi din bucătărie, îndreptându-se către bibliotecă.

Larry era cufundat în citirea scenariului pe care i-l trimisese agentul lui cu câteva săptămâni în urmă şi era mai încântat de el ca oricând. Dar, când îi auzi paşii, ridică privirile şi faţa i se lumină la vederea chipului ei drag. Iubita lui M, logodnica lui: femeia care îi împlinea viaţa. Ce mult o iubea!

— Am să fac filmul acesta neapărat, iubita mea! Cu cât îl recitesc mai mult, cu atât îmi place mai mult. O încântare, parcă a fost scris pentru mine, îi spuse el foarte emoţionat. Aşa că, în timp ce tu erai ocupată cu porţelanurile prin bucătărie, eu i-am telefonat agentului şi i-am spus că accept. Şi – asta o să-ţi facă plăcere în mod deosebit – l-am sunat şi pe dr. Branden şi mi-am făcut o programare la o consultaţie pentru mâine după-amiază.

— Sunt foarte bucuroasă că vrei să faci filmul şi mă simt sincer uşurată că te duci la doctor, spuse M, întinzându-i paharul.

— Dr. Branden a spus că trebuie să bei două – trei pahare din astea pe zi, îi explică ea. Şi unde se va face filmul?

Se aşeză pe canapea în faţa lui, instalându-se comod între perne.

— Aceasta este o altă latură bună a proiectului. O să filmăm la Paris, la Versailles şi la Londra. Ce părere ai? şi un zâmbet larg îi luminã faţa.

M zâmbi pentru prima dată de mai multe zile.

— Sunt de-a dreptul încântată. Tocmai încercam să-mi imaginez cum o să fie să stau departe de tine atâtea luni la rând.

— Niciodată, niciodată în viaţa ta, iubito! Nu scapi de mine aşa de uşor. Apropo, începem filmările la Paris în martie şi terminăm la Londra, două luni mai târziu, şi tot acolo facem şi post-producţia. Bău din Gatorade şi puse apoi paharul pe măsuţă.

— Se potriveşte perfect, nu-i aşa?

Larry o privi peste masă zâmbind îndrăgostit, iar în ochii lui albaştri juca o privire ştrengărească:

— Şi sunt sigur că în curând va trebui să-mi pot întreţine soţia, aşa că e timpul să mă apuc iarăşi de lucru, nu-i aşa? De fapt, am stat suficient pe bară.

M se aşează din nou pe canapea şi îi aruncă o privire lungă şi drăgăstoasă, în timp ce mintea îi lucra febril. Era momentul să-i spună adevărul. Dar îi era teamă. În cele din urmă inspiră adânc şi începu să vorbească cu un uşor tremur în voce.

— Ceva mai devreme în dimineaţa acesta ai spus că m-ai minţit prin omisiune pentru că nu mi-ai vorbit de problema cu drogurile pe care ai avut-o acum cinci ani. Îmi pare tare rău, dragă Larry, dar

am făcut şi eu cam acelaşi lucru faţă de tine, din păcate. Te-am minţit.

Larry se îndreptă brusc în scaun, îi aruncă o privire pătrunzătoare şi îngrijorată în acelaşi timp şi spuse:

— Mai exact, ce anume vrei să spui cu asta? rămase cu privirile aţintite pe chipul ei, din ce în ce mai curios.

Întrucât începuse să vorbească, M ştia că nu are încotro şi trebuie să meargă până la capăt chiar în clipa aceea:

— Nu am fost sinceră cu tine, Larry. Ţi-am ascuns adevărata mea identitate.

— Serios? întrebă el cu o notă de curiozitate în voce. Tot timpul mi-am spus că ai ceva aparte, dar, pe de altă parte, aveam şi sentimentul că te cunosc. Aşa este?

— Nu, nu mă cunoşti, negă ea din cap. Adică nu mă cunoşti pe mine, mai exact. Dar îl cunoşti pe fratele meu.

— Serios? Larry ridică mirat din sprâncene. Şi cine este?

M îi spuse.

O clipă, Larry rămase interzis, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. În cele din urmă dădu din cap:

— Asta înseamnă că te cunosc, nu-i aşa?

— Nu, insistă ea, nu ne cunoaştem. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Ai dreptate, spuse el studiind-o mai atent. Nu cred că ne-am întâlnit vreodată mai înainte. Şi

acum îmi aduc aminte ceva. Am văzut odată o fotografie de-a ta, pe când erai mult mai mică. Eram acasă la fratele tău, dăduse o petrecere. Am întrebat cine este în fotografie, el mi-a răspuns că era sora lui mai mică, iar eu am făcut o remarcă idioată: când o să crească mare o să fie o gagică pe cinste. Sau cam aşa ceva.

Larry se lăsă pe spate zâmbind amuzat în faţa acestei amintiri.

— Numele meu adevărat este Emma, dar mi s-a spus întotdeauna Em. Aşa că am folosit pur şi simplu litera M.

— Măi, măi, măi, deci acum ştiu cine eşti! Dumnezeule mare! Larry chicoti pe neaşteptate. Nu e de mirare că ai vrut să ţii căsătoria noastră în secret. Îmi şi imaginez cum ar fi preluat mama ta conducerea imediat dacă ar fi aflat de planurile noastre. Şi în combinaţie cu mama mea, ar fi format un duo formidabil. Am fi fost terminaţi înainte să începem, încheie el pe un ton glumeţ.

M râse împreună cu el, foarte fericită că primise vestea atât de bine.

— Ascultă, mă intrigă un singur lucru… de ce atâta duplicitate din partea ta? De ce nu-ţi foloseşti numele real, în loc de Marsden?

— Nu vreau să car după mine tot bagajul reprezentat de familia mea… Vreau să mă reinventez, să fiu eu însămi şi să mă realizez prin mine însămi, nu să fiu parte dintr-un anumit scenariu… adică din succesul lor… din

celebritatea lor etc. Etc.

— Înţeleg. A trebuit să mă lupt şi eu cam cu acelaşi lucru. Dar mai există o întrebare: cum de au permis ei aşa ceva? Pentru că, dacă privim lucrurile obiectiv: nu eşti decât o tânără de douăzeci şi trei de ani, singură la New York… nu şi-au făcut griji pentru tine?

— Nu cred, iar dacă şi-au făcut, nu au spus nimic. Dar presupun că, întrucât mă cunosc perfect, au încredere în mine şi în judecata mea şi ştiu că iau întotdeauna decizii corecte. În plus, au înţeles că simt nevoia să mă reinventez, că vreau să stau pe picioarele mele şi respectă foarte mult asta.

Urmă o scurtă pauză, după care M întrebă încet:

— Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa? Vreau să spun pentru că nu ţi-am spus de la bun început cine sunt?

— Nu, nu sunt supărat şi, de fapt, nici nu-mi pasă prea mult din ce familie provii. Mă însor cu tine, nu cu ai tăi… Dar mă bucur pentru fratele tău, deoarece îl admir foarte mult, este un om admirabil.

Larry se ridică în picioare şi se duse să se aşeze alături de ea pe canapea, apoi o luă de mână.

— Jos pălăria în faţa ta, iubito, pentru că faci totul singură. Singură! Este numai succesul tău şi al nimănui altcuiva, înţeleg perfect ce înseamnă asta pentru tine. Dar mai am o ultimă întrebare.

— Care?

— Aveai de gând să-mi spui vreodată adevărul, să-mi dezvălui adevărata ta identitate?

— Bineînţeles că da, prostuţule! Trebuia să-ţi spun când mergeam la primărie, căci altfel căsătoria noastră nu ar fi fost legală; n-aş fi putut să folosesc un nume fals.

Larry o îmbrăţişă şi o trase mai aproape de el, o sărută pe gât şi îi şopti prin păr:

— Am discutat despre o mulţime de lucruri, despre tine şi despre mine, dar n-am vorbit despre copii.

— Copii! exclamă ea surprinsă trăgându-se înapoi şi privindu-l în ochi.

— Da, *copii.* Copiii noştri, copiii pe care o să-i avem. Căci vrei să avem copii, nu-i aşa?

— Da. Şi mai ales cu tine. Dar nu imediat. Sunt pe punctul de a-mi începe cariera ca fotomodel, de a păşi pe podiumul de prezentare. Crezi că mai putem să aşteptăm câţiva ani?

— Sigur că da. Dar, între timp, cred că ar trebui să mai exersăm puţin mişcările. O sărută pe gât şi îi şopti: hai în pat, M, mi-a fost aşa de dor de tine şi am nevoie de foarte mult exerciţiu, exerciţiu şi iar exerciţiu…

M zâmbi şi întrebă în şoaptă:

— Eşti sigur că te simţi în formă?

— Nu se vede? răspunse el şi o împinse uşor între perne, întinzându-se deasupra ei. Începu s-o sărute pe gură şi să-i descheie nasturii de la bluză.

James Cardigan se ridică în picioare în timp ce

şeful de sală o conducea pe Geo la masa lui preferată de la restaurantul 21, situată cu spatele la peretele lung din fund şi cu faţa spre intrare. După ce Geo se aşează alături de el pe banchetă, o sărută pe obraz şi spuse:

— Bună, iubito! Unde este M? Nu vine?

— Bună seara, James. Ba da, o să vină, dar direct de la studiourile lui Frankie. A avut ceva de făcut acolo după-amiază. Sunt sigură că o să ajungă destul de repede.

James dădu din cap, o luă de mână, o strânse uşor şi continuă blând:

— Mă bucur că îţi place inelul.

— O, îl ador! exclamă ea, ridicând mâna pe masă şi privind inelul de logodnă, un smarald cu două diamante de fiecare parte. Apoi îl apucă de mână şi se aplecă mai mult spre el.

— Sunt aşa de fericită, James, niciodată n-am fost aşa de fericită în toată viaţa mea.

— Nici eu, răspunse el sincer. Ce vrei să bei, Georgiana? Un pahar de şampanie?

— Da, mi-ar plăcea, mulţumesc.

După ce îi comandă chelnerului două pahare de şampanie, James spuse:

— Zilele trecute am vorbit cu mama şi i-am confirmat că vom petrece Crăciunul acasă, în Anglia, cu ea şi cu tata. Fireşte că a fost încântată. Şi sunt sigur că şi el. Bineînţeles că abia aşteaptă să te cunoască, s-o cunoască pe viitoarea lor noră.

Geo îi zâmbi cu ochi strălucitori. Simţi un val

brusc de căldură răspândindu-i-se în trup şi în suflet, ceva ce nu mai simţise de ani şi ani de zile. Şi totul i se datora lui James. Erau clipe când nici nu-i venea să creadă în atâta fericire… că se îndrăgostiseră nebuneşte unul de altul şi voiau să-şi petreacă restul vieţii împreună. Fusese momentul potrivit pentru amândoi. Deşi îl cunoştea vag de peste un an, abia la petrecerea lui Iris Ingersoll, organizată în cinstea lui Dax, se aprinsese scânteia. Un adevărat noroc, îşi spuse ea. Norocul meu.

— Astăzi după-amiază am vorbit cu Matt Branden, spuse James; se pare că Larry se simte foarte bine la Silver Hill, slavă Domnului. M ţi-a mai spus ceva?

— Acelaşi lucru… că se simte bine şi îi place foarte mult psihiatrul care lucrează cu el. Şi este absolut ferm în ceea ce priveşte decizia lui de a nu-i permite ei să-l viziteze acolo. Nu crezi că e puţin cam ciudat, James?

— Nu, deloc, iubito, spuse James scuturând din cap. Dacă aş fi în situaţia lui, şi eu aş vrea să duc această luptă de unul singur. Aş vrea să mă concentrez pe problema mea, să-mi limpezesc mintea, fără niciun fel de ispită feminină prin preajmă.

— Mă bucur că mă consideri o ispită feminină, spuse ea râzând.

— Şi aş adăuga, una foarte frumoasă şi talentată.

— Mulţumesc. Geo îi atinse braţul. Uite-o pe M la intrare.

— O văd.

James împinse masa şi se ridică în picioare. O salută foarte călduros pe M când aceasta se apropie de masă şi o aşează pe banchetă, alături de Geo, iar el se aşează pe un scaun în faţa lor.

— Scuze pentru întârziere, spuse M după ce se aşezară toţi trei. Am avut o întâlnire cu Luke şi cu Kate Morrell şi am crezut că nu se mai termină.

— Nicio problemă. Ce doreşti să bei? întrebă James făcându-i semn chelnerului.

— La fel ca voi, un pahar de şampanie, răspunse M şi, întorcându-se spre Geo, observă inelul cu smarald.

— O, Geo! exclamă ea, Doamne! V-aţi logodit, aşa este?

— Da, seara trecută. James mi-a dat inelul ieri.

— Felicitări, Geo! Şi ţie, James! Slavă Domnului că nu trebuie să te omor.

Geo privi un moment fără să înţeleagă, îşi mută privirile de la M la James, apoi continuă să-i privească pe amândoi cu nedumerire.

James îi explică despre ce era vorba:

— Când am întrebat-o pe M dacă crede că o să accepţi un soldat bătrân ca mine, mi-a spus că, dacă nu accepţi, o să te omoare cu mâna ei.

Râseră cu toţii şi M întrebă:

— Şi când vă căsătoriţi?

— Încă nu ştim sigur, dar mergem în Anglia de

Crăciun, mărturisi James. Şi Geo s-a gândit că ar fi frumos să venim după Crăciun la Paris, la voi să vă vedem. Ce părere ai?

— Cred că este absolut minunat! Şi încă o dată, mă bucur foarte mult că sunteţi împreună.

Se întoarse spre Geo şi continuă:

— Ia gândeşte-te, dacă nu ne-am fi dus la petrecerea aceea a lui Dax, nu ai fi dat din nou peste James, iar eu nu l-aş fi cunoscut pe Larry.

— Foarte adevărat. Poate că este şi acesta un exemplu pentru rolul întâmplării în viaţa unui om, spuse Geo, apoi adăugă: viaţa este plină de întâmplări, nu-i aşa?

— Da, se poate. Dar se poate vorbi şi despre destin, afirmă M. Ştiţi şi voi… ce va fi, va fi. *Que sera, sera.*

Schimbând subiectul, James se concentră asupra lui M şi spuse:

— Matt Branden este foarte mulţumit de felul cum merge Larry şi este sigur că va fi curând ca nou, dacă nu chiar mai bine decât înainte, după ce o să termine tratamentul de la Silver Hill.

— Aşa spune şi Larry, încuviinţă M. Are o atitudine optimistă. Şi ştiu că era la fel de speriat ca şi mine. De fapt, mie mi-a fost frică să nu moară, iar Larry înţelege că nu pot trăi mereu cu o asemenea spaimă.

— Ţi-a povestit ce s-a întâmplat în Canada? întrebă blând James, ros de curiozitate.

— Da. Toate s-au întâmplat din cauza fratelui

lui, Edward, care nu îi este deloc prieten, după părerea mea, spuse M. A încercat să-l înjunghie pe la spate, iar Larry s-a consumat foarte tare. I-am spus să se ţină departe de fratele lui care nu-l poate suferi.

— Nimic nu e mai rău ca rivalitatea dintre fraţi, ştii şi tu asta – au fost regi care s-au omorât între ei, îi aminti James.

M izbucni în râs.

— Cât se poate de adevărat. Multe capete s-au rostogolit în ţărână pentru că un frate a râvnit la coroana celuilalt.

Îl examină din priviri pe James:

— Tu cum stai, James? Mai ai fraţi sau surori?

— Da, am un frate şi o soră. Slavă Domnului, însă, nu avem ce râvni unul de la celălalt.

Sosi şampania, iar M ridică paharul şi toastă pentru Geo şi James:

— Pentru voi doi, cei doi porumbei îndrăgostiţi. Să dea Domnul să aveţi o căsnicie lungă şi fericită şi sper ca toate necazurile voastre să fie mărunte!

Toastul acesta englezesc, demodat, îl mişcă profund pe James, care zâmbi, apoi o luă o înghiţitură de şampanie.

— Dar ce se aude cu tine şi cu Larry? încotro se îndreaptă relaţia voastră?

— Probabil că în aceeaşi direcţie ca şi a voastră. În ultimă instanţă, răspunse evaziv M.

Capitolul 26

Kate Morrell stătea în sala de prezentare de la ultimul etaj al magazinului lui Jean-Louis Tremont de pe Madison Avenue. Era o încăpere largă, foarte aerisită, cu un podium pe care magazinul îşi expunea de obicei cele mai recente colecţii. Sala putea găzdui cu uşurinţă o sută de persoane – inclusiv presa –, pe scaunele mici, pictate în auriu, ca pentru bal.

În această zi rece de noiembrie, cu o săptămână înainte de Ziua Recunoştinţei, M prezenta câteva toalete pentru Kate. Purta o rochie de cocteil, bleumarin, cu un mantou uşor de dantelă pentru noua colecţie de primăvară/vară; stând în faţa podiumului, Kate îi dădea indicaţii pe un ton autoritar.

Era singura spectatoare care o urmărea pe M în timp ce se plimba pe podium, se răsucea, făcea din nou câţiva paşi unduindu-se cu stil, în felul ei aparte.

Dintr-odată Kate se ridică şi se apropie de podium. M se opri şi o privi:

— S-a întâmplat ceva?

— Unde ai învăţat să te mişti aşa pe podium? întrebă ea încet, cu ochii mijiţi. Privirea ei era plină de admiraţie.

— Nicăieri. Adică nu am făcut cursuri nicăieri. Sau mai bine-zis, nu am făcut chiar cursuri.

— Ce înseamnă „nu chiar”? Te-a învăţat sora ta? Ai făcut prezentări la buticul ei? Pentru că sunt sigură că ai mai fost pe podium, simt că ai o anumită pregătire în acest domeniu.

Fără să răspundă, M alergă la capătul podiumului şi apoi coborî scările, venind alături de Kate. Spuse calm:

— Ce e drept, am prezentat de câteva ori pentru sora mea, dar nu m-a învăţat nimic. Dar cealaltă soră a mea, care a participat la multe prezentări de *haute couture* la Paris, ea mi-a arătat cum merg manechinele. Dar n-am făcut cursuri, sincer. Şi apoi, cine să mă fi pregătit pe mine pentru aşa ceva?

— Asta mă întrebam şi eu, spuse Kate, apoi râse încetişor, căci nu voia s-o contrazică pe tânăra femeie pe care o considera cea mai mare descoperire a ei din ultimii ani. Jean-Louis Tremont avea nevoie de mai multă vreme de un stimulent, de o inspiraţie, iar M era ce-i trebuia; era absolut convinsă de asta. Fata nu era numai frumoasă, dar avea şi un stil unic, o manieră admirabilă de a se mişca, era ca un adevărat vis. Se mişca cu siguranţa unei profesioniste antrenate, a unui model care lucrase ani de zile în lumea modei. Tocmai de aceea Kate nu dădea prea multă crezare poveştii ei. Dar ce conta? Nu avea nicio importanţă cine este şi de unde vine. Conta numai faptul că acum avea contract *cu ei.* Şi se vedea cu un actor renumit. Un actor chipeş,

o adevărată stea de cinema. O să le fie de folos la publicitate. Cuplul de vis, îşi spuse Kate şi îşi notă în minte să nu uite să pedaleze şi pe asta în ianuarie când va discuta cu presa.

— Nu pot să spun decât atât: Jean-Louis o să fie mai încântat decât mine când îi voi spune cum te mişti pe podium, spuse Kate luând-o pe M de braţ şi conducând-o spre vestiarul de la celălalt capăt al sălii. A ţinut să verific acest lucru acum, pentru eventualitatea că ai avea nevoie de îndrumări când ajungi la Paris, în decembrie. Dar este clar că nu ai nevoie. Am economisit timp. O, apropo, când intenţionezi să pleci la Paris, M?

— La mijlocul lui decembrie… cam peste o lună.

— Merge şi Laurence Vaughan cu tine?

La auzul numelui lui Larry, M tresări, apoi se întrebă de unde ştie Kate de legătura lor, după care îşi dădu imediat seama că aflase, probabil, de la Luke.

— Da, Kate, vine şi Larry la Paris cu mine, răspunse M în cele din urmă. Vrem să petrecem Crăciunul împreună şi după aceea va începe şi el filmările, cel mai probabil pe la sfârşitul lui februarie sau începutul lui martie.

— O, ce minunat că veţi fi împreună! exclamă Kate cu toată sinceritatea. Îi plăcea M şi îi dorea tot binele, atât pe plan profesional, cât şi personal.

— În momentul de faţă este plecat, altfel ţi-aş fi făcut cunoştinţă cu el, adăugă ea. Îşi drese vocea şi întrebă: Crezi că Glenda Bailey o să fie de acord

să folosească poza mea pentru coperta ei din aprilie la *Harpers's Bazar*?

— Da, cred că da. Cu o condiţie: trebuie să fie impresionată de fotografia ta în rochie de nuntă. Dar sunt sigură că Luke se va strădui din răsputeri şi fotografia va fi admirabilă. Dacă planul se realizează, va fi o adevărată lovitură pentru noi.

— Înţeleg. Şi când vine rochia de la Paris?

— O aduce lunea viitoare Claude Allard, una dintre croitoresele lui Jean-Louis. În momentul de faţă, Jean-Louis face ultimele retuşuri la ea. Sora lui Claude locuieşte la New York şi vine de Ziua Recunoştinţei. Cu rochia. Luke va trebui să facă fotografiile în prima săptămână din decembrie, altfel va fi prea târziu.

— Pentru că revista se pregăteşte cu trei luni înainte, presupun, zise M în loc de răspuns şi îşi dori să nu fi deschis gura când Kate îi aruncă o privire foarte ciudată. Schimbând repede subiectul, M continuă:

— Mă bucur foarte mult că ai găsit un avocat bun pentru Caresse, Kate. Mă bucur foarte mult că ea, Alex şi Luke vor deveni parteneri la studio. Este mult mai bine şi mai profitabil să se ocupe chiar ei de firmă.

— Ai avut o idee foarte bună, remarcă Kate, întrebându-se din nou cine naiba era, de fapt, M. Părea că se pricepe la foarte multe lucruri. Şi de unde naiba ştia cu cât timp înainte se pregăteşte o

revistă? Nu contează, îşi aminti Kate. Am de gând s-o fac celebră… Va fi cel mai mare super-model al tuturor timpurilor. Asta e tot ce contează.

M înţelegea foarte bine că, de fapt, Kate Morrell dorea s-o promoveze ca descoperirea lor cea mai recentă, fata de care nu auzise nimeni, fata venită din neant, care nu făcuse niciun fel de pregătire. Creaţia lor! Fata care se transformase în mod miraculos într-un super-model de nivel mondial numai prin înţelepciunea lor. De asta Kate îi tot punea întrebări şi o iscodea în fel şi chip despre trecutul ei, dacă mai lucrase în modelling. Intenţiile ei erau foarte transparente. De fapt, Kate voia să ştie dacă mai prezentase toalete pentru altcineva. Fireşte că nu dorea să se facă de râs şi să vină cineva să-i spună că misterioasa M lucrase pentru ei înainte şi că ei fuseseră de fapt cei care o făcuseră ceea ce este astăzi.

Nu fusese manechin înainte, îi spusese adevărul lui Kate. Nu o deranjau întrebările, pentru că nu avea nimic de ascuns. Era novice. Şi nici planurile lui Kate referitoare la publicitate nu o tulburau. Avea de gând să facă tot ce i se cere, să facă orice efort pentru a deveni noua imagine newyorkeză a lui Jean-Louis Tremont. Va deveni o persoană accesibilă. Şi profesionistă. Fratele ei insistase întotdeauna în acest sens: „Să fii cu adevărat profesionistă, asta este ceea ce îţi cer”, îi spusese el înainte să plece la New York.

Iar acum, în timp ce urca treptele casei şi intra

în clădire, M zâmbi gândindu-se la femeia care o pregătise, care o învăţase puţinul pe care îl ştia despre prezentarea de modă. Sora ei mai mare, prima născută. Cea considerată cea mai frumoasă femeie din Anglia, dacă nu din lume. Şi era într-adevăr splendidă, o fiinţă ca de vis, pe care M o admirase toată viaţa. Ea îi arătase cum trebuie să meargă un manechin pe podium… cum să se răsucească, cum să facă piruete, cum să păşească ca un adevărat fotomodel.

Sora ei mai mare fusese foarte severă cu ea şi într-o zi se revoltase:

— Eşti prea autoritară, ai să devii un al doilea Napoleon! Ba nu, mai rău, un al doilea Bismarck! Da, asta este! Când fac lecţii cu tine este ca şi când aş participa la manevrele militare germane. Ei, e nostim, nu-i aşa? spusese M şi izbucniseră apoi în râs. După alte câteva lecţii, fusese informată că absolvise cursul şi sora ei o lăsase să se descurce în continuare cum ştie.

M îşi scoase haina şi se duse în bucătărie. Lampa mică de deasupra mesei era aprinsă ca de obicei, dar în casă nu era nimeni. M ştia că Geo şi James se duseseră la teatru să-l vadă din nou pe Dax şi după aceea îl invitaseră la cină. *Un tramvai numit dorinţă,* piesa lui Tennessee Williams, în care Dax avea rolul principal, mai avea numai câteva spectacole şi urma să se încheie imediat după Ziua Recunoştinţei. Voiseră s-o invite şi pe ea, dar M nu se simţea suficient de bine dispusă,

căci era încă îngrijorată din cauza lui Larry, preocupată de căsătoria lor şi de călătoria la Paris. Oricum, îşi fixase o întâlnire cu Dax la prânz, săptămâna următoare. Ca să sărbătorească. Dax primise un rol într-un film şi era foarte încântat.

Puse ceainicul în priză, apoi se duse în atelierul lui Geo şi aruncă o privire la tablourile care stăteau aliniate lângă perete. Ce realizare! îşi spuse M în timp ce mergea prin faţa lor şi le privea pe rând. Geo avea o mulţime de tablouri finisate, dar se pare că nu erau totuşi suficiente. Galeria din Chelsea, unde urma să fie expuse, ceruse mai multe şi prin urmare, expoziţia fusese amânată pentru anul următor. Un lucru era totuşi sigur: talentul lui Geo era uluitor. Sunetul ascuţit al fluierului ceainicului o smulse din reveria despre Geo şi o aduse din nou în bucătărie; făcu o cană mare de ceai şi merse apoi la ea în cameră.

Trase valiza de sub pat, o descuie şi scoase din ea o servietă mică. Pipăind în interiorul ei, găsi cutia Harry Winston, o deschise şi îşi admiră câteva clipe inelul de logodnă, apoi îl puse la loc. Scoase plicul cu cecuri la purtător, băgă înăuntru cinci sute de dolari şi îl puse la loc, în valiză. M era hotărâtă să pună la loc cei o mie de dolari pe care îi folosise ca să-l plătească pe James, ca să-i poată da surorii ei toate cecurile cu prima ocazie în care se vor revedea. Banii fuseseră o „plasă de siguranţă” după cum spusese sora ei, dar nu

avusese nevoie de ei. Se descurcase prin propriile-i forţe.

Împinse valiza la loc sub pat, alergă jos şi îşi turnă o ceaşcă de ceai, apoi se aşeză la masă, gândindu-se la Larry. Îi era tare dor de el aşa că se bucura că urma să plece de la Silver Hill săptămâna viitoare. Îşi vor petrece apoi Ziua Recunoştinţei aici, acasă, împreună cu Geo şi cu James, iar ea şi cu Geo vor găti. Sări brusc în picioare, se duse la mica etajeră cu cărţi din celălalt capăt al bucătăriei şi luă cartea mare de bucată care era biblia lui Geo. O puse pe masă şi începu să citească reţeta pentru friptura de curcan de Ziua Recunoştinţei. Lui M i se părea că gătitul este foarte liniştitor şi abia aştepta să pregătească o cină somptuoasă pentru iubitul ei Larry şi prietenii lor. Şi în ziua următoare intenţiona să se mute în apartamentul din Beekman Place.

James Cardigan era un om deosebit de plăcut, îşi spuse Larry, în timp ce îl urmărea pe compatriotul lui englez deschizând o sticlă de şampanie la celălalt capăt al bucătăriei.

Larry stătea pe un taburet înalt la capătul mesei lungi de gătit; era un punct de observaţie foarte bun, căci de aici vedea toată bucătăria. Îi plăcea James Cardigan pentru că era un om deschis şi sincer, iar politeţea lui se combina frumos cu felul în care spunea lucrurilor pe nume. James era un bărbat extrem de simpatic şi Larry nu şi-l putea

imagina ca spion, fost membru al serviciului MI6. Dar M nu era de acord şi-i spusese că îl „mirosise” pe poliţai din primul moment în care îl cunoscuse la petrecerea lui Iris.

Întoarse capul şi se uită la ceea ce se petrecea în mijlocul bucătăriei. Acolo era iubita lui, cu părul legat în coadă de cal la spate. Era înfăşurată într-un şorţ de bucătărie mare, alb şi gătea ca un expert, ceea ce şi era. Geo, cu părul ei blond, bogat, adunat în vârful capului, stătea alături de M şi supraveghea sosul de afine de pe plită. Mirosurile care pluteau în jurul lor erau delicioase şi făceau să-i lase gura apă. Ştia că el şi James urmau să se bucure de o cină cu totul deosebită de Ziua Recunoştinţei şi tocmai îşi exprimaseră amândoi nerăbdarea de a o savura.

— Poftim, spuse James o clipă mai târziu, aducându-i un pahar de argint cu şampanie. Îmi place ideea asta a lui Geo de a servi şampania în cupele astea vechi. Parcă are un gust mai bun.

— Ştiu ce vrei să spui; am şi eu un prieten care face la fel. Argintul păstrează băutura mai rece. Totuşi, eu sunt încă la regim. Am învăţat multe la Silver Hill. Se ridică, îşi luă paharul, se duse la celălalt capăt al bucătăriei şi reveni cu altul plin cu apă.

Cei doi bărbaţi ciocniră cupele de argint, apoi Larry spuse:

— Din păcate am fost puţin cam nepoliticos, James. Nici nu ţi-am mulţumit cum se cuvine

pentru că ai ajutat-o pe M să aibă grijă de mine când am avut nevoie. Aş fi putut foarte bine să mor, dacă nu aţi fi fost voi doi.

— Tânăra aceea care găteşte acum din toată inima acolo nu ar fi permis să se întâmple o asemenea catastrofă, de asta te pot asigura, Larry. A avut foarte mare grijă de tine, în toate sensurile. Este absolut remarcabilă… dar asta ştii şi tu cu siguranţă.

— Da, ştiu. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea. Este absolut unică.

— M ne-a spus acum câteva zile că o să faci un film de Anul Nou şi că se turnează la Paris. Drăguţ şi foarte potrivit pentru voi doi, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Nici nu se putea mai bine şi îmi place în mod deosebit scenariul. Este cel mai bun pe care l-am citit în ultima vreme.

— Cum se numeşte? Şi despre ce este? întrebă James.

— Este despre Coco Chanel şi se numeşte *Coco îndrăgostită.* Este romantic, impresionant şi are multă substanţă. La începutul carierei ei, Coco s-a îndrăgostit de un tânăr englez numit Boy Capei, care a sprijinit-o şi a întreţinut-o înainte să devină foarte cunoscută. El o iubea enorm şi ar fi vrut să se însoare cu ea, dar Chanel a refuzat. Se încăpăţâna ca, înainte de căsătorie, să-i dea înapoi banii pe care i-i datora. În cele din urmă, Capei s-a căsătorit cu o aristocrată englezoaică şi, conform scenariului, acest lucru i-a frânt inima lui Coco

Chanel. Boy Capei a murit în 1919 şi aici se termină filmul.

— Şi probabil că ai să-l joci pe Boy Capei, spuse James, ca o afirmaţie mai mult decât ca o întrebare.

— Da, aşa este, şi abia aştept.

În acel moment, M şi Geo îşi scoaseră şorţurile şi veniră lângă ei.

— Ce-aţi zice de o cupă plină cu Dom Perignon? spuse Geo, aşezându-se lângă James. Cu gătitul ăsta, mi s-a cam făcut sete.

— Vineee! Presupun că vrei şi tu, M? spuse James întorcându-se către ea şi zâmbind cu căldură.

— Da, chiar am nevoie, că mi s-a uscat gâtul de tot.

Când cele două femei luară paharele, James spuse:

— Aş putea să vă conving acum să mergem să ne aşezăm puţin în atelier? Abia vă mai răcoriţi. Mi se pare că aici este foarte cald.

Geo râse.

— Aşa se întâmplă când merge plita de gătit. Dar poate că te-ai simţi mai bine dacă ţi-ai scoate puloverul ăsta gros. Şi tu la fel, Larry.

Cei doi bărbaţi râseră şi făcură aşa cum li se sugerase, apoi porniră toţi trei în urma lui M care exclamă:

— Hai să vedem ce o să facem la Paris. Să decidem ce vom face de Revelion.

James îşi dădu curând seama că cele două fete nu se puteau relaxa în atelier, căci se ridicau din cinci în cinci minute şi alergau în bucătărie să verifice starea curcanului din cuptor, să vadă ce mai fac cartofii şi toate celelalte feluri pe care le pregăteau. În cele din urmă, se ridică în picioare şi îi spuse lui Geo:

— Hai să mergem să stăm cu M în bucătărie, vreţi? Aşa o să vă fie mai uşor!

— De acord, făcu Geo şi se ridică în picioare, îşi luă paharul de argint cu şampanie şi ieşi din atelier.

James şi Larry veniră în urma ei şi, în momentul în care intrară în bucătărie, James se întoarse spre Larry şi îi propuse:

— Hai să ne aşezăm aici, la bar, ca să nu se împiedice de noi! Se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de bar şi luă o înghiţitură lungă din şampanie.

— Eşti foarte gânditor, spuse dintr-odată James, care îl studia cu atenţie pe Larry de câteva minute. E totul în ordine, bătrâne?

— Sigur, sigur, mă simt foarte bine. De fapt, mă gândeam la tine, spuse Larry zâmbind. Nu mi te pot imagina ca agentul 007.

— Asta pentru că nu semăn cu Sean Connery, Roger Moore sau Pierce Brosnan, răspunse imediat James, zâmbind uşor.

— Dar aduci puţin cu Daniel Craing, băiete. Ştii că el este noul Bond, starul din Casino Royale,

care a avut premiera la începutul lunii. A avut un succes monstru.

— Presupun că este suplu, musculos şi blond, remarcă James, ridicându-şi una din sprâncenele lui de culoarea nisipului.

— Aşa este; şi va fi copilul blond al Barbarei Broccoli, producătoarea, garantat. Filmul o să aducă bani frumoşi.

Larry se lăsă pe spate şi îl urmări cu privirea pe James, care se ducea spre celălalt capăt al bucătăriei. Îi plăcea bărbatul acesta foarte mult şi era încântat că deveniseră prieteni. James Cardigan făcea impresia unui om de nădejde, pe care te poţi bizui. De asta Larry era foarte sigur. Un om tăcut, profund şi cu multă forţă interioară.

Cei doi bărbaţi continuară să stea la bar, discutând ba de una, ba de alta; din când în când tăceau, dar se simţeau bine unul în prezenţa celuilalt şi erau foarte relaxaţi. Dintr-odată, Larry se aplecă mai aproape de el:

— Mă bucur că m-am dus la Silver Hill. A fost o experienţă extraordinară pentru mine. Nu aş fi ajuns acolo dacă nu m-ar fi sfătuit Matt Branden să mă duc la consultaţie. Aşa că îţi mulţumesc încă o dată pentru Branden. Este un medic excepţional. Oricum, am aflat multe despre mine însumi, despre problemele mele cu fratele meu şi de ce reacţionez aşa cum reacţionez. După cum susţine psihiatrul de la Silver Hill, dr. William Fowler, mă întorc de fiecare dată la rolul din copilărie când

Edward începea să mă hărţuiască şi redevin mica victimă neajutorată. M-am înţeles foarte bine cu dr. Fowler şi mă simt mai bine ca oricând.

James era foarte bucuros că Larry îşi descărcase inima în felul acesta şi că avusese încredere în el. Dădu din cap aprobator.

— N-o să mai fiu niciodată aşa. Acum trebuie să mă gândesc la M... Nu vreau să mai treacă niciodată prin spaimele prin care a trecut când m-am întors din Canada.

— Oricum, o să te ţină din scurt, de asta nu mă îndoiesc nicio clipă, chicoti James. Are puţin din Margaret Thatcher, nu crezi?

— Aşa este, asta este teama şi totodată bucuria mea!

Capitolul 27

Mireasa nu purta rochie de stofă albă cu blană albă, aşa cum fusese planificat iniţial. Nici nu avea un buchet elegant de trandafiri albi de iarnă. Nici măcar nu ningea. Era totuşi o zi frumoasă, rece, dar însorită, cu un cer albastru palid care reflecta culoarea mantoului ei Tremont şi pălăria asortată.

Mirele era îmbrăcat într-un costum elegant bleumarin, cu o cravată de mătase bleu în nuanţa mantoului ei şi un pardesiu închis la culoare, asortat cu ochelarii de soare.

Erau perechea cea mai frumoasă care aştepta la Primărie. Mai mulţi oameni le aruncară priviri

curioase, dar ei nu le dădeau atenţie, stăteau acolo liniştiţi şi se ţineau de mână, aşteptând să le vină rândul. Când în sfârşit fură invitaţi înăuntru, semnară mai multe hârtii, apoi funcţionarul le înmână un set de documente şi îi anunţă că, din acest moment, sunt soţ şi soţie.

Încă se mai ţineau de mână când ieşiră din clădirea primăriei, pornind grăbiţi spre maşina care îi aştepta afară. Râdeau fericiţi, iar Larry spuse:

— A fost la fel de uşor ca atunci când mi-a schimbat permisul de conducere. Şi n-a fost niciun fel de ceremonie.

— Ei, cui îi pasă! răspunse M şi zâmbi strengăreşte spre el. Măi să fie, acum sunt doamna Laurence Vaughan!

— Aşa este şi nici să nu-ţi treacă prin minte că ai putea să fii şi doamna altcuiva, fiindcă n-o să fii. Asta este pentru toată viaţa!

— De asta poţi fi sigur! răspunse imediat M, strângându-l de mână.

După ce se aşezară în maşină şi şoferul se depărtă de bordură.

Larry scoase o verighetă; îi luă mâna stângă, îi scoase inelul cu safir, îi puse verigheta de aur, puse la loc şi inelul de logodnă şi o sărută pe obraz.

— Gata! Acum totul este legal şi corect, inelele mele sunt pe degetul tău şi suntem căsătoriţi cu adevărat, fetiţa mea. Fetiţa mea cea mai scumpă

şi cea mai bună!

M îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl strânse puternic la piept.

— Sunt fetiţa ta şi tu eşti băiatul meu şi n-am fost niciodată aşa de fericită, niciodată… Larry. Şi astăzi începe o viaţă nouă, viaţa noastră împreună. Cred că este minunat.

— Şi eu la fel. Iar acum te duc să luăm masa la La Grenouille, ca să sărbătorim evenimentul.

— Ce surpriză plăcută! Nu mi-ai spus nimic.

M zâmbi larg, apoi întrebă încet:

— Dar suntem numai noi doi, nu-i aşa? N-ai invitat pe nimeni?

— Bineînţeles că nu, răspunse el, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o strânse mai aproape de el. Nu o voia decât pe ea. Pentru totdeauna. Ea îi împlinea viaţa, era raţiunea lui de a fi. Îşi spunea că este cel mai fericit bărbat din lume. Îşi număra în gând toate motivele de fericire, iar ea era primul.

În timp ce se îndreptau spre partea de sus a oraşului spre restaurantul unde urma să ia dejunul, M se cufundă în propriile gânduri. Se gândea în mod special la mama şi la tatăl ei, şi trebuia să recunoască, într-un fel, că îi înşelase, pentru că se căsătorise în secret. Se simţea puţin tristă din această cauză. Visul mamei ei fusese întotdeauna să-i facă o nuntă mare, cu toată familia înjur, căci era fiica ei cea mai mică, iar acum nu va mai avea parte de aşa ceva.

Dar nici ea, nici Larry nu-şi doreau o nuntă cu mult fast. Poate că mai târziu, cândva peste câţiva ani, vor organiza o mică ceremonie acasă la părinţii ei. Numai pentru membrii celor două familii. Dacă Larry o să fie de acord cu aşa ceva, şi M era convinsă că va fi, căci dorea ca ea să fie fericită.

Dintr-odată îşi dori ca mama şi surorile ei să fi fost cu ea în această zi, şi asta în special din cauza spiritului de afecţiune faţă de familie, în care fusese educată, precum şi în numele tuturor tradiţiilor englezeşti care fuseseră respectate în familia ei. În familia lor, se obişnuia să se facă totul împreună; le făcea plăcere să fie împreună. Exista între ei un spirit de camaraderie cu totul special. „Oricum nu mai contează acum”, îşi spuse ea, privindu-şi mâna stângă şi zâmbind în sinea ei.

Era căsătorită cu Laurence Vaughan, eroul copilăriei ei. Cine s-ar fi gândit vreodată că se va întâmpla aşa? Ea în niciun caz. I se părea de-a dreptul extraordinar. Dar totul fusese extraordinar în ultimele câteva săptămâni.

După frustrarea din primele câteva săptămâni de aşteptare, de speranţe şi de bătut la uşile agenţiilor, după ce lucrase la cafeneaua unde vindea prăjituri cu brânză, reuşise în sfârşit să se lanseze. Aproape din întâmplare. Oare întâmplarea aceasta se numea destin? Nu ştia. Dar datorită lui Geo, lui Frankie şi lui Luke Hendricks, acesta se realizase. Fotografiile

incredibile ale lui Luke mărite de trei ori, pecetluiseră contractul cu designerul francez, după părerea ei. Şi atât de brusc! Era pe cale să devină super-model. Şi mai era şi o femeie căsătorită. Doamna Laurence Vaughan. Trebuie să se ciupească de braţ din când în când, ca să fie sigură că nu visează. Aceasta era viaţa ei reală.

Fără să vrea, se gândi la fratele ei mai mare, care susţinea totdeauna că Doamna Fortuna juca rolul principal în drumul tuturor către succes. Avea dreptate. Şi i se părea că Doamna Fortuna îşi întorsese în sfârşit faţa binevoitoare către ea.

Când venise la New York cu gândul să se reinventeze, avea anumite temeri în suflet, iar acum se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cunoscut alt bărbat, în locul lui Larry. *Nu s-ar fi întâmplat nimic.* Ştia cât se poate de bine lucrai acesta. Oarecum traumatizată, s-ar fi retras în sine, ar fi ţinut garda sus în permanenţă, incapabilă să ducă relaţia mai departe. Dar pe Laurence Vaughan îl cunoştea, era bărbatul pe care îl idolatrizase încă din copilărie. Aşa că nu-i fusese frică de el… şi se relaxase datorită blândeţii şi afecţiunii lui, datorită iubirii lui sincere pentru ea. Cu Larry se simţea în siguranţă şi ştiuse acest lucru de la prima vedere. Întotdeauna va fi în siguranţă alături de el.

— Vreau să stai cât poţi de nemişcată, M, spuse Luke Flendricks, apoi o privi pe Caresse, care stătea în cadrul uşii de la recepţie.

— Te rog, Caresse, vino să mă ajuţi, spuse el. Fixează marginile rochiei, acolo, jos. Arătă unde şi adăugă: mi se pare că tivul s-a prins în ceva, parcă se încreţeşte un pic. Vreau să fie absolut drept şi să atingă podeaua. S-o mângâie.

— Imediat! spuse Caresse şi făcu ce fusese rugată, apoi rămase în genunchi privind toată rochia, ca să vadă dacă tivul stă bine peste tot.

Kate Morrell veni şi ea şi o înconjură pe M, dând din cap mulţumită apoi spuse:

— Arăţi superb, M, iar rochia este splendidă pe tine.

— Mulţumesc. M zâmbi uşor spre ea. Şi când îmi pui vălul?

— Peste câteva minute. Mai întâi, Luke o să-ţi facă vreo două-trei poze fără văl. Aşteptăm echipa de la atelier.

— Foarte bine, spuse M şi împinse coatele înainte ca să-şi întindă umerii, dar nu mişcă rochia.

Kate îşi spunea că această rochie de mireasă *haute-couture,* creată de Jean-Louis Tremont, era una dintre piesele lui cele mai spectaculoase. Semăna cu o rochie de bal cu fusta mare, înfoiată şi cu corsajul fără bretele deasupra taliei subţiri. Taftaua albă se drapa frumos de la talie în jos; stilul bufant al fustei era dat de jupoane şi de o reţea subţire de mătase albă. Corsajul fără bretele era decorat în faţă cu o piesă în formă de evantai din tafta, care adăuga tuşa finală.

Datorită faptului că era aşa de înaltă şi de zveltă, M arăta foarte bine în această rochie. Când începu să fotografieze, Luke spuse:

— Stai absolut nemişcată, iubito! Lasă-mă pe mine să mă mişca astăzi în jurul tău. Hei, îmi place zâmbetul ăsta, M, ţine-l aşa! Mişcă umerii puţin spre dreapta, numai o idee, aşa! Minunat. Răsuceşte talia, cu faţa spre mine. *Excelent!*

Cincisprezece minute mai târziu, Luke se opri, lăsă aparatul deoparte şi spuse:

— Eşti rigidă, ai un cârcel? De ce nu te mişti în limitele pe care ţi le-am arătat? Numai să nu faci prea mulţi paşi, bine?

— Mă simt bine, n-am nimic, Luke! Mulţumesc! Caresse plecase din studio şi se întoarse acum de la recepţie cu redactorul de modă de la *Harpers's Bazar* şi cu asistenta acesteia. În momentul în care cele două tinere dădură ochii cu M se uitară una la alta, zâmbiră şi apoi bătură din palme. M le făcu semn cu mâna şi le zâmbi la rândul ei.

Kate se duse să le întâmpine şi rămaseră un timp de vorbă; câteva momente mai târziu, femeile traversară studioul ca să le spună bună ziua lui Luke şi lui M, apoi se retraseră în fundul încăperii şi se aşezară alături de Kate.

Luke continuă să fotografieze încă o jumătate de oră, apoi o rugă pe Kate să aducă voalul de dantelă; cele două femei o ajutară să i-l pună lui M pe cap, puţin spre spate. Agnes îi pieptănase părul ei minunat într-un coc foarte şic la spate; în faţă,

chiar deasupra bretonului, părul era pieptănat în două bucle mari, lipite de cap. Cele două femei fixară rozeta cu care era prins voalul în cocul de la spate, deasupra celor două bucle laterale…

Apoi mai dură câteva minute până reuşiră să drapeze frumos voalul lung pe umerii lui M; în cele din urmă, se retraseră satisfăcute şi se aşezară din nou pe scaunele lor.

Caresse băgă capul pe uşă de mai multe ori şi zâmbi în sinea ei văzându-l pe Luke cum ţopăie în jurul lui M; voia ca M să stea absolut nemişcată. Îşi aminti brusc de Frankie, care era şi el la fel. Insista întotdeauna ca modelul să stea absolut nemişcat pe loc.

— Ne ocupăm noi de ţopăit şi de fâțâit, obişnuia el să spună. Tu ocupă-te de zâmbit şi de pozat.

Se pare că şi Luke făcea astăzi la fel, dar nu avea încotro. Cu acest gen de rochie aşa trebuia procedat. Caresse închise uşa şi se duse înapoi la recepţie ca să-l aştepte pe Howard dar şi pe clientul acestuia, care insistase să vină s-o vadă. Încercase să-l facă pe Howard să se răzgândească, dar fără succes.

La cererea lui Kate şi a revistei, Luke făcu şi fotografii alb-negru şi color. Se oprea din când în când ca să mai mişte o lumină, să stingă un spot şi să aprindă altul şi lucra singur, aşa cum prefera pentru anumite tipuri de şedinţe foto. În sfârşit, după trei orei de lucru, se apropie de M şi spuse încet:

— Mulţumesc, iubito, ai fost fantastică şi sunt sigur că fotografiile vor fi super. Arăţi fabulos. O chem pe Marguerite să vină să-ţi refacă machiajul. Nu am nevoie de Agnes, coafura îţi stă perfect, niciun fir de păr nu s-a deplasat.

M îi aruncă un zâmbet ştrengăresc şi spuse repede:

— Nici nu avea cum, nu m-am clintit niciun centimetru.

— După ce termină Marguerite retuşurile, fac ultimele fotografii, zise el râzând. Vreau să-mi reîncarc aparatele şi, când sunt gata, te anunţ. Atunci şi numai atunci am să te rog să vii spre mine. Vreau să ţii capul drept, în felul acela al tău elegant, şi spatele mai drept ca oricând. Rochia aceasta are o tăietură impecabilă şi cred că ar sta şi singură în picioare. Mişcă-te puţin înainte, nu te gândi deloc la rochie şi totul o să fie perfect.

Marguerite dădu cu pensula cu pudră pe faţa lui M şi îi împrospătă rujul de buze, apoi Kate se apropie de ea şi îi desfăcu voalul cu grijă.

Când Luke fu gata cu reîncărcarea aparatului şi îl focaliză pe M, spuse:

— OK, M, vino spre mine dar foarte încet, cu paşi mici, mici de tot. Nu te uita în jos, la rochie! E foarte bine; mângâie podeaua foarte frumos. Haide, zâmbeşte, oferă-mi zâmbetul tău minunat! Acum întoarce-te încet, foarte încet! Asta este, minunat! încă o dată, tot aşa! Minunat! Acum fă o piruetă. Te asigur că rochia se va mişca odată cu

tine şi fără… cute!

La ora patru, încetară lucrul. Kate, Agnes şi Marguerite o ajutară pe M să-şi scoată rochia şi, câteva minute mai târziu, aceasta stătea jos şi se relaxa în uniforma ei compusă din pantaloni negri şi pulover. Inspira adânc şi bea apă dintr-un pahar. În cele din urmă ridică privirile spre Kate şi întrebă:

— Crezi că a fost bine?

Kate o privi lung înainte să-i răspundă:

— Nu bine, *superb,* M. Ai fost de-a dreptul năucitoare. Dumnezeu ştie cum ai putut să stai nemişcată atâta timp, dar ai reuşit.

— Disciplina, spuse Agnes. M este cel mai disciplinat model cu care am lucrat vreodată – este o persoană disciplinată, în general, aş adăuga.

— O, Agnes, eşti o dulce că spui asta, dar nu e chiar aşa, spuse M râzând şi se ridică în picioare. Mă întorc într-o clipă, vreau să-i dau ceva lui Caresse până nu uit.

Ieşi repede din studio şi, când se apropie de uşă, M auzi o voce de bărbat, aşa că ezită o clipă înainte să intre în recepţie. Apoi recunoscu vocea avocatului de la imobiliare. Howard Dart. Îngrijorată brusc pentru Caresse şi gândindu-se că ar putea să-i acorde un sprijin moral, M împinse uşa şi intră în zona de recepţie.

Howard Dart era acolo însoţit de un alt bărbat, dar păreau amândoi pe punctul de a pleca, erau

deja îmbrăcaţi cu pardesiele. M îi ignoră, se apropie de biroul lui Caresse şi îi puse în faţă un plic.

— Cred că voiai asta, murmură ea zâmbindu-i lui Caresse şi ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

Caresse îi întoarse zâmbetul plină de încredere, vrând s-o liniştească şi se uită la cei doi bărbaţi.

— Îţi mulţumesc că ai venit, dar, aşa cum ţi-am spus şi la telefon, Howard, Alex şi cu mine am decis să păstrăm studioul. Ţi-am explicat că şi Luke a devenit partenerul nostru. Asta este, încheie ea ridicând din umeri.

— Cum vrei, Caresse, spuse Howard, dar cred că faci o greşeală. Dacă te răzgândeşti sau ai vreun necaz, dă-mi de ştire.

— Suntem la dispoziţia ta, adăugă şi celălalt bărbat. M se răsuci şi se uită la ei. Amândoi o priveau foarte intens. Howard înclină din cap apoi îşi urmă clientul spre uşă.

— Cine este celălalt bărbat? întrebă M, uitându-se la Caresee. Clientul lui Howard?

— Da, clientul lui. Se numeşte S. Herbert Samson. Este dezvoltator de proprietăţi imobiliare. Dar oferta lor a fost foarte slabă şi tipul este un escroc. Şi la fel şi lingăul de Howard Dart. Ce este în plic, M?

— Adresa mea de la Paris şi mai multe numere de telefon pe care vreau să le ai pentru orice eventualitate.

— Dar ne vedem mâine la prânz!

— Da, aşa este, la prânzul festiv ca să sărbătorim toate evenimentele. Dar vreau să scap de toate treburile încă de astăzi. O să fie o perioadă aglomerată pentru mine de acum înainte, până încep să lucrez cu Jean-Louis la Paris.

Caresse încuviinţă din cap şi ochii i se umplură de lacrimi. Întoarse repede capul, clipi de câteva ori să-şi revină, căci nu voia ca M s-o vadă. Îşi simţea inima grea când îşi dădu seama că n-o s-o mai vadă o vreme. Caresse se ataşase de ea şi îi preţuia prietenia. O să-i simtă foarte mult lipsa.

În mare grabă, S. Herbert Samson reuşi să se descotorosească de Howard Dart.

— Trebuie să dau câteva telefoane în Europa înainte să se facă prea târziu, spuse el. Am să ia un taxi, Howie, păstrăm legătura.

— Îmi pare rău că treaba n-a ieşit, spuse Howard. O să mai caut alte proprietăţi, sunt convins că o să apară ceva, nu te teme!

— Foarte bine, fii cu ochii în patru, Howie, răspunse S.H. Şi sări într-un taxi care apăruse ca prin minune lângă ei. Îi dădu şoferului adresa din Madison Avenue, apoi se lăsă comod pe pernele banchetei, retrăind momentul acela când femeia cu părul negru intrase în recepţia de la studiourile Farantino. În prima clipă, i se tăiase respiraţia. Se concentră şi evaluă toate datele, iar în cele din urmă îşi dădu seama că ajunsese la o concluzie corectă. Ştia exact ce are de făcut.

După ce plăti taxiul intră grăbit în holul clădirii

şi se duse cu liftul la biroul lui de la etajul cinci, un spaţiu închiriat mai mult decât adecvat pentru nevoile lui. Nu avea angajaţi pentru că nu avea nevoie de ei. Avea un laptop pe care ştia să-l mânuiască cu pricepere. Era mândru de faptul că nu avea în birou nicio bucăţică de hârtie. Sertarele lui erau goale. Totul se afla în laptop şi în mintea lui.

O dată ajuns în birou, încuie uşa şi se duse la masa de lucru. Scoase mobilul şi tocmai se pregătea să formeze numărul, când îşi aminti că în zilele noastre mobilele sunt foarte periculoase. Era atât de mult „chat" în ultima vreme şi acesta era interceptat de o groază de organizaţii de securitate, companii de investigaţii ca FBI, CIA, MI5 şi MI6 şi alte agenţii ale SUA ca să nu mai vorbim de KGB şi altele. Puse mobilul la loc în buzunarul sacoului şi trase telefonul fix spre el. Linia fixă era ceva mai sigură, dar nu cu mult. O să vorbească în parabole, aşa cum îi şi plăcea, de fapt, şefului. Formă numărul şi se rezemă comod de spătarul scaunului, aşteptând cu răbdare.

— Alo?

Vocea era slabă, dar era sigur că dăduse chiar peste persoana cu care dorea să vorbească.

— Sunt eu, şefu’!

— S.H., presupun!

— Corect, răspunse el foarte uşurat când recunoscu vocea melodioasă.

— Aici e destul de târziu. Înseamnă că este ceva

important, spuse vocea cultivată de la celălalt capăt.

— Da. Am găsit-o.

Urmă o pauză.

— Pe cine?

— Ştii pe cine, Doamna care a fugit.

— A, ce deştept eşti! Cum ai reuşit?

— Ştii că o căutam de câteva luni fără prea mult folos. Dar norocul mi s-a schimbat. Am găsit-o în după-amiaza aceasta, şefu'! Ce vrei să fac?

— Nu ştiu. Dă-mi mai multe amănunte. Ce face? Unde s-a ascuns? Şi mai exact… cum *ai găsit-o…* dacă se poate spune aşa?

— Am dat din întâmplare peste ea la studiourile Farantino. Trebuie să recunosc, şefu', că deşteptăciunea mea n-a avut niciun merit. A devenit fotomodel. Nu ştiu mai mult, dar pot afla mâine. Acum câteva săptămâni, când am fost acolo, am auzit-o pe femeia care administrează clădirea vorbind la telefon. Spunea că Luke Hendricks, fotograful, era ocupat de o săptămână pentru că trebuia să facă fotografii pentru Jean-Louis Tremont, designerul francez. Şi că noul fotomodel pe care îl descoperiseră va merge la Paris să lucreze cu el. Ştiu că e vorba de fata asta… se duce la Paris ca să devină super-model, şefii!

Urmă o pauză, apoi se auzi un chicotit amuzat:

— Super-model, zici? A, faima este un stimulent important. Aşadar, fetiţa noastră va deveni

celebră. Măi, măi, măi, ciudată întorsătură a evenimentelor.

— Şefu', ce vrei să fac? insistă S.H. Să-i fac o vizită? Să terminăm treaba?

— Nu, nu, nu, S. H! De ce să faci una ca asta? Este mult prea devreme să-ţi laşi cartea de vizită. Hai să mai aşteptăm, de acord? După ce va deveni celebră, dacă o să devină, o să putem să ne distrăm puţin cu ea înainte să ne îndeplinim misiunea. Sau, cel puţin, tu vei putea.

— Să rămân la New York, şefu'?

La capătul celălalt se auzi un oftat prelung.

— Află cât poţi de multe despre ea în următoarele zile apoi vino în Europa. De tot.

— OK, răspunse el. Ce mai face Bart?

— Mai bine. Aş prefera să nu discutăm despre Bart. Mi-e teamă că a cam încurcat-o cu mine. Ai grijă ce faci, Sam. N-aş vrea să o iei pe calea lui. Ar fi o catastrofă.

— Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? Sunt mai deştept ca el.

Chicotele care veniră de pe coasta cealaltă a Atlanticului fură mai intense.

— Noapte bună, Sam, spuse bărbatul, continuând să chicotească în momentul în care închise telefonul.

PARTEA A DOUA

Apoi apare duşmanul
Ianuarie – Aprilie 2007

Faptele nefireşti nasc necazuri nefireşti.

Din *Macbeth*
de William Shakespeare (1546 – 1616)

Capitolul 22

Se simţea altfel.
Oare pentru că era îndrăgostită până peste cap?

Şi iubită la rândul ei? Sau poate pentru că era acum căsătorită cu bărbatul visurilor ei?

Sau pentru că era pe punctul de a se lansa ca super-model al unuia dintre cei mai vestiţi designeri din lume? Poate pentru că era la Paris, oraşul pe care îl iubea mai mult decât pe oricare altul din lume. Da, putea fi asta. Parisul arunca un fel de vrajă asupra ei. Numai la gândul că se află aici o treceau fiori.

Dar poate că se simţea altfel pentru că toate aceste lucruri minunate se combinaseră într-un uriaş ghem de fericire perfectă. Dar, indiferent ce ar fi fost, se simţea liberă ca o pasăre şi… eliberată.

Îi strânse mai tare mâna lui Larry şi îi aruncă o privire pe furiş, apoi zâmbi. Era deghizat. Şi ea la fel. De fapt, nu chiar; nu ar fi avut niciun motiv să se deghizeze, dar, aşa cum erau îmbrăcaţi, se simţeau ca doi travestiţi. Pantaloni, pulovere groase şi cizme, haine matlasate umflate, căciuli de lână pe care şi le trăseseră peste urechi, fulare la gât, mănuşi groase de lână şi ochelari cu lentile întunecate. Toate aceste haine groase aveau drept scop să facă faţă vremii friguroase de ianuarie de la Paris şi vântului rece. Era totuşi o zi frumoasă, cu un cer albastru strălucitor, fără nori şi cu un soare blând. O zi perfectă, mai puţin gerul muşcător.

Se plimbau în ritm lent pe Avenue Montaigne, îndreptându-se spre Champs Elysées. Când intrară

pe marele bulevard, fură uimiţi să constate cât era de aglomerat, cu oameni care forfoteau grăbiţi încoace şi încolo, iar Larry spuse:

— Cred că acesta este un oraş unde oamenii nu-şi fac niciodată probleme din cauza vremii, spre deosebire de Londra sau New York. Parisul este atât de frumos, încât vremea nu mai contează.

— Ai dreptate, dragul meu, întotdeauna am gândit şi eu aşa. Nu e nostim cât de des gândim la fel? Aici vântul este o problemă. Vine tocmai din stepele Rusiei, de-a curmezişul Europei şi suflă în Paris, unde se pare că se opreşte.

Larry se uită la ea zâmbind:

— Pun pariu că asta ai inventat acum, pe loc, isteaţă mică ce eşti! Un vânt care să sufle tocmai din stepele Rusiei! Ce imaginaţie poţi să ai, M, şi ce deşteaptă eşti!

— Niciuna, nici alta! Pur şi simplu am o memorie bună şi aşa mi-a spus o dată un portar de la un hotel foarte vestit din Paris. Şi după cum ştii, portarii de hoteluri din Franţa ştiu totul!

— *Touché,* micuţa mea rândunică.

— Aşa este! Am să-i dau telefon la hotel ceva mai târziu şi, dacă este de serviciu poate o să vorbească cu tine şi o să-ţi spună exact ce ţi-am spus şi eu. Se numeşte Vincent şi este prieten bun cu mine.

Larry o strânse mai tare de mână şi râse. Merseră mai departe, în armonie deplină unul cu celălalt. M se ciupea de mână în fiecare zi ca să fie

sigură că visul nu s-a destrămat şi mulţumea de fiecare dată Domnului că i-l scosese în cale.

Ajunseră la capătul bulevardului, aşteptară să se schimbe culoarea semaforului, apoi traversară pe partea cealaltă, îndreptându-se spre Rond-Point des Champs-Elysées. Se grăbeau să ajungă apoi la Hermes, care era destinaţia lor din Rue du Foubourg Saint-Honore.

— Nu putem intra aşa cum suntem îmbrăcaţi, exclamă dintr-odată M.

— Nu fi prostuţă, bineînţeles că putem. Cui îi mai pasă de îmbrăcăminte în zilele noastre? Larry se uită uimit la ea.

— Sunt sigură că ei se uită. Arătăm îngrozitor, Larry. Îl apucă de braţ. Uită-te în vitrină. Arătăm ca nişte albine umflate.

— Nu, nu-i aşa. Nu avem dungi maro cu galben, suntem aproape negri.

Veselia lui bruscă era contagioasă şi M râse împreună cu el, apoi spuse:

— Totuşi am să-mi scot căciula asta îngrozitoare de pe cap. Uite, acum e mai bine.

În timp ce vorbea, îşi scutura părul strălucitor pe spate. Şi-l netezi cu mâna, apoi şi-l dădu la o parte de pe faţă.

— Măcar e bine că m-am machiat cât de cât înainte să plecăm de la hotel.

— Ar fi trebuit să faci pe Andrey la raionul de cosmetice şi machiaj şi te-ar fi lăsat oricum înăuntru. Ar fi fost convinşi că eşti Andrey care s-a

întors brusc printre cei vii – sau că te-ai reîncarnat sau ceva de genul ăsta…

— Dar, dacă îţi scoţi şi tu căciula asta de lână din cap şi îţi dai jos ochelarii negri, o să te recunoască şi o să-mi dea drumul înăuntru oricum pentru că sunt în compania unui bărbat frumos, a unui actor în viaţă, care este renumit în Franţa.

— Numai în Franţa? ripostă el, prefăcându-se jignit şi îşi scoase căciula cu dungi roşii cu negru, îndesând-o în buzunarul paltonului.

M ridică mâna şi îi netezi părul, apoi dădu din cap mulţumită.

— Arăţi divin, iubitul meu.

— Ei, exagerezi, iubito.

M căută în buzunar, îşi găsi rujul de buze, îl scoase şi, folosind vitrina ca oglindă, îşi contură buzele.

— Aşa, acum e mai bine.

— În mod sigur. Rujul schimbă totul, o tachină el.

— Haide, să intrăm, vreau să-ţi cumpăr o poşetă nouă de la Kelly.

— Nu mă deranjează nici aia veche, răspunse ea. De fapt, am primit-o de la o femeie foarte şic.

— Ce culoare preferi? întrebă Larry şi deschise uşa.

— Nu cred că am să pot alege, răspunse M. Magazinul are o listă de aşteptare şi de regulă este plin de turişti japonezi care cumpără tot şi orice.

— Listă de aşteptare pentru o poşetă? Larry îi aruncă o privire neîncrezătoare. Este incredibil.

— Eu aşa ştiu. Nu am inventat eu regulile. Ei le-au inventat.

Se plimbară câteva minute prin magazin şi se uitară la vitrinele în care erau expuse curele, eşarfe de mătase, mănuşi, brăţări emailate, tot felul de obiecte, inclusiv câteva poşete. Dar nu se vedea niciuna Kelly.

M îl apucă pe Larry de braţ şi şopti:

— Vezi, ţi-am spus eu. Sora mea mi-a spus că ţin poşetele Kelly şi Birkin ascunse la subsol. Va trebui să ne îmbrăcăm altfel şi să ne jucăm rolul de vedete de cinema. Dar, ascultă, dragul meu, nu contează că nu au poşetă. Sinceră să fiu, am ceea ce-mi doresc cel mai mult pe lumea acesta şi este chiar lângă mine în acest moment.

O sărută pe obraz şi îi strânse braţul.

În acel moment o vânzătoare elegantă şi frumos coafată veni în grabă spre ei. După ce îi zâmbi lui M şi după ce se uită la Larry, spuse cu o voce plină de respect:

— Bună dimineaţa, domnule Vaughan, mă numesc Ginette. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunt sigur că da, răspunse Larry acordându-i unul din zâmbetele lui cele mai fermecătoare. Am vrea să vedem câteva Kelly şi Birkin, Ginette!

Vânzătoarea lăsă să-i scape un oftat ce abia putu fi auzit şi făcu o mică grimasă.

— Nu sunt sigură că mai avem în momentul de

faţă, domnule Vaughan.

— Ce dezamăgire, spuse Larry, fixând-o cu ochii lui albaştri. Dar poate aţi putea verifica. V-aş fi foarte recunoscător… Ginette.

Vânzătoarea zâmbi şi murmură:

— Daţi-mi voie să-l întreb pe manager, spuse ea, şi dispăru.

— S-a muiat ca plastilina. Am crezut că o să leşine la picioarele tale.

— Puţin farmec nu poate să strice niciodată, spuse el zâmbind. Mai ales dacă am să obţin un Kelly pentru iubita mea.

— Ar fi drăguţ dacă aş avea o poşetă aceeaşi marcă, dar nou nouţă; la urma urmei contează, aşa cum ţi-am mai spus.

— Ştiu asta. Dar voiam să-ţi fac un cadou, draga mea. Să sărbătorim lunea viitoare. Ziua Z. Cum te simţi? Ai emoţii?

— Nu cred, spuse M scuturând din cap. Şi nici nu mi-e frică, aşa cum m-a întrebat Kate mai deunăzi. I-am spus că sunt nerăbdătoare şi cred că exact asta simt şi acum. Abia aştept să pun piciorul pe podium.

— Asta va fi mâine, nu-i aşa?

— Da. La repetiţie. Kate vrea să trec pe podium de câteva ori, ca să mă obişnuiesc cu el şi să fiu sigură pe mine. Poţi să vii cu mine, dacă vrei; a spus că poţi veni.

— Bineînţeles că am să vin. Încearcă numai să mă împiedici!

Ginette se întorcea cu doi saci de pânză portocalie cu însemnele Hermes marcate în faţă cu maro.

— Îmi pare rău, sunt numai două Kelly, domnule Vaughan şi niciun Birkin. Dar vă putem trece pe lista de aşteptare dacă doriţi.

Larry îi dărui un zâmbet amabil, apoi se întoarse către M ridicând o sprânceană. Aceasta dădu din cap.

— Dar aş vrea să văd poşetele Kelly, te rog, Ginette.

Ginette zâmbi:

— Aici este cea neagră, spuse ea, şi o scoase din sac. Iar cealaltă are o culoare foarte interesantă, maro deschis. Amândouă pot fi asortate cu culori diferite.

Poşeta maro deschis ieşi şi ea din sac şi fii aşezată pe tejghea.

Fire hotărâtă, M îşi dădu seama imediat pe care o preferă şi se întoarse spre Larry:

— O prefer pe cea maro deschis.

— Şi eu la fel, spus el şi scoase cârdul.

Răbdarea era o virtute. Aşa îi spusese mama ei întotdeauna şi Kate o crezuse. Şi îşi exersase răbdarea. Mai întâi în copilărie, apoi în adolescenţă şi pe urmă în tinereţe. Iar acum, la vârsta de treizeci şi opt de ani, se considera cea mai răbdătoare femeie din lume. Dar în curând avea să renunţe la acest record. Era furioasă. Iar Peter Addison o să vadă ce o să păţească când o

să vină aici. Asta, firește, dacă mai ajunge vreodată. Îl aștepta de patru ore și încă nu se arătase aici… aici fiind în suita de la Piaza Athene Hotel de pe Avenue Montaigne.

Ieri seară, când o sunase de la Londra, îi spusese că va ajunge la hotel cel mai târziu la ora unsprezece. Și acum era ora trei. Își verificase de câteva mobilul, să vadă dacă nu avea cumva vreun apel ratat, dar nu era niciunul. Întrebase și la recepție și i se spusese că da, Monsieur Addison era așteptat, dar încă nu se cazase. Și bineînțeles că încercase să dea de el și pe mobil. Acesta era închis.

Telefonul sună din nou și ea îl înhăță cu furie, dându-și seama că se simțea dintr-odată mai nerăbdătoare ca oricând.

— Alo, se răsti ea.

— Kate eu sunt.

— Care eu? întrebă ea, știind foarte bine cine este.

— Te rog, Kate, încetează! Sunt eu, Pete.

— Și unde naiba ești?

— În camera mea. Tocmai m-am cazat.

— În hotelul ăsta?

— Bineînțeles că în ăsta. Dar unde?

— Dumnezeu știe unde poți să te cazezi tu, nu se poate pune nicio bază pe tine.

— Pot să te văd?

— Să faci bine să vii să mă vezi imediat dacă îți cunoști interesul! strigă ea și trânti telefonul. O

clipă mai târziu se auziră bătăi în uşa apartamentului.

— Acum ce mai este? murmură ea şi se duse să deschidă.

Peter stătea în uşă şi părea extrem de tulburat.

— Dar ştiu că ai venit repede! spuse ea făcându-i semn să intre.

— Sunt în camera de vizavi, mormăi el în timp ce intra în salon şi se aşeza pe un fotoliu.

— Unde dracu' ai fost până acum? Te aştept de patru ore. N-am primit niciun cuvânt de la tine, nicio vorbuliţă, şi asta e cel mai rău. Măcar să-mi fi dat un telefon sau să-mi fi lăsat un mesaj. Dar m-ai lăsat să fierb aici şi să mă îngrijorez din cauza ta, să mă simt frustrată şi din ce în ce mai furioasă pe tine cu fiecare minut care trecea. Mi-am pierdut răbdarea. *În cele din urmă.*

— Fără îndoială, pentru prima dată în viaţa ta, spuse el blând.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea ridicând vocea.

— Exact ceea ce am spus… nu căuta niciun sens ascuns sau subînţeles.

— Ce s-a întâmplat, Peter? De ce ai venit aşa de târziu? Şi *de ce* nu mi-ai spus nimic?

— Unde am fost? Am stat într-un bar la Hotelul Ritz de pe Rue Cambon. Nu ştiam ce să fac. Ce să-ţi spun. Trebuia să vin şi să-ţi spun ce s-a întâmplat la Londra în ultima săptămână, dar… ei bine, ca să fiu brutal de cinstit, mi-am pierdut

cumpătul…

Kate îl cunoştea foarte bine, îl înţelegea perfect şi avea o legătură foarte strânsă cu el de şase ani. Era un bărbat uriaş ca un urs care uita întotdeauna de el însuşi, uita să mănânce, se neglija şi era dependent de muncă. Acum se încruntă şi îl privi cercetător, devenind brusc conştientă de starea de încordare care se citea în ochii lui căprui, de obicei veseli şi strălucitori. Nu era el însuşi; de fapt, arăta epuizat şi sleit de puteri.

— Dar ce s-a întâmplat, Peter?

— Săptămâna aceasta s-a întâmplat o mare nenorocire. Dar înainte să-ţi povestesc asta, am să-ţi spun că tot ceea ce ai vrut să aranjez pentru ca M să lanseze colecţia de primăvară a lui Tremont e gata. Am toate materialele în servietă. Am să ţi le dau mai târziu. Dar numai aşa, ca să ştii, vine toată presa engleză şi americană, toate revistele şi magazinele importante: *Hello, OK, Vogue, Harper's Bazar, Tatler, Elle* şi principalele canale de televiziune, BBC, ITV, CNN.

— Eşti un geniu, dragul meu, sunt impresionată. Bineînţeles că ai făcut din nou o treabă minunată, ca de obicei, şi îţi mulţumesc foarte mult. Dar vreau să ştiu de ce eşti aşa de tulburat, ce s-a întâmplat? Spune-mi, te rog!

Peter Addison încercă să-şi adune gândurile.

— Allegra a făcut un gest nebunesc şi extrem de egoist. Este un dezastru. Şi nu ştiu cum să-l repar.

Kate îl privea fix şi nu îndrăznea să rostească niciun cuvânt. Îi plăcuse întotdeauna fiica lui, dar înţelesese din ziua în care o cunoscuse că fata era o bombă cu efect întârziat. Egoistă, impulsivă, uneori iraţională şi atât de frumoasă încât toţi bărbaţii se îndrăgosteau instantaneu de ea.

— Deci, ce a mai făcut frumoasa bombă blondă de astă dată? întrebă ea într-un târziu cu o voce calmă, stăpânită.

— A fugit în Australia cu un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea şi şi-a luat şi cei doi copii cu ea. L-a părăsit pe Jim, a spus că mariajul lor s-a terminat şi că o să depună cerere de divorţ. Sau poate s-o facă el. Kate tresări, uluită de această veste.

— Am să stau cu tine cât durează prezentarea colecţiei, Kate şi am să-mi respect obligaţiile din contract, dar după aceea va trebui să plec în Australia.

— Pentru ce? Adică vreau să spun, de ce să te duci în Australia? întrebă ea aruncându-i o privire uimită.

— Ca s-o aduc înapoi.

Kate rămase cu gura căscată la el, apoi exclamă:

— Asta este lucrul cel mai ridicol pe care l-am auzit vreodată! Are douăzeci şi patru de ani, dacă îmi amintesc corect. N-o să te asculte, Peter, şi nici noul bărbat din viaţa ei nu ţi se va supune. Poate să facă tot ce doreşte, iubitule, este majoră. Şi oricum, este încăpăţânată ca un catâr. Şi apoi,

este datoria lui Jim să plece şi să-şi aducă nevasta înapoi, nu a ta. Acum fii atent! Am să-ţi spun cum trebuie rezolvată chestia asta.

— Foarte bine, te ascult.

— Foarte simplu. O să te dai la o parte din calea Allegrei şi o să te retragi din haosul vieţii ei. Ai s-o laşi să-şi rezolve problema cu soţul şi amantul. Nu e deloc treaba ta.

Peter încuviinţă din cap, ştiind că are dreptate.

— Şi vreau să ştii că sunt alături de tine şi simt gata să te ajut cu orice ai nevoie. Hai s-o lăsăm pe Allegra şi problemele ei la o parte deocamdată!

Peter dădu din nou din cap, ceva mai relaxat, mai puţin tensionat.

— Ai contract cu Casa Tremont şi acest contract se va prelungi atât cât vei dori tu. Mai ales acum, când suntem pe punctul de a lansa noua imagine a lui Tremont, adică pe M. Şi, în plus, am un secret pentru tine şi ştiu că n-ai să spui nimănui nimic.

— Şi cui naiba să-l spun? întrebă el, dintr-odată ceva mai combativ, mai aproape de cel care era el cu adevărat.

Kate fu încântată să observe schimbarea de atitudine şi se aplecă mai aproape de el.

— M mi-a spus săptămâna trecută că s-a măritat şi asta va fi o poveste al naibii de bună pentru noi. O să ne susţină perfect campania de PR.

Peter se încruntă şi întrebă:

— De ce? Cu cine s-a măritat?

— Cu Laurence Vaughan.

— Cu *acel* Laurence Vaughan? Actorul? Bărbatul acela chipeş, vedeta de cinema?

— Ai pus punctul pe *i,* dragă Peter!

— Iisuse! Dar chiar că este o bombă! Măi, măi, Kate, acum o să devină cuplul zilei şi asta peste noapte, pot să bag mama-n foc! Pentru noi va avea un efect excelent. Deschide foarte bine reportajele, pentru că ne depărtează puţin de lumea modei şi ne duce dincolo de ea. Pot să plasez o mulţime de istorioare de interes general omenesc.

— Şi când s-a măritat? Şi unde?

— La New York, în decembrie. La primărie. În secret. Şi a fost suficient de isteaţă să poarte un mantou şi o pălărie Tremont. Deşteaptă fată, n-am ce zice.

— Aşa este!

Capitolul 29

— I se spunea Avenue de la Grande Armée, ştii, spuse M, întorcându-se într-o parte şi uitându-se la Larry.

— Cine? întrebă el somnoros.

— Margaretha Zelle MacLeod.

— Şi cine naiba a fost asta? întrebă el, ridicându-se între perne şi privind-o.

— Era cunoscută şi sub numele de Mata Hari. Era dansatoare exotică şi a primit această poreclă din cauza numărului extraordinar de mare de

ofiţeri cu care s-a culcat în timpul Primului Război Mondial. Era o demimondenă, ceea ce, aşa cum ştii, este pur şi simplu un eufemism pentru prostituată.

— Şi de ce îmi spui mie toate astea? întrebă Larry mirat dar şi intrigat.

— Pentru că tocmai mă gândeam la ea. A locuit aici, la Piaza Athenee un timp, la începutul anului 1919, iar acesta a fost apartamentul ei.

— Glumeşti! De fapt, oare de ce am spus asta? Sigur că nu glumeşti!

— Aşa este. Oricum, a plecat de aici pe la sfârşitul lui ianuarie şi s-a dus la alt hotel unde a fost arestată mai târziu pentru spionaj. A spionat pentru francezi, dar a fost acuzată că ar fi fost agent dublu şi că ar fi lucrat pentru Germania.

— Vestita spioană, acum îmi amintesc şi eu. Am văzut şi un film vechi cu ea, nu mai ştiu dacă era cu Greta Garbo sau cu Marlene Dietrich?

— Amândouă au jucat-o pe Mata Hari în filme. Dar nu a fost agent dublu, cel puţin nu după cum susţine agenţia britanică MI5, care crede că acuzaţiile împotriva ei au fost falsificate. Oricum, a fost executată pentru trădare ceva mai târziu, în octombrie.

— Spune-mi, M, de unde ştii tu toate astea? Larry se aplecă afectuos spre ea cu un zâmbet cald pe buze şi o sărută pe frunte, foarte amuzat.

— Am citit o carte despre ea şi îmi amintesc anumite lucruri.

— Şi ai o memorie foarte bună, asta ştiu, dar de unde ştii că acesta este apartamentul ei?

— Mi-a spus portarul acela. L-am întrebat care a fost apartamentul ei şi mi-a răspuns: „Staţi chiar în el, madame”. I-am spus că citisem acea carte interesantă. Şi ştii ceva? Când i-am spus cum se numea, am aflat că o citise şi el. A fost tradusă în franceză.

Larry izbucni în râs şi spuse printre hohote:

— Nu mai este nimeni ca tine, M şi cred că, dacă pui o mulţime de întrebări, afli o mulţime de informaţii.

— Aşa este. O, Dumnezeule, Larry! Uită-te la ceas! Este deja opt şi un sfert. Nu era vorba să ne întâlnim cu Luke la bar la opt şi jumătate?

— Aşa este, aşa că ar fi bine să ne grăbim, iubito! sări din pat şi spuse: trebuie numai să mă spăl pe faţă şi să-mi dau cu pieptenul prin păr. În cinci minute.

— Şi eu la fel, spuse M şi se duse la măsuţa de toaletă. Îşi perie repede părul, îl legă într-o coadă de cal la spate şi îşi dădu cu un ruj palid pe buze. În câteva minute era deja îmbrăcată într-un pulover alb de caşmir, un veston negru de satin şi pantaloni negri. Luă o poşetă mică neagră şi îşi puse pantofii negri de satin cu tocuri înalte.

— Gata! anunţă ea şi zâmbi întorcându-se spre Larry, care se îmbrăcase asemănător, cu blugi negri, un blazer negru şi o cămaşă albă ca zăpada, descheiată la gât.

— De când îţi spun că gândim la fel? spuse ea.

— Văd şi eu. Şi arăţi minunat, fetiţa mea.

O apucă de braţ şi o conduse pe coridor spre lift.

— Sunt încântat să constat că nu eşti una dintre femeile acelea care au nevoie de o oră întreagă ca să se machieze.

— Numele meu este Viteză. Asta sunt eu.

O clipă mai târziu ieşeau din lift în holul hotelului. Era exact ora opt treizeci şi Luke Hendricks îi aştepta.

Se îmbrăţişară, se sărutară şi Luke spuse:

— Dumnezeule, arătaţi fantastic amândoi. Aş fi vrut să am aparatul la mine.

— Nu în seara asta, Josephine, murmură M şi, văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Luke, îi explică:

— Este o propoziţie faimoasă spusă cândva de Napoleon soţiei sale, Josephine. Cred că se simţea prea obosit.

Cei doi bărbaţi încă mai râdeau de comentariile lui M în timp ce se îndreptau cu toţii spre Galerie des Gobelins, spre The Bar. Acesta fusese renovat de curând şi era plin de culori, strălucitor, modem şi foarte şic. Şi foarte aglomerat, de asemenea.

Luke o conduse pe M spre capătul celălalt al încăperii. M o zări dintr-odată pe Caresse, care şedea împreună cu Geo şi James şi scoase un mic sunet de încântare. Se repezi înainte şi îi lăsă pe Luke şi pe Larry în urmă.

Caresse sări în picioare în momentul în care M

ajunse la masă, iar pe faţa ei se citea o emoţie puternică.

— Am sosit în dimineaţa asta şi muream de nerăbdare să te văd.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici! răspunse M, îmbrăţişând-o pe prietena ei roşcată, de care se simţea foarte apropiată.

— Nu aveam de gând să ratez prima ta apariţie pe podium, răspunse Caresse şi se aşeză la loc zâmbind. Este un *eveniment.*

Geo se ridică şi ea şi o îmbrăţişă, la fel şi James.

— Nici noi n-am vrut să ratăm debutul tău, spuse Geo, aşa că am venit încoace pentru câteva zile.

— Sunt aşa de fericită şi de emoţionată că sunteţi aici toţi trei, sunt de-a dreptul încântată să vă văd.

— Este şi luna noastră de miere, anunţă James. Ne-am căsătorit acum câteva zile la primărie.

— Felicitări! M se aşeză cu o expresie de fericire sinceră pe faţă. Aceşti trei oameni deveniseră foarte importanţi pentru ea la New York şi îi considera prietenii ei dragi. Şi era încântată că Geo şi James se căsătoriseră.

— O să avem ce sărbători în seara asta, spuse ea. Hai să comandăm şampanie, Larry! Ţi-l mai aminteşti pe Larry, nu-i aşa, Caresse?

Larry veni să dea mâna cu Caresse, o salută cu multă căldură şi se aşeză la masă. Se întoarse apoi spre M şi spuse încet:

— Să le spunem şi vestea noastră?

M rămase tăcută o clipă cu un aer preocupat, gândindu-se febril, apoi spuse:

— De ce nu? Oricum o să se anunţe oficial săptămâna viitoare.

Toţi ochii erau aţintiţi spre Larry când spuse pe un ton confidenţial:

— Şi noi ne-am căsătorit. Tot la primărie, la New York, chiar înainte să plecăm, în decembrie. Am făcut căsătoria în secret şi vrem să vă rugăm să păstraţi discreţie încă vreo câteva zile, deoarece Kate Morrell vrea să facă furori cu acest anunţ. După ce se va prezenta colecţia de primăvară-vară.

Toţi promiseră să ţină secretul şi îi felicitară în şoaptă, apoi Luke întrebă:

— Şi n-aţi făcut fotografii?

— Bineînţeles că nu, spuse M, aruncându-i o privire amuzată. Oricum, m-am măritat în mantoul bleu Tremont şi cu pălăria asortată, aşa că poţi să fotografiezi „nunta” noastră. Putem s-o punem din nou în scenă săptămâna viitoare.

— Ce copil isteţ eşti tu, râse Luke.

— Nu tocmai copil, Luke. M se întinse şi îi luă mâna lui Geo. Mă bucur foarte mult că v-aţi căsătorit. Sunteţi un cuplu perfect. Felicitări încă o dată. Este foarte frumos că putem să sărbătorim nunta împreună toţi patru.

— Aşa este, spuse James şi se încruntă brusc. Din păcate, n-am să mă bucur de prea mare

succes în faţa părinţilor mei, când am să le spun că ne-am căsătorit fără ca ei să fie prezenţi. Cred că sperau să facem lucrul acesta în Anglia, ca să poată participa şi ei. Dădu din cap şi întrebă: dar ai voştri? Cum au primit vestea? James se uită la M şi la Larry, aruncându-le priviri întrebătoare.

— Eu nu ştiu niciodată ce să cred când este vorba de părinţii mei şi de reacţia lor la ceea ce fac eu. Mă cred puţin cam trăsnită. Au fost foarte drăguţi, m-au felicitat şi au vrut să ştie dacă mi-ar plăcea să fac încă o dată nunta acasă, în Anglia, acolo unde am crescut, în casa familiei, iar eu am răspuns că de ce nu şi asta a părut să-i satisfacă. Păreau foarte mulţumiţi şi au închis.

— Iar ai mei erau în mijlocul celui mai cumplit scandal de când omuleţul acela ciudat care era Prinţul de Wales a anunţat că abdică de la tron ca să se căsătorească cu iubirea vieţii lui, Wallis Simpson. Şi să nu mă întrebaţi de ce se ceartă părinţii mei. Nu ştiu exact. Oricum, din această cauză au fost cam… ei bine, cam distanţi. Erau preocupaţi de propria lor dramă. Dar mama mi-a spus ceva de genul că e sigură că noua mea soţie este foarte drăguţă şi că eram un bărbat norocos. Vorbea de parcă aş mai fi fost căsătorit şi înainte!

— Aşadar, în linii mari, deocamdată am scăpat, spuse M.

— Numai pe moment, anunţă Larry şi-i făcu semn chelnerului cerându-i să servească vin, apoi se întoarse spre ceilalţi: Ceva mai înainte am

comandat şampanie roze, Billecart-Salmon, şi o să vină imediat. Sper că vă place şampania roze, da?

— O, eu n-am băut niciodată, spuse Caresse, apoi roşi, dorindu-şi să nu fi spus asta. Dar sunt sigură că o să-mi placă, adăugă ea, încă îmbujorată.

Larry continuă:

— Am rezervat o masă aici la hotel, la Relais Piaza. Nouă ne place foarte mult. Şi pe urmă, cine vrea să mai iasă în frig? Eu şi M am îngheţat tun astăzi!

— Este localul meu preferat, spuse Luke iar James îl aprobă, apoi continuă: sunteţi invitaţii mei.

— Nu! De data asta, eu v-am invitat, interveni Larry.

— Nu vă mai ciondăniţi, băieţi, spuse M şi fu foarte încântată când veni chelnerul cu şampania.

Toastară de mai multe ori, sorbiră din şampanie şi Larry spuse:

— Trebuie să vă spun o poveste uluitoare pe care am aflat-o de la M. Este minunată, dar mai bine să v-o spună chiar ea.

Făcând pe naiva, M se uită cu priviri pline de dragoste la el peste marginea paharului şi întrebă:

— Care poveste?

— Povestea cu Avenue de la Grande Armée.

M izbucni în râs şi povesti din nou despre Mata Hari. Erau toţi uimiţi şi ascultară cu atenţie. Când termină, Luke spuse:

— Ascultă, fetiţo, mi-ai dat o idee formidabilă pentru o pagină de revistă. Fireşte, cu tine în rolul principal. Am să te transform în mai multe femei vestite pentru mai multe serii de fotografii…

— Poate poţi să mă transformi în Andrey Hepburn, îi sugeră M ca să-l tachineze.

Luke care era foarte serios, o ignoră şi continuă:

— Va trebui să folosesc probabil peruci, dar machiajul va fi uşor. Există artişti care pot să te facă să semeni leit cu orice femeie vestită care a locuit aici. Presupun că hotelul are o listă.

— Da, are, răspunse M, înţelegând acum că Luke era cât se poate de serios. O să-ţi arate chiar şi un album. Multe staruri de cinema au trecut pe aici de-a lungul anilor; locul s-a bucurat de mult succes în lumea cinematografiei. Piaza este considerat şi panteonul celor din *haute-couture,* pentru că toţi designerii vestiţi îşi au studiourile în apropiere, pe Avenue George Cinq, Rue François Premier şi Avenue Montaigne. Luke, cred că ai o idee fantastică, deşi probabil că s-a mai făcut.

— Totul s-a mai făcut, ripostă imediat Luke. Nu există nimic nou sub soare. Făcu o pauză apoi îi aruncă o privire lungă. Dar crezi că ideea va prinde, M?

— Eu da. Întreabă-i pe ceilalţi ce părere au.

Îi întrebă. Vorbiră un timp numai despre asta, în timp ce beau şampanie şi se simţeau bine. Râdeau cu poftă când îşi aminteau nume de femei celebre care urmau să-i pună la încercare inventivitatea

lui Luke în legătură cu pieptănătura şi machiajul lui M.

— A fost foarte amuzant, îi spuse Luke mai târziu lui Caresse când plecau de la The Bar şi străbăteau Galeria, ca să traverseze holul hotelului şi să ajungă la Relais Piaza.

Larry prefera mesele de la etaj la Relais şi Werner. Şeful de sală îl salută foarte călduros, apoi îi conduse pe scări, spre o masă mare din centru. După ce se instalară, studiară meniul şi comandară, M îi spuse lui Geo:

— Vreau să-ţi arăt ceva, ceva cu totul special. Vino!

Se ridicară amândouă, dar în momentul în care îşi împingeau scaunele în spate, M observă privirea tristă de pe faţa lui Caresse. Nu voia s-o facă să se simtă exclusă, aşa că M exclamă:

— Şi tu, Caresse! Vreau să vă arăt o operă de artă cu adevărat minunată!

Toată numai zâmbet din nou, Caresse se ridică imediat şi pomi împreună cu Geo în urma lui M în jos, pe scări, în cealaltă parte a restaurantului. Deşi era destul de aglomerat, M reuşi să le conducă în apropiere de bar, unde le arătă un panou de pe peretele din spatele lui.

— Uitaţi-vă la imaginea aceasta. Este de prin 1930 şi este un basorelief care o înfăţişează pe Diana la vânătoare. Cred că este foarte frumos, chiar neobişnuit. L-am admirat întotdeauna şi a fost recent aurit din nou, aşa că arată mai bine ca

oricând.

— Este fără îndoială unic, fu de acord Geo, şi a fost sculptat direct în perete, nu-i aşa?

— Da. Şi ceea ce îmi place la el este felul în care redă mişcarea. Parcă este viu… cu Diana şi câinii care fugăresc cerbul.

Caresse încuviinţă şi ea şi adăugă:

— Restaurantul este… superb. Ai văzut cele două vitralii cu femei din anii ’20? Nu le-am observat când am intrat. Cred că… Caresse se întrerupse şi o apucă pe M de braţ.

— Nu-mi vine să cred, M, şopti ea. Uite, acolo, la masa unde stă femeia aceea blondă. Stă cu individul acela nesuferit, Samson, clientul lui Howard Dart. Cel care m-a bătut la cap să vând studioul. Este un ticălos, la fel ca şi Howie.

M se uită în direcţia indicată de privirea lui Caresse şi văzu că avea dreptate. Era chiar Samson; observase şi el prezenţa lor şi acum se uita la ele.

M ridică din umeri şi îi murmură lui Caresse:

— Fă-te că nu-l vezi, treci pe lângă el şi mergi drept înainte, vino după mine.

Şi pomi înainte cu nasul în sus, spre încăperea de jos.

Caresse şi Geo făcură la fel, fără să-i dea atenţie lui Samson. Dar Caresse se indispusese văzându-l şi îi venea să-l omoare pentru felul în care se uitase la M. Se cutremură fără să vrea. Samson ăsta avea ceva ciudat. I se părea o figură sinistră.

Capitolul 30

Totul era în fierbere ca un adevărat viespar. O activitate foarte bine organizată, decise M. Stătea pe un scaun la masa de toaletă şi urmărea totul cu un interes nedisimulat, nevrând să piardă nimic, niciun gest şi bucurându-se de fiecare moment.

Garderobierele forfoteau încoace şi încolo, verificau hainele, aranjau pantofii şi accesoriile, aşezau toaletele pe umeraşe şi verificau etichetele şi numele scrise pe ele, ca să vadă dacă numele fetei corespundea cu toaleta pe care urma s-o prezinte şi cu cele înscrise pe un carton mare de pe fiecare rastel cu haine. Stiliştii şi machiorii făceau slalom printre asistenţii de la Casa Tremont, cu multă pricepere şi graţie. Totul era gândit în aşa fel încât fetele să arate perfect – chiar dincolo de perfecţiune, dacă s-ar fi putut.

Şi, fireşte, în centru agitaţiei era un grup de fete în halate de bumbac, la fel ca M, care aşteptau să vină momentul magic în care vor păşi pe podium să-şi prezinte toaletele. M recunoscuse două top-modele, pe celelalte nu le cunoştea. Toate erau ocupate: vorbeau la mobil; îşi refăceau machiajul; citeau ziare sau reviste; îşi consultau agendele; scotoceau prin poşete. Nu fraternizau deloc una cu alta, observase ea, şi asta nu o mirase. În acel moment, fiecare din ele trebuie să fi fost preocupată de ea însăşi şi de performanţa ei pe

podium.

Aruncă o privire înjur şi observă că unele dintre fete erau plictisite de moarte, altele erau pierdute în gânduri, altele visau cu ochii deschişi. Dar, peste tot, se simţea tensiunea şi aşteptarea. M stătea în zona mare, din spatele scenei folosită pentru vestiare, aproape de podiumul pe care Jean-Louis Tremont urma să-şi prezinte în curând colecţia de primăvară-vară. Era ultima zi de luni din ianuarie, 2007, o zi pe care M n-avea s-o uite niciodată.

Ca de obicei, marele designer francez îşi prezenta cele mai recente creaţii de *haute-couture* la Grand Palais, pe Avenue Winston Churchill, locaţia lui preferată. Prezentarea era la ora trei din acelaşi motive – aşa prefera el. Organiza lansările după-amiaza, pentru că asta îi convenea de minune presei. Prezentarea în sine dura patruzeci şi cinci de minute şi de la ora patru încolo, fotografii puteau lucra după pofta inimii. Puteau să rămână şi până la miezul nopţii dacă doreau.

M deveni introspectivă, aşa cum i se întâmpla întotdeauna în apropierea unui moment important din viaţa ei. Astăzi, în mod special, dorea să se concentreze pe rochii şi pe ceea ce urma să facă… şi anume să străbată pentru prima dată în viaţă podiumul în faţa a sute şi sute de oameni. În curând, va fi momentul adevărului pentru ea. Stomacul i se strânse şi simţi cum o trec valuri

după valuri de emoţie.

Era bucuroasă că în ziua precedentă, Kate insistase să facă o repetiţie. Mersese pe podium acolo, la Grand Palais, în prezenţa lui Kate şi a lui Jean-Louis şi profitase de sfaturile lor. Îi arătaseră o mulţime de capcane, îi indicaseră ce anume trebuia să evite şi ea fusese atentă la fiecare cuvânt al lor. Acum era ziua Z, cum spunea Larry şi urma să înceapă acţiunea.

Privind în depărtare, M o zări pe Kate Morrel, care stătea de vorbă cu Peter Addison, şeful de PR. Făcuse cunoştinţă cu el cu o seară înainte, când era împreună cu Kate, şi îl plăcuse imediat. Îi amintea puţin de un profesor distrat şi îi plăcuseră ochii lui albaştri, purtarea blândă, deşi ştia prea bine că în spatele acestei faţade se ascunde un profesionist foarte dur şi priceput şi foarte exigent, cel puţin din ceea ce spunea Kate. Şi era eficient în ceea ce făcea.

Dintr-odată Kate pomi spre ea, iar M se îndreptă în scaun respirând adânc de câteva ori.

— Te simţi bine, M, e totul în ordine? întrebă Kate când se opri în faţa ei. Nu ai emoţii de ultim moment?

M se forţă să râdă.

— Ba da, un pic, dar mă aşteptam.

Kate încuviinţă.

— N-am fi oameni dacă nu am avea emoţii, iubito. Dar tu ai şi multă încredere în tine şi aceasta este cheia! încrederea în propriile forţe!

Uită de rochii, de frumuseţea ta, aminteşte-ţi un singur lucru: să ai încredere. Spune-ţi tot timpul: pot să fac lucrul ăsta. Sunt cea mai bună. Am să-i uimesc pe toţi. Multe fete frumoase care ar fi putut ajunge top-modele, au eşuat pentru că nu au avut suficientă încredere în forţele lor. Ai înţeles, iubito?

— Da, răspunse M şi se îndreptă şi mai mult pe scaun, ridicând fruntea sus şi amintindu-şi cine era.

— Şi încă un lucru. Larry este acolo, împreună cu Caresse şi ceilalţi prieteni ai tăi din New York, spuse Kate. Sunt chiar în primul rând, am avut eu grijă de asta. Ascultă sfatul meu: nu te uita la ei, chiar dacă îi zăreşti. Ignoră-i! Nu eşti pe podium pentru ei. Eşti acolo pentru public, pentru presă şi ca să prezinţi cât mai strălucit creaţiile lui Jean-Louis Tremont. EŞTI NOUA IMAGINE A LUI JEAN-LOUIS TREMONT. Să nu uiţi asta! Am decretat. Şi nu trebuie să mă dezamăgeşti. Ai înţeles?

— Da, Kate. Şi vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Ai fost foarte bună cu mine şi totul o să fie foarte bine.

— Mai mult decât foarte bine. Trebuie să fie perfect. De acord?

— Întru totul.

— Acum, lasă-mă să te mai privesc o dată. Kate se dădu într-o parte, apoi îi studie câteva clipe părul şi machiajul.

— Au făcut o treabă minunată. Există şi o vagă asemănare cu Andrey, dar este mai mult o aluzie.

Kate dădu din cap mulţumită, apoi privi în jur şi îl zări pe Luke, care se apropia de ele cu aparatul în braţe.

— Tu ce părere ai, Luke? întrebă Kate, uitându-se la el. Machiajul este foarte bun, la fel şi părul, nu?

— Este perfectă, spuse Luke. Şi Jean-Louis preferă părul lins. Mă bucur că i-au făcut un coc simplu.

Luke se dădu înapoi şi fixă aparatul pe M.

— OK, zâmbeşte, te rog! Vreau o fotografie nearanjată la masa de machiaj, în halatul de bumbac, înainte să intri în creaţiile alea nemaipomenite făcute pentru tine.

M râse şi îi făcu un semn prietenos cu mâna, Luke făcu o fotografie, apoi spuse:

— Haide, vino şi stai aici lângă rastelul tău cu rochii.

Mai făcu câteva poze, apoi îi spuse lui Kate:

— Hai, du-te şi tu lângă ea şi fă-mi, te rog, un serviciu: arată cu degetul spre numele ei de pe carton, arată cu degetul spre M.

Luke zâmbi:

— Ce mai nume! Aşa scurt!

Kate făcu ce i se ceruse şi spuse:

— Am înţeles de la Peter că ziarişti sunt prezenţi în număr masiv.

Luke îi aruncă o privire piezişă:

— Şi asta te surprinde? Dacă cineva ştie să tragă sforile, atunci aceea eşti tu, Kate!

Înainte să-i poată răspunde cum se cuvine, Kate îl zări cu coada ochiului pe Jean-Louis şi se întoarse spre el zâmbind cu toată gura:

— Aici erai, J.

— L, chiar mă întrebam pe unde umbli.

Tremont înclină graţios din cap, îi zâmbi şi murmură:

— Kate, zise el apoi se întoarse şi se uită la M. O luă de mână şi i-o sărută. *Mademoiselle.* Arătaţi… superb. Ştiu că o să aveţi un mare succes. Nu am nicio îndoială, şi eu am să aplaud cel mai tare.

— Mulţumesc, *monsieur.* N-am să vă dezamăgesc.

Tremont îi zâmbi, cu ochii plini de admiraţie, apoi îi strânse mâna lui Luke şi spuse:

— *Bonne chance* cu fotografiile, Luke. Vă rămân îndatorat ţie şi domnişoarei. *Merçi beaucoup.*

Dădu din cap şi se îndepărtă, căci se ducea să vorbească şi cu celelalte fete, ca un bărbat curtenitor ce era. Pe neaşteptate se întoarse şi îi făcu semn lui Kate.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, şi îl urmă.

— Nu ţi-e frică, nu-i aşa M, întrebă Luke?

— Nu, mă simt foarte bine, sincer. Am simţit ceva frământare în stomac mai înainte, dar Kate a băgat spaima în mine. Nu am voie să am emoţii. Trebuie să ies acolo şi să fiu… cât se poate de relaxată.

— Fără teamă, o corectă Luke şi o strânse de umăr. Uite, vine garderobiera ta, Claude. Îmi place foarte mult. O să te îmbrace foarte uşor. Ne vedem mai târziu, fetiţo. Baftă!

Peter Addison apăru alături de M imediat după plecarea lui Luke şi îi spuse încet şi blând:

— Nu te reţin prea mult, M, căci garderobiera vrea să te îmbrace deja cu prima toaletă. Dar vreau să-ţi urez mult succes.

M îi zâmbi larg.

— Mulţumesc foarte mult, Peter, eşti foarte drăguţ.

— Şi un sfat, spuse el. Să fii pregătit pentru *flash-urile* aparatelor de fotografiat. Cel mai bine este să ţii capul drept şi să priveşti spre spatele încăperii. Astfel nu o să fii orbită prea tare. Sunt zeci de fotografi acolo, trebuie să te previn, şi abia aşteaptă să te fotografieze, aşa că… să fii pregătită!

— Da, voi fi, mulţumesc pentru sfat, Peter.

O clipă mai târziu Kate o apuca de braţ.

— Hai să ne îmbrăcăm cu toaleta roz, iubito. În timp ce se îndreptau spre Claude, care îi aştepta deja cu rochia în braţe, Kate adăugă: Jean-Louis se contrazice din nou. Aseară a spus că vrea ca tu să intri prima, dar acum s-a răzgândit. Vrea ca publicul că fie puţin încălzit şi, nevăzându-te chiar de la început, să te aştepte cu mai multă nerăbdare. Aşa că ai să intri a treia. Relaxează-te, M, nu-ţi face griji, totul va fi bine.

M nu putu decât să dea din cap. Îşi simţea gura uscată şi pieptul strâns ca într-o menghină.

M aştepta în culise şi le privea pe cele două fotomodele care intrară pe podium, una după alta, păşind cu un pas relativ constant. Simţi dintr-odată că i se face rău de la stomac şi un uşor val de greaţă; se îndreptă de spate, împinse senzaţia aceea neplăcută departe. Era o fiinţă puternică şi ştia că va fi aşa cât timp picioarele ei vor simţi sub ele podeaua podiumului. Nerăbdarea şi emoţia o făceau să se simtă teribil de încordată. Dar era sigură că în momentul în care va ieşi pe podium totul va fi minunat.

Kate şopti:

— Acum! Du-te! Fă-i praf!

Când ieşi din culise şi păşi în mijlocul scenei, M se gândi la mama şi la sora ei mai mare. *Trebuie să reuşească.* Pentru ele. Voia să fie mândre de ea. Apoi îşi şterse toate gândurile din minte şi se concentră în întregime numai pe ceea ce avea de făcut.

Pomi înainte, adoptă un pas vioi şi păşi cu îndrăzneală pe podium. Nu auzea nici muzica, nici vocea crainicului care anunţa numărul toaletei ei. Nu auzea decât aplauzele. Asurzitoare.

Se mişca cu graţia şi flexibilitatea ei obişnuite, încetinind pasul din când în când, apoi se întoarse, făcu o piruetă, arătă mantoul roz cu o corială impecabilă, având grijă ca acesta să plutească în urma ei pentru ca efectul să fie complet. Şi, tot

timpul îşi ţinu capul drept, privind în spaţiu, evitând orice contact vizual. *Flash-urile* aparatelor de fotografiat nu se opriră nicio clipă, dar nu o tulburau. Îşi scoase mantoul de pe umeri, continuând să-l ţină încă strâns la piept, apoi se întoarse şi porni încet înapoi, se răsuci şi îşi scoase complet mantoul, ţinându-l într-o singură mână, departe de ea pentru a arăta rochia de mătase purpurie şi volanele ei vaporoase. Combinaţia uluitoare de culori, purpuriu cu roz, dublată de croiala admirabilă tăcea o impresie deosebită. La fel şi M. Publicul îi spunea clar lucrul acesta, aplaudând-o frenetic până când părăsi podiumul, trăgând mantoul după ea, aşa cum îi arătase Jean-Louis cu o seară mai înainte.

Claude, toată numai zâmbet, o aştepta cu un costum de mătase albă cu o bluză cu picouri.

— *Fantastique,* M, spuse ea, cu ochii strălucind de admiraţie. Ai talent, adăugă ea. M îşi scoase rochia roz şi îşi puse costumul alb. Totul într-un timp record şi ieşi din nou pe podium.

Şi tot aşa în continuare. Tot felul de costume de zi, mantouri şi rochii de după-amiază, toalete de cocteil, iar aplauzele pentru M erau de-a dreptul copleşitoare, la fel ca ţinutele pe care le prezenta, în tot acest timp, avea un singur gând: *încredere în sine.* Asta este cheia, îşi spunea întruna. Şi era fericită să constate că are o încredere enormă în propriile-i forţe, pe care o atribuia educaţiei primite acasă. Era capitalul ei cel mai valoros.

Timpul se scurse repede şi M ştia că vor fi probabil în întârziere, dar nu era vina ei. Uneia dintre celelalte fete i se rupsese ceva, iar episodul le întârziase pe toate puţin. Dar s-ar putea să mai recupereze.

În curând avea să fie momentul primei ei apariţii în rochie de seară. Mulţimea parcă înnebuni când păşi pe podium, într-un vârtej de volane şi dantele pastel. Rochia era confecţionată din materiale în culorile primăverii; roz, lila, alb, bleu, galben combinate în modele delicate de flori. M părea o fiinţă desprinsă dintr-un vis, purtată pe norii albi ai fustei de şifon cu un corsaj fără bretele şi cu perle mici roz la gât.

Şi dintr-odată ajunseră la final. Când M îşi făcu apariţia pe marginea scenei înainte să alunece spre podium, primi o rundă asurzitoare de aplauze. Purta o rochie de mireasă extraordinară din tafta albă, cea în care o fotografiase Luke la New York pentru coperta din aprilie a revistei *Bazaar.* Voalul de dantelă şi plasă, fixat pe cununa ei de păr negru, era drapat graţios pe umeri şi cădea până jos.

Ţinându-se cât mai drept, se mişcă înainte foarte încet, de frică să nu se împiedice şi ştiind că această rochie în mod special, părea că are o viaţă a ei proprie.

M era eleganţa personificată în timp ce păşea încet pe podium, cu spatele drept, cu privirea înainte. Era o adevărată regină.

M fu însoţită de ovaţii tot timpul cât mai dură prezentarea. La fel şi Jean-Louis, când ieşi pe scenă să mulţumească publicului alături de celelalte fete. Prezentarea durase cu douăzeci de minute mai mult decât se anticipase, aşadar o oră încheiată, dar nimeni nu părea să aibă obiecţii. De fapt, toţi erau încântaţi.

Jean-Louis Tremont ştia că are în mâini victoria: în privinţa asta nu încăpea nicio îndoială. Două victorii, de fapt, dacă punea la socoteală şi colecţia de toalete.

Larry, uşor ameţit, continua să stea pe scaun, hipnotizat de „spectacolul" soţiei sale. Pentru că asta fusese, de fapt. Avea toate calităţile pentru a deveni o stea: frumuseţe, siguranţă de sine, încredere în propriile forţe şi o eleganţă care fără îndoială că îi era în sânge. Fără îndoială şi Kate aranjase lucrurile foarte bine şi lucrase câteva luni încheiate la acest spectacol, dar ieşise aşa de bine numai pentru că M era aşa cum era.

— Atunci aşa să fie! exclamă el fără să se adreseze nimănui în particular. Dar auzindu-l Geo îi dădu o replică:

— Să fie cum spui, Larry! O să devină o stea. Parcă ar fi un vis. Asta ai vrut să spui, nu-i aşa?

— Ai pus punctul pe *i,* draga mea, răspunse el. Se uită la James şi murmură încet: am sentimentul că vom avea nevoie de un corp de securitate şi asta cât mai curând cu putinţă. Dacă nu mă înşel, în curând presa va da năvală. Trebuie s-o protejez

tot timpul, James, şi nu mă interesează cât costă.

— De acord. Este absolut minunată şi presa a înnebunit deja după ea. Se vede din comportamentul ziariştilor de aici din această după-amiază că are în ea acel ceva de care e nevoie pentru rolul ăsta. Mă ocup de asta chiar acum. În primul rând, trebuie să aveţi maşina voastră proprie şi am să vă găsesc un şofer şi un asistent – un al doilea şofer, adică. Amândoi au lucrat înainte la SAS. Mai întâi te împuşcă şi după aia te întreabă de sănătate!

— O, Dumnezeule! exclamă Larry, privind îngrozit la James.

Vorbeşti serios?

— Nu, glumesc, dar sunt nişte oameni duri ca oţelul, iar voi de asta aveţi nevoie. Ofiţeri operativi cu experienţă care depistează primejdia înainte să-şi dea alţii seama de ea.

Caresse o îmbrăţişă pe M şi o strânse puternic la piept.

— Ai fost de vis, un adevărat super-model şi nu mai puteam de mândrie, parcă ţi-aş fi mamă. Felicitări!

O îmbrăţişă şi ea şi râse:

— Mă bucur că ai fost mândră de mine, Caresse. Şi eu sunt mândră de tine, de felul în care conduci studiourile Farantino.

Caresse păru foarte încântată de acest compliment neaşteptat şi zâmbi.

— Şi Luke este încântat şi puţin surprins. A spus

că nu credea că sunt o femeie de afaceri aşa de pricepută.

— Mă bucur că îşi dă seama cât de valoroasă eşti, Caresse. O să te descurci foarte bine cu studioul, ai să vezi. Kate l-a angajat să facă toate fotografiile mele pentru colecţia de *prêt-à-porter,* din câte ştiu eu.

— Da, aşa mi-a spus. Uite că vine şi Kate.

— Aici erai, iubito! exclamă Kate apropiindu-se de ele. Ce faci, de ce te ascunzi în colţul ăsta? Jean-Louis vrea să vii la un pahar de şampanie şi o mică gustare. Şi vrea să te prezinte câtorva persoane.

— Sigur că da, Kate. Oh, unde sunt ai mei? Acolo. Le făcu semn cu mâna lui Larry, Geo şi James, care stăteau lângă fereastră.

— Uite, nu-i aşa că e drăguţ? îmi trimite bezele! E aşa de dulce! Cred că ar fi bine să mă duc să-i dau câteva sărutări adevărate.

— Este ora nouă, draga mea, spuse Larry, după ce M îl îmbrăţişă şi îl sărută. Nu eşti epuizată?

— Nu tocmai, răspunse M şi îşi strecură un braţ pe sub al lui. Mai degrabă exaltată şi emoţionată. Sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun, scumpule. Nu te simţi la fel după o premieră?

— Da, aşa este, şi ai fost formidabilă, M. O adevărată stea.

— Nu, nu stea. Asta eşti tu şi numai tu, Laurence Vaughan. Eu sunt doar un fotomodel.

Schimbând subiectul, Larry spuse:

— Peter Addison pare un tip foarte de treabă, iar presa îi ciuguleşte pur şi simplu din palmă…

— Dar ce? îl întrerupse M.

Larry râse.

— Mă cunoşti deja foarte bine, doamnă Vaughan. Voiam să spun că aş vrea să nu te extenueze. Ai făcut fotografii fără pauză de la patru şi jumătate până la opt şi jumătate, mai întâi la Grand Palais şi acum aici. Nu eşti obosită?

— Nu, mă simt foarte bine. Serios, iubitule. În afară de asta, au dreptul la aşa ceva pentru toţi banii ăştia.

— Care bani?

— Banii pe care mi-i plătesc mie. Dar nu pot să-ţi spun asta acum. Îţi povestesc mai târziu. Hai să mergem s-o salvăm pe Geo de tipul acela rotofei, care parcă o confundă cu masa lui de seară.

Capitolul 31

Marţi 30 ianuarie, M a fost prezentată ca fotomodelul cel mai talentat din ultimii ani; i se garanta că va ajunge printre cele mai renumite fete din branşă. A doua zi după ce prezentase colecţia de primăvară/vară pentru Jean-Louis Tremont fotografia ei era în toate ziarele din lume.

Două zile mai târziu, în 1 februarie după-amiaza, Jean-Louis Tremont şi Casa Tremont au invitat tot corpul de presă la o recepţie cu şampanie; ideea era ca M să aibă ocazia să cunoască într-un cadru

mai puţin oficial diverse persoane, să stea de vorbă şi să fie fotografiată în diferite ipostaze. La câteva minute după inaugurarea recepţiei, M apăru în sala de bal, ţinându-se de mână cu soţul ei, vestitul actor Laurence Vaughan. Faptul că şi el era o celebritate din lumea filmului nu făcea decât să adauge un plus de strălucire evenimentului.

Presa parcă înnebunise. Îi îndrăgise pe cei doi şi îi ridica în slăvi, trimiţându-i direct în stratosfera. Deveniseră peste noapte cuplul perfect. Interviul de la recepţia stropită cu şampanie de la Casa Tremont a fost strălucitor, încântător, dar şi emoţionant, pentru că era evident că cei doi se iubeau foarte mult şi a fost postat imediat online. În primele zece zile de la lansarea lui M în cariera de modelling, interviul a fost vizionat de sute de milioane de oameni pe YouTube, iar M şi Larry deveniseră celebrităţi internaţionale peste noapte. Remarcabil, însă, cei doi rămăseseră calmi, fiind aceiaşi dintotdeauna şi se purtându-se firesc şi frumos cu toată lumea, fără să fie niciodată nepoliticoşi sau capricioşi. Cu alte cuvinte, erau nişte adevăraţi profesionişti şi făceau faţă tuturor situaţiilor fără niciun efort.

Membrii familiei lui M erau foarte încântaţi de succesul ei imens şi neaşteptat, arătându-se oarecum amuzaţi de toată această tevatură. Unii dintre membrii familiei lui Larry avuseseră o reacţie similară; dar alţii fuseseră mai răutăcioşi şi

făcuseră observaţii muşcătoare în faţa mamei lor. Miranda spusese că este o manifestare dezgustătoare de vulgaritate; Edward, ros de invidie ca întotdeauna, spusese că fratele lui îşi găsise în sfârşit, într-un târziu, vocaţia – ca star de teatru şi de cinema însurat cu un fotomodel.

Larry, imperturbabil ca de obicei, nu-şi bătea capul cu ceea ce credea familia lui sau oricine altcineva. Nu-l interesa decât soţia pe care o adora. Prioritatea lui principală era s-o ştie pe ea în siguranţă. Era cât se poate de mulţumit de James Cardigan. Chiar din primul moment, James se dovedise extrem de capabil, devotat şi eficient şi le repartizase doi foşti angajaţi ai serviciilor SAS; amândoi în formă, duri, cu experienţă şi devotaţi. Din fericire, M şi Larry s-au împăcat bine cu ei din primul moment. Le plăceau sincer Stuart Nelson şi Craig Lowe, care erau întotdeauna extrem de atenţi şi totdeauna în gardă, dar în acelaşi timp foarte politicoşi. Şi – lucrul cel mai important – prezenţa lor îl liniştea pe Larry, căci datorită lor simţea că M este în siguranţă.

Până la sfârşitul lui februarie, ştiau în linii mari cam ce aveau de făcut zilnic. M era ocupată cu ultimele prezentări ale colecţiei de *prêt-à-porter* şi cu şedinţele foto pe care le făcea Luke cu aceste toalete.

Larry îşi terminase de studiat rolul şi era nerăbdător să înceapă filmările care urmau să fie demarate în martie; i se părea că are prea mult

timp liber.

În ultima duminică din februarie, Larry şi M se relaxau în apartamentul lor de la Piaza Athenee Hotel. M îşi studia programul pentru săptămâna următoare, iar Larry mai răsfoia scenariul, recitindu-şi însemnările pe care le făcuse pe margine. Dintr-odată îi veni în minte un gând şi se întoarse spre ea.

— Ai să poţi veni cu mine la Londra, în aprilie, când ne mutăm cu filmările acolo? întrebă el, temându-se de perspectiva de a se despărţi de M, dacă aceasta avea de lucru pentru Tremont la Paris.

— Da, pot, Larry, răspunse ea, dând paginile agendei de pe masă. Nu mai am decât o singură activitate programată, o prezentare de modă în scopuri caritabile pe care i-am promis lui Jean Louis că am s-o fac. Este în 22 martie, iar după aceea sunt liberă ca pasărea cerului.

— Mă bucur tare mult, draga mea, nu puteam suferi gândul că va trebui să te las singură aici şi să plec la Londra.

— Nici eu, dar uite, după asta sunt liberă până în iulie. Atunci Jean-Louis vrea să prezinte colecţia de toamnă/iamă, atât de *haute couture,* cât şi de *prêt-à-porter.* Şi Kate Morrell i-a spus lui Luke acum câteva zile că vrea să facă fotografii cu această colecţie. Este extrem de încântat şi îţi poţi imagina şi cum se simte Caresse. Atâta doar că o să-i fie dor de el.

Larry ridică o sprânceană şi întrebă:

— E ceva între ei doi?

— Nu sunt foarte sigură, răspunse M râzând. Poate că este prea curând după moartea lui Frankie –, sau poate că nu este. Şi îmi închipui că se simte cam singură la New York, deşi studioul este rezervat dinainte pe mai multe luni, după cum spune Luke, şi apoi trebuie să aibă grijă şi de Alex.

Larry izbucni în râs:

— Ce Dumnezeu, are deja optsprezece ani!

— Credeam că e mai tânăr, murmură M şi închise agenda. Schimbând subiectul, spuse: te-ar deranja dacă la Londra am locui într-un mic apartament de fete?

— Nu, dacă este vorba de apartamentul tău. Îi aruncă o privire ştrengară şi o întrebă: ei, e chiar aşa? Plin de fundiţe şi volane roz? Nu cred, nu eşti genul ăsta.

— Dar ce gen sunt eu?

— Genul delicios, răspunse flirtând cu ea. Puse scenariul deoparte, se apropie de ea, îi puse ambele mâini pe umeri, se aplecă şi o sărută pe obraz apoi spuse: Ce ai zice de o mică siestă, una drăguţă de tot?

— Când spui siestă foloseşti cuvântul ca eufemism pentru o partidă mai încinsă?

— În mod sigur.

— Ador siestele, domnule.

— Aş dori să putem face câte o siestă în fiecare

după-amiază, murmură M puţin mai târziu, cuibărindu-se alături de Larry şi punându-i un braţ peste piept. Mă simt întotdeauna minunat după aceea, aşa de relaxată şi de fericită. Crezi că şi spaniolii se simt la fel după siesta lor?

Larry chicoti, o trase mai aproape de el, simţind că o iubeşte nespus de mult. Era aşa de drăgălaşă uneori.

— Cred că vestita siestă a spaniolilor este puţin diferită de a noastră iubita mea, îi şopti el prin păr. Dar nu pot fi sigur, fireşte.

— Nici eu. Ei bine, nici nu contează. Ascultă, Larry, voiam să te întreb ceva. Cât o să mai stea Stuart şi Craig cu noi? Vreau să spun! să ne păzească?!

— Interesant că m-ai întrebat. Am discutat chestiunea asta cu James chiar ieri după-amiază. A spus că trebuie să-i mai păstrăm, încă vreo câteva luni, până se normalizează lucrurile. Dacă se va normaliza vreodată. James are sentimentul că presa va nutri mereu un interes enorm pentru noi, iar paparazzi ne vor vâna peste tot.

Dar probabil că toată agitaţia din jurul nostru se va mai potoli spre, sfârşitul anului. Sper, însă, că nu te deranjează băieţii.

— Nu, deloc, sunt foarte discreţi, foarte drăguţi, de fapt, aproape că nici nu-i observi.

— Nu pot decât să spun că mă bucur că i-am avut în preajma noastră în ultima lună, M. Au fost uneori momente foarte dificile, cu atâţia ziarişti în

jurul nostru peste tot pe unde mergeam.

O luă cu o mână de sub bărbie, se uită în ochii ei şi întrebă:

— Aşadar, cum te simţi?

M îi întoarse privirea foarte mirată şi întrebă:

— Nu cred că înţeleg exact ce vrei să spui.

— Să fii ceea ce eşti. Vestita, misterioasa M. Super-modelul răsărit peste noapte. Unii îţi spun chiar noua Gisele Bündehen. Înaltă, zveltă, superbă. Răsfăţata paparazzilor. Cea mai fotografiată femeie din lume. Chipul preferat de pe copertele revistelor.

Zâmbi strengăreşte spre ea şi adăugă:

— Mă bucur să constat că nu ţi s-a urcat la cap.

— Să mi se urce la cap? De fapt, mi s-a lăsat în picioare! Stau uneori în picioare fără întrerupere şi câte douăsprezece – paisprezece ore într-o zi.

— Probabil că eşti obosită, iubito, e destul de greu, spuse el plin de înţelegere, deşi ştia că M are o energie debordantă.

— Da, e adevărat. Dar nu e chiar aşa de greu pentru că… pentru că îmi place foarte mult. Enorm. Dar hai să vorbim despre tine. Ai avut şi tu o lună agitată. Dar presupun că pentru tine e altfel, tu eşti obişnuit cu faima. Provii dintr-o familie vestită, familia regală a teatrului, cum vi se mai spune… sunteţi toţi marii Vaughan. Şi ai uitat că şi tu ai devenit celebru tot peste noapte? Când ai jucat Hamlet pe scenă, iar eu aveam zece ani şi tu douăzeci şi doi. Erai mai tânăr decât sunt eu

acum.

Larry izbucni în râs.

— Cu un an, atât.

— Iar primul tău film a fost fantastic, un adevărat succes; ai devenit vedetă de cinema peste noapte. Şi nu te-ai uitat nicio clipă în urmă. Cum te-ai simţit atunci?

— Cred că am fost uimit, M. Chiar aşa! A fost o surpriză, răspunse el cinstit. Am fost puţin derutat de succesul cu *Hamlet.* Îmi spuneam: oare ce Dumnezeu s-a întâmplat cu mine? Şi apoi mi-am zis: dar e uluitor! Pentru că, vezi tu, atunci când m-am făcut actor, nu m-am gândit la faimă. Pentru că nu devii actor de dragul faimei, nu?

M tăcu.

Larry îi aruncă o privire lungă, întrebătoare, ridicând o sprânceană.

— Sau pentru asta o faci?

— Nu fi prostuţ. Eu am făcut-o ca să *dovedesc* ceva.

— *Exact.* Şi eu la fel. Şi acum este la fel. Am făcut-o şi pentru bucuria pe care ţi-o dă munca în sine. Niciodată pentru faimă sau pentru bani. Mi-am cântărit adesea munca şi îmi dau seama că joc pentru că îmi place, pentru că vreau să fac faţă acestei provocări în fiecare zi. Trebuie s-o iau cumva de guler şi s-o scutur, să spun: pot s-o fac! Am să reuşesc. Şi chiar aşa fac.

Se opri o clipă, îi dădu drumul uşor, se ridică rezemându-se de perne şi continuă:

— Oricum, şi tu provii dintr-o familie cunoscută; ai tăi sunt obişnuiţi cu faima.

— E altfel de faimă la noi şi nu a fost niciodată a mea. A fost şi este a lor.

— Aşa este, dar tot faimă se cheamă.

— Ai început discuţia întrebându-mă cum mă simt şi să ştii că mă simt minunat, Larry. Am vrut să dovedesc familiei mele că mă pot descurca şi singură şi am reuşit. Trăiesc un sentiment minunat, pentru că am făcut totul prin mine însămi. Fireşte, ştiu că am primit ajutor de la Luke şi de la Kate şi înainte de ei de la Frankie. Dar eu sunt cea care a muncit şi nu m-am bizuit pe familia mea.

— Corect. Dar te-ai gândit vreodată că succesul va fi chiar aşa de mare şi că va veni aşa de repede? întrebă el mirându-se uneori că rămăsese atât de normală şi de ponderată în tot.

— Nu, răspunse ea scuturând din cap, nu m-am gândit. Şi mulţumesc că ai fost alături de mine şi că ai avut grijă de mine.

— Întotdeauna voi avea grijă de tine, iubita mea. Şi eu îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine.

— Ce vei să spui?

— Ieri, când am luat prânzul cu James, mi-a spus că ai insistat să-l angajezi şi să-l plăteşti. Am fost foarte mişcat că ai încercat să mă protejezi şi că ai făcut un asemenea efort.

— Te iubesc şi mi-am dat seama imediat că, dacă ai să apari drogat într-un spital din New York

o să se producă neînţelegeri. Putea să izbucnească un scandal. Şi nu aveam de gând să permit aşa ceva.

— Mai are şi acum banii în plicul acela. Doreşte să ţi-i dea înapoi.

Luată prin surprindere, M exclamă:

— Spune-i să-i ducă la bancă şi să-i pună în contul lui. Este onorariul lui. Am fost foarte bucuroasă să-l plătesc. Oricum, sunt sigură că percepe onorarii mai mari pentru serviciile lui.

— Probabil. I-am spus că îi invităm la cină mâine seară.

M se uită mirată la el, cu chipul luminat de emoţie.

— *Îi* invităm? Geo vine la Paris?

— Da, mâine după-amiază. O să stea la Londra, la părinţii lui James.

— O, asta e minunat, abia aştept s-o văd.

— Rămân aici numai câteva zile, după care se duc la Berlin cu treburi. După aceea se vor întoarce la Londra. El trebuie să facă nişte schimbări la compania lui şi crede că acestea vor dura până pe la mijlocul lui aprilie. Sper că prezenţa lor o să-ţi facă plăcere.

— O, bineînţeles! Dar ce a spus despre expoziţia lui Geo de la Galeria Chelsea?

— Geo a înrămat deja toate tablourile. A terminat şi tablourile noi şi mi-a spus că expoziţia va fi vernisată în septembrie.

— Va fi un mare succes, indiferent când se face,

declară M. Dar de ce a amânat? întrebă M ridicând una din sprâncenele ei negre.

— Pentru că Geo a mai adăugat o serie de portrete speciale de femei, pictate în multe culori. Iar galeria a ţinut neapărat să le includă şi pe acestea, îi explică Larry. În plus, din câte mi-a explicat James, Geo voia să vină cu el în Europa.

— Cred că am văzut şi eu două dintre acele portrete, murmură M, devenind brusc gânditoare. Erau pe jumătate terminate; cel puţin aşa arătau în noiembrie. Şi unul dintre ele semăna puţin cu mine… în stil Art Deco. Este foarte talentată.

Capitolul 32

Geo privi de jur-împrejurul marelui salon de la Hotel Cygne Noir, aflat nu departe de Luvru şi redeschis de curând, gândindu-se cât de frumoasă era această încăpere. Decorată în stil tradiţional, amintea de Maria Antoaneta şi de Ludovic XVI; numele acestuia din urmă fusese dat chiar şi unui stil ornamental care întâmplător ei îi plăcea foarte mult, chiar dacă uneori era cam rococo.

Podiumul pornea de pe scenă, trecea prin mijlocul salonului şi se termina aproape de capătul lui, unde se ramifica în formă de T. Abia aştepta s-o vadă pe M, păşind pe el cu graţie ca să-şi etaleze toaletele, cum spunea ea şi era extrem de emoţionată că se afla acolo. Sosise împreună cu James la Paris cu o seară înainte, după ce

petrecuseră două săptămâni la Londra; voiau să vadă prezentarea de modă şi să petreacă şi câteva zile cu M.

Auzindu-şi numele, Geo se întoarse şi sări imediat în sus când îl văzu pe Luke, care venea spre ea, cu aparatul înmână ca de obicei. Se îmbrăţişară şi Luke spuse:

— Arăţi fantastic, Geo. Căsătoria îţi prieşte, asta e clar. Ce mai face James?

— Foarte bine. Este cam ocupat cu reorganizarea companiei. Dar o să-l vezi oricum diseară; când am venit încoace, M mi-a spus că luăm masa cu toţii.

— Ştiu şi e minunat, scumpo. Apropo, am s-o fotografiez pe M cam de aici, când începe prezentarea – este un loc perfect pentru mine. Iar când se termină prezentarea, aş vrea să vă fac şi câteva fotografii neoficiale împreună. De acord?

— Excelent, Luke, numai că aş vrea şi eu câteva copii.

— S-a făcut, spuse el zâmbind. Mă duc în culise să fac vreo două-trei cadre cu M înainte să se îmbrace. Ne vedem mai târziu, drăguţo.

Geo se aşează pe scaunul auriu de bal marcat cu numele ei şi se întoarse spre dreapta, când femeia care se aşezase acolo începu să-i vorbească:

— Sper că nu veţi considera că sunt nepoliticoasă, dar am auzit fără să vreau ce aţi discutat cu fotograful. Era foarte aproape de noi. Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Rebecca Byam.

Geo îi zâmbi; femeia era înaltă, blondă şi atrăgătoare şi intrase în salon cu câteva minute înainte să vină Luke. Întinse mâna:

— Şi eu mă bucur să vă cunosc. Numele meu este Georgiana Carlson.

— Mă bucur să vă cunosc. Aceasta este prietena mea, Ann Molloy.

Ann Molloy se ridică în picioare şi veni să-i strângă mâna lui Geo.

— Bună ziua, mă bucur să vă cunosc, doamnă Carlson.

Geo dădu din cap. Era şi ea înaltă, frumoasă, cu părul castaniu şi ochi verzi-albaştri. Ambele femei erau foarte elegante, iar Geo îşi dădu seama că erau americance. Îndrăzni să le întrebe:

— Spuneaţi ceva despre fotograf. Aveţi vreo întrebare în legătură cu el?

— Nu tocmai, spuse Rebecca. Dar a început să vorbească despre M şi am auzit fără să vrem. Nu am tras cu urechea, însă eram foarte aproape. Ne întrebam dacă o cunoaşteţi. Suntem admiratoarele ei.

— Da, o cunosc, răspunse Gea, dar nu le mai dădu nicio altă informaţie. Simţea că trebuie s-o apere pe M şi cariera ei, aşa cum făceau Larry, James, ba chiar şi Luke Hendricks. Lumea era mult prea curioasă în legătură cu M în această perioadă şi ei trebuia să-şi ţină gura.

— Am citit că nu i s-a urcat deloc la cap tot acest succes neaşteptat. Aşa este? întrebă încet Ann

Molloy.

Geo se gândi că nu face nimic rău dacă răspunde la această întrebare absolut nevinovată şi spuse:

— Este aceeaşi ca întotdeauna. Faima nu a schimbat-o. Niciun pic.

Dorind să schimbe subiectul, Geo întrebă:

— Mergeţi des la prezentări de modă?

— Da, ne plac foarte mult, răspunse Rebecca. Şi cum am avut ocazia să venim astăzi aici, sperăm că o să fie minunat. Mai ales că s-a anunţat că va prezenta şi M.

— Da, o să vă placă foarte mult, spuse Geo şi deschise programul de sală. Cele două femei făcură la fel şi apoi toate trei se cufundară în studierea lui. La un moment dat, Geo ridică privirile şi văzu că salonul se umpluse. Se uită la ceas şi constată că prezentarea trebuia să înceapă dintr-o clipă în alta. Se instală mai comod pe scaun, emoţionată la gândul că o va vedea din nou pe M pe podium. Era foarte mândră de prietena ei.

M îşi îndreptă corpul, încercând să se simtă cât mai confortabil în rochia de seară pastel, „culoarea mazării", cum îi spunea ea, şi se întoarse să-i mulţumească garderobierei, Claude. Şi atunci îl zări pe Philippe Tremont care venea spre ea.

Îl cunoscuse recent pe fratele lui Jean-Louis, la începutul lui martie, când se întorsese dintr-o

călătorie de aproape trei luni. Philippe se ocupa de divizia de export din cadrul Casei Tremont, cu excepţia filialei din SUA, care era domeniul lui Kate Morrell, şi făcuse o călătorie prin toată lumea.

Pe faţa lui bronzată se aşternuse un zâmbet larg în timp ce se apropia de ea. Philippe era versiunea mai tânără şi mai atrăgătoare a fratelui său, cu mult simţ al umorului şi un comportament mult mai relaxat decât cel al lui Jean-Louis.

— Aceasta a fost prima mea şansă să te văd pe podium, M şi eşti fabuloasă, spuse el. Parcă te-ai născut pe el. Sunt unele fete, chiar foarte talentate, care nu se descurcă întotdeauna. Felicitări!

— Mulţumesc, Philippe, e drăguţ din partea ta că spui asta. Cred că am avut noroc. Sora mea mai mare m-a învăţat câte ceva despre modelling şi mi-a spus întotdeauna: consideră că podiumul îţi aparţine. Îl compara cu o potecă din grădina mamei mele şi insista că trebuie să mi se pară un loc foarte familiar. Cu alte cuvinte, mi-a spus să nu mă tem de el.

— A fost o profesoară foarte bună, sora asta a ta. Ei bine, mă bucur foarte mult că lucrezi cu noi... ca Noua Imagine a lui Jean Louis Tremont. Kate este formidabilă, ce bine a ştiut să te lanseze!

— Aşa este, şi Peter Addison la fel. Cred că au făcut o treabă pe cinste.

M chicoti şi adăugă:

— Îţi vine să crezi? Au creat un super-model peste noapte! Mie nu-mi vine să cred nici acum!

Philippe râse împreună cu ea, gândindu-se ce fată adorabilă este, normală, fără fumuri de vedetă! După cum susţinea Kate, nu era deloc capricioasă. Avea o părere foarte bună despre ea şi era convins că va rămâne mereu aşa cum este astăzi.

Claude îi făcu semn cu mâna, iar M se scuză şi alergă spre ea:

— Tu urmezi, M, în câteva clipe e rândul tău, spuse ea.

— Mulţumesc, Claude, răspunse M şi se pregăti să pornească spre scenă, când celelalte două fete vor ieşi pe partea cealaltă.

Intră plutind parcă pe scena mare, se opri o clipă, se răsuci, pomi înainte, se opri din nou, apoi atacă podiumul, mişcându-se de-a lungul lui cu uşurinţă, eleganţă şi totală încredere în sine.

M şi rochia ei superbă de seară în culori pastel smulseră instantaneu ropote de aplauze de la public. Se întoarse şi făcu o piruetă în mijlocul podiumului, apoi pomi mai departe, străbătând la dreapta şi la stânga terminaţia în formă de T a podiumului. O clipă mai târziu se întorcea mişcându-se graţios şi expunând şi mai bine fusta elegantă de şifon, încântată ea însăşi în fiecare clipă de ceea ce făcea.

M era fericită, îşi simţea inima nespus de uşoară

în această după-amiază.

Totul mergea bine. Ea şi Larry erau în continuare foarte îndrăgostiţi unul de altul, aveau o căsnicie perfectă, compatibilă şi trupeşte şi sufleteşte. Datorită norocului, cu ajutorul lui Kate şi al lui Luke, acum avea şi cariera pe care şi-o dorise demult. Iar bunii ei prieteni, Geo şi James erau la Paris... Parisul primăvara... şi ce putea fi mai bine decât să fie toţi aici cu ea, acum, aici şi cu Larry...

Pomi în ritmul ei alert obişnuit, parcurse încă o dată podiumul, după care păşi pe scenă. Mai făcu o piruetă şi se retrase în lateral, ştiind că va trebui să apară din nou pe podium peste câteva minute. Avea exact atât timp cât îi trebuia ca să-şi schimbe toaleta.

Dar în timp ce mergea repede spre cabină, vârful pantofului cu toc înalt se agăţă de ceva şi când voi să păşească se prăbuşi pe podea. M căzu cu toată greutatea înainte; încercă să frâneze căderea cu ajutorul mâinilor, dar nu reuşi decât să-şi protejeze faţa să nu se lovească de scânduri. Slavă Domnului, îşi spuse ea.

Claude o văzuse pe M căzând şi strigă: *Mon Dieul Mon Dieu!* repezindu-se imediat spre ea s-o ajute. Philippe care stătea de vorbă cu garderobiera, pomi şi el imediat în urma ei şi ajunseră primii lângă M.

— Te-ai rănit? întrebă Claude îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a agăţat tocul în ceva, spuse M şi încercă să-şi mişte piciorul, dar fără succes.

— Te rog, M. Nu te mişca! spuse Philippe. Trebuie să eliberez tocul. Este înţepenit în… într-o crăpătură din pardoseala de lemn. Crezi că poţi să scoţi piciorul din pantof?

M constată că este imposibil şi după o secundă spuse:

— Nu pot. Piciorul este prins în pantof într-un unghi imposibil. Claude, trebuie să trimiteţi pe altcineva în locul meu pe scenă. Cred că mi-am scrântit glezna; e ruptă sau luxată serios.

— *Oui, oui, oui,* spuse Philippe şi plecă grăbit.

Kate sosi imediat împreună cu Jean-Louis. Amândoi erau îngroziţi când o văzură pe M lungită pe jos, cu piciorul imobilizat în pantoful înţepenit între scândurile pardoselii.

Îngrijorat, Jean-Louis îngenunche alături de fratele lui şi o luă pe M de mână.

— S-a rupt ceva? Aveţi dureri, *mademoiselle*?

M îi zâmbi slab şi dădu din cap.

— Cred că mi-am luxat glezna, dar acum nu pot să fac nimic. Piciorul îmi este înţepenit în pantof. Nu pot să-l scot.

Kate, cu simţul ei practic dintotdeauna, îngenunche şi ea alături de ei şi, privind la pantoful elegant de satin, cu toc înalt, spuse:

— Am nevoie de un cuţit ascuţi, dacă s-ar putea un cutter pentru piele. Dar merge şi cu un cuţit ascuţit. Trebuie să tai pantoful ca să-i scot piciorul

afară. Nu se poate face nimic altceva. Piciorul s-a umflat şi mi-e şi frică să încerc să-l trag afară.

— Oui, oui, taie pantoful! exclamă Jean-Louis, o strânse încurajator de mână pe M şi se ridică în picioare, la fel ca şi Philippe.

Kate se lăsă pe vine alături de M şi îi atinse uşor umărul.

— Te simţi bine, draga mea?

— Da, zău, Kate. Atât că mă doare glezna. Mă doare puţin şi un şold, pentru că m-am răsucit din trunchi să nu cad cu faţa în jos, dar altfel sunt bine.

— Nu te-ai lovit cu faţa şi asta e bine. Şi o să rezolvăm totul imediat, draga mea. Angelina sau Sophie pot să intre în locul tău şi să termine prezentarea toaletelor. A, uite-o pe Sophie. Claude ia pus rochia bleu de şifon. Cred că va trebui să îmbrace şi rochia de mireasă, are aproape aceeaşi înălţime ca şi tine.

— O, Doamne, rochia de mireasă! Am şi uitat de ea pe moment, strigă M strâmbându-se de durere. Aş putea să încerc eu, Kate. Ascultă, dacă Claude reuşeşte să mă îmbrace, Philippe şi Jean Louis pot să mă ducă pe braţe până la podium. Iar eu pot să stau acolo şi…

Kate negă din cap, dar pe buze îi înflori un zâmbet:

— Eşti o vitează, draga mea, pe bune. O să ne descurcăm. Sophie e foarte bună. A, uite că a venit Philippe cu cutterul de piele.

Philippe îngenunche alături de Kate şi ţinu nemişcat piciorul lui M, în timp ce Kate tăie cu grijă pantoful de satin. Apoi trase materialul şi reuşi să scoată piciorul fetei destul de uşor.

— Este foarte umflat, draga mea, o informă Kate pe M. Mi-e teamă că nu vei putea să te sprijini pe el câteva zile. Şi ar fi bine să mergi să te vadă un doctor. Nu cred că este o fractură, dar e mai bine să fim siguri.

— Mulţumesc că mi-ai scos pantoful, Kate, spuse M.

Philippe şi Kate o ajutară să se ridice în picioare, îi puseră fiecare câte un umăr sub braţ şi o ajutară să meargă ţopăind spre una dintre mesele de machiaj.

Georgiana era o artistă admirabilă şi avea un ochi foarte ager. Acum, în timp ce stătea şi aştepta ca M să reapară cu alte toalete în cadrul prezentării de modă, observă ceva ciudat.

Podiumul părea că se clatină şi face valuri.

Cum se poate aşa ceva? Geo se încruntă, clipi de mai multe ori şi privi din nou. Probabil că avusese vedenii. Acum stătea neclintit ca o stâncă. Se întrebă dacă nu cumva avea nevoie de ochelari.

Două fete îşi terminau piruetele şi prezentarea şi părăsiră podiumul, iar Geo se aplecă mai în faţă privind foarte atent podiumul, acum, cât era gol. I se păru că totul e normal.

Se uită în jur şi prinse privirea lui Luke, care îi făcu semn din cap şi îi zâmbi, apoi îşi reîncărcă

aparatul, aparent fără să fie deloc alarmat. Atunci Geo se aşează mai bine pe scaun, uimită să vadă cele şase domnişoare de onoare care intrau în scenă, urmate de şase cavaleri. Sosirea lor semnala finalul paradei. Era cam prea devreme, nu-i aşa? Lipsea o parte din prezentare. Pe de altă parte, poate că Jean-Louis pregătise altă versiune pentru spectacolul de binefacere.

Cele şase fotomodele păşiră pe podium, întorcându-se şi răsucindu-se cu graţie, arătându-şi rochiile vaporoase din organdi bleu şi galben. Câteva secunde mai târziu, se retrăgeau spre scenă ca să-şi ia cavalerii, care tocmai înaintaseră şi ei. Toţi băieţii erau foarte frumoşi şi eleganţi, în costume cu cravată neagră.

O clipă mai târziu, un zâmbet larg se aşternu pe faţa lui Geo când îşi făcu apariţia M în rochia de mireasă, dar dispăru imediat. Era altă fată. Sophie. Geo privi la Luke, care se întorsese şi el spre ea, la fel de nedumerit. Ridică din umeri, dădu din cap, arătând că nici el nu înţelegea nimic.

Acum mireasa cu mirele şi domnişoarele de onoare cu cavalerii lor parcurgeau cu toţii podiumul. Erau urmaţi apoi de toată echipa de fotomodele care prezentaseră rochiile din seara aceasta. Podiumul şi scena erau pline. Publicul era în delir. Băteau din picioare şi ovaţionau; unii dintre ei îşi fluturau braţele prin aer. Jean-Louis ieşi şi el în scenă zâmbind şi înclinându-se în faţa

acestor ovaţii.

Geo privea totul şi se întreba unde este M, când văzu catastrofa. Podiumul se cutremură, la fel cum făcuse mai înainte. Începu să tremure şi să se zgâlţâie, după care se prăbuşi literalmente în faţa ochilor lor şi se făcu bucăţele. Grinzile de metal se prăbuşeau una după alta, scândurile trosneau. O adevărată catastrofă.

Haosul se declanşă imediat. Oamenii începură să urle. Femeile ţipau. Manechinele, băieţi şi fete, se rostogoleau unii peste alţii, peste public, pe pardoseală şi peste resturile podiumului. Scaunele de bal erau răsturnate. Oamenii se îmbulzeau şi se împingeau. Publicul ieşea în fugă din salon. Sânge peste tot. Oameni răniţi. Oameni morţi.

Uluită şi năucită, Geo părea paralizată; încremenită în loc. Simţi dintr-odată că cineva o apucă de braţ şi auzi o voce care o îndemna să se mişte. Era Rebecca Byam, americanca. Prietena ei, Ann Molloy luase poşeta lui Geo şi i-o îndesa în braţe. O trăgeau amândouă afară, departe de scenă.

Geo îl văzu pe Luke, cu faţa plină de sânge, venind spre ele şi făcându-le semn cu mâna. Luke, Geo, Ann şi Rebecca reuşiră să ajungă la ieşirea dinspre capătul în formă de T al podiumului.

Cineva luase microfonul şi invita publicul să fie calm. Personalul securităţii hotelului era prezent. Afară se auzeau sirenele poliţiei şi ale salvării.

Luke deschise uşa ieşirii de urgenţă şi le scoase

pe cele trei femei afară din salon. Se treziră într-un coridor şi se opriră o clipă să-şi tragă răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ann Molloy. Cum a putut podiumul să se prăbuşească în felul acesta. Era palidă şi înspăimântată.

— Numai Dumnezeu ştie, răspunse Luke. Dar este un adevărat dezastru, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Incredibil. Scheletul podiumului a căzut de parcă ar fi fost făcut din carton presat.

— Ceva mai devreme am văzut că se clătina, spuse Geo cu vocea răguşită de emoţie. Atunci mi-am spus că am vedenii. Dar se vede că nu era aşa. Aş fi putut să fac ceva, să spun cuiva. Aş fi putut preveni dezastrul. Ochii i se umplură de lacrimi.

Luke o apucă de braţ încercând s-o consoleze.

— Cui să spui? Şi cine te-ar fi crezut? Ia să-mi spui!

— Eşti rănit, Luke, spuse Geo. Eşti tot plin de sânge pe faţă.

Scoase câteva şerveţele din poşetă.

— Uite, spuse ea. Sunt curate.

Luke se şterse pe faţă şi o linişti.

— Nu sunt rănit. Dar cineva de lângă mine s-a rănit rău într-o bucată de metal... aşa m-am umplut eu de sânge.

— Avem o maşină cu şofer afară, spuse Rebecca. Doriţi să vă ducem undeva?

— Mulţumesc, e foarte drăguţ din partea ta,

Rebecca, dar am şi eu maşină, murmură Geo şi o îmbrăţişă şi pe ea, şi pe Ann. Mulţumesc foarte mult că m-aţi ajutat. Vă sunt recunoscătoare. Eu… rămăsesem fără reacţie câteva minute.

Mai stătură puţin de vorbă, apoi cele două femei plecară pe coridor.

— Au fost formidabile, spuse Geo. Apoi se uită la Luke: crezi că ar trebui să ne întoarcem înăuntru să dăm o mână de ajutor?

Dar el dădu vehement din cap.

— Nu putem face nimic, drăguţă. Când am ieşit, erau acolo o mulţime de oameni de la securitatea hotelului şi am auzit şi sirenele poliţiei. Au venit cei care sunt abilitaţi să acorde ajutor în astfel de situaţii. Noi nu am face decât să-i încurcăm.

— Slavă Domnului că M n-a fost pe podium, spuse Geo cu voce tremurătoare. Ar fi putut să moară.

— A scăpat ca prin urechile acului, murmură Luke şi se cutremură. O luă pe Geo de braţ şi o conduse repede în jos, pe coridor, explicându-i: te duc în holul hotelului să te aşezi undeva şi apoi mă duc să văd ce s-a întâmplat, mă duc s-o caut pe M.

— Dar probabil că totul este în ordine în culise, nu crezi? întrebă Geo cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Cred că da, răspunse Luke dând din cap. Cel puţin aşa sper. Care dintre bodyguarzii ei era cu ea în culise?

— Stuart. Craig stătea la maşină. Este parcat în

apropiere. Am numărul lui de mobil. Pot să-l sun dacă am nevoie de ceva.

Luke dădu din cap şi deschise altă ieşire de urgenţă, ajungând astfel în holul hotelului. Aici erau o mulţime de oameni care forfoteau încoace şi încolo, dar Geo îl reperă pe Stuart aproape imediat. Era mai înalt decât ceilalţi. Se îndreptă repede spre el, trăgându-l pe Luke după ea. Stuart îi văzu şi el, iar pe faţa lui se aşternu imediat o expresie de uşurare.

— M m-a trimis să vă caut, spuse el. Dar n-am putut să intru în salon. Nu mă lasă. Securitatea este foarte strictă. Poliţia a şi sosit.

— M e bine? întrebă Geo uitându-se fix la el.

— Da, este deja în maşină. Ne aşteaptă. Şi-a scrântit glezna mai înainte, de aceea nu a mai apărut pe scenă şi nu era pe podium atunci când s-a prăbuşit.

— Mă bucur că şi-a scrântit-o, exclamă Luke. Aşa se face că este încă în viaţă.

Şocat şi uluit de dezastrul care tocmai se produsese în salonul mare al hotelului, Jean-Louis Tremont reuşi cumva să se stăpânească, în ciuda atmosferei de isterie din jur, vorbi foarte calm cu inspectorul Raymond Letort. Inspectorul era unul dintre primii poliţişti care sosiseră la faţa locului, de la cel mai apropiat post de jandarmerie.

— *C’est une catastrophe,* spuse Jean-Louis, cu o expresie înnegurată. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, în întreaga mea carieră. *C’est*

incroyable[8]*.*

Inspectorul Letort încuviinţă din cap şi îl conduse pe designer într-un colţ mai retras din culise. Spuse apoi cu multă înţelegere:

— Într-adevăr, este oribil, Monsieur Tremont, o tragedie copleşitoare. Acum monsieur, vă rog să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat. Aşa cum aţi văzut dumneavoastră lucrurile. *S'il vous plaît*[9]*.*

— S-a petrecut într-o clipă, spuse Jean-Louis şi clătină din cap, de parcă încă nu i-ar fi venit să creadă. Am ieşit pe scenă. Era la sfârşitul prezentării. Voiam să mulţumesc, să spun câteva cuvinte.

N-am apucat să deschid gura. Că podiumul…

Jean-Louis se opri şi vocea începu să-i tremure. Apoi se stăpâni şi continuă:

— Am văzut cum se prăbuşeşte podiumul. Am rămas ca paralizat. Fetele mele, fotomodelele cădeau de pe el. La fel şi băieţii. Panică! Ţipete! A început haosul – gemete, urlete, strigăte. Am văzut oameni răniţi, sânge peste tot. Am coborât repede de pe scenă şi m-am dus în salon, Am ajutat cum am putut.

— Înţeleg, domnule. Şi fratele dumneavoastră?

— Philippe era în culisele laterale. A auzit zgomotele şi a fugit să vadă ce se întâmplă. L-am văzut cum aleargă şi am înţeles că venea aici, în

---

8 Este o catastrofă... Este incredibil (în limba franceză în original).

9 Vă rog (în limba franceză în original).

zona de machiaj şi cabine. Fotomodelul nostru M îşi aştepta maşina, iar Philippe voia să fie sigur că n-a păţit nimic.

— Nu era pe podium? întrebă inspectorul ridicând sprâncenele mirat.

— *Ah, non.* M avusese un mic accident în culise ceva mai devreme. Şi-a scrântit glezna.

— A avut noroc, nu-i aşa?

— E adevărat, fu de acord Jean-Louis.

— Monsieur Tremont, am trimis după echipa noastră anti-tero, îl informă poliţistul coborând vocea. Acest accident tragic este cam suspect. Nu are precedent. Podiumurile nu se prăbuşesc de la sine. Oricum, nu în Franţa. Aici moda este o afacere importantă. Am anumite bănuieli.

Jean-Louis rămase o clipă tăcut, apoi întrebă:

— Crezi că a fost un accident provocat? părea foarte uimit. De ce ar dori cineva să-mi saboteze prezentarea unor toalete? Cu siguranţă, nu poate fi un terorist.

— Şi de ce nu, monsieur? De ce să nu saboteze un spectacol aşa de important ca al dumneavoastră? Câteva sute de oameni răniţi sau morţi. Succesul teroriştilor. În zilele noastre, din păcate, orice eveniment public este vulnerabil. Ochii inspectorului Letort erau plini de tristeţe.

— Trăim vremuri grele.

Înainte ca Jean-Louis să apuce să răspundă, Philippe apăru grăbit, însoţit de doi bărbaţi. Inspectorul Letort îl salută pe unul dintre ei.

— O, aici erai, Arnould, spuse el, şi întorcându-se spre Jean Louis îi explică:

— Este colegul meu, inspectorul Flenri Arnould.

Jean-Louis dădu din cap, apoi îl salută pe celălalt bărbat. Era directorul hotelului Thierry Marchand, iar Jean-Louis i-l prezentă inspectorului Letort. Apoi îl împinse în faţă de Philippe şi spuse:

— Iar acesta este fratele meu, inspectare, Philippe Tremont.

După ce se făcură toate prezentările, inspectorul Letort adună tot grupul într-un colţ mai îndepărtat unde era linişte totală. Discutară situaţia în detaliu. Un lucru era clar. După cum afirma inspectorul Arnould, poliţiştii descoperiseră că cineva umblase la joncţiunile de metal dintre bârnele de lemn ale structurii de susţinere şi la podium, ca atare. Şi asta, în mai multe locuri.

— Bolţurile şi piuliţele părţilor metalice, continuă inspectorul Arnould, care ţineau laolaltă platforma de lemn, au fost slăbite sau chiar scoase de tot în anumite puncte cheie. Greutatea fetelor care au mers pe podium timp de o oră, la care s-a adăugat după aceea şi cea a băieţilor, a făcut ca structura să se prăbuşească.

Letort se întoarse către directorul hotelului, Thierry Marchand, şi îl întrebă:

— Când a fost construit podiumul, *monsieur*?

— Noaptea trecută, domnule inspector, şi trebuie să subliniez că în hotelul nostru securitatea este foarte strictă. Când compania

angajată să construiască podiumul şi-a terminat treaba, muncitorii au plecat imediat. Salonul mare a fost încuiat. A fost păzit, domnule inspector Letort.

— Dar cineva a intrat totuşi în cameră, anunţă Arnould, foarte sigur de el. După părerea mea, este vorba de un terorist. Sau de un grup de terorişti.

— De acord, spuse şi inspectorul Letort. Este explicaţia cea mai plauzibilă.

În acel moment, Jean-Louis îi observă pe Kate Morrel şi pe Peter Addison care veneau spre ei. Se scuză şi se grăbi să le iasă în întâmpinare. Fu şocat de înfăţişarea lui Kate. Avea hainele şi faţa pline de sânge şi părea disperată, cum de fapt şi era. Peter era şi el ciufulit, avea o privire speriată iar costumul îi era plin de praf şi de sânge.

— Kate, Peter, vă mulţumesc. Aţi făcut foarte bine că aţi intrat în salon. Sunteţi răniţi?

— Suntem bine amândoi, răspunse Kate, puţin răguşită. Dar nu pot spune acelaşi lucru despre foarte multe persoane dintre cele prezente în sală. Au fost mulţi accidentaţi, Jean-Louis.

— Câţi morţi? întrebă designerul pe un ton foarte îngrijorat. Nici nu pot să mă gândesc la asta.

Kate rămase tăcută şi dădu din cap.

— Câţi oameni sunt răniţi, Peter? câţi morţi? întrebă el din nou, privind fix la omul lui de la PR.

— Încă nu ştim, J-L. Ambulanţele au luat de aici

o parte din public. Şi toate fetele. Sophie a fost rănită, dar este în viaţă. Este o situaţie catastrofală, o zi oribilă.

Jean-Louis Tremont rămase tăcut. Păru înfrânt dintr-odată, de parcă ar fi fost sleit de puteri.

Philippe veni şi el alături de ei, iar faţa îi era palidă în ciuda bronzului. Kate îl informă despre cele petrecute, dar Philippe ştia cam tot, deoarece încercase să ajute în celălalt capăt al salonului.

— Depăşeşte orice imaginaţie, cum de s-a putut petrece aşa ceva la Paris, spuse el. Industria modei asigură mii de locuri de muncă şi produce sume importante. Companiile de construcţii specializate în realizarea de podiumuri sunt de un profesionalism ireproşabil şi au simţul răspunderii. *Cum s-a putut produce un asemenea accident aici?*

— Ştii, poliţia nu crede că a fost un accident, spuse în cele din urmă Jean-Louis abătut. Se uită la Kate şi continuă:

— Cineva a umblat la construcţie, joncţiunile de metal au fost slăbite pentru că au fost scoase bolţurile şi piuliţele.

— Poliţia crede că este un act de terorism, interveni Philippe. Şi poate că este.

— O, Dumnezeule! spuse Kate şi se făcu albă la faţă.

Capitolul 33

James Cardigan se uită lung la Larry când acesta îi deschise uşa apartamentului, apoi exclamă:

— Dumnezeule mare, eşti alb ca varul, arăţi groaznic. Te simţi bine?

— Acum da, răspunse Larry, conducându-l pe James în salon şi închizând uşa în urma lui. Dar ceva mai înainte nu m-am simţit bine deloc. Vino încoace, stai jos şi am să-ţi explic.

Cei doi bărbaţi se aşezară unul în faţa celuilalt, iar Larry continuă:

— În după-amiaza aceasta mi-a fost groaznic de rău pe platou şi am început să vomit. Imediat după masa de prânz. Cu siguranţă că am mâncat ceva stricat. Asistenta medicală de la unitatea de producţie a fost convinsă de asta. Crede că am făcut o intoxicaţie alimentară. Am vomitat până n-am mai ştiut de mine. Când am încetat cu vomitatul şi m-am simţit ceva mai sigur pe picioare, asistentul de platou m-a adus direct la hotel.

— Ce ai mâncat? întrebă James, privindu-l foarte intens. Creveţi sau ouă, astea pot da astfel de reacţii adesea dacă sunt infestate şi pot să-ţi transmită Salmonela.

Larry scutură din cap şi apoi râse spart.

— Am mâncat şi una şi alta, din păcate. Am

mâncat ouă pariziene – ştii ce sunt astea, îţi plac şi ţie. Ouă fierte tari cu maioneză şi anşoa. După asta am luat o salată de creveţi. Proastă combinaţie, nu-i aşa?

— Întru totul de acord! răspunse James. Te-a văzut vreun doctor?

— Da, doctorul din echipa de asistenţă medicală care era de serviciu. A venit acum două ore, când m-am întors la hotel şi a confirmat ceea ce spusese asistenta mai devreme. Mi-a dat o reţetă pe care portarul a şi luat-o de la farmacie, de teamă că s-ar putea declanşa şi o diaree. Pentru că starea de vomă a dispărut, mi-a recomandat repaus total. Pentru că am eliminat toate substanţele toxice din stomac, mi-a prescris ceai neîndulcit, fără lapte sau lămâie. Sau apă şi biscuiţi uscaţi sau pâine prăjită, dacă mi se face foame.

— Şi acum cum te simţi, bătrâne? întrebă James privindu-l fix, apoi miji ochii şi spuse: pari terminat, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun.

— Aşa şi sunt. Dar uite, se întâmplă ceva ciudat; totuşi parcă încep să mă simt mai bine. Gol pe dinăuntru, dar mai bine.

James îi aruncă o privire piezişă, deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi brusc. Se lăsă pe spătarul scaunului, oftă lung şi se aşeză picior peste picior.

— Ce este? întrebă Larry. Ai o expresie ciudată pe faţă.

— Sper ca M să nu creadă că ai luat ceva mai înainte, cum ar fi anumite medicamente…

— O, las-o naibii, James, cum să gândească aşa ceva? Am fost la lucru, pentru numele lui Dumnezeu, şi ea ştie foarte bine că sunt cel mai serios şi mai profesionist actor. Oricum, i-am promis că n-am să mai iau niciodată niciun fel de pilule şi nu-mi calc cuvântul.

— Iartă-mă, Larry, nu vreau să spun că ai recidivat cumva. Ascultă, trebuie să vorbim despre altceva. Chiar înainte să mă suni tu, tocmai voiam să te caut pe mobil. Nu ştiam dacă te-ai întors sau nu de pe platoul de filmare. Voiam să-ţi spun că M şi-a scrântit glezna ceva mai devreme şi nu a reuşit să termine prezentarea. Aşa că…

— Se simte bine? îl întrerupse repede Larry, aplecându-se înainte şi privind fix în ochii albaştri şi stranii ai lui James. O, Dumnezeule, probabil că a încercat să dea de mine pe mobil. L-am închis imediat după dejun, a fost închis toată după-amiaza. Nu mă simţeam în stare să răspund la telefon.

— A încercat de mai multe ori să dea de tine şi, în cele din urmă, m-a sunat pe mine şi m-a rugat să te caut. Cam acum cincisprezece minute. Voia să-mi spună că e bine şi să-mi relateze şi despre catastrofa care s-a petrecut la hotel.

— Catastrofă?

James îşi dădu seama că Larry nu ştia nimic despre teribilul eveniment de la hotel şi îi explică:

— S-a întâmplat ceva cumplit la sfârşitul prezentării din salonul mare. Cam pe la ora şase.

În felul lui meticulos şi cu precizie, James Cardigan îi povesti lui Larry tot ce ştia despre accidentul de la hotelul Cygne Noir.

Larry fu străbătut de un fior şi spuse:

— Ce tragedie cumplită! Câţi răniţi au fost?

— Încă nu ştiu. Am primit informaţii trunchiate până acum – mai întâi de la Stuart, pe urmă de la Craig, acum câtva timp de la Geo, care se afla acolo când s-a produs nenorocirea. Sophie, fotomodelul, este rănită, dar este în viaţă. Slavă Domnului că Geo şi Luke au scăpat nevătămaţi. Au reuşit să fugă printr-o ieşire de urgenţă. Acum sunt în maşină cu M şi cu cei doi bodyguarzi ai tăi; se îndreaptă spre hotel.

Larry se lăsă pe spate, închise ochii o clipă, apoi se îndreptă de spate şi privindu-l pe James întrebă nedumerit:

— Cum se poate întâmpla aşa ceva? Şi asta tocmai la Paris, patria podiumurilor de prezentare şi centrul mondial al modei?

— Nu ştiu, răspunse James. Dar poliţia suspectează un act terorist, după cum spunea Craig, care a discutat cu câţiva poliţişti în faţa hotelului.

Larry rămase privindu-l cu gura căscată de uimire.

Cei doi bodyguarzi o ajutară pe M să intre în apartament, ţinând-o câte unul de fiecare

subsuoară. M pomi ţopăind înainte, zâmbind larg către soţul ei. Dar zâmbetul îi pieri de pe buze când îl văzu pe Larry în halat şi în pijama şi îşi dădu seama că era palid la faţă ca o stafie.

— Dragul meu, ce e cu tine? întrebă ea când Larry se apropie îngrijorat.

Larry o prinse în braţe, o sărută pe obraz şi spuse:

— Am reuşit să fac o indigestie pe platou. La masa de prânz. Asistentul de platou m-a adus acasă după-amiază, iar doctorul din echipa de asistenţă medicală a venit să mă vadă. Acum sunt bine, iubito, nu e nimic serios. Dar ce e cu glezna ta?

— O să fac o radiografie mâine dimineaţă. Sunt sigură că este numai o luxaţie. Dar ce ai mâncat de ţi-a făcut aşa de rău?

Se uită la el întrebător, ridicând dintr-o sprânceană.

— Mai întâi nişte ouă, apoi o salată de creveţi.

— E suficientă o cantitate oricât de mică de mâncare alterată şi te îmbolnăveşti ca un câine, cel puţin asta spunea tata întotdeauna, remarcă M şi se aşeză pe fotoliu. Ridică privirile în sus spre Stuart şi Craig şi le spuse:

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi avut grijă de mine, de Geo şi de Luke. Haideţi să comandăm ceva de băut, da? Avem cu toţii nevoie de ceva tare.

Aruncă o privire spre Larry şi spuse:

— O, îmi pare rău, dragul meu, poate nu ar trebui să stăm aşa pe capul tău. Ar trebui să te odihneşti.

— Mă bucur să am companie şi pot să mă duc să mă întind în dormitor dacă am să mă simt rău. Dar acum sunt bucuros că pot spune că nu mă simt deloc rău. Luke, Geo, se pare că aţi avut noroc, din câte mi-a povestit James.

— Am fost al naibii de norocoşi, spuse Luke, şi recunoscători Cerului că eram aproape de capătul podiumului şi, ceea ce e şi mai important, aproape de uşa de ieşire. Dar cea care a avut cu adevărat noroc a fost M, Larry. Dacă nu ar fi avut accidentul din culise, dacă nu şi-ar fi scrântit glezna, ar fi fost pe podium. Ar fi fost aruncată jos în momentul prăbuşirii, ca toate celelalte.

— Nici nu pot să mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, spuse el, scuturat de un fior rece. Înghiţi un nod, o strânse la piept pe M şi îi mulţumi Domnului că scăpase nevătămată.

Geo, care stătea cu braţul atârnat de braţul soţului ei, se uită de la Larry la M şi spuse încet:

— Ai un înger păzitor care stă de veghe pe umărul tău, M.

M strânse buzele, se uită la Geo şi vorbi foarte rar, cu o privire gânditoare:

— Odată, pe când eram foarte mică, am căzut într-o râpă foarte adâncă. Am alunecat şi m-am rostogolit, m-am rostogolit şi am alunecat, până am ajuns la fund. Când mama, cuprinsă de panică,

a ajuns la mine, eram absolut intactă. Nicio zgârietură, nicio vânătaie. Nu eram vătămată în niciun fel. Atâta doar că eram murdară pe faţă. Era un miracol că nu murisem şi în ziua aceea mi-a spus şi ea că am un înger păzitor care mă protejează. Cred că aşa este, Geo. Sper să mai fie acolo şi în viitor.

— James, fii drăguţ şi sună la room-service! Roagă-i să aducă două sticle de vin alb şi o frapieră cu gheaţă. Mai este aici şi un gheridon cu băuturile obişnuite: scotch, votcă, gin, Coca-Cola, apă tonică şi apă minerală în minibar. Eu nu beau nimic cu alcool, dar sunt sigură că voi aveţi nevoie de ceva mai consistent după toate cele prin care aţi trecut.

James făcu ce i se ceruse şi după ce dădu comanda se îndreptă spre Stuart şi Craig.

— Spuneţi-mi versiunea voastră despre dezastru. Ce ai constatat tu, Craig. Erai în stradă, nu-i aşa? Haideţi, băieţi, să ne aşezăm acolo!

În timp ce vorbea, le arătă cu mâna o canapea şi câteva fotolii din altă parte a salonului. Se duseră toţi trei şi se instalară acolo. Aceştia erau doi dintre cei mai buni angajaţi ai lui.

Geo se aşeză alături de M, iar Larry pe canapea, lângă scaunul lui M şi o luă de mână. Luke se aşeză lângă Larry şi îl întrebă:

— Mai am sânge pe faţă?

— Nu, eşti curat ca lacrima, răspunse Larry şi, privind cu afecţiune spre soţia lui, murmură:

Mâine am să-ţi aduc o pereche de cârje ca să te poţi mişca prin casă.

— Una singură e suficientă. Mulţumesc foarte mult, dragul meu.

După ce discutară un timp între ei, James, Stuart şi Craig veniră şi ei şi se aşezară toţi trei pe canapeaua din faţa căminului.

— Cu toţii vrem să ştim cât mai multe, ca să înţelegem ce s-a întâmplat, spuse James, şi cred că cei care ştiu cel mai mult sunt cei doi martori oculari, Geo şi Luke. După aceea, M va putea să ne dea câteva detalii despre ceea ce s-a întâmplat în culise. Luke, începe tu, te rog.

— Da, dacă doreşti. Dar cred că ar trebui să înceapă Geo, pentru că ea a văzut mai mult decât mine.

Înainte ca James să poată rosti o vorbă, Geo spuse:

— Aşa este, am văzut totul. Se rezemă de spătarul scaunului, îşi adună forţele şi începu să povestească:

— Interesant este că, exact înainte să înceapă prezentarea, am văzut ceva foarte ciudat. Mi s-a părut că văd cum se mişcă podiumul. Parcă tremura. Când m-am uitat din nou, mi s-a părut că visez, sau că am nevoie de ochelari. În cele din urmă mi-am zis că este doar imaginaţia mea.

Stăpânindu-se şi temându-se brusc să nu înceapă să plângă, Geo făcu o pauză, după care îşi continuă relatarea, încet şi coerent.

După Geo, vorbi şi Luke câteva minute, explicând mai ales ce se întâmplase când oamenii intraseră în panică şi începuseră să se împingă şi să răstoarne scaunele în agitaţia lor. Urmă un moment foarte impresionant când spuse că văzuse clar cum manechinele căzuseră de pe podium, peste public, şi câteva persoane care fuseseră rănite în acel moment. Alţii fuseseră răniţi în îmbulzeala spre ieşire. Îşi încheie relatarea cum el, Geo, Ann şi Rebecca, cele două americance, reuşiseră să se strecoare afară şi să scape din mulţime. Şi asta pentru că se aflau în salonul mare foarte aproape de ieşirea de urgenţă.

Acum James se uită la M şi spuse:

— Tu erai în culise, aşa mi-a spus Geo. Avuseseşi accidentul, aşa că spune-mi, cum ai aflat de prăbuşirea podiumului?

— Philippe Tremont a venit repede în culise. Părea foarte agitat, mi-a spus să-mi strâng lucrurile repede şi să merg cu el. L-am rugat să-l aducă pe Stuart şi, în mai puţin de două secunde, amândoi m-au luat pe sus şi m-au dus afară. Apoi l-am convins pe Stuart să se ducă înapoi în hotel, să treacă prin hol, şi să meargă în salonul mare, ca s-o găsească pe Geo, eventual şi pe Luke şi să-i aducă afară. Stuart a chemat mai întâi maşina, şi, după ce m-am urcat în ea, s-a dus spre intrarea din faţă a hotelului.

— Ai ceva de adăugat, Stuart? întrebă James.

Fostul ofiţer SAS dădu din cap în semn că nu

avea completări.

— Cam asta este, James. Sunt foarte sigur că Craig a avut o viziune de ansamblu asupra evenimentelor privite din afară, cum a venit poliţia şi toate celelalte.

Craig încuviinţă din cap.

— Aşa este. Nu am prea multe de adăugat, James. Erau mai mulţi poliţişti în faţa hotelului. Maşinile lor şi limuzinele blocau traficul. Erau o mulţime de oameni blocaţi în maşinile lor; se auzeau mii de claxoane şi de ţipete, înjurături prin ferestrele lăsate. Am reuşit la un moment dat să schimb câteva cuvinte cu doi poliţişti şi amândoi mi-au spus că fuseseră chemate unităţile anti-tero. Erau foarte îngrijoraţi. Unii dintre ei se întrebau dacă nu cumva fuseseră instalate bombe în interiorul hotelului. Am încercat să obţin mai multe informaţii de la alţii, dar n-am reuşit.

În acel moment se auzi soneria de la uşa apartamentului şi James sări să deschidă. Chelnerul împinse înăuntru un gheridon şi deschise imediat o sticlă de vin alb. Turnă puţin într-un pahar şi i-l întinse lui James ca să-l guste. James îl gustă, dădu aprobator din cap şi chelnerul plecă, spunându-i lui James să sune dacă mai are nevoie de ceva.

James se întoarse şi întrebă:

— Spuneţi-mi cine ce doreşte? Geo? M? Luke?

— Eu vreau un pahar cu vin alb şi presupun că şi Geo la fel, nu-i aşa? spuse M.

Geo îi zâmbi lui James.

— E foarte bine, iubitule.

Stuart şi Craig luară şi ei câte un pahar cu vin alb, la fel şi Luke. După ce turnă vin în pahare, deschise şi a doua sticlă. Craig le dădu paharele cu vin tuturor, apoi se instalară comod pe scaune, ca să-şi continue discuţia.

Primul vorbi Larry. Se uită la James şi spuse:

— Din moment ce tu eşti expertul aici, ţinând seama de faptul că ai lucrat în Serviciul de Informaţii, de ce crezi că poliţia a chemat unitatea sau unităţile anti-tero? Adică de ce s-ar gândi poliţia că Jean-Louis poate fi ţinta unor atacuri teroriste?

— Dacă tragedia de la hotel, din după-amiaza aceasta, a fost un act terorist, sunt absolut sigur că el nu a fost îndreptat împotriva lui Jean-Louis Tremont…

James ridică paharul, spuse „noroc”, luă o înghiţitură şi continuă:

— Dezastrul a fost dirijat împotriva hotelului Cygne Noir. Hotelul este o investiţie americană şi, în altă ordine de idei, destinaţia preferată a multor staruri de cinema şi celebrităţi americane. Şi a fost îndreptat şi împotriva uneia dintre cele mai importante industrii din Franţa, pe care fără îndoială că teroriştii vor s-o distrugă şi s-o submineze.

— Industria Modei, cu litere mari, exclamă M şi privi fix la James. O industrie care aduce milioane

bune în fiecare an, una dintre primele două ramuri ale exportului francez… Vin plus Modă egal Franţa.

Făcu o pauză, bău din vin şi continuă:

— Ştiu că *haute couture* nu mai este ce a fost, căci numărul de clienţi bogaţi scade vertiginos, dar continuă să fie un stil şi un simbol. În schimb, *prêt-à-porter* este foarte important şi se vinde bine, la fel şi materialele pentru confecţii, stofele, care sunt aduse din întreaga lume. Se cumpără până şi dreptul de a copia originalele. Şi apoi, este vorba de modele şi de ţesături, care provin eminamente din linia *haute couture,* şi care se vând în toată lumea. Iar industria aceasta asigură mii de locuri de muncă. Aşa că, explicaţia ar putea fi cam în felul următor: distrugeţi un hotel american, distrugeţi industria Franţei, ucideţi necredincioşii în acelaşi timp… adică să scăpăm de democraţiile occidentale măcelărindu-le popoarele, încheie M şi se uită la Craig şi la Stuart despre care ştia că sunt de acord cu ea.

— Sunt întru totul de acord cu ceea ce a spus M, mai ales despre importanţa industriei modei. Sunt mulţi oameni care spun că nu este decât o formă de vanitate, că e o dovadă de superficialitate, dar nu-şi dau seama de aspectele ei concrete, mai ales de acela că produce bani. Fotografi de modă, reviste de modă, PR de modă… şi lista ar putea să continue. Şi…

— O, Doamne, exclamă M întrerupându-l şi

străduindu-se să se ridice în picioare, trebuie s-o sun pe sora mea! Ştia că particip la această prezentare în scopuri de binefacere. Trebuie s-o sun înainte să vadă ştirea în ziare sau la TV. Larry, te rog, ajută-mă să merg în dormitor. Vă rog să mă scuzaţi, mă întorc în câteva minute.

Odată ajunşi în dormitor şi cu uşa închisă în urma lor, Larry o luă în braţe pe M şi îi şopti la ureche:

— Slavă Domnului că n-ai păţit nimic, iubita mea. Eşti viaţa mea, aşa să ştii! Fără tine n-aş mai avea nimic.

— Şi eu simt la fel, Larry, şi poate că mama mea a avut dreptate atunci când a spus că am un înger protector… Am scăpat astăzi ca prin urechile acului, aş fi putut să mă rănesc grav când s-a prăbuşit podiumul, sau poate ar fi fost şi mai rău decât atât.

— Aşa cred şi eu, îi replică el privind-o cu ochii lui albaştri pironiţi într-ai ei, după care adăugă pe un ton foarte grav:

— Am avut o indigestie, M, n-am luat niciun fel de pastile. Am vomitat mai înainte pentru că am mâncat ceva alterat. Dacă ţi-am promis că n-am să mai iau niciodată pastile aşa va fi.

— Ştiu. Nici nu mi-a trecut prin minte că ai luat ceva. Te cunosc, Laurence Vaughan şi ştiu că eşti un actor serios şi dedicat meseriei pe care o practici. N-ai să faci nimic care ţi-ar pune în pericol cariera. De asta nu mă îndoiesc nicio clipă.

A mai fost şi altcineva bolnav după masă?

— Dacă mă gândesc bine, da. Doi membri din echipa de luminişti şi femeia care se ocupă de compania de catering pentru platourile de filmare, Chantelle Valbonne. Şi cred că şi asistenta ei, dar nu sunt sigur de asta.

— Ai să poţi să mergi la lucru mâine? întrebă ea.

— Da, dar slavă Domnului nu sunt programat.

— Nici eu, cu glezna asta. Ştiu că nu este ruptă, dar am să mă duc oricum la medic.

— Neapărat, iubito, şi merg şi eu cu tine.

— Minunat. Şi apoi te invit la masă. Dar acum trebuie să ţopăi până la fotoliu, ca să sun la Londra.

— Haide, iubito, te ajut eu.

Larry o cuprinse cu braţul şi o ridică ducând-o la fotoliu, unde M se aşează în faţa biroului. Scoase mobilul din buzunarul jachetei şi formă numărul surorii ei.

— Alo, iubito, tu eşti? întrebă M, deşi ştia cine este.

— Da. Unde eşti, M? Tocmai am auzit la televizor ştirea îngrozitoare despre dezastrul de la hotelul Cygne Noir. Începusem chiar să mă îngrijorez din cauza ta, pentru că mi-ai spus că ai prezentare astăzi. Ai fost şi tu acolo, nu-i aşa…

— Da, Păsărică, dar…

— Au fost rănite multe persoane? o întrerupse sora ei.

— Aşa am înţeles, dar nu am prea multe detalii.

Ştii, avusesem un accident ceva mai înainte, am căzut în culise şi mi-am scrântit o gleznă. Nu era ceva grav, dar nu am mai putut să ies pe podium. Asta m-a salvat, vreau să zic, faptul că mi-am sucit glezna.

— Înţeleg! Oricum, chiar voiam să-ţi telefonez, mă simt aşa de uşurată că te-am auzit, micuţo! Ce mai face Larry?

— Foarte bine, numai că astăzi a avut şi el o zi proastă. A mâncat ceva şi a făcut o indigestie. Dar, în esenţă, suntem amândoi foarte bine, mulţumesc.

— Şi când vii la Londra, iubito? Abia aştept să te văd!

— Peste zece zile. Venim pe la începutul lui aprilie. Larry trebuie să filmeze acolo; are cam o săptămână de lucru. După ce termină scenele în care joacă el, o să fie mai liber; mai rămâne doar postproducţia. Dar totul se face la Londra. O să rămânem acolo vreo două luni, în mod sigur.

— Minunat! Asta este o veste încântătoare, M. Toţi vor fi încântaţi. Apropo, ai sunat-o pe sora ta mai mare? Să-i spui că n-ai păţit nimic!

— Nici nu ştiam că este la Paris, credeam că e plecată undeva cu copiii. Aşa că, nu, nu i-am telefonat.

M inspiră adânc şi continuă:

— Ascultă, Păsărică, n-ai vrea s-o suni tu în locul meu? Pur şi simplu, n-am chef deocamdată să vorbesc sau să mă întâlnesc cu ea.

— O sun, dacă încetezi să-mi mai spui Păsărică. Dar nu înţeleg, M. De ce o eviţi?

— O, Păsărică, n-o evit! Numai că vreau să fiu mai mult timp eu însămi, nu o parte din… familia noastră.

Sora ei izbucni în râs şi după un moment spuse:

— Foarte bine, am să-i dau telefon. La revedere.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu Frumoasa Frumoaselor? întrebă Larry folosind porecla surorii ei. În vocea lui era o notă de nedumerire.

M se uită spre patul unde Larry stătea întins şi se odihnea.

— Pentru că este mai… ciudată şi apoi vreau să termin mai întâi cu campania lui Jean-Louis Tremont şi vreau să fim şi noi doi… stabiliţi, la casa noastră, înainte să te duc în mijlocul familiei mele.

— Dar suntem la casa noastră. Cel puţin, eu sunt. Mă simt însurat de-a binelea; şi, întâmplător, chiar îmi place acest sentiment! Aşa că hopa sus aici şi dă-i bătrânului tău soţ un pupic.

— Sigur că da. Imediat, să trăiţi!

— O, nu, mai bine nu! Ai să cazi. Lasă că vin eu acolo.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, M căzu istovită într-un somn greu, dar pe la ora trei se trezi brusc. Se simţea în mod inexplicabil plină de temeri şi nelinişti. Era îngrijorată din cauza colegei ei, Sophie, care îi luase locul şi se rănise grav; avea un oarecare sentiment de vinovăţie. Se

strădui să scape de el şi se concentră asupra lui Larry care dormea, dar avea un somn agitat. Într-un fel, era supărată pe ea însăşi că îl bănuise la început că luase iarăşi pastile. Dar gândul i se strecurase fără să vrea. Acum, privind lucrurile retrospectiv, ştia că Larry nu se va întoarce niciodată la obiceiurile lui din vremuri îndepărtate şi nu va mai încerca niciodată să ia pastile. Fusese destul de aspru pedepsit după experienţa lui înspăimântătoare din Canada. Şi – lucrul cel mai important – îi făcuse o promisiune, iar M îşi dădea seama că el nu-şi va călca niciodată promisiunea. Avea încredere în el.

Capitolul 34

Philippe Tremont se uita uluit la Jean-Louis, întrebându-se dacă nu cumva fratele lui îşi pierduse minţile. Îşi drese vocea şi îşi îndreptă spatele, apoi spuse:

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, crezi tu că Rafi este responsabil de acest sabotaj? Doamne sfinte, este de-a dreptul ridicol, Jean-Louis! Nici nu are resurse pentru aşa ceva!

— Ba are. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre vărul nostru. Mai ţii minte expresia aceea ciudată pe care o folosea mama aşa de des: „La fundul apelor adânci şi limpezi sălăşluieşte diavolul însuşi!” Cam aşa e şi cu el.

— Foarte bine, să zicem că este aşa cum spui tu.

Dar explică-mi, te rog, două lucruri: de ce să vrea el să saboteze un spectacol dat în scopuri de binefacere? Şi cum a reuşit să pătrundă într-o încăpere încuiată şi păzită ca să demonteze şi să strice podiumul, şi asta numai el, de unul singur?

— Poate că nu a fost singur; poate că face parte dintr-o grupare teroristă şi…

— Acum chiar că exagerezi! strigă Philippe cu o voce ascuţită. Auzi un zgomot şi se întrerupse, se ridică în picioare, traversă camera şi deschise uşa, uitându-se în biroul secretarei. Scaunul Louisei era gol, nu trăgea nimeni cu urechea şi nici, nu se vedea nimeni prin apropiere. Închise uşa, se întoarse la fotoliul său şi adăugă:

— Rafi nu e terorist. Exagerezi pentru că eşti în continuare supărat pe el.

Jean-Louis se instală mai comod în scaunul lui din spatele biroului, îşi încrucişă degetele de la mână şi privi pe deasupra lor către fratele lui mai mic.

— Poate că nu este membru al unei organizaţii specializate în terorism, dar este oricum o minte înfierbântată. Întotdeauna a fost aşa. Şi să nu uităm că poartă numele de Tremont, doar pentru că tatăl lui a fost fratele tatii şi unchiul nostru, dar mama lui este algeriană.

Jean-Louis se strâmbă şi adăugă:

— Şi o *putain*[10].

— Nu este târfă, ripostă Philippe oftând. Dar

10 Târfă (în limba franceză în original).

ştiu că tu aşa crezi, Jean-Louis, şi n-am reuşit niciodată să te fac să-ţi schimbi părerea. Dar spune-mi, de ce să fi vrut să lovească în tine?

— Pentru că i-am cerut de curând să înceapă să ne restituie banii pe care ni-i datorează şi nu cred că este foarte încântat de asta, oftă Jean-Louis. De ce m-oi fi obosit să-i cer? N-are niciun ban, e un cerşetor!

— Foarte bine, să zicem că are ceva împotriva ta, dar spune-mi altceva: cum a pătruns în salonul încuiat? Şi cum a reuşit să demonteze podiumul de unul singur?

— Ţi-am mai spus; poate că n-a fost singur. E limpede că l-a ajutat cineva. Şi nu pot să-mi explic cum a intrat în salonul mare ca să-şi facă treaba lui murdară... decât dacă... dacă făcea parte din echipa de constructori. Poate că a reuşit cumva să se ascundă în încăpere şi după aceea le-a dat drumul înăuntru acoliţilor lui.

— Orice este posibil, admise Philippe. Dar cred că îl consideri mult prea inteligent pe verişorul nostru. Eu l-am considerat întotdeauna cam prostănac.

— Da, dar nu şi nevastă-sa. Ea este creierul din spatele acestei operaţiuni, spuse Jean-Louis şi îi aruncă o privire întrebătoare fratelui său, neînţelegând cum de acesta nu-şi dă seama.

— Aşadar, ceea ce susţii tu, de fapt, este că poliţia greşeşte şi ceea ce s-a întâmplat astăzi nu este un act de terorism, spuse Philippe, privindu-l

pe fratele lui mai mare.

— Exact. Sau, mai exact, un act de terorism într-un sens special, executat de Rafi împotriva mea.

— Nu cred că serviciile franceze de securitate vor fi de acord cu tine, *mort frère,* spuse Philippe zâmbind. Tipii aceia de pe strada Nelaton nr. 1 nu par să aibă nicio altă idee în cap, după cum susţin ziarele de astăzi.

— Poate. Eu sunt convins că agenţia are detectivi admirabili. Dar în acest caz particular, ei bine, am tras deja concluziile mele şi cred că nu mă înşel.

— Cu toate acestea, nu putem face nimic…

— O, ba da! Pot să fac ceva. Am să mă duc să vorbesc cu Rafi şi…

— O, nu. Nu te duci nicăieri! îl întrerupse energic Philippe. N-am de gând să te las să bântui prin Belleville: e o zonă foarte periculoasă. Dacă e nevoie, mă duc chiar eu şi stau de vorbă cu el.

— Poate că ar fi chiar mai bine, Philippe, *merçi beacucoup.* Eu s-ar putea să-mi ies din pepeni! zise Jean-Louis zâmbind ironic.

— Mă duc eu, anunţă Philippe. Chiar în această după-amiază. După ce ne întâlnim cu avocaţii şi cu directorul de la compania de asigurări. Iar acum *mon cher frére*[11]*,* hai să mergem la masă!

Belleville era în capătul celălalt al Parisului şi Philippe ştia foarte bine că îi trebuie vreo patruzeci de minute ca să ajungă acolo. După ce

11 Dragul meu frate (în limba franceză în original).

se termină întâlnirea cu avocaţii şi cu cei de la asigurări, se duse repede în apartamentul lui din Avenue Montaigne, se schimbă, punându-şi haine mai puţin elegante, şi îi dădu şoferului adresa.

Traficul era foarte aglomerat, căci era după-amiaza târziu şi se blestemă în gând, spunându-şi că ar fi fost mai bine să meargă mai spre seară, când se mai împuţinau maşinile pe străzi. Dar acum era prea târziu, pornise deja şi voia să scape cât mai repede de obligaţia aceasta. Cochetase mai întâi cu ideea de a-l suna pe vărul său, Raphael, să discute chestiunea la telefon.

Deşi nu nutrea chiar aceleaşi gânduri sumbre ca fratele lui, Philippe ştia că vărul lor avea o reputaţie dubioasă, că era considerat un personaj aparte, care are legături cu lumea interlopă, cu fel de fel de criminali şi escroci; cu cât erau de speţă mai joasă, cu atât se pare că îi plăceau mai mult. Raphael Tremont se bucurase de multe atuuri în tinereţe, dar le dăduse tuturor cu piciorul, trecuse dintr-un dezastru în altul toată viaţa. Îl rodea invidia, ce-i drept, aici fratele lui avea dreptate. Şi era un ratat.

Philippe privi pe fereastra maşinii, căci aceasta ajunsese, în sfârşit, la destinaţie, în Belleville. Era o zonă urâtă din Paris, care nu-şi merita deloc numele. Întotdeauna fusese un cartier dărăpănat, dar acum arăta mai rău decât înainte. Chiar dacă se făcuse întuneric, se vedea că străzile erau mai urâte ca altă dată şi aveau un aspect deprimant. Îl

considerase întotdeauna un cartier rău famat, periculos chiar în anumite privinţe. Era cartierul arab din Paris, unde locuiau cei mai mulţi imigranţi din Africa de Nord. Ştia foarte bine că printre aceştia erau şi mulţi oameni cumsecade, muncitori cinstiţi, dar zona îşi crease totuşi în ultimii ani această tristă reputaţie.

Maşina coti pe Boulevard de Belleville şi Philippe îl îndrumă pe şofer spre o străduţă care dădea în bulevard şi unde locuia vărul lui cu soţia şi fiul lor. Maşina opri apoi în faţa unui mic bloc şi Philippe îi spuse şoferului:

— Aşteaptă-mă aici, Marcel. Dacă trebuie să pleci, nu-i problemă. Te sun eu când plec.

— Oui, monsieur, spuse şoferul şi sări să-i deschidă portiera.

Philippe apăsă pe butonul soneriei lângă care scria TREMONT.

Nu răspunse nimeni. Dar peste un moment, apăru un tânăr; Philippe îi făcu semn cu capul, deschise uşa şi pătrunse în clădire.

Urcă treptele, câte două, până la etajul trei, unde locuia vărul lui. În cele din urmă, se auzi o voce morocănoasă care întrebă:

— Cine e? Ce vreţi?

— Rafi, deschide uşa! Sunt eu, Philippe. Vărul tău, Philippe.

— Cară-te de aici! Nu vreau să te văd!

— Am ceva pentru tine, spuse Philippe. Bani. Ştiu că ai nevoie.

— Bagă-i pe sub uşă.

— Nu, nu se poate. Trebuie să te văd, trebuie să vorbim.

Spre marea uimire a lui Philippe, uşa se deschise imediat. Se uită la Raphael fără să-l recunoască la început.

— Pentru Dumnezeu, ce-ai păţit la faţă? Arăţi de parcă te-a lovit un camion în plină viteză.

— M-au lovit doi ticăloşi care mergeau cu viteză, răspunse Rafi şi se dădu înapoi; deschise uşa larg şi îi făcu semn lui Philippe să intre.

— Ai mâncat bătaie, aşa este?

— Da, de la mai mulţi idioţi.

— Şi când s-a întâmplat asta? Rănile par recente.

— Acum câteva zile. Am fost implicat într-un scandal. Pentru bani.

Încercă să zâmbească, dar era clar că gestul era foarte dureros şi murmură:

— OK, Philippe, unde sunt banii?

— Am nevoie mai întâi de o informaţie, Rafi.

Vărul lui se uită bănuitor la el.

— Informaţie despre cine? Şi dacă nu-ţi spun nimic…

— Mai întâi spune-mi asta… unde erai acum două nopţi? Mai exact în 21 martie.

— Astăzi este vineri, deci e vorba de miercuri, nu-i aşa?

Philippe dădu afirmativ din cap.

— Asta e noaptea când am încasat-o urât de tot.

Am fost la bar. Pe strada asta, ceva mai jos. De ce?

— În după-amiaza următoare, adică ieri, a avut loc un accident oribil la hotelul Cygne Noir. Podiumul s-a prăbuşit în timpul unei prezentări de modă şi au fost răniţi foarte mulţi oameni.

— Am văzut la ştiri. E vorba de prezentarea voastră. Prezentarea de modă a lui Jean-Louis Tremont. Îi aruncă o privire piezişă lui Philippe şi adăugă: transmite-i lui frate-tău că-mi pare rău.

— Raft, n-a fost vorba de un accident. A fost un act deliberat de sabotaj. Ai avut vreun amestec în chestia asta?

— Eu? De ce eu? Hei, ia te uită! Ce tot vorbeşti aiurea? Ţi-am spus ce mi s-a întâmplat mie!

Se dădu un pas înapoi.

— Ştii ceva: pleacă de-aici! Nu vreau să-mi apară poliţiştii la uşă!

— Ştii, se crede că ar fi vorba de un act terorist. Nu cumva faci parte din vreo grupare politică sau religioasă radicală?

— Ai înnebunit dacă gândeşti aşa!

— Dar cândva erai foarte activ, chiar fanatic… în legătură cu politica algeriană.

— Când eram copil – a trecut mult de atunci. Acum nu am timp de aşa ceva, trebuie să-mi câştig pâinea.

— Lucrezi, Rafi?

— Nu. Săptămâna asta, nu. Nu pot să mă duc la lucru cu faţa asta.

Philippe era absolut sigur că Rafi avea tot atâta legătură cu sabotarea podiumului cât avea şi el. Fratele lui se înşela în privinţa vărului lor, cel puţin în această chestiune. Băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de euro pe care îl înmână lui Rafi.

— Sper ca asta să te ajute, spuse el. Ce mai face Chantelle?

— Ca de obicei. Munceşte din greu, la compania de filmare. A înfiinţat o firmă de catering. Dar eu nu văd niciun gologan de acolo.

— Ai grijă de tine, Rafi, murmură Philippe şi ieşi din apartament.

În timp ce cobora treptele, simţi acelaşi val de tristeţe şi deprimare care-l cuprindea ori de câte ori venea aici. Nu putea suporta să-l vadă atât de decăzut. Vărul lor Raphael Tremont, cândva un bărbat aşa de frumos şi un muzician atât de talentat, să ajungă în aşa hal… bătut măr… îmbrăcat în zdrenţe… dependent de pomeni… un suflet pierdut.

Rafi rămase holbându-se la uşă, cu o expresie de amărăciune pe faţă. *Pomană.* Asta era ceea ce îi dăduse vărul lui. Dar Philippe era băiat de treabă; Jean-Louis în schimb, îşi dădea prea mare importanţă şi era doar un ticălos. Rafi oftă încet şi băgă banii în buzunar. Ceva mai târziu o să se ducă la bar şi o să-şi înece amarul în vin roşu. Vinul ieftin de Beaujolais devenise remediul lui în ultima vreme. Nu găsea nicio alinare la soţia lui.

Când se căsătorise cu Chantelle Valbonne, cu câţiva ani în urmă, avusese speranţe mari: credea că vor avea o căsnicie strălucitoare. Ei bine, nu fusese aşa. Iar în ultima vreme, ea era foarte ocupată cu compania de catering, se învârtea numai printre staruri de cinema şi celebrităţi, asigura bufetul la fel de fel de petreceri pentru un tip ciudat care avea bani şi o plătea bine. Rafi însă se întreba adesea ce făcea ea *mai exact* pentru individul acela cu un accent englezesc exagerat. Nu avea să afle niciodată, căci nevastă-sa nu-i făcea confidenţe. Dar era o femeie frumoasă, chiar dacă era mai în vârstă; şi pe urmă le asigura un acoperiş deasupra capului, aşa cum putea. Ce drept avea el să se plângă?

Capitolul 35

Apartamentul din Londra nu avea nimic roz de piţipoance, cum îl descrisese M când era la Paris. De fapt, era chiar opusul, îşi spuse Larry, pentru că era o mostră de simplitate şi sobrietate, fără niciun fel de flecuşteţe. Dădea dovadă de un bun-gust desăvârşit, se vedea că locatara are cunoştinţe temeinice în domeniul mobilierului şi al ţesăturilor vechi, al tablourilor şi al obiectelor de artă. Nu fusese deloc surprins când M îi spusese că şi-l decorase singură, pentru că vedea amprenta ei peste tot.

Era im apartament cu două camere, dacă nu

puneai la socoteală şi bucătăria impecabilă, îmbrăcată în faianţă alb cu gri, în care s-ar fi putut găti mâncăruri în cantităţi serioase. Apartamentul avea un dormitor spaţios, o baie de dimensiuni medii şi o cameră de zi, în care stăteau acum şi care îi conferea un caracter unic întregului ansamblu. Fusese de-a dreptul copleşit când îl văzuse pentru prima dată.

În această dimineaţă rece şi umedă de sfârşit de aprilie, Larry se plimba de colo, colo prin încăpere, cu ceaşca de cafea în mână, inventariind din nou totul, descoperind de fiecare dată ceva nou de admirat.

M plecase la o întâlnire de afaceri în legătură cu un proiect special, iar Larry se bucura că rămâne singur, să se relaxeze puţin şi să stea liniştit, numai el cu el însuşi. În sfârşit, terminase filmările şi mai rămăseseră numai şedinţele de post-producţie. Îi plăcuse foarte mult să joace în *Coco îndrăgostită,* fusese o experienţă fericită, cu câţiva actori de frunte în jurul lui şi un regizor strălucit la cârmă.

Ciudata lui indigestie de atunci fusese dată uitării, însă acum era mult mai atent la ceea ce mânca pe unde se ducea. În acest moment se întreba dacă să accepte sau nu să joace într-o piesă din West End, unde tocmai i se oferise un rol, şi ezita mai ales pentru că nu dorea să fie legat de nimic în vara aceasta. Voia să-şi petreacă vacanţa cu soţia lui adorată şi să aibă „o lună de

miere” cum spunea ea.

Se apropie de şemineu şi se opri în faţa lui să admire tabloul de deasupra, unul dintre preferatele lui din acest apartament. Înfăţişa o tânără femeie aşezată pe un taburet într-o cameră scăldată în soare, pe jumătate întoarsă cu spatele spre privitor, astfel că faţa nu i se vedea bine, cu un şal drapat pe spatele gol. Era pictat de Taurelle, un pictor francez contemporan şi era realizat într-o paletă cromatică admirabilă. Roz şi culoarea piersicii, crem şi galben, diverse tonuri de teracotă, bleu şi mov, abia schiţate. Larry avea impresia că, dacă ar întinde mâna să atingă pielea femeii, ar simţi căldura soarelui, atât de convingător era tabloul.

În cele din urmă, se întoarse şi sorbi din cafea, privi de jur-împrejur, desfătându-se în atmosfera creată de culoarea galben pai a pereţilor şi de mobila rustică franţuzească, stil provensal, pe care o cumpărase M pentru această încăpere extraordinară. „Am ales în special nuanţe catifelate”, îi explicase ea.

Ceea ce făcea ca încăperea să fie cu adevărat specială, era dimensiunea ei. Era foarte mare şi cu tavanul foarte înalt, amintind de holul principal din casele în stil elisabetan pe care le văzuse cu diverse prilejuri.

M împărţise încăperea în trei zone: zona centrală creată pentru relaxare, cu un aranjament de fotolii şi canapeaua din faţa căminului; o zonă

în care se lua masa, în partea stângă, lângă uşa de la bucătărie; iar în partea dreaptă, unde trona o fereastră uriaşă, peretele era căptuşit de sus până jos cu rafturi pline de cărţi şi obiecte de artă decorativă. Un birou, o canapea cu câteva fotolii şi un televizor făceau din această zonă un colţişor intim unde puteai să te uiţi la filme sau să asculţi muzică.

Soneria telefonului îl făcu să se ridice şi se duse spre zona cu biblioteca să ridice receptorul de pe birou.

— Alo?

— Larry, dragul meu! Putem să ne vedem să luăm prânzul ceva mai târziu? îl întrebă mama lui atât de grăbită, că nici nu-i spusese bună ziua.

— Bună dimineaţa, mamă, sigur că da. Pari puţin agitată, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, e totul în ordine, dar sunt cam grăbită în momentul acesta, iubitule.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, nu, mă descurc. Nu ştiu cum a trecut dimineaţa şi am întârziat la o întâlnire pe care o am înaintea dejunului cu tine.

— Ce mai face tata?

— Acum se poartă ca înainte; mă bucur să pot spune asta în sfârşit. Ai spus că ne vedem la Caprice, nu-i aşa?

— Da, dar ne vedem la douăsprezece treizeci în loc de douăsprezece fix. E bine?

— Da, perfect. Ne vedem la prânz, dragul meu.

Închise brusc telefonul. Larry rămase cu ochii la receptor, apoi îl puse în furcă. Se gândea la mama lui, în timp ce-şi ducea cana în bucătărie să o clătească. Era o enigmă, la fel ca şi tatăl lui.

Se duse la baie, să facă duş şi să se îmbrace. Era deja unsprezece, după cum observase, când se uită la ceasul de pe scrinul dintr-un colţ al dormitorului. Se apropie apoi de scrin şi se uită la fotografiile de familie ale lui M… fraţii, surorile şi părinţii ei.

Îi cunoscuse pe toţi, cu excepţia surorii mai mari, care locuia la Paris. Părinţii ei dăduseră o masă când veniseră prima dată la Londra, la începutul lunii, iar el se îndrăgostise de mama lui M, care era exact contrariul faţă de ceea ce anticipase el. Ştia dinainte că este frumoasă şi inteligentă, dar nu bănuise că are atâta farmec natural, că este atât de blândă şi fără pretenţii. Când îi spusese asta lui M, fata se uitase ciudat la el şi răsese.

— Este o femeie obişnuită, dar foarte, foarte specială.

— Şi grozav de inteligentă, spuse el. Să nu uităm asta.

Fusese încântat să-l revadă pe fratele ei; fuseseră întotdeauna buni prieteni, aveau multe lucruri în comun. Rudele ei aveau trăsături foarte frumoase, la fel ca şi ale lui, pe care M le cunoscuse aproape pe toate.

Când fuseseră invitaţi la masă, Larry luase lista

de invitaţi şi îi ştersese pe Miranda şi pe Thomas, păstrându-i numai pe Horatio şi Porţia, alături de părinţii lui, fireşte, care erau gazde. Din fericire, Edward era la Los Angeles şi descoperi curând că nimeni nu dorea prezenţa Mirandei sau a lui Thomas. Mama lui îi explicase că încercase să fie politicoasă atunci când îi pusese pe listă.

Cât despre părinţii lor şi certurile nesfârşite dintre ei, se pare că acestea încetaseră acum, iar mama îi promisese că o să-i explice totul în această zi, la prânz. Să sperăm, îşi spuse el în sinea lui, în timp ce intra în baie să facă duş. Îşi încălcase de două ori această promisiune de când el se întorsese la Londra.

M stătea în faţa celebrului magazin din Knightsbridge. Rămăsese uitându-se la nume: Harte. Era înfiinţat de Emma Harte în anii 1920. Îi pusese numele ei pentru că îi plăcea. M simţi un val de mândrie când împinse uşa şi intră în magazin. Traversă parterul încântător în care erau expuse la vânzare cosmetice şi mândria îi fu înlocuită tot mai mult cu un sentiment de recunoştinţă. Răzbise singură, îşi făurise o carieră măreaţă de supermodel fără ajutorul familiei. Reuşise prin propriile puteri, aşa cum făcuse cu mulţi ani în urmă şi prima Emma a familiei. Pe faţă i se aşternu un zâmbet de fericire şi răspunse la saluturile câtorva dintre vânzătorii care o recunoscuseră, dar care o ştiau numai ca M, vestitul supermodel.

— E aici, Connie? întrebă M.

Tresărind, pentru că stătea întoarsă cu spatele, Connie Wayne se răsuci imediat cu scaunul de la birou şi exclamă:

— Cum m-ai speriat! Acum tu eşti cea mai vestită din familie! Connie sări de pe scaun, ocoli biroul şi o îmbrăţişă pe nou-venită. Asistenţa personală a surorii ei spuse apoi:

— Da, este în biroul ei şi te aşteaptă. Să-i spun că ai venit?

— Nu, lasă-mă să-i fac o surpriză, cum ţi-am făcut şi ţie. Îi zâmbi din nou lui Connie şi porni cu pas uşor spre biroul surorii ei. Se opri o clipă în faţa uşii, apoi o deschise încetişor şi se strecură înăuntru.

M se opri în uşă, văzu că Păsărică stătea în mijlocul biroului, cu faţa spre cămin, şi vorbea la mobil. Închise uşa cât putu de încet, apoi făcu câţiva paşi, recunoscătoare că mocheta era suficient de groasă cât să atenueze zgomotul paşilor. Sora ei nici nu bănuia că e cineva acolo, la câţiva paşi în spatele ei. M aşteptă până termină convorbirea, apoi spuse:

— Bună, Păsărico!

Sora ei sări în loc, la fel de surprinsă ca şi Connie, se întoarse şi exclamă:

— Dacă nu încetezi să-mi mai spui aşa, am să-ţi spun şi eu pe un nume care nu-ţi place!

— O, nu poţi să faci asta, iubita mea! zâmbi M şi adăugă: l-aş detesta.

— Aşa cum detest eu să-mi spui Păsărică, porecla asta idioată pe care mi-ai dat-o când mergeai în patru labe sau cam aşa ceva.

Izbucniră amândouă în râs şi se întâlniră la mijlocul încăperii. Se luară în braţe şi rămaseră aşa îmbrăţişate mai mult timp decât de obicei.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine, M! De fiecare dată când te văd îmi dau seama cât de mult ţi-am simţit lipsa. E minunat să ştiu că te-ai întors aici şi că stai în apartamentul tău. Dar vino încoace şi stai în faţa focului să te încălzeşti. La ora şase, când am sosit eu, era aşa de rece şi de umed afară! Mă gândeam că e una dintre zilele în care trebuie să ţin focul aprins până mă duc acasă.

— Ai venit de la şase! Nu-mi vine să cred că vii tot aşa de devreme!

— Ei, nu chiar în fiecare zi. Dar în dimineaţa asta am avut o problemă şi a trebuit să vin.

— O problemă la ora şase dimineaţa? Ce Dumnezeu putea să fie?

— Ceva cu unul din managerii noştri. Dar hai să nu pierdem timpul vorbind despre o problemă pe care am rezolvat-o. Ce mai face Larry?

— E foarte bine. E bucuros că a terminat filmările, dar le simte lipsa colegilor. Cred că s-a simţit foarte bine tot timpul cât a lucrat alături de ei.

M se aşează pe canapea, iar sora ei se duse spre cămin şi rămase în picioare, cu spatele spre foc,

după un obicei al ei mai vechi.

— Am analizat cifrele pe care mi le-ai trimis săptămâna trecută, M, precum şi ideile tale. Cred că putem scoate ceva minunat din asta, ceva foarte comercial. Dar am câteva întrebări.

— Am omis ceva, spuse M. Ar fi trebuit să-ţi explic că nu pot introduce această linie de produse decât în 2009 sau 2010, pentru că am contract cu Jean-Louis Tremont tot anul acesta şi anul viitor. Pe lângă faptul că am o obligaţie legală faţă de el, voi câştiga aproximativ zece milioane de dolari în aceşti doi ani.

— Mi-ai răspuns la una din întrebări. Mă gândeam…

— Semeni din ce în ce mai mult cu *ea,* o întrerupse M, uitându-se fix la sora sa. Asemănarea este remarcabilă. Câţi ani avea când a fost pictată?

— Vreo treizeci, aşa cred, era puţin mai mare decât sunt eu acum. Mama trebuie să ştie câţi ani avea Buni când a pozat pentru portretul acesta. Era înainte să se nască mama, fireşte, dar ea ştie mult mai bine.

M rămase tăcută o clipă cu ochii la portretul vestitei lor străbunici, o frumuseţe cu păr roşcat şi ochi verzi. Sora ei semăna perfect cu femeia din tablou, asemănarea era pur şi simplu uluitoare, îşi drese vocea şi întrebă:

— Şi care erau celelalte întrebări?

— Mă întrebam dacă ai un plan pe termen lung

şi când spun asta, mă întreb dacă mai ai şi alte produse în mânecă, pe lângă parfum, apa de toaletă şi cremele de corp? Te-ai gândit cumva la o gamă de cosmetice?

— Mai am câteva idei… nu că vreau să schimb vorba, dar ce părere ai despre sloganul „M înseamnă magie”?

— Îmi place. Îmi place şi M, iniţială ca atare, pentru că ai făcut-o celebră. Dar îmi place şi „Magie”. Ambalajul simplu este splendid. Sticla neagră sau transparentă, eticheta simplă. Este foarte şic, diferită. Cred că *tinerească* este cuvântul cel mai nimerit.

— Îmi place aşa de mult, Păsărico dragă.

— Mă bucur că-ţi place, *Emisie.*

M gemu.

— Foarte bine, facem pace, Lin. De acord!

Linnet O’Neill încuviinţă din cap.

— Mai e ceva despre care vreau să discutăm iubito, dar nu sunt sigură că e momentul cel mai potrivit.

M se încruntă şi spuse încet, uşor îngrijorată:

— Pari foarte serioasă, e vreo problemă în familie? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu aşa cum probabil îţi închipui tu. Dar mă îngrijorează totuşi ceva. De fapt, mă frământă ceva din ce în ce mai tare.

— Ce anume?

— Succesiunea… cine o să mă moştenească, M? Cine o să conducă Harte?

— Dar nu eşti bătrână, nu ai motive să te retragi, i-o reteză energic M. Abia ai treizeci şi trei de ani, pentru Dumnezeu! mai ai de muncit aici cel puţin douăzeci de ani, dacă nu şi mai mult. Că doar n-ai dat în mintea copiilor.

— Dar dacă mie mi se întâmplă ceva? Cine va prelua…

Vocea lui Linnet se frânse şi femeia se uită la sora ei.

— Preiei tu conducerea? Accepţi responsabilitatea de a te ocupa de magazinele pe care le-a creat *cal* în timp ce vorbea, Linnet privi în sus, la portretul Emmei Harte.

— Nu putem s-o dezamăgim!

— Sigur că am să le preiau eu, Linnet, dacă trebuie. Nici nu începe discuţie! N-o să-mi las niciodată familia de izbelişte. Dar ce părere au verişoarele noastre? Amândouă au lucrat aici, au condus magazinele împreună cu tine şi cu mama. Adică au mai multă experienţă decât mine. Şi apoi este şi Dorf… Delfina. Tessa ar putea să se întoarcă aici de la Paris.

Linnet răspunse negativ printr-o mişcare a capului.

— Am vorbit cu fiecare pe rând, între patru ochi, evident. Dar ele sunt ocupate până peste cap cu soţii şi cu copiii lor sau cu diverse alte treburi. Niciuna nu este interesată să se ocupe de magazin. De fapt, singura care mai rămâne eşti tu.

— Uite ce este, Lin, nu-mi place cum vorbeşti!

Chiar deloc! Te-ai gândit să te retragi sau ce? M se ridică în picioare şi se apropie de ea, o apucă apoi de braţ.

— Vrei să te retragi? repetă ea întrebarea.

— Sigur că nu.

— Ai vreo boală fatală, Doamne fereşte?

— Nu, bate-n lemn! răspunse Linnet.

— Atunci ce te-a apucat să vorbeşti despre succesiune acum, când abia ai trecut de treizeci de ani? E o prostie şi…

O zguduitură produsă din senin fu atât de puternică, încât le aruncă violent pe spate pe cele două surori care discutau cu aprindere. Câteva tablouri mai mici căzură de pe perete, scaunele se răsturnară iar vazele cu flori căzură pe jos. O a doua zguduitură mult mai puternică decât prima aruncă în aer toate ferestrele care se făcură ţăndări, la fel ca şi obiectele de sticlă din biroul lui Linnet.

Se ridicară în picioare tremurând şi uitându-se înspăimântate una la alta, apoi fugiră amândouă la uşă lângă care ajunseră chiar când se deschise izbindu-se de perete.

— A fost o explozie, strigă Connie albă la faţă ca varul.

Linnet încuviinţă din cap şi alergă pe lângă ea, deschise uşa biroului lui Connie şi ieşi pe coridor în cea mai mare viteză. M venea grăbită în urma ei.

Oamenii alergau de colo-colo; unii abia se

ridicau de pe jos, alţii rămăseseră întinşi pe pardoseală. Linnet îi văzu alergând pe primii angajaţi ai serviciului de securitate şi se luă după ei, spre Bird Cage, restaurantul unde avusese problema din dimineaţa aceea, la ora şase. Nu se gândea decât la faptul că fusese inspirată când dăduse dispoziţii să fie închis în ziua aceea şi în restul săptămânii, dacă va fi necesar.

Ferestrele şi uşa de la intrarea în renumitul restaurant erau sparte, din clădire ieşea fum şi în fundul primei săli de mese, Linnet vedea flăcările care se înălţau spre plafon. Zece dintre angajaţii serviciului de securitate al magazinului erau deja înăuntru, împrăştiind spumă peste flăcări cu ajutorul stingătoarelor de incendiu, iar alţi şase mânuiau furtunele, stropind peste tot cu apă.

Simon Baron, şeful securităţii de la magazinele Harte, era deja în faţa restaurantului Bird Cage şi alergă în întâmpinarea lor. Cele două surori se opriră brusc în faţa magazinului, iar Baron se uită la ele cu o privire crispată şi o expresie de profundă îngrijorare pe chip. Ambele femei gâfâiau din cauza efortului depus şi le trebuiră câteva secunde să-şi tragă răsuflarea.

— Aţi păţit ceva? întrebă îngrijorat Simon, apucând-o grijuliu pe Linnet de braţ şi examinând-o atent cu privirea. Tocmai mă pregăteam să vin după dumneavoastră.

Linnet dădu din cap, continuând să respire sacadat. Simon se uită apoi la M cu aceeaşi privire

pereocupată şi întrebă:

— Cum te simţi, M? Ai vreo problemă?

— Niciuna, răspunse ea, apoi adăugă: am probabil o mulţime de vânătăi. Am fost trântite la pământ de forţa exploziei. A fost extrem de puternică. Ce s-a întâmplat? A fost vreo explozie de gaz la bucătărie?

— Nu ştim încă, spuse Simon. Brigada de pompieri şi poliţia sunt pe drum şi numai ei ne vor putea spune. Dar i-am băgat imediat aici pe băieţii noştri, pentru că mă temeam să nu ia foc şi partea aceasta a clădirii sau birourile executivului.

— Slavă Domnului că i-ai adus! exclamă Linnet. Ai făcut foarte bine, Simon. Şi ce noroc am avut că am decis să nu deschidem restaurantul astăzi.

— Mi-ai spus mai devreme că e o problemă la canalizare, spuse Simon, privind-o întrebător. Un miros urât în bucătărie. Ştiu că este o întrebare stupidă, dar eşti sigură că nu era o scurgere de gaz?

— Absolut sigură. Şi la fel de sigur era şi managerul restaurantului şi al departamentul nostru de întreţinere. S-a înfundat canalizarea. S-a blocat rău de tot. Dar, din fericire, instalatorii au reuşit să cureţe aproape tot până pe la ora zece. Cu toate acestea, la ora şase când ajunsesem aici, luasem decizia să nu mai deschidem azi, pentru că mă gândeam că mirosul va persista. Experienţele anterioare îmi spuneau că e nevoie de o zi întreagă ca să scăpăm de mirosul acela greu.

Îşi pironi privirile asupra lui Simon şi îl întrebă încet, încercând să-şi stăpânească neliniştea:

— Era vreunul dintre instalatori în interiorul restaurantului în momentul în care s-a produs explozia?

— Nu. Printr-un noroc chior, cei trei instalatori care încă mai lucrau la bucătărie se hotărâseră să facă pauza de prânz la ora unsprezece. Nu era nimeni înăuntru în momentul exploziei. Cu toate acesta, câţiva oameni au fost răniţi, Linnet.

— Angajaţi de la Harte? întrebă ea repede.

— Cei mai mulţi, da. Din păcate, au fost şi câţiva cumpărători care treceau prin apropiere şi au fost azvârliţi la pământ de forţa exploziei. Dar n-a murit nimeni, iar rănile sunt superficiale.

— Vrei să spui că nimeni nu a fost rănit grav? întrebă Linnet, parcă nevenindu-i să creadă.

— Din câte ştiu eu, nimeni nu a fost grav rănit. Dar cred că sunt câţiva oameni care au nevoie de asistenţă medicală. S-ar putea să fie câteva oase fracturate, alţii au vânătăi serioase, dar nimic mai rău de atât.

— Sunt sigură că ambulanţele trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, spuse Linnet privindu-l fix pe Simon Baron.

— Da, s-a făcut tot ce era necesar în această privinţă. Acum nu ne mai rămâne decât să aşteptăm. O, uite Linnet, vin câţiva pompieri şi poliţia.

Simon o luă protector de braţ pe Linnet şi le

conduse pe ea şi pe M spre raionul de lenjerie din apropiere.

— Hai să-i aducem pe profesionişti aici cât mai repede! Mă întorc curând, promise el.

Linnet dădu din cap şi o luă de braţ pe M, apoi o trase mai departe, către raionul cu lenjerie. Se întoarse spre Simon şi spuse: o să aşteptăm aici. Să vii să mă chemi dacă ai nevoie de mine!

Când rămaseră singure, M spuse:

— Ştiu că este cumplit ceea ce s-a întâmplat, Lin, dar nu-i aşa că am avut noroc că restaurantul a fost închis? Altfel, dacă ar fi fost deschis, o mulţime de oameni ar fi fost răniţi destul de grav, poate chiar şi ucişi.

Sora ei dădu din cap aprobator.

— Numai la asta mă gândesc de un sfert de oră încoace, spuse posomorâtă. Este aproape o prostie să spun aşa ceva, date fiind împrejurările, dar totuşi se pare că am avut noroc.

Cincisprezece minute mai târziu, Simon Baron se întoarse la Linnet însoţit de doi poliţişti. Unul dintre ei era inspectorul Yardley de la Scotland Yard, iar celălalt era căpitanul Gibson de la Departamentul de Luptă Antitero din cadrul Scotland Yard-ului. După ce se făcură prezentările, căpitanul le explică că la Bird Cage explodaseră două bombe şi bănuia că trebuie să fie vorba despre un atac terorist.

— Ne aşteptăm la o lovitură la unul dintre marile magazine, doamnă O’Neill. În zilele

noastre, toate marile magazine reprezintă ţinte favorite ale teroriştilor şi este clar şi de ce; îmi pare foarte rău că cel vizat a fost Harte.

Dădu din cap şi îi aruncă o privire plină de înţelegere, apoi zise:

— Va trebui să verificăm tot magazinul, etaj cu etaj, ca să fim siguri că nu mai sunt şi alte bombe aici. Din păcate, va trebui să închideţi magazinul. Chiar în acest moment.

— Înţeleg, spuse Linnet calm. Domnul Baron va lua măsuri de îndată, domnule inspector. Şi cât credeţi că va trebui să rămână închis?

Inspectorul Yardley îi aruncă o privire căpitanului Gibson.

— Tu ce crezi, Bill?

— Este un magazin mare, doamnă O'Neill, spuse căpitanul uitându-se la ea. Dar putem să mai aducem imediat câteva unităţi şi să lucrăm toată noaptea. Poate chiar şi o parte din dimineaţa zilei de mâine, dacă va fi necesar. Astăzi este miercuri. Să zicem până mâine după-amiază? Sau, cel mai târziu, până vineri dimineaţă?

— Mulţumesc, domnule căpitan Gibson, spuse Linnet. Şi îi mulţumesc şi domnului inspector Yardley. Domnul Baron vă va da tot concursul şi va evacua personalul şi clienţii din magazin.

Cei doi poliţişti plecară iar Linnet se gândi ce bine era că îşi avea propriul serviciu de poliţie în persoana lui Simon Baron. Se simţea întotdeauna mai în siguranţă atunci când era şi el prin

apropiere; şeful serviciul de securitate de la Harte era un as în meseria lui.

Capitolul 36

Îşi făcu o intrare maiestuoasă, demnă de o regină a cinematografului de la Hollywood, fără a apela la niciun fel de trucuri sau efecte speciale. Nu purta haine sexy sau care să o lase prea dezgolită şi nici nu era încărcată cu grămezi de bijuterii. De fapt, era îmbrăcată cât se poate de simplu.

Avea un taior elegant, bleumarin cu o tăietură ireproşabilă şi era şi la vârsta aceasta o blondă splendidă, care te făcea să te întrebi cum o fi arătat în urmă cu douăzeci de ani. Păşi graţios prin încăpere, atrăgând toate privirile, şi ajunse la masa ei. Fusese o adevărată legendă la vremea ei: Pandora Gallen, una dintre cele mai mari actriţe ale Angliei.

În timp ce şeful de sală o conducea spre masa lui, Larry zâmbi şi se ridică în picioare, neputându-se abţine să-şi admire mama. Avea acel ceva care nu poate fi nici cumpărat, nici dobândit altfel. Cu asta trebuie să te naşti: carisma, calitatea de vedetă. Da, era fără îndoială o vedetă, o adevărată stea, aclamată în întreaga lume. Trebuia să-şi scoată pălăria în faţa ei. Domina tot restaurantul numai prin simplul fapt că se afla acolo. Parcă aspira tot oxigenul din aer.

O sărută şi o ajută blând să se aşeze pe scaun apoi spuse:

— Mamă, arăţi absolut splendid. Ai făcut ceva? Nu ai niciun rid pe faţă!

Pandora râse din toată inima şi îi dărui copilului ei preferat un zâmbet larg.

— Sigur că am făcut ceva, am făcut o mulţime de lucruri. Sunt actriţă, sper că n-ai uitat asta şi doresc să arăt bine în faţa camerei de luat vederi. Faptul că arăt bine mă ajută să întâmpin fiecare zi cu un zâmbet pe faţă şi cu inima plină de recunoştinţă, în pofida lumii cumplite în care suntem siliţi să trăim. Şi pentru că urma să mă întâlnesc astăzi cu tine aici, la Caprice, am fost mai întâi la coafor. La urma urmelor, nu ştii niciodată peste cine o să dai, nu-i aşa?

— Bravo, mamă! Eşti cea mai frumoasă, felicitări! Arăţi pur şi simplu divin!

— Ei, să nu exagerăm, Laurence. Luăm un pahar de şampanie?

— De ce nu, este o idee minunată!

Îi făcu semn chelnerului, comandă două pahare de şampanie roze, apoi se întoarse din nou către mama sa, zicând:

— Vreau să te întreb ceva, mamă şi…

— O, Larry, dragul meu, hai să bem mai întâi şi după aceea să discutăm despre tatăl tău şi despre acuzaţiile lui.

— Nu aveam de gând să te întreb despre tata. Vreau să ştiu cum a fost la prânz, deunăzi, cu M.

Nu mi-a povestit prea multe când a venit acasă şi nici tu n-ai pomenit nimic când am discutat la telefon.

— Ne-am simţit foarte bine împreună, să ştii. Ne înţelegem perfect. M se exprimă foarte clar şi spune ceea ce gândeşte. De fapt, nu cred că am mai cunoscut pe cineva atât de sincer şi de deschis ca ea. Trebuie să recunosc că m-a lăsat cu gura căscată de câteva ori.

Chelnerul le adusese cupele de şampanie şi Pandora o luă pe a sa, o ridică spre fiul ei şi spuse:

— Pentru tine şi pentru M. Să aveţi parte de zile fericite împreună!

Larry îşi atinse paharul de al ei, sorbi câteva înghiţituri şi o privi mai intens pe mama sa:

— De ce spui că te-a lăsat cu gura căscată? S-a întâmplat ceva?

— Sigur că s-a întâmplat ceva, dar nu a fost ceva rău.

— Dar ce a făcut? Sau ce a spus? Povesteşte-mi, te rog! Nu vreau să existe niciun fel de resentimente între voi două!

— O, Larry nu fi aşa de prostuţ şi de dramatic! M-a lăsat cu gura căscată prin informaţiile pe care le deţine despre familia noastră. Şi apoi mi-a dat anumite ordine, foarte elegant, pentru că este o persoană politicoasă, dar au fost formulate cât se poate de clar.

Pandora se lăsă pe spate şi bău din şampanie, fără să pară deloc tulburată. Dar Larry nu se dădu

bătut şi insistă:

— Spune-mi ce a zis, ce ordine ţi-a dat?

Pandora îi zâmbi, apoi se întinse peste masă şi îl mângâie pe mână.

— Mi-a explicat ce reguli trebuie să aplic în privinţa lui Edward în legătură cu tine. Hai să dăm cărţile pe faţă! Nu doreşte absolut deloc ca Edward să mai fie vreodată singur în preajma ta. Niciodată! La început a spus că n-ai să poţi participa la niciun eveniment de familie dacă Edward va fi prezent, dar, în cele din urmă, am convins-o să fie mai flexibilă în această privinţă. Dar, oricum, nu vrea să mai ai niciun fel de legături cu el, să nu fie aşezat lângă la tine la masă dacă veţi participa la acelaşi eveniment sau la vreo petrecere undeva. M e convinsă că îţi este duşman şi că intenţionează să-ţi facă rău oriunde şi oricând poate.

— Oh! făcu Larry uitându-se la mama sa şi se strâmbă. Poate fi uneori foarte dură, mai ales în legătură cu lucrurile care ar putea să mă afecteze.

— Mi-am dat şi eu seama şi mă bucur foarte mult. O înţeleg perfect, Larry. Te iubeşte foarte mult şi e gata să sară la gâtul oricui încearcă să-ţi facă rău.

— Da, aşa este. Dar să ne exileze de la evenimentele familiei… Lăsă fraza neterminată, iar sprâncenele lui negre se ridicară în semn de mirare.

— Ţi-am spus că a lăsat-o mai moale, murmură

Pandora şi adăugă: oricum, nu prea mai organizez aşa de multe evenimente în ultima vreme. A mai spus că, după părerea ei, tatăl tău a dat dovadă de slăbiciune în Canada că l-a lăsat pe Edward să se lege de tine. Crezi că e adevărat?

— Tata a cam încasat-o şi el de la Edward, care l-a bătut la cap mai ales în privinţa banilor, dar poate că într-adevăr a reacţionat cam slab atunci când Edward s-a legat de mine.

— Vreau să-ţi spun ceva, Larry. O aprob din toată inima pe M. Este formidabilă, iar acum pot să dorm liniştită ştiind că ai o astfel de soţie.

— Aşadar, între voi două totul e bine?

— Da, este. Dintr-odată, Pandora izbucni în râs şi scuturǎ din cap. După o clipă spuse: o adoră pe Porţia, dar crede că se agită prea mult pe lângă micuţa Deşi, zice că este mult prea protectivă şi consideră că e timpul ca Eloratio să se căsătorească până nu devine un burlac morocănos şi nesuferit.

Mama lui dădu din nou din cap şi îl privi amuzată.

— Ţi-am spus că este foarte sinceră.

— Aşa este. Te-ai supărat?

— Nu, deloc, mi s-a părut îmbucurător că are propriile ei opinii şi că spune aşa de deschis ceea ce gândeşte. Şi, întâmplător sau nu, are dreptate în tot ceea ce a spus. Ştiu că tatăl tău poate fi foarte moale câteodată şi că Edward e soi rău. Şi cred că a pus degetul pe rană în privinţa Porţiei şi

a lui Horatio, ca să fim sinceri. Aşadar, încă o dată, felicitări, ţi-ai ales o soţie pe cinste.

Pandora luă meniul, se uită prin el şi spuse:

— O să iau mai întâi o salată de sparanghel, apoi plăcinta aceea minunată de peşte pe care o fac aici, fireşte cu cartofi prăjiţi.

Larry zâmbi.

— Şi eu vreau acelaşi lucru şi vreau să-ţi spun numai atât: sunt încântat că îţi place M.

— Că îmi place? E prea puţin spus, dragul meu. Sunt încântată de ea. Şi aş mai putea adăuga şi faptul că părinţii ei sunt adorabili, mai ales tatăl ei. Dumnezeule, ce bărbat frumos este Shane O'Neill! Numai dacă aş fi şi eu cu câţiva ani mai tânără…

Larry rămase cu gura căscată la ea şi spuse:

— Zău aşa, mamă…

— Glumesc, Larry, glumesc!

După ce comandară prânzul, Larry rămase cu privire aţintite la mama sa şi spuse:

— Ei bine, mi-ai promis că ai să-mi explici ce e cu certurile astea cu tata. Aşa că gata, dă-i drumul!

Pandora rămase tăcută, căci nu voia să discute problema aceasta, dar se simţea tot mai stânjenită sub privirea fixă a fiului ei şi înţelese că nu avea de ales.

Vinegreta de sparanghel fu servită şi mama lui începu să mănânce imediat. Larry făcu la fel. Ştia că mama lui nu mănâncă prea mult la micul dejun;

doar o felie de pâine prăjită şi o cafea, aşa că îi plăcea să mănânce bine la prânz. Era masa ei preferată, căci cina era întotdeauna un chin pentru ea, mai ales când lucra la teatru.

Larry funcţiona pe aceeaşi lungime de undă cu Pandora, aşa fusese toată viaţa şi era suficient de înţelept ca acum să nu mai insiste şi să n-o bată la cap. Era mai bine să aştepte până termină de mâncat felul principal şi abia după aceea să discute despre problema cu tatăl lui. Nu credea în povestea debitată de fratele lui, cum că mama lor ar fi avut o legătură cu un alt bărbat. Fratele lui era întotdeauna dornic să provoace scandal; aşa fusese de mic copil, iar la maturitate devenise şi mai rău. Larry se simţea uşurat că fratele lui se întorsese la Los Angeles şi nu se fâţâia prin Londra, să provoace necazuri pe oriunde se ducea.

După ce îşi termină sparanghelul, Larry spuse:

— Impresarul meu mi-a trimis un exemplar din *Tânărul Winslown*[12]. Se pare că vor să reia piesa, dar nu prea mă entuziasmează. Ce părere ai, mamă?

Pandora îi aruncă o privire gânditoare.

— Sfatul meu este să-ţi iei soţia şi să plecaţi în luna de miere undeva. Ştiu că îşi doreşte foarte mult lucrul ăsta. Aşadar, nu accepta piesa.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse el zâmbind.

---

12 *The Winslow Boy,* piesă de teatru scrisă în 1948 de Terence Rattigan care s-a bucurat de un mare succes atât a Londra, cât şi la New York, ulterior fiind şi ecranizată.

Ştiam eu că ai să-mi spui exact ceea ce voiam să aud.

— Şi acum să ne savurăm plăcinta cu peşte. Iar după aceea am să mă străduiesc să-ţi explic acuzaţiile tatălui tău că m-aş culca cu alt bărbat.

— Mamă, exclamă el privind-o îngrozit. A auzit toată lumea de la mesele învecinate!

— O, ce bine! Acum vor şti cu toţii că încă mai este viaţă în bătrâna doamnă!

Larry rămase cu privirile aţintite la ea, apoi izbucni în râs. Rostise replica aceasta cu atâta detaşare, cu atâta nepăsare faţă de opinia publică, încât nu puteau să n-o admire. Nu mai era nimeni ca mama lui; era o adevărată forţă. Nu, aici greşea; mai exista cineva exact la fel ca ea în anumite privinţe: soţia lui. Nu e de mirare că o îndrăgise pe M şi nu e de mirare că M şi mama lui se înţelegeau aşa de bine. Semănau ca două picături de apă. Sau cam aşa ceva.

După ce chelnerul luă farfuriile, Pandora termină al treilea pahar de şampanie, şi spuse cu o voce calmă, echilibrată:

— Înainte să ajungem la certurile acelea îngrozitoare dintre mine şi tatăl tău, trebuie să-ţi spun o poveste, dragul meu Larry, de acord?

— Da, e foarte bine şi nu te grăbi. Mamă, sunt numai ochi şi urechi.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus odată că poţi cunoaşte pe cineva de-o viaţă-ntreagă şi, de fapt, să nu-l cunoşti cu adevărat? Şi invers, poţi să

întâlneşti un om şi să ştii imediat cine este şi ce este cu el. Cred că spuneam că e ca şi când ar fi din acelaşi neam.

— Îmi amintesc. De fapt, n-am uitat niciodată ce mi-ai spus atunci. Şi este exact ceea ce s-a întâmplat cu mine când am cunoscut-o pe M.

Mama lui dădu din cap şi continuă.

— Mi s-a întâmplat şi mie, Larry, cu mult timp în urmă, acum treizeci de ani... Aveam exact patruzeci de ani. Şi aveam o căsnicie fericită, un soţ bun şi şase copii frumoşi.

— Când aveam cinci ani, spuse el, amintindu-şi brusc ceva, deşi nu era sigur că despre asta de vorbă. Era ceva ascuns în memoria subconştientului... o amintire îndepărtată, estompată, uitată... şi totuşi nu!

— Exact... tu aveai pe atunci cinci ani. Şi am cunoscut un bărbat la un dineu. În perioada aceea nu lucram; tatăl tău juca într-o piesă, aşa că m-am dus singură la dineu. A fost unul dintre lucrurile acelea care se întâmplă pe neaşteptate. S-a uitat prin încăpere şi a dat cu ochii de mine, eu m-am uitat la el şi toată lumea mea s-a întors cu susul în jos. Am uitat de tot. Mi se părea că nu mai există decât el. Şi la sfârşitul acelei seri am ştiut că el era al meu şi eu eram a lui.

— Cine era?

— Nu pot să-ţi spun.

— Adică nu vrei să spui, mamă.

— Da, asta este, n-am să-ţi spun niciodată cine

era. Şi nu voi spune nimănui altcuiva.

— Mai trăieşte?

— Da. Dar să nu ne pripim şi să le luăm pe rând. Atunci, cu atâţia ani în urmă… m-a invitat să ne vedem la prânz a doua zi. Era miercuri, zi de matineu, aşa că am putut să mă duc. Tatăl tău era la teatru. La sfârşitul prânzului am înţeles că îmi întâlnisem sufletul pereche. Îl ştiam, Larry, ştiam cine este, ce este. Era ca şi când l-aş fi cunoscut din ziua în care m-am născut. Şi el simţea acelaşi lucru. Ştiam că ne îndrăgostiserăm nebuneşte unul de altul înainte să plecăm din restaurant în acea zi de miercuri.

— Şi ai avut o relaţie cu el?

— Nu, n-am avut. Mă întâlneam cu el ori de câte ori puteam, dar mi-era teamă să mă culc cu el… ştiam că aşa ceva ar fi putut fi fatal.

— Aşadar, nu te-ai culcat cu el. Dar ce s-a întâmplat?

— Am devenit prieteni foarte apropiaţi şi ne-am văzut foarte des timp de câteva săptămâni. Dar nu am început niciodată o relaţie, pentru că ştiam că ar fi însemnat să-mi distrug familia, dacă l-aş fi părăsit pe tatăl vostru pentru el. Ştia şi el acest lucru. L-am iubit profund pe acest bărbat, din toată inima şi din tot sufletul şi m-a iubit şi el pe mine, dar avea şi el obligaţii.

— Era căsătorit?

— Da, şi avea şi copii. Şi era şi foarte cunoscut.

— Tot actor? Era tot actor, nu-i aşa? Cine era?

Mie poţi să-mi spui, mamă, n-am să te trădez niciodată.

— Nu, Larry, nu-ţi spun. Nu pot, zău că nu pot, dragul meu. Dar am să-ţi spun numai atât: era politician, un om cu renume în politică, cu o poziţie foarte înaltă şi nu voiam să-i distrug cariera. Acum treizeci de ani, aşa ceva s-ar fi putut întâmpla foarte uşor, ştii şi tu… Lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea.

— Aşa că te-ai despărţit de el, nu l-ai mai văzut niciodată şi ai devenit din nou soţia şi mama devotată?

Larry se uită la ea cu multă înţelegere.

— Este mai mult sau mai puţin corect ce spui. Uneori, îmi venea teribil de greu, dar vă iubeam pe toţi aşa de mult! Şi, deşi tatăl tău era o persoană dificilă, era un bărbat cumsecade şi nu aveam nicio intenţie să-i fac vreun rău, să-l distrug. Aşa că, firește, din moment ce astăzi sunt aici şi stau cu tine la masă, e clar că am rămas acasă. Nu l-am mai văzut niciodată… Cel puţin, nu când eram singură. Se mai întâmpla să dăm unul peste altul la diferite evenimente publice, dar ne depărtam rapid unul de altul.

— Dumnezeule, trebuie să fi fost foarte greu pentru voi, mamă! Cum ai rezistat? întrebă Larry, gândindu-se ce ar fi simţit dacă ar fi fost nevoit să renunţe la M, pe care o iubea nebuneşte. Se uită cu dragoste la mama lui admirându-i loialitatea faţă de tatăl lui şi faţă de copiii ei.

— A fost greu, dar am reuşit. Nu aveam încotro.

— Dar ce legătură au toate acestea cu acuzaţiile tatii? O, Dumnezeule! V-aţi întâlnit din nou. Anul trecut. Aşa este, mami?

— Am dat din întâmplare unul peste altul, da, aşa este. Dar uite ce este, Larry, nu am făcut nimic altceva decât să luăm masa de două ori împreună la un restaurant. După aceea ne-am văzut la el acasă. Oricum, ca s-o scurtăm, tatăl tău a aflat că fusesem văzută cu un bărbat cu care luam dejunul şi cu care păream în relaţii intime, că ne uitam galeş unul la altul şi că, probabil, aveam o relaţie. Şi, pentru că am acceptat să joc în film în aceeaşi perioadă în care tatăl tău urma să plece în Canada, s-a gândit că am aranjat intenţionat să rămân la Londra ca să fiu cu acest bărbat în timp ce el era plecat.

— Dar tata ştia că este unul şi acelaşi cu acel bărbat din trecut?

— Nu, bineînţeles că nu ştia. Nu a ştiut niciodată că avusesem un prieten acum treizeci de ani. Tatăl tău juca pe atunci în *Cezar şi Cleopatra.* Era un rol mare şi foarte greu şi a fost un succes uriaş. A devenit brusc vedetă şi era foarte ocupat cu publicitatea şi cu toate celelalte obligaţii care decurg din renume şi popularitate. Eu fusesem cât se poate de discretă. N-a ştiut nimeni nimic despre acest... suflet pereche al meu. Nu simţeam nevoia să fac confesiuni niciunei prietene; nici el nu spusese nimănui nimic despre mine.

— Atunci de ce era tata aşa de bănuitor? Şi cum a aflat? întrebă Larry, cu o expresie de nedumerire în voce.

— I-a spus cineva că fusesem văzută cu un bărbat în timp ce el era la Toronto. S-ar putea să nu aflu exact cine a fost această persoană, dar cineva a turnat picătura de otravă. Şi am bănuielile mele.

— Mamă, ascultă-mă! Cu siguranţă că a fost talerul ăsta cu două feţe de frate-meu! *Edward.* El i-a spus tatii. Edward a venit aici, la Londra, înainte să plece în Canada, unde tata repeta la *Cyrano,* ţii minte?

— Nu cred că Edward este vinovatul, Larry. Şi apoi, ştie foarte bine care îi este interesul. N-ar îndrăzni niciodată să facă ceva care să mă supere, pentru că…

— Pentru că îi dai bani, nu-i aşa, mamă? o întrerupse Larry. Îi dai mii de lire ca să le întreţină pe toate femeile alea şi droaia de copii. Tu eşti cea care îi dai posibilitatea să se poarte incorect.

— Da, îi dau bani, Larry, pentru că toată droaia aia de copii, cum le spui tu, sunt nepoţii mei. Nu pot să-i văd că suferă de foame, numai pentru că fiul meu, tatăl lor, se comportă ca un infractor juvenil.

Pandora scutură hotărâtă din cap.

— Nu cred că Edward este cel care i-a spus tatălui tău, dar cineva a făcut-o, fără îndoială.

— Aşadar, tata probabil că ştie numele acestui… suflet pereche al tău, mami, gândeşte-te! Din moment ce aţi fost văzuţi împreună, cu siguranţă că i s-a şoptit şi numele.

— Unde vei să ajungi, Larry?

— Poţi să-mi spui şi mie numele lui, nu-i aşa? Din moment ce tata ştie, de ce mai este aşa mare secret?

— Câtă curiozitate pe tine, dragul meu! Nu, nu pot să-ţi dezvălui numele omului pentru că oricine este cel care i-a şoptit ceva tatălui tău, nu avea de unde să ştie cum îl cheamă pe vechiul meu prieten. Nu mai este demult cunoscut, căci s-a retras cu ani în urmă din viaţa publică. Numai cineva de vârsta mea ar fi putut şti cine este…

— Vrei să spui că cineva mai tânăr i-a spus tatii…

— Da, cu siguranţă.

— Cine, mamă? Cineva cunoscut?

Larry îi aruncă o privire iscoditoare.

— Cred că Miranda este cea care a vorbit, mărturisi ea.

— Miranda noastră? Fiica ta? Sora mea? Această Miranda? Mami, sper că glumeşti! Glumeşti, nu-i aşa?

Pandora îşi muşcă buza şi se întristă brusc, murmurând încet:

— Prima dată când am luat dejunul cu prietenul meu… o, Doamne, hai să-i spunem, politicianul, că este mai uşor aşa. Deci, în ziua aceea, stăteam cu

faţa spre uşă într-un mic restaurant din Chelsea şi am văzut-o dintr-odată pe Miranda cum se grăbea să plece din restaurant. Stânjenită! Părea foarte stânjenită.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred! De ce să-i spună tatii că te-a văzut cu un bărbat la masă? Şi ce-i cu asta? Ai prieteni la teatru cu care poţi lua dejunul sau cina. Crezi că Miranda a bârfit ceva la urechile tatii? Adică, eşti sigură? Mai ales că ei doi nu se prea simpatizează, mamă.

— Dar cine altcineva ar fi putut lua legătura cu el? Numai cineva din familie şi singura persoană care m-a văzut în ziua aceea a fost ea!

Larry oftă, se aplecă pe spate în scaunul său şi o privi gânditor pe mama sa. Respiră adânc apoi spuse:

— Poate că ai dreptate în legătură cu Miranda. Poate că vrea să-i intre puţin pe sub piele lui tati, să-l linguşească un pic, ca să intre din nou în graţiile lui. Poate că se gândeşte la testamentul lui.

— Larry, te rog! Nu fi sinistru! Nu pot să sufăr când te văd aşa. Oricum ca să fim cinstiţi, cred că este un grăunte de adevăr în ceea ce spui. Şi în ceea ce îl priveşte pe politician, prietenul meu, acum este văduv, una dintre fiice i-a murit, cealaltă trăieşte peste ocean. Este cam singur. Şi cândva, cu ani în urmă, am ţinut mult unul la altul. Vrea să fim prieteni şi nu este nimic altceva între noi. Are pur şi simplu nevoie de un prieten.

— Spuneai că v-aţi întâlnit la el acasă. De ce?

— Nu voiam să mai dau cu ochii de niciun cunoscut, din moment ce tatăl tău făcea atâta caz de chestia asta după ce a auzit povestea. Am încercat pur şi simplu să fim discreţi.

Făcu o pauză şi îl luă de mână.

— Voiam să fie bine pentru amândoi.

— Înţeleg. Şi cum stau lucrurile acum între tine şi tata?

— Am reuşit să-l conving în cele din urmă că este un prieten vechi, din perioada când am lucrat la Los Angeles, un om care a fost amabil cu mine când filmam acolo din când în când. Şi am mai reuşit să-l conving că fusese aici numai într-o scurtă călătorie şi că este homosexual. Şi cu asta lucrurile s-au liniştit. Certurile au încetat. Şi gândeşte-te, dragul meu, am reuşit să aplanez conflictul spunând numai o mică minciună: că omul este homosexual.

— Mă bucur că ai făcut-o, din moment ce asta îmi uşurează viaţa mie şi întregii familii căci nu vă mai certaţi tot timpul.

— Mă bucur să aud asta, Larry.

— Mamă?

— Da?

— Cine e omul? Te rog să-mi spui!

Pandora privi în ochii lui de un albastra intens şi oftă. Era fiul ei preferat, îl iubea necondiţionat şi avea încredere nelimitată în el. Aşa că îi spuse cine era sufletul ei pereche cunoscut cu mulţi ani

în urmă.

— Iisuse Cristoase! exclamă Larry ca trăsnit şi rămase cu gura căscată la ea. Chiar nivelul cel mai înalt al puterii, o, mamă!

— Exact, murmură Pandora; îşi deschise poşeta, scoase rujul şi şi-l trecu peste buzele frumoase.

Larry îşi dădu seama că se petrecuse ceva neplăcut chiar din clipa în care intră în apartament. M stătea în colţul cu biblioteca şi se holba fix la televizor. Când îl auzi, se răsuci imediat spre el; Larry văzu cât era de palidă şi grijile îl năpădiră pe loc din cauza expresiei din ochii ei negri. Se apropie repede de ea şi întrebă neliniştit:

— Draga mea, ce s-a întâmplat? Ce ai păţit?

— Mi-am închipuit eu că nu ai auzit nimic, Larry. Magazinul nostru a fost atacat – au explodat două bombe în dimineaţa aceasta, când m-am dus să mă întâlnesc cu Linnet. Cam pe la prânz. La Bird Cage…

— O, Dumnezeule, ce cumplit! o întrerupse el şi veni alături de ea să se uite la televizor. O cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape.

— La ora dejunului, murmură el; câţi oameni au murit?

— Era închis. Din fericire, Lin dăduse dispoziţie să fie închis, pentru că se descoperise o problemă la canalizare, aşa că restaurantul era gol. Chiar şi instalatorii plecaseră la masă. Dar au fost totuşi câţiva accidentaţi.

M închise televizorul şi îl luă de mână, explicându-i totul în timp ce îl conducea spre bucătărie.

— Bineînţeles că acum Lin o să rămână câteva ore bune la magazin împreună cu Simon Baron şi cei de la Scotland Yard. Şi cu echipa de la Departamentul Anti-Tero. Dar am invitat-o, pe ea, şi pe Simon, să vină aici să luăm cina împreună. Are nevoie de mine într-un moment ca acesta. Sper că nu te superi.

— Sigur că are nevoie de tine, draga mea şi sunt bucuros că au acceptat. Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că aţi scăpat tefere şi nevătămate.

— Da, aşa este, deşi avem amândouă câteva vânătăi. Explozia ne-a trântit la pământ. Eram în biroul lui Linnet şi ne-am fi putut alege cu câteva oase rupte.

Când ajunseră în bucătărie, Larry descoperi că M tocmai pregătea sosul ei bolognez preferat. Carne de vită tocată, roşii şi ceapă erau împrăştiate pe masa de gătit din centrul încăperii şi luase deja diverse boluri şi castroane.

— Văd că ne vom desfăta cu fel de fel de delicatese, spuse el, şi se aşeză pe unul din scaunele înalte, încă şocat de relatarea ei.

— E lucrul cel mai simplu pe care pot să-l fac, şi aveam toate ingredientele, mai puţin carnea, spuse M şi se întoarse la gătit, apoi continuă:

— Magazinul va rămâne închis până mâine după-amiază sau poate până vineri. Echipa de

detonatori trebuie să verifice tot magazinul ca să se asigure că nu mai sunt şi alţi explozivi.

Larry se uită îngrijorat la ea şi dădu din cap.

— Este incredibil că s-a întâmplat aşa ceva, cu serviciul de securitate pe care îl au la Harte. Absolut incredibil.

— Da, ştiu. Scotland Yard-ul consideră că este vorba de mâna teroriştilor, iar inspectorul Yardley ne-a spus că se aşteptau de mai mult timp la un atac împotriva unui mare magazin universal. Locurile publice sunt cele mai vulnerabile. Îţi mai aminteşti atacul din 7 iulie, de acum doi ani? Sistemul public de transport a fost atacat la o oră de vârf; daunele au fost cumplite, şi foarte mulţi oameni răniţi. Cincizeci şi doi de morţi şi vreo şapte sute de răniţi.

— Îmi amintesc, M. Am avut şi eu un prieten care a fost rănit atunci.

— Este vorba de nişte extremişti, sunt sigură. Şi am o teorie. Cred că cel care a făcut asta s-a ascuns în magazin, a aşteptat să se închidă, a pus bomba şi apoi a aşteptat până a doua zi, când s-a deschis magazinul, ca să poată pleca. Cunosc locul acesta cum îmi cunosc buzunarele, sunt o mulţime de unghere unde te poţi ascunde fără să fii descoperit.

Mobilul lui M începu să sune, iar fata îl apucă imediat.

— Sunt eu, Lin, spuse sora ei. Avem noutăţi.

— Te ascult, spuse M şi apăsă mai tare telefonul

pe ureche. După ce Linnet termină, M spuse:

— Mulţumesc că mi-ai spus şi ne vedem diseară la opt treizeci. Pa.

M se uită la Larry şi spuse:

— Poliţia a mai găsit încă două bombe în altă zonă de la Bird Cage. Nu au explodat, au fâsâit puţin şi s-au stins. Slavă Domnului!

Larry era uluit.

— Da, slavă Domnului! Nici nu vreau să mă gândesc la măcelul pe care l-ar fi putut provoca patru bombe!

M îi aruncă o privire recunoscătoare, se duse la maşina de gătit şi puse ceapa tocată într-o tigaie cu puţin unt, lăsând-o să se rumenească la foc mic. Apoi turnă apă clocotită peste patru roşii mari, ca să se cojească mai uşor.

Larry continua s-o privească şi s-o admire nu numai pentru îndemânarea cu care lucra, ci şi pentru calmul şi stăpânirea de sine după ce trecuse prin ceea ce trecuse. Era un adevărat miracol. O clipă mai târziu spuse:

— Nu ştiu prea multe despre Simon Baron. Povesteşte-mi despre el, draga mea!

— Este nepotul lui Jack Figg. De fapt, nu este chiar nepot. Adică nu este rudă de sânge cu el. Sarah, sora lui Jack, şi soţul ei, Alistair, l-au adoptat pe Simon când acesta avea vreo şase luni. Jack este foarte apropiat de el, iar Simon a lucrat la Figg International înainte să preia serviciul de securitate zilnică la magazine.

M oftă şi dădu din cap.

— Aş fi vrut ca Jack să fie aici. Omul ăsta mă face să mă simt în siguranţă.

— Dar unde este?

— În Hong Kong. Se pare că are nişte afaceri pe acolo. Deşi zice că s-a retras din afaceri, tot se duce la magazinul Knightsbridge câte trei zile pe săptămână şi ştiu că Linnet este foarte încântată să-l ştie în preajmă.

— Jack mi-a spus la dineul pe care l-au oferit părinţii tăi în onoarea noastră că Linnet este Emma Harte reîncarnată.

— Aşa este şi el ştie asta cel mai bine; a lucrat pentru Buni de la vârsta de optsprezece ani.

Apoi M schimbă subiectul şi întrebă:

— Cum a fost dejunul cu mama ta?

— Fascinant!

— Chiar aşa? De ce voia să stea de vorbă cu tine?

— Eu voiam să stau de vorbă cu ea, de fapt. Apropo, mi-a spus că te adoră şi că este încântată că ne-am căsătorit.

M zâmbi pentru prima dată în acea zi.

— Şi eu la fel. Şi despre ce subiect aşa de important ai discutat cu mama ta?

— Despre vulnerabilitatea inimii omeneşti!

PARTEA A TREIA

La final câştigă cel mai bun
Aprilie – August 2007

Aceia râd, care câştigă.

Din *Othello*
de William Shakespeare (1564 – 1616)

Învingătorul ia totul.

Anonim

Capitolul 37

Masa fusese o adevărată sărbătoare şi Jack Figg ştia foarte bine că fusese pregătită în mod special pentru el, pentru a-i face pe plac. Unul după altul, felurile de mâncare somptuoase, aranjate elegant pe platouri erau aduse şi aşezate în faţa lui, apoi servite cu o îndemânare desăvârşită. Erau felurile lui de mâncare preferate şi gătite după o reţetă care le dădea un gust formidabil, cum nu mai mâncase de ani buni… cel puţin de când fusese pentru prima dată în această casă.

Se uită peste masa din lemn de trandafir bine lustruită, la gazda sa, Zheng Wen Li şi spuse:

— Mulţumesc pentru această tratație deosebită şi complimentele mele bucătarului. S-a depăşit pe sine în seara aceasta şi mă simt deosebit de onorat, Wen Li.

— Sunt încântat că ţi-a plăcut mâncarea, Jack, murmură respectatul bancher chinez, înclinând graţios capul. Se instală mai bine în fotoliul din lemn de mahon sculptat şi adăugă:

— Eu sunt cel onorat că te afli în casa mea. Şi îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi. Era absolut esenţial să ne vedem, iar eu sunt prea suferind ca să pot călători. Acum, că am terminat masa, hai să mergem în bibliotecă, să ne desfătăm cu un ceai de iasomie sau cu un digestiv şi să discutăm.

Jack se ridică şi ieşind din sufragerie îl urmă pe bătrânul bancher care avea un aer de om demn şi rafinat. Se gândea cât de elegant părea în roba lui splendidă de ceremonie, confecţionată din brocart roşu şi auriu. Era o moştenire de familie şi un obiect foarte vechi, iar Jack ştia prea bine că Zheng o purta numai cu prietenii lui intimi sau cu membrii familiei. Era şi acesta un compliment la adresa lui şi se simţea măgulit de atmosfera relaxată şi lipsită de formalism în care fusese primit.

Sufrageria era despărţită de bibliotecă printr-o galerie lungă şi largă, plină de picturi şi obiecte de artă chineză, de o valoare inestimabilă. Cu coada ochiului, Jack observă câteva piese noi de jad, splendid sculptate, aflate pe etajerele de sticlă şi spera ca Zheng să i le arate şi lui ceva mai târziu.

Păşind vioi în urma gazdei sale, Jack simţi că i se taie răsuflarea când intră în bibliotecă. Mai înainte, când sosise pentru prima dată, o ceaţă groasă se rostogolea până jos, şi dincolo de ferestrele înalte cu geamuri, priveliştea panoramică a Hong Kong-ului cu Portul Victoria şi Kowloon erau ascunse în smog.

Dar acum totul era vizibil şi vederea era de-a dreptul spectaculoasă sub cerul negru ca cerneala presărat cu stele strălucitoare. Hong Kong-ul străluceşte, îşi spuse el. Dar întotdeauna strălucise pentru el şi în moduri dintre cele mai diferite; dacă ar fi trebui să spună care este oraşul lui preferat din lume, atunci acesta ar fi fost. Ce amestec ciudat era: zgârie-nori şi cocioabe, bijuterii şi gunoaie; bani cu nemiluita şi sărăcie lucie… bogaţi şi săraci trăind laolaltă în acest mare creuzet unde se amestecau toate popoarele, unde totul şi orice era posibil. Venise aici de câte ori putuse pe vremea când era mai tânăr, şi la un moment dat, se gândise chiar să se mute definitiv aici. Dar ştiuse tot timpul că aşa ceva nu era posibil. Anglia era ţara şi patria lui.

Jack înaintă şi îl ajunse pe Zheng care stătea la fereastră, iar acesta se întoarse spre el şi murmură.

— Nu mai există o privelişte ca asta nicăieri în lume, nu-i aşa, Jack?

— În mod sigur, şi se schimbă cu fiecare oră a zilei, sau cel puţin aşa mi se pare mie, că se schimbă necontenit.

— Aşa după cum şi viaţa se schimbă necontenit… singurul lucru permanent este schimbarea.

Zheng oftă şi făcu un gest cu mâna lui lungă şi suplă spre Jack, îndemnându-l să ia loc. Se aşeză pe scaunul din faţa acestui englez pe care îl

considera cel mai bun prieten pe care îl avusese vreodată.

Aproape imediat apăru şi unul dintre servitorii chinezului, cu o tavă cu ceai de iasomie; în urma lui, venea altul care aducea pahare cu apă rece ca gheaţa; un al treilea sosi şi el aducând pe o tavă de aramă o sticlă de coniac Napoleon vechi şi câteva sticle de brandy.

Jack luă un bol mic, dintr-un porţelan subţire ca hârtia, plin cu ceai de iasomie şi la fel făcu şi Zheng, iar când rămaseră singuri, chinezul spuse:

— Sunt absolut sigur că ai înţeles că aveam de discutat o chestiune importantă şi confidenţială şi de acea te-am rugat să vii aici… era absolut obligatoriu să discutăm problema între patru ochi.

— Aşa este, Wen Li şi, întrucât te cunosc destul de bine, n-am avut nici cea mai mică intenţie să ignor cererea ta sau să-ţi pun la îndoială motivele.

— Ne cunoaştem de multă vreme, aşa este? spuse Zheng şi băgă mâna în buzunarul robei lui de ceremonie de unde scoase o pietricică mică de jad verde, o mângâie drăgăstos şi o răsuci încet în mână. Un zâmbet îi lumină ochii.

— Talismanul meu, Jack. Pentru zeii buni.

— Mi-l amintesc, încuviinţă din cap Jack. Ca să fim mai exacţi, ne cunoaştem de treizeci şi cinci de ani.

— Şi prima dată când ne-am întâlnit, cu atâta amar de ani în urmă, mi-ai făcut cunoştinţă cu prietenul tău, Mallory Carpenter, pe atunci şeful

poliţiei din Hong Kong, pe vremea când această insulă încă mai era colonie britanică. Datorită ţie m-a ajutat să rezolv o problemă foarte gravă. Am devenit foarte buni prieteni, la fel ca şi cu tine.

Jack se rezemă de spătarul scaunului ascultându-l cu atenţie pe înţeleptul şi remarcabilul lui prieten chinez şi întrebându-se unde voia să ajungă, dar ştia foarte bine că nu este cazul să pună el întrebări sau să încerce să-l tragă de limbă în vreun fel.

Zheng se aplecă puţin în faţă şi rosti cu o voce gravă:

— Ţi-ai riscat viaţa ca să mi-o salvezi pe a mea. La vremea respectivă, ţi-am spus că am o datorie de onoare faţă de tine, dar că sper şi mă rog să nu am niciodată nevoie să ţi-o plătesc. Ţi-am explicat că nu doresc nici ca tu să ai nevoie de ajutorul meu pentru că ai fi în pericol sau ai avea încurcături. Îţi mai aminteşti, Jack?

— Da, îmi aduc aminte, Wen Li, spuse calm Jack. Era uimit, luat prin surprindere, şi se întreba despre ce era vorba, de fapt. Îi întoarse privirea lui Zheng şi aşteptă. În urmă cu două zile, când luase avionul şi venise aici, făcuse presupunerea că Zheng avea nevoie de ajutorul lui într-o chestiune urgentă. Dar acum se părea că nu era chiar aşa. Îşi trecu o mână peste gură, îşi îndreptă spatele şi apoi decise să-şi ia inima în dinţi.

— Am dat cumva de necazuri, Wen Li? Mă ameninţă vreo primejdie? De asta mi-ai cerut să

vin aici?

— Detest faptul că trebuie să fiu mesagerul unor veşti proaste; cu toate acestea, în cazul de faţă nu am ce face. Un om pe care îl urâm şi tu, şi eu, a apărut din nou în Hong Kong, deşi nu este aici în momentul de faţă. Ştiu că are intenţii rele în ceea ce te priveşte şi trebuia să te avertizez, Jack. Trebuie să te păzeşti.

Jack rămase perplex, încruntă sprâncenele, apoi dădu din cap.

— Sunt sigur că sunt o mulţime de oameni care ar dori să-mi vină de hac, dar tocmai la Hong Kong? Nu cred. Jack era sigur de lucrul acesta şi vocea îi reflecta siguranţa.

— Dar eu sunt sigur.

— Atunci spune-mi cine este.

— Jonathan Ainsley.

Jack simţi că îl loveşte trăsnetul şi rămase cu privirea ţintă la Zheng Wen Li, neştiind ce să spună; rămăsese mut de uimire.

Jonathan Ainsley, omul acela atât de temut din trecut, duşmanul neîmpăcat care jurase s-o distrugă pe Paula şi pe fiicele ei: Tessa, Linnet şi M. De fapt, întreaga ei familie, inclusiv pe fiii ei, Lome şi Desmond, şi pe soţul ei, Shane O'Neill. Nepotul Emmei Harte, cel care considera că fusese înşelat şi că verişoara lui, Paula, moştenise ceea ce i se cuvenea lui de drept… marele imperiu Harte din Knightsbridge şi toate celelalte magazine. Şi când te gândeşti că tatăl lui

Jonathan, Robin Ainsley, şi mama Paulei, Daisy Amory, erau fraţi! Cum de încăpuse atâta răutate într-un singur om? Nu semăna deloc cu ceilalţi membri ai familiei Harte. Vechiul proverb conform căruia sângele apă nu se face nu se prea adeverea aici…

— Mi se pare că nu mă crezi, spuse în cele din urmă Zheng, adăugând imediat cu oarecare insistenţă: dar este adevărat!

— E mort. A murit în 2002! exclamă Jack. A avut un accident de maşină în Franţa. A fost lovit frontal de un camion în plină viteză. Ştim cu toţii lucrul acesta. Maşina a fost strivită şi el la fel. E mort. Îţi spun că este mort şi îngropat.

Dar Zheng dădu trist din cap, în semn de negaţie.

— Este un zvon stupid pe care l-a răspândit cineva. Nu este adevărat, n-are cum să fie, insistă în continuare Jack, care refuza să accepte o veste atât de zguduitoare.

— Nici eu nu am crezut şi am reacţionat la început la fel ca tine. Se pare însă că soţia lui americană l-a dus la o clinică din Elveţia şi cei de acolo l-au pus pe picioare. A durat ceva mai mult timp, dar au reuşit să-l readucă la viaţă.

— Nu pot să cred aşa ceva! murmură Jack.

Între cei doi bărbaţi se aşternu liniştea. În cele din urmă, Zheng spuse blând, cu o voce atent controlată:

— Sunt sigur că mă crezi. Oricum, am avantajul

că l-am văzut cu ochii mei. A venit la mine un intermediar şi m-a rugat să vin la biroul lui Ainsley. Am fost la fel de uluit ca şi tine. Dar m-am dus şi m-am întâlnit cu el. Acum zece zile. M-a invitat să fac din nou afaceri cu el.

Jack rămase tăcut, şocat de această veste pe care acum îşi dădea seama că trebuie s-o creadă. Nu avea încotro.

— Este un om periculos, continuă bancherul, şi nu s-a schimbat deloc. Este tot răzbunător şi de aceea am ţinut să te avertizez. Va încerca s-o distrugă pe Paula şi pe tine. O urăşte în continuare din tot sufletul. O urăşte încă din copilărie.

— A pomenit de mine? Sau de Paula?

— Nu, n-a spus nimic. Dar eu mă pricep la oameni, Jack… Ştiu ce se petrece aici, spuse el, şi îşi puse mâna pe propria inimă. Şi simt lucrul acesta în oasele mele fragile… M-am simţit obligat să trimit după tine…

Jonathan Ainsley. Reînviat din morţi. Cuvintele îi pluteau lui Jack prin faţa ochilor. Nu ştia erau de fusese posibil lucrul acesta; probabil că medicii au făcut adevărate minuni în clinica aceea din Elveţia.

— Cum arată acum? întrebă pe neaşteptate Jack.

— Eu nu l-am recunoscut, răspunse Zheng. Şi nici tu nu l-ai recunoaşte, dacă l-ai vedea.

Jack nu răspunse. Zheng se uita la prietenul lui şi îi studia chipul cu atenţie. După o clipă se trase

mai aproape de el şi îi puse o mână pe genunchi. Jack se uită întrebător la el.

— Şi mai este încă un motiv pentru care trebuia să te văd, spuse el încet, aproape în şoaptă. Mai am să-ţi împărtăşesc multe lucruri despre Ainsley.

Bancherul chinez făcu o pauză, îi susţinu privirea lui Jack apoi continuă:

— Trebuie să vedem cum putem să-l neutralizăm, să-i anihilăm orice putere. Este absolut necesar! Hai să ne gândim la un plan, să vedem ce putem face împotriva lui. Trebuie să existe o modalitate prin care să-l învingem împreună pe acest om odios.

Trecuse demult de miezul nopţii, când Jack se întoarse la hotelul lui din centru. Ca de obicei, stătea la Mandarin Oriental şi, deşi de regulă mai lua un păhărel înainte de culcare în Barul Căpitanului, în noaptea aceasta se duse direct la el în cameră.

De îndată ce intră observă beculeţul roşu al telefonului care clipea, închise uşa şi se duse la biroul din faţa ferestrei. Verifică mesajele primite la hotel şi descoperi că îl căutaseră şi Linnet, şi Simon. Mai era şi un al treilea mesaj de la Linnet, care îi transmitea că se afla acum împreună cu Simon în biroul ei de la magazin, că va rămâne acolo până la ora opt şi că după aceea vor lua masa acasă la M. Îşi verifică şi mobilul, pe care îl lăsase pe birou la reîncărcat şi găsi mesaje de la amândoi, transmise cam cu o jumătate de oră în

urmă.

Se lăsă greoi să cadă pe un scaun, căci înţelesese că apăruse o problemă. Cinci ani de pace şi linişte. Dar acum tensiunea revenise. Gândul la Ainsley îi îngheţa sângele în vene şi fu străbătut de un fior. Simţi cum i se face pielea de găină pe ceafă şi se cutremură din nou. Cineva a păşit peste mormântul meu, îşi spuse el, amintindu-şi de o veche zicală din copilărie.

Trase telefonul spre el şi se uită la ceas în acelaşi timp. La Hong Kong era aproape ora unu noaptea. Ţinând seama de diferenţa de şapte ore dintre Hong Kong şi Londra, însenina că Linnet şi Simon sunt încă la magazin.

După ce formă numărul privat al lui Linnet, Jack se rezemă de spătarul scaunului şi începu să se gândească neliniştit la mama ei. Cum s-o protejeze pe Paula O'Neill de Ainsley? Era o sarcină dificilă, de-a dreptul imposibilă.

— Linnet O'Neill la telefon.

— Bună, frumoaso. Eu sunt.

— Jack! Ai primit mesajele noastre?

— Da, Linnet, le-am primit. Ce s-a întâmplat? Aţi păţit ceva? Sper că nu.

— Din păcate, s-a întâmplat ceva destul de neplăcut. Presupun că nu te-ai uitat la ştiri. Deschide pe CNN. Am fost victima unui atac terorist. Bird Cage a fost aruncată în aer astăzi pe la prânz…

— Iisuse Cristoase!

Jack simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi închise ochii, apoi îi deschise brusc.

— Spune-mi ce e mai rău!

— Am închis, Jack. La ora şase dimineaţa. Brenda Powell mă sunase de la ora cinci, pentru că avea probleme cu canalizarea. Se dusese foarte devreme acolo pentru că avea de pregătit un mic dejun special pentru astăzi. A acţionat rapid. Şi asta este partea bună a lucrurilor. Nu a murit nimeni, câţiva membri ai personalului şi câţiva clienţi au fost răniţi de suflul exploziei, dar nu este nimic grav.

— Vin imediat acasă, Lin, nu-ţi face griji. Presupun că Simon a chemat pe cine trebuie. Au fost anunţaţi Scotland Yard-ul şi toţi ceilalţi.

— Da, aşa a făcut şi este aici, vrea şi el să vorbească cu tine, să-ţi povestească totul. Dar suntem amândoi foarte bine, Jack. Problema este acum sub control.

Jack Figg ascultă cu atenţie tot ce îi povestea Simon. Îl pregătise chiar el pe acest băiat şi ştia că este un ofiţer de securitate excelent. Era un poliţist de calitate. Dar pe măsură ce asculta, Jack era din ce în ce mai îngrijorat şi mai alarmat, auzind că echipa de genişti mai descoperise încă două bombe la restaurant care se aprinseseră, dar în final nu explodaseră. Îşi dădea seama că, dacă explozia s-ar fi produs, dezastrul ar fi fost cumplit. Birourile conducerii, biroul lui Linnet se gândi el imediat… Linnet ar fi fost ucisă. Scăpase ca prin

urechile acului şi asta datorită celor două bombe de proastă calitate. Simţi din nou un fior rece pe şira spinării.

Mai petrecu vreo câteva minute la telefon, apoi îi spuse lui Simon că va fi înapoi la Londra, în weekend, cel mai târziu luni de dimineaţă şi închise. Căută telecomanda şi butonă până dădu de CNN. Se aşeză apoi în vârful patului şi aşteptă reportajul despre atacul terorist de la magazinul Harte din Knightsbridge. Văzu atacul menţionat mai întâi în banda de jos a ecranului, după care apăru şi imaginea magazinului lui iubit, a dragei de Linnet, directoarea magazinului, care dădea un interviu în legătură cu atacul de la unul dintre cele mai cunoscute magazine din lume.

Jack se trezi brusc în timpul nopţii şi ascultă încordat, întrebându-se ce anume îi stricase somnul. Înţelese în câteva secunde. Era propriul lui creier care continuase să funcţioneze în timp ce el dormea; auzise vocea lui M, care îi spusese în urmă cu două săptămâni: „Am scăpat ca prin urechile acului, Jack. Dacă nu mi-aş fi scrântit glezna, aş fi fost pe podium. Şi aş fi putut să mor. Cred că numele meu este cel care mă protejează de rele… Mama spunea întotdeauna că Emma este îngerul meu protector”.

M scăpase ca prin urechile acului. Linnet tocmai scăpase şi ea tot aşa. Ambele incidente avuseseră lor în locuri publice şi de aceea poliţia din Franţa şi din Anglia le considera atacuri teroriste. Dar

oare aşa erau?

Aruncă pătura la o parte, se dădu jos din pat, îşi puse un halat şi se aşeză la birou. Luă o bucată de hârtie cu antetul hotelului şi desenă o formă alungită pe ea. Trasă apoi trei pătrate, unul lângă altul, şi scrise în ele: Bird Cage, departamentul lenjerie, biroul lui Linnet. Toate trei erau legate între ele. Ştia sigur că este aşa, dar simţea nevoia să vadă acea parte a magazinului reprezentată sub formă de schiţă pe hârtie.

Să fi fost biroul lui Linnet ţinta principală? Poate. Dar nu se putea ajunge la birourile conducerii, căci s-ar fi declanşat o mulţime de alarme. Dacă cineva voia să distrugă biroul lui Linnet de ce să nu plaseze o bombă în departamentul de lenjerie, care era chiar alături? Acesta nu avea uşi, era deschis spre tot etajul şi, de aceea, putea fi verificat în timpul nopţii de patrulele de securitate. Bird Cage era locul cel mai bun pentru a ascunde bombele, dar şi pentru făptaşii care se puteau ascunde la rândul lor până în dimineaţa următoare când puteau să plece.

Jack se lăsă pe spătarul scaunului şi se întrebă dacă nu cumva M fusese adevărata ţintă de la Paris? Poate şi soţul ei? Mâncase ceva alterat exact în ziua în care se prăbuşise podiumul. Să fi fost o încercare de otrăvire? Jack îşi trecu mâna peste faţă şi se întrebă dacă nu cumva devenise paranoic acum, când aflase că Jonathan Ainsley este în viaţă şi nu mort, aşa cum crezuseră cu

toţii.

Nu putea să-şi răspundă. Dar îi era clar că trebuie să se păzească, s-o păzească pe Paula şi pe fetele ei. Oare Ainsley le viza pe ele? Răspunsul era da, fără nicio îndoială.

Jack nici nu se mai gândi să se întoarcă în pat. Se aşeză la birou, întrebându-se îngrijorat de unde să înceapă. Jonathan Ainsley era un psihopat, în privinţa aceasta nu avea nicio îndoială. Şi miliardar, aşa că banii nu erau o problemă. Trebuia să-l oprească. Cu orice preţ.

Jonathan Ainsley. Viu sau mort. Zeul cel rău. Zeul *lui* cel rău.

La ora zece dimineaţa, când ieşi în stradă, Jack îşi ţinu o clipă respiraţia surprins. Pentru o clipă uitase ce înseamnă să mergi pe jos în acel oraş. Fu repede înghiţit de o adevărată cacofonie de sunete, orbit de vârtejurile de culori şi de lumina strălucitoare. Peste tot era mişcare, zgomot, tumult şi oameni care îl îmbrânceau. Fu absorbit imediat de mulţimea de oameni care se grăbeau spre treburile zilnice.

Acesta era Hong Kong-ul şi era o mişcare perpetuă oriunde s-ar fi uitat. Avioane care se repezeau în văzduh deasupra Piscului; jonci, schifuri asiatice, feriboturi şi iahturi pluteau pe apele din apropiere de Kowloon şi Central. Dar exista un ritm aparte, un tempo diferit al acestui flux de oameni. De regulă, Jack era încântat de viaţa care trepida pe această insulă mică unde

orice palmă de spaţiu era folosită la maximum. Dar în dimineaţa aceea era iritat şi se grăbea să ajungă la destinaţia lui din Central, ferindu-se de tramvaiele, autobuzele, ricşele şi maşinile care străbăteau străzile.

Era grăbit să ajungă la birourile lui Zheng Wen Li, unde era aşteptat să sosească din clipă în clipă. Noaptea precedentă, când plecase din casa bancherului de pe Pisc, Zheng îl invitase să vină în ziua următoare la banca lui privată pentru a finaliza afacerile.

Jack sosi cincisprezece minute mai târziu şi fu condus imediat în sanctuarul lui Zheng. Respectatul bancher, zâmbind la vederea lui Jack, se ridică imediat, ocoli biroul şi veni să-i strângă mâna.

— Îmi pare foarte rău că Harte a fost ţinta unui atac terorist, Jack, spuse el. Sunt sigur că ai vorbit deja cu Linnet. Din informaţiile pe care ni le-a oferit televiziunea, se pare că daunele nu sunt chiar aşa de însemnate cum ar fi fost de aşteptat.

Se aşează la birou, iar Jack luă loc pe un scaun în faţa lui.

— Aşa este, Wen Li. Am vorbit cu Linnet şi cu Paula şi amândouă îţi transmit cele mai bune gânduri. Magazinul va fi închis până mâine, echipele anti-tero trebuie să verifice fiecare etaj în parte, fiecare nişă şi fiecare debara ca să fie sigure că nu mai există şi alţi explozivi ascunşi. Din fericire, nu au existat morţi, deşi mai multe

persoane au fost rănite. Oricum, ar fi putut fi mult mai rău.

— Departamentul de luptă antiteroristă de la Scontland Yard îl numeşte atac terorist, murmură Zheng, ţintindu-l cu privirea pe Jack. Dar părerea ta care este? Crezi că această crimă ar fi putut fi înfăptuită de… de un individ cu resurse extraordinare?

— Da, ar fi putut. Şi mi-a trecut şi mie prin minte lucrul acesta. Ainsley ar fi putut pune la cale aşa ceva fără prea multă greutate. A mai făcut chestii dintr-astea în trecut şi ştim cu toţii că este un individ lipsit de conştiinţă.

Zheng se mulţumi să încuviinţeze din cap, convins că Jack spune adevărul.

— Mai am câteva întâlniri astăzi, spuse Jack, mai sunt unele lucruri pe care vreau să le pun la punct şi am şi mâine câteva întâlniri importante. Dar sâmbătă plec înapoi la Londra, Wen Li.

Bancherul se aplecă peste birou şi spuse:

— Voi proceda aşa cum ne-am înţeles aseară, Jack, şi am să te ţin la curent cu problemele.

— Mulţumesc. Sper că înţelegi că trebuie să mă întorc urgent la Londra.

— Înţeleg foarte bine. Iar acum mai am de clarificat încă vreo câteva chestiuni cu tine după care vreau să-ţi fac cunoştinţă cu un tânăr absolut remarcabil: experienţa şi cunoştinţele lui s-ar putea să ne fie de folos cândva, în viitor.

Jack dădu din cap afirmativ şi ascultă cu atenţie

alte informaţii utile despre Jonathan Ainsley.

— Şi asta este tot ceea ce ştiu, Jack. Deocamdată, încheie Zheng. Ridică apoi telefonul, formă un număr şi spuse repede ceva în chineză, după care închise. O clipă mai târziu se auzi o bătaie în uşă, aceasta se deschise şi apăru un tânăr care părea să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani.

Jack se ridică în picioare, făcu câţiva paşi înainte şi apucă imediat mâna care i se întinsese.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule Figg. Eu sunt Richard Zheng, dar toată lumea îmi spune Richie.

— Sunt încântat să te cunosc, Richie, răspunse Jack şi adăugă: presupun că ţi-ai făcut studiile în America.

— Da, la Şcoala de Afaceri Wharton, printre alte instituţii. Dar acum m-am întors la Hong Kong, unde îmi este locul. Şi intenţionez să rămân aici.

— Iar eu sunt mândru să spun că Richie este nepotul meu, anunţă Zheng, iar zâmbetul larg de pe faţa bătrânului îi arătă lui Jack că acesta era încântat de nepotul său. Şi ce exemplar aparte era! Jack fusese uimit de la început de înfăţişarea tânărului. Era înalt pentru un chinez şi foarte chipeş, de-a dreptul frumos. Jack bănui imediat că tânărul trebuie să fi avut ceva sânge occidental în vine, din cauza staturii lui înalte şi a culorii pielii. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Zheng spuse:

— Fiul meu s-a căsătorit cu o englezoaică foarte

frumoasă, Jack. După ce i-au murit părinţii, l-am crescut eu pe Richie şi el mi-a demonstrat că este un nepot foarte devotat. Este singurul meu moştenitor şi a învăţat de la mine meseria de bancher. Va veni o zi când Banca Zheng va fi a lui şi ştiu că aceasta va fi în siguranţă în mâinile lui deosebit de competente şi pricepute. Dar cred că ar trebui să ştii că Richie mai excelează şi în alt domeniu.

Jack se uită la Zheng curios, dar acesta se aşează la loc zâmbind, fără să spună nimic, aşa că Jack se întoarse către Richie şi îl întrebă din priviri:

— Mă pricep la computere, răspunse Richie.

— Nu, nu se pricepe, îl corectă serios Zheng. Este un geniu în faţa computerului.

Îi aruncă o privire lui Richie şi îi spuse ceva în chineză, apoi se întoarse din nou spre Jack şi murmură:

— Un avantaj de nepreţuit, nu-i aşa, Jack?

Mintea lui Jack funcţiona acum atât de febril, încât nu reuşi decât să dea din cap aprobator.

În timp ce mergea înapoi, către hotel, mintea lui Jack rămase concentrată la Ainsley. Ce bine că nu aflase niciodată cât de apropiat era de Zheng Wen Li, cât de bună prietenă îi fusese şi Emma, până când murise şi după aceea Paula. Aceasta le oferea acum un mare avantaj. Şi Ainsley nu ştia nici cât de mult îl detesta bancherul chinez. Aşa îi spuse o dată Wen Li: „Nu trebuie să-i placi pe cei cu care faci afaceri, Jack”. Fusese o remarcă

cinică, dar Zheng, ca cei mai mulţi bancheri, era un om pragmatic, iar Wen Li făcuse bani împreună cu Ainsley în diverse împrejurări.

Capitolul 38

Jack Figg stătea în biroul lui Linnet şi bea o cafea, aşteptând ca ea să termine o convorbire telefonică începută la câteva minute după sosirea lui. O studia pe ascuns, aşa cum făcea de multe ori, gândindu-se că acum arăta mult mai bine, aşa cum nu o mai văzuse de mult timp. Era sigur că asta se explica prin prezenţa la Londra a surorii ei, M; se simţea întotdeauna mult mai bine când aceasta era prin preajmă. Slavă Domnului că scăpaseră nevătămate şi ea, şi M, că nu fuseseră rănite deloc în timpul exploziei.

— Numai câteva zgârieturi, spusese Linnet. M şi cu mine nu suntem foarte sperioase. Nu ne temem de explozivi!

Îşi mută din nou privirile la căminul în care ardea ca de obicei un foc vesel. Era deosebit de încântat de el în această dimineaţă. Era 1 Mai, dar ploua şi sufla un vânt rece. Ce mai zi de primăvară! îşi spuse.

Ridică ochii şi se uită la portretul în ulei al străbunicii lui Linnet, Emma Harte, o femeie pe care o venerase şi continua s-o respecte şi acum. Se gândise mult la ea în ultimele zile. Îşi aminti brusc cum se decisese să plece de la Harte pentru

că dorea să-şi înfiinţeze o companie proprie. La început, Emma i se împotrivise, nu voia să-l lase să plece, dar după aceea o lăsase mai moale şi, cu înţelepciunea ei, ajunseseră la un compromis. Spusese că îl va ajuta să-şi finanţeze o companie proprie, Jack Figg International, cu condiţia ca Harte să fie primul lui client.

Zâmbi la gândul amintirii, dându-şi seama cât de vicleană şi de pricepută fusese Emma. Al doilea client fusese Blackie O'Neill şi O'Neill Hotels International, al treilea Sir Ronald Kallinski şi Kallinski Industries. Nu mai avusese nevoie de alţi clienţi, căci reprezenta cele trei clanuri: era şeful securităţii la trei dintre cele mai mari companii. Emma reuşise să-l facă să rămână legat de ea cam tot timpul şi în mod exclusiv. Într-o zi, câţiva ani mai târziu, îi dăduse o hârtie care îi asigura proprietatea deplină asupra companiei; când încercase să-i restituie investiţia ei iniţială, Emma îi spusese că acela fusese un bonus pentru devotamentul lui şi că nu îi datora nimic. Dar el ştia că îi datorează. Îi datora totul, viaţa pe care o ducea în prezent, viaţa pe care el, la rândul lui, îl ajutase pe Simon să şi-o construiască.

Linnet semăna foarte mult cu ea, nu numai ca înfăţişare, ci şi în multe alte privinţe. Era la fel de iubitoare şi fermecătoare, inteligentă şi flexibilă, dar şi uimitor de nemiloasă, atunci când era necesar. Era uşurat să constate că făcea faţă cu bine durerii prin care trecuse. Moartea bruscă şi

absolut neaşteptată a lui Julian Kallinski cu doi ani în urmă o năucise, o doborâse. Fusese un şoc pentru toţi la vremea respectivă. Julian murise de un stop cardiac când abia trecuse de treizeci de ani deşi nu fusese niciodată bolnav.

Se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se deschise repede. M intră grăbită, gâfâind chiar. Îi trimise un sărut de la distanţă surorii ei, apoi se apropie de Jack, se aşează lângă el pe canapea şi îl sărută pe obraz. Se lăsă apoi pe spate, rezemându-se de canapea şi întrebă: – Ai văzut dezastrul? Bird Cage este practic distrus, Jack. Nici nu mi-a venit să cred atunci când s-a întâmplat. Am avut noroc că am scăpat tefere. Imaginează-ţi ce ar fi fost dacă ar fi explodat şi cele două bombe din restaurant. Departamentul de lenjerie ar fi fost distrus complet şi poate chiar şi acest birou.

— Nu „poate”, în mod sigur, M! Şi ar fi urmat un adevărat infern, cu toate panourile astea de lemn! răspunse Jack, uitându-se la panourile de lemn frumos şlefuit, care datau de pe vremea Emmei Harte. Am fost uşurat când am aflat că nu aţi păţit nimic, niciuna dintre voi. Am avut un zeu bun de partea noastră.

— Un zeu bun? repetă nedumerită M.

— A avea un zeu bun în chineză înseamnă să ai noroc.

Băgă mâna în buzunar şi scoase frumoasa piatră de jad să i-o arate:

— Mi-a dat-o un prieten şi mi-a spus că poartă

noroc. Iar tu şi Lin chiar aţi avut noroc mai deunăzi.

— Ştiu că ai vorbit cu Linnet şi cu Simon la telefon acum câteva zile, aşa că ştii probabil totul. Şi presupun că Simon ţi-a actualizat informaţiile în dimineaţa aceasta, aşa este?

Jack încuviinţă din cap.

M îi aruncă lui Jack o privire pătrunzătoare.

— Crezi că este ciudat că atacul nu a fost revendicat de nicio grupare teroristă? Nu le place de regulă să se laude cu astfel de acţiuni?

— Nu întotdeauna. Dar sunt de acord cu tine. Sincer să fiu, am crezut că va apărea o grupare care să revendice atacul, dată fiind importanţa magazinului Harte.

— Oricum, am deschis din nou, spuse M, pe un ton vesel. Le-am dat asigurări tuturor că s-a verificat temeinic peste tot, etaj cu etaj. Şi am întărit măsurile de securitate.

Ridică o sprânceană şi se strâmbă:

— Nici nu mai poţi să treci de atâţia paznici. Mişună peste tot. Datorită lui Simon. Dar hai să vorbim despre altceva. Cum e Hong Kong-ul, Jack?

— Interesant, spuse el fără entuziasm. Şi unul dintre cele mai extraordinare locuri din lume.

— Mi-ar face plăcere să ajung şi eu acolo într-o zi, dar numai dacă ai să fii şi tu acolo. Nimeni nu-l cunoaşte aşa de bine ca tine şi pun pariu că ne-am distra de minune.

— Numai să-mi spui când, spuse el zâmbindu-i,

deşi îşi simţea inima grea. Irlandeză brunetă, îşi spuse el studiind-o. Seamănă la fel de mult cu Blackie O'Neill, cu părul ei brunet şi ochii negri, dar şi cu Emma Harte.

— Îmi cer scuze, spuse Linnet, credeam că nu se mai termină convorbirea asta. Puse telefonul în turcă şi veni alături de ei.

M sări în picioare, cele două surori se îmbrăţişară şi Linnet o dădu înapoi ca s-o poată privi mai bine:

— Ştiu că am mai spus asta de multe ori, totuşi am să repet o dată în plus… sunt aşa de fericită că eşti înapoi aici, la Londra!

— Şi eu la fel, Linny!

Ca de obicei, Linnet se aşează pe scaunul cu spătar drept din faţa căminului. Jack ştia că este la fel de friguroasă ca şi străbunica ei şi că prefera întotdeauna locul cel mai călduros dintr-o încăpere. Linnet îi zâmbi şi spuse:

— Îmi cer scuze că a trebuit să răspund la telefon imediat după ce ai sosit, dar era foarte important.

— Nu este nicio problemă. Oricum, am ceva urgent şi extrem de important de discutat cu voi două şi cred că ar fi mai bine s-o rogi pe Connie să nu te mai dea la telefon, Linnet.

Aruncându-i o privire curioasă, conştientă de tonul lui sobru, Linnet se duse la birou, vorbi cu asistenta ei personală prin interfon şi apoi reveni lângă ei în faţa focului.

— E ceva legat de călătoria ta la Hong Kong, Jack? întrebă Linnet.

— Da. Aşa cum ştii, m-am dus să-l văd pe un vechi prieten de-ai mei şi de-ai mamei tale; un prieten foarte bun şi credincios, Zheng Wen Li. Voia să-mi vorbească între patru ochi ca să-mi comunice ceva deosebit de important. Este foarte precaut şi nu a vrut să vorbească la telefon sau să-mi trimită o scrisoare ori un e-mail.

Jack făcu o pauză şi îşi dădu seama că M şi Linnet îl privesc concentrate.

— Wen Li avea veşti pentru mine. Din păcate, nu erau veşti bune. Sunt veşti rele pentru noi toţi. Făcu o pauză, apoi spuse încet: Jonathan Ainsley este în viaţă.

— Nu se poate! exclamă Linnet privindu-l uluită pe Jack şi scuturând din cap, vrând să nege ceea ce tocmai auzise. Toată lumea ştie că a murit în accidentul acela cumplit de maşină, spuse Linnet, dându-şi seama că vocea începuse să-i tremure când rostise ultimele cuvinte.

— Se pare că nu. După cele spuse de Wen Li, soţia lui Ainsley, americanca aceea, Angharad, l-a dus la o clinică din Elveţia.

— Jack, nu se poate aşa ceva! Pur şi simplu este imposibil! exclamă M, cu voce tremurătoare. A existat o înmormântare, ştim cu toţii asta. O, Dumnezeule, au organizat o înmormântare falsă? Ca să ne inducă în eroare?

M se uita la el cu faţa albă ca varul, cu ochii

negri, larg deschişi sub efectul şocului.

— Ticăloasa aceea a fost o piază rea din momentul în care a pătruns în vieţile noastre. Este la fel de rea şi de răzbunătoare ca şi Ainsley. Şi ne urăşte pe toţi.

Încercând să-şi stăpânească şocul Linnet întrebă:

— Dar de unde ştie Wen Li că Ainsley este în viaţă? L-a văzut? L-a identificat? Poate că este vreun străin, poate că este o poveste inventată!

— Aşa m-am gândit şi eu, Lin, dar Wen Li l-a văzut, deşi mi-a spus că probabil că nu l-aş recunoaşte pe Ainsley, pentru că nici el nu l-a recunoscut la început.

— Atunci cum de poate fi sigur bancherul că este vărul nostru? întrebă M. Poate fi un impostor.

— I-am pus şi eu aceleaşi întrebări lui Wen Li, te rog să mă crezi, M, pentru că părea atât de puţin plauzibil. Din păcate, mi-a dat răspunsuri pe care am fost nevoit să le accept. La început, Wen Li nu i-a recunoscut chipul lui Ainsley. Presupun că a suferit o mulţime de operaţii estetice, probabil din cauza arsurilor din timpul accidentului. Oricum, Wen Li i-a recunoscut vocea care este foarte distinctă, a fost întotdeauna o voce de nobil din clasele superioare ale societăţii. A spus că avea ochii lui, nasul acvilin şi înălţimea care îi confirmau identitatea. Wen Li a amintit şi de părul blond castaniu al lui Ainsley, cred că îl putem considera blond; şi Wen Li a mai adăugat că

şchioapătă puţin, că merge sprijinindu-se într-un baston.

— Cum naiba de au reuşit una ca asta? se miră cu voce tare M, şi se întoarse către Jack şi întrebă revoltător:

— Unde este clinica asta? Unde a fost tratat Ainsley?

— Wen Li nu ştia, dar am pus pe unul dintre oamenii mei din Europa să se ocupe de treaba asta şi am luat legătura cu el noaptea trecută. Ainsley a fost la clinica Wendkettem din Zürich. A stat acolo un an întreg; a mai petrecut apoi acolo câteva perioade lungi, cu intermitenţe, în anul următor. Nu de mult, a stat acolo încă şase luni, dar fără să fie internat; venea numai la tratament. În total, cred că a fost tratat la clinica Wendketter timp de trei ani, dar în tot acest timp a locuit la Zürich.

— Şi acum locuieşte la Hong Kong? întrebă Linnet.

— Wen Li nu crede că locuieşte acolo, deşi mai are încă apartamentul pe care l-a cumpărat acolo în 1970. Atunci s-a mutat Ainsley la Hong Kong, după ce bunicul vostru, David Amory, l-a concediat, iar mama voastră l-a dat afară din familie, pentru că fura de la compania pe care o conducea, Harte Real Estate. A avut noroc la Hong Kong, a făcut avere cu afacerile imobiliare pe vremea în care acest lucru era posibil. După cum susţine Wen Li, Ainsley este acum miliardar.

— Dar de ce s-a întâlnit Wen Li cu el? Adică, despre ce este vorba la urma urmelor? Linnet se aplecă mai mult spre Jack şi completă: erau prieteni mai înainte? Sau colegi? De ce?

— După cum ştiţi, Wen Li are una dintre cele mai vechi bănci private din Hong Kong, moştenire de la tatăl lui. Este vorba de Banca Privată Chineză Zheng, care se bucură de un renume cu totul aparte. De-a lungul anilor, a făcut afaceri cu foarte mulţi oameni, inclusiv cu mama voastră, şi, înainte de asta, cu străbunica voastră, după cum ştiţi şi voi. A făcut afaceri la vremea respectivă şi cu Ainsley. Dar nu au fost niciodată prieteni; de fapt, Ainsley nu i-a plăcut niciodată lui Zheng. Din ce mi-a povestit, reiese că acum vreo zece zile a primit un mesaj de la Ainsley printr-un intermediar, prin care îi cerea să se întâlnească cu el…

— Probabil că a rămas cu gura căscată!

— Exact! răspunse Jack. Nu-i venea nici lui să creadă, ştiind că Ainsley murise în accidentul de maşină din Franţa şi fusese înmormântat. Era absolut uluit, dar ştia că trebuie să cerceteze chestiunea mai îndeaproape de dragul meu şi de dragul familiei Harte.

— A fost un tertip, nu-i aşa? murmură Linnet fără să se adreseze nimănui în mod deosebit. Încerca să rămână calmă, dar tremura toată pe dinăuntru, înţelegând dintr-odată ceea ce probabil că bănuia Jack.

— Cred că da, Linnet, spuse Jack. După părerea mea, Angharad este creierul din spatele acestei acţiuni. Când a ajuns la el, şi-a dat seama că mai este în viaţă în spitalul acela din Franţa şi a decis să-l ducă la o clinică din Elveţia. Ulterior, i-a venit ideea aceea cu înmormântarea. A organizat funeraliile false ca să ne inducă în eroare.

— Dar de ce? întrebă M.

— Ainsley plănuia o răzbunare împotriva mamei tale, îi spuse Jack. Este convins că Paula a primit magazinele Harte prin testamentul Emmei pentru că a profitat de influenţa pe care o avea asupra străbunicii tale. Nu este adevărat, pot să garantez pentru asta. Aşa, ca să ştii şi tu, Emma Harte a vrut întotdeauna să-i lase magazinele mamei tale şi a împărţit celelalte proprietăţi şi companii celorlalţi nepoţi. Jonathan Ainsley a bârfit-o pe mama ta ani de zile. A recurs la fel de fel de tertipuri ca să pună mâna pe magazine şi, la un moment dat, reuşise chiar să intre în posesia unui număr important de acţiuni. Dar nutreşte o ură virulentă şi neîmpăcată împotriva mamei tale pentru că ea este cea care l-a alungat din familie. Aşadar, este vorba de multe sentimente violente dezlănţuite aici.

— Şi tot nu înţeleg, spuse M, năucită în continuare şi uitându-se când la Linnet, când la Jack. De ce ne-a lăsat Angharad pe toţi să credem că soţul ei este mort?

— Ca să ne pună pe piste false, să ne adoarmă

vigilenţa, strigă Linnet, şi astfel Ainsley să ne poată ataca fără să ştim că el este cel care ne provoacă relele.

— Cum să ne atace? întrebă M aplecându-se spre Jack. Vrea să ne ucidă? Asta vrea să spună Linnet, Jack?

— Da, asta vrea... profitând fireşte de alte persoane care să facă munca murdară. Aminteşte-ţi... Mai ştii când a explodat bomba aceea de la biserica din satul Permistone Royal? Ar fi putut să ucidă întreaga familie. Este nemilos şi n-are linişte până nu-şi duce planul la bun sfârşit.

M se făcu încă şi mai palidă şi dădu din cap:

— Nu, n-am uitat...

Se uită la Linnet şi izbucni în lacrimi.

M avu nevoie de câteva secunde ca să se liniştească. Luă apoi câteva şerveţele. Îşi suflă nasul şi îşi şterse lacrimile.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar mi-am amintit dintr-odată totul atât de clar. Scuze, spuse ea din nou şi trase adânc aer în piept, gândindu-se cu drag la casa familiei ei din Yorkshire, locul ei preferat din toată lumea aceasta.

— Ascultaţi, ca să tai în carne vie, trebuie să vă spun că sunteţi toţi în pericol, spuse Jack. Mama voastră, voi două, şi cealaltă soră a voastră, Tessa. Ainsley este un psihopat şi cred că şi-a pus în cap să distrugă toate femeile din familia Harte, mai ales pe cele care sunt celebre.

— Dar verii noştri? întrebă Linnet.

— Nu cred că fac parte din această ecuaţie. Totul este legat de Paula în mintea bolnavă a lui Ainsley şi pentru că nu a reuşit s-o schilodească sau s-o ucidă în treizeci şi cinci de ani, acum v-a adăugat şi pe voi două pe lista lui şi, fireşte, şi pe Tessa.

— I-a spus Ainsley toate astea lui Wen Li? întrebă Linnet şi apoi scutură imediat din cap răspunzându-şi singură la întrebare. Nu, bineînţeles că nu i-a spus nimic, nu era să se dea de gol, este un scenariu pe care l-ai elaborat tu, nu-i aşa, Jack?

— Aşa este. Dar dacă ne întoarcem la Wen Li, a spus şi el acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin. Că Ainsley părea la fel de dornic de răzbunare ca întotdeauna, că nu se schimbase şi că el, Wen Li, simţea acest lucru în inima şi în oasele lui bătrâne. Ainsley era plin de dorinţă de răzbunare împotriva tuturor, mai ales împotriva Paulei.

— Şi cu noi ca ţinte suplimentare, continuă Linnet şi făcu o grimasă. Aşa, de curiozitate, Wen Li a fost de acord să continue să facă afaceri cu ticălosul ăsta?

Jack nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Linnet era exact la fel ca Emma Harte în acel moment, înverşunată şi furioasă.

— Este viclean ca o vulpe. A spus că îl interesează chiar foarte mult, dar trebuie să mai mediteze câteva zile. Wen Li s-a gândit să ia imediat legătura cu mine ca să vadă ce părere am

şi să mă întrebe dacă ne poate ajuta cu ceva în cazul în care va continua să facă afaceri cu Ainsley.

— Şi ce i-ai spus? întrebă încet M, ca şi când n-am şti, şi îi aruncă o privire şireată. Ai spus că trebuie să continue să facă afaceri cu el ca să ştim în ce ape se scaldă Ainsley, ei bine, poate nu chiar în aceste cuvinte dar… să avem acces la el. Aşa este?

— Exact. Problema este că Wen Li nu ştie unde stă Ainsley. Cât a fost la Hong Kong, Ainsley a locuit în apartamentul lui din Victoria Peak, pentru că s-a lăudat în faţa lui Wen Li cât de mult îi crescuse valoarea şi cât era de frumos. Dar acum nu este la Hong Kong şi nici nu a mai fost văzut acolo ani de zile, până săptămâna trecută; aşadar, probabil că locuieşte în apartamentul lui de la Paris.

— A vândut casa din Yorkshire, îl informă Linnet pe Jack, şi a lichidat şi apartamentul din Londra. Sunt sigură că aici a fost mâna lui Angharad.

— Nu-ţi mai bate capul cu fleacurile astea, spuse Jack. Am un om care lucrează la tema locuinţelor lui Ainsley şi vom afla curând în ce imobil îşi atârnă zilnic pălăria în cui. Iar omul meu din Elveţia a mai descoperit ceva. Angharad are un copil cu Ainsley. Este o fetiţă şi are aproape patru ani.

Linnet începu să râdă oarecum sinistru.

— O, Doamne, cred că asta i-a pus capac! A fost

întotdeauna înnebunit să aibă un băiat care să-l moştenească. O fată? Ei bine, ar fi trebuit să se descurce ceva mai bine!

M se ridică în picioare, se duse spre fereastră şi privi afară, spre traficul de pe Knightsbridge. După o clipă începu să vorbească articulând cuvintele rar:

— Nu credeţi că este ciudat că poliţia britanică, marele Scotland Yard şi brigada sa anti-tero, la fel şi poliţia franceză şi detaşamentul ei DST nu au descoperit prea multe în legătură cu cele două atacuri teroriste, cel de aici şi cel de Hotel Cygne Noir?

Se uită la Jack, apoi la Linnet şi continuă:

— Pentru că mie mi se pare ciudat. Totul este învăluit în tăcere pentru că nu au găsit nimic. Nu cumva cele două atacuri sunt legate între ele, iar legătura suntem tocmai noi două, Linnet şi cu mine? Amândouă am scăpat cu bine, dar ca prin urechile acului; ştii şi tu la fel de bine ca noi că am fi putut fi moarte acum.

Linnet rămase cu privirile aţintite asupra ei şi cu sprâncenele încruntate, dar nu răspunse nimic.

— M-am gândit şi eu la asta încă de pe când eram la Hong Kong, M, spuse Jack. Ba mă întreb dacă nu cumva şi Larrry a fost victima aceloraşi ticăloşi. A fost şi el vizat pe platoul de filmare pentru că este soţul tău! Ştii, este şi asta o posibilitate.

— De acord. Dar, Jack, s-au mai intoxicat şi alte

persoane acolo.

— O, numai două, M, spuse Jack dând din mână. Larry mi-a spus că au mai fost doi băieţi din echipa de lumini şi chiar fata cu bufetul. Şi ce-i cu asta? Dacă vreau să otrăvesc o persoană dintr-un grup, o să am grijă să se mai îmbolnăvească şi alţii, tocmai ca să îndrept atenţia în altă parte.

— Poate că da, spuse M dând din cap. Ai un plan, Jack?

— O mulţime de idei deocamdată. Vreau să pun mai mulţi bodyguarzi în jurul vostru.

— Dar Larry şi cu mine avem deja doi bodyguarzi. Am aranjat asta cu prietenul meu James Cardigan. Oricum, simt sigură că mami nu…

— James Cardigan, zici? o întrerupse Jack. E cumva un tip la vreo patruzeci şi cinci de ani, musculos, bărbat bine şi cu părul blond nisipiu?

— Da, el este. Este însurat cu prietena mea, Geo. Are o companie foarte mare, ceva cam în genul Figg International şi a lucrat cândva la MI6. Îl cunoşti? După mutra pe care o faci, înţeleg că da.

— Da, dacă este cel care cred eu că este. Ce ciudat, l-am cunoscut acum câţiva ani la Hong Kong.

M ciuli urechile şi exclamă:

— James şi Geo sunt la Londra pentru câteva zile. De fapt, mă întâlnesc cu ei la prânz, luni. Linnet o să vină şi ea. Ce-ar fi să vii şi tu?

— Mi-ar face plăcere, dar i-am spus lui Simon că iau masa cu el. Avem o grămadă de treburi de discutat, cred că îţi poţi imagina şi tu!

— Adu-l şi pe Simon! Şase capete judecă mai bine decât unul singur, Jack. Oricum, mie un lucru îmi este clar: n-am de gând să stau cu mâinile încrucişate şi să-l aştept pe Ainsley să mă ucidă! Am o idee şi cred că ar trebui s-o punem imediat în aplicare.

— Şi care este ideea asta? întrebă Jack precaut.

— Să angajăm un ucigaş plătit. Sau un mercenar sau cum i-o fi zicând. Să-l lichidăm pe nenorocitul ăsta de Jonathan Ainsley înainte să ne doboare el pe noi. Pun pariu că James poate să găsească un ucigaş de profesie şi eu am destui bani. Pot să-l plătesc chiar eu.

— Dumnezeule, exclamă Linnet, mi se pare că vorbeşti serios!

— Bineînţeles că vorbesc serios, răspunse M privind-o pe Linnet cu ochii înflăcăraţi. De ce să nu luăm taurul de coame şi să facem treaba asta? Să scăpăm de scârnăvia asta chiar acum!

— Noi avem alte reguli, încercă să-i amintească Linnet.

— Regulile sunt făcute ca să fie încălcate, spuse M şi adăugă: Iar eu sunt gata să încalc orice reguli. Când cei pe care îi iubeşti sunt în pericol, faci orice ca să-i salvezi. Ştiu că eu sunt gata să fac orice. Aşa că, hai să încălcăm regulile şi să-l lichidăm pe porcul ăsta! Pentru că asta este, un

porc şi, în plus, psihopat! Nu vreau să văd că îi face rău soţului meu, surorilor mele sau mamei mele! Sau mie, în ultimă instanţă! Haide, Jack, să găsim un ucigaş plătit!

Jack, uluit de această izbucnire de patimă, spuse:

— Încă nu, M. Mai întâi să încercăm să găsim o modalitate legală de a-l distruge, fără să recurgem la crimă.

— Pun pariu că nu se poate aşa ceva! strigă M pe un ton sumbru şi se aşează pe canapea. Uneori trebuie să ne asumăm riscuri mari.

Jack o observă atent câteva clipe şi îşi dădu seama că era în continuare uluit de reacţia ei, de patima cu care izbucnise şi de violenţa ei, dar la fel fusese şi Emma şi tot aşa era şi Linnet.

În mod ciudat îşi aminti brusc de imaginea fetei când era mică şi se juca mereu cu caii la grajdurile din Permistone Royal; stătea tot timpul în camera harnaşamentelor sau afară, la exerciţii ori ţesăla şi peria caii.

— Mai ai calul acela superb al tău? Parcă îl chema Gypsy, aşa e?

— Jack! O, Doamne! Cum de ţi-ai adus aminte? Da, sigur că îl mai am! Bunul şi dragul meu Gypo!

Amintirea incidentului din martie îi reveni cu putere în minte. I se schimonosi faţa de durere la gândul că fusese încă de pe atunci vizată de ticălos. O, Doamne, nu! Nu! Nu! Lucrul acela malefic se profila din nou ameninţător. Îşi acoperi

faţa cu mâinile şi începu să tremure din tot trupul. Trebuie să le spun ce s-a întâmplat, îşi spuse ea, cum am fost atacată în pădure, cum am scăpat de omul acela numit Bart.

— M, draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă Jack. Ce este cu tine?

Îşi puse mâinile pe umerii ei, iar Linnet se ridică în picioare şi veni spre canapea întrebând:

— M, ce ai, ce e cu tine?

— M-a violat, reuşi ea să articuleze printre sughiţurile de plâns. Omul acela m-a violat, Jack!

Capitolul 39

— Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, Linnet, zise M, înghiţind în sec şi respirând cu greutate, în timp ce spasmele începeau să se mai răărească. Dar pur şi simplu n-am putut.

— Sunt sora ta şi te iubesc, îi răspunse blând Linnet, strângându-i mâna uşor. Dar nu trebuie să ţii o asemenea grozăvie închisă în suflet, iubita mea. Aveai nevoie de ajutor şi de mângâiere, de sprijinul celor dragi.

M scutură din cap, se aşeză cu spatele drept pe sofa şi murmură:

— Cred că am fost… păi, mi-a fost ruşine, poate că mi-a fost jenă, nici nu mai ştiu exact…

Vocea i se frânse şi se întoarse către Jack:

— Atunci n-am bănuit nimic, dar poate că eram vizată încă de atunci. Pentru că sunt o Harte.

Jack îşi păstră o expresie neutră şi spuse pe un ton cât de poate de echilibrat:

— S-ar putea să fie aşa, M. Dar dacă nu cunosc câteva detalii, nu pot să afirm nimic. Te simţi în stare să vorbeşti despre asta?

M îşi muşcă buza şi reflectă o clipă. Ascunsese momentul acela înfricoşător în inima ei timp mai mult de un an, se luptase cu amintirea lui în felul ei şi reuşise cumva să-l depăşească. Lăsase în urmă Lucrul cel Rău. Sau cel puţin aşa credea, mai ales după ce începuse relaţia cu Larry; Larry o ajutase să se vindece, fără să ştie măcar ce rol jucase. Iubirea lui fusese salvarea ei. Dar referirea la numele calului ei preferat, Gypo, îi trezise brusc amintirea cea dureroasă a zilei aceleia din pădure. Şi se prăbuşise sub impactul ei. Acum se simţea ceva mai bine, probabil în special pentru că vorbise despre acel moment şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Jack.

Acesta o observă şi întrebă imediat:

— Ce este, draga mea? Nu vrei să vorbeşti despre asta? Ştiu că este o chestiune dificil de abordat. Dar aminteşte-ţi, draga mea M, că te cunosc de-o viaţă. Vreau să te ajut şi să te protejez cum pot.

— Mă cunoşti încă dinainte de a mă naşte, spuse ea, reuşind să schiţeze un zâmbet slab. Şi mi-ai fost întotdeauna ca un tată. Am putut să vorbesc cu tine despre orice. Jack, problema este că… că nu vreau să mai ştie nimeni despre asta.

Îi aruncă o privire lui Linnet.

— Trebuie să-mi promiţi că n-ai să le spui mamei şi tatii. Nu vreau să ştie nimeni. Şi mai ales Larry.

— N-am să spun nimănui, draga mea, îi promise sora ei. Ai cuvântul meu. Ştii că nu mi-a plăcut niciodată să fac pe Dumnezeu. E viaţa ta şi ai dreptul s-o trăieşti aşa cum vrei tu.

— Şi nici eu nu am de gând să-ţi trădez secretul, spuse Jack. Am să fac tot ce vrei tu.

— Foarte bine. M trase aer în piept şi începu să le povestească ce se întâmplase în ziua când fusese atacată.

— S-a întâmplat în martie, anul trecut. Mă dusesem ca de obicei să-mi fac plimbarea de după-amiază cu Gypo în pădurea de la marginea mlaştinii. Nu departe de satul Permistone Royal. Eram pe partea cea mai lată a pistei şi călăream prin pădure, când am fost oprită de un om foarte voinic. Stătea lângă o dubiţă parcată.

M-a rugat să-l ajut, mi-a spus că prietenul lui era bolnav, că avusese un atac de cord. M-a întrebat dacă am un mobil la mine. I-am spus că nu am. La cererea lui, am sărit de pe cal şi m-am dus să mă uit la prietenul lui. Celălalt bărbat era prăbuşit peste volan, nu se mişca şi respira ciudat. Când m-am întors să-i spun ceva bărbatului voinic, acesta m-a înşfăcat şi m-a târât în pădure. M-am luptat, m-am zbătut, am ţipat, dar era prea puternic pentru mine. M-a aruncat la pământ, mi-a sfâşiat bluza, mi-a tras blugii jos… şi s-a aruncat

deasupra mea. M-am luptat din toate puterile…

M se întrerupse din nou, se scutură din nou înfiorată şi se simţi foarte tulburată. Îşi cuprinse faţa cu mâinile şi începu să tremure.

— Nu te grăbi, iubito, spuse încet Linnet şi se uită îngrijorată la Jack. Acesta îi aruncă o privire încurajatoare.

— O să fie bine, murmură el abia auzit.

— Poţi să-mi dai un pahar cu apă? o rugă M pe sora ei după o clipă de tăcere. Linnet sări imediat în picioare şi deschise rapid una dintre sticlele mici de apă minerală de pe măsuţa din colţ. Umplu un pahar şi i-l aduse lui M care îi mulţumi şi sorbi lung din el.

— Dintr-odată am auzit zgomot de paşi în tufiş şi nişte strigăte, continuă M. Bărbatul care mă ţintuise la pământ a ridicat capul şi s-a uitat în jur. S-a mişcat şi şi-a schimbat poziţia corpului ca să se uite la prietenul lui care ajunsese în luminiş şi striga la el. Mi-am dat seama că era momentul să acţionez. Am luat o piatră, l-am lovit lateral în cap, el s-a prăbuşit într-o parte, eu mi-am tras blugii pe mine şi am luat-o la fugă. L-am auzit pe Gypo care necheza sub copaci. Am încălecat şi am fugit, asta e tot.

— Mulţumesc că ne-ai povestit, M. Am câteva întrebări, dacă te simţi în stare să răspunzi, spuse Jack.

— Cred că da, spuse M dând afirmativ din cap.

— Ai putea să ne spui de unde erau? Crezi că

erau localnici? Străini? Englezi? Ce zici?

— Nu, nu erau localnici, dar erau englezi… probabil din zona Londrei.

— Au rostit vreun nume?

— Da. Un nume. Când celălalt bărbat a venit în fugă prin pădure striga mereu Bart, Bart şi îi spunea să mă lase în pace.

— Asta e tot?

— Da, asta este, Jack.

— Crezi că ai putea să îl recunoşti pe vreunul din ei?

— Pe cel care m-a atacat, da. Pe celălalt nu. Nu i-am văzut faţa când era prăbuşit peste volan în maşină, iar când a venit în fugă prin pădure eram preocupată să mă eliberez. Pe urmă am fugit de acolo fără să mă mai uit înapoi.

Jack încuviinţă din cap şi întrebă:

— Ce ai făcut după aceea, M? E clar că nu ai chemat-o pe Linnet! Şi unde erau părinţii tăi?

— N-am spus nimănui nimic. Mama şi tata erau în sudul Franţei; la Permistone Royal erau numai servitorii, Margaret şi Joe. Am făcut un duş, mai târziu Margaret mi-a pregătit cina şi după aceea mi-am făcut bagajele. A doua zi m-am întors la Londra. În următoarele câteva săptămâni am citit asiduu ziarele şi m-am uitat mereu la televizor, fiindcă mă gândeam că poate l-am omorât pe omul acela când l-am lovit cu piatra în cap. Trebuia să ştiu că nu l-am ucis. M-am dus la o clinică să mă vadă un doctor. Firește că era prea devreme ca să

ştiu dacă sunt sau nu însărcinată. Oricum nu am rămas însărcinată, aşa cum am aflat mai târziu. Şi am aflat destul de repede şi că nu luasem nicio boală cu transmitere sexuală.

M se uită la Linnet şi clătină din cap.

— Să nu fii supărată pe mine! Am vrut să-mi rezolv problema singură.

Linnet o privea uluită pe M şi era extrem de mândră de sora ei mai mică, dar şi trist că nu avusese încredere să-i împărtăşească ei totul, că nu-şi dădea seama că iubirea ei era necondiţionată.

— Cred că te-ai purtat absolut extraordinar, M, că ai fost extrem de curajoasă, dar ar fi trebuit să ai încredere în mine, iubita mea. Aş fi putut să te ajut să treci mai uşor prin calvarul acesta, să te mângâi, să-ţi găsesc chiar un consilier.

— Cred că… am vrut să mă descurc singură, spuse M, silindu-se să zâmbească. Şi spuse apoi din nou, şi mai apăsat: nu vreau să ştie nimeni altcineva.

— Înţeleg, spuse Linnet, vrând s-o liniştească.

— Ce ai crezut despre acest atac mai târziu, când ai putut să gândeşti mai liniştită, la rece? întrebă Jack.

— Că există fel de fel de perverşi şi că unii acţionează în echipe sau în perechi. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că fuseseră trimişi ca să mă ucidă. Crezi că asta a fost, Jack?

— E greu de presupus că ar putea fi vorba

despre nişte perverşi care bântuie pe drumurile de ţară în căutarea unor femei singure ca să le atace, dar este şi asta o posibilitate care nu poate fi exclusă. Lumea e plină de ţicniţi. Pe de altă parte, parcaseră într-un loc unde călăreai frecvent, ceea ce sugerează că te urmăreau şi ştiau că vei veni pe acolo prin pădure. Cred că tu erai cea vizată, dar nu pentru viol. S-ar putea foarte bine ca omul acela numit Bart să fi fost un ucigaş plătit… dar n-a putut rezista tentaţiei de a te viola mai întâi.

— Ai dreptate! exclamă M. Pentru că celălalt bărbat care a venit ţipând prin pădure şi urla la el să se dea jos de pe mine părea foarte furios şi supărat.

— Vrei să spui că Jonathan Ainsley a fost în spatele acestui atac de primăvara trecută? întrebă Linnet.

— Da, asta vreau să spun, răspunse Jack. Îl cred în stare de orice pe omul ăsta.

— Înţeleg. În afară de bodyguarzii suplimentari pe care vrei să-i pui în jurul nostru, ce altceva mai intenţionezi să faci, Jack? întrebă Linnet, curioasă ce ar putea face Jack. Înainte ca acesta să apuce să răspundă, continuă: adică poţi să te lupţi cu o fantomă? Nu ştim unde locuieşte, ce are de gând, unde are birourile firmei. Este ca şi când am vrea să prindem un fuior de fum.

— Poate că aşa ţi se pare ţie, Linnet, dar nu şi mie, răspunse Jack. Wen Li are un plan de infiltrare a un spion în Belvedere, aşa se numeşte

noua companie a lui Ainsley din Hong Kong, cea în care vrea să-l atragă şi pe Wen Li. Cred că Wen Îi va reuşi să facă acest lucru, ceea ce va fi excelent pentru noi. Are un candidat admirabil. Vom afla imediat mai mult decât ştim în momentul de faţă. Pe de altă parte, toţi lucrătorii mei operativi din Europa încearcă să dea de urma lui Ainsley.

Se ridică în picioare, se duse spre gheridonul din colţ, luă o sticlă de apă şi continuă să vorbească:

— Un lucru este clar: trebuie să-l oprim cât mai repede. Ne vom ocupa imediat de această problemă. Nu putem tergiversa, pentru că este un om extrem de periculos şi ne poate face foarte mult rău.

— Şi de ce nu putem angaja un asasin plătit? întrebă M privindu-l fix pe Jack.

— Nu, nu, dădu Jack energic din cap, respingându-i propunerea. Familia Harte nu operează în acest fel, M. Există alte căi de a distruge un om ca Ainsley.

— Trebuie să-i găsim punctele vulnerabile, spuse M. Să ştim ce slăbiciuni are… de pildă, soţia, banii, afacerile. Mă întreb dacă nu cumva are o amantă? Am putea s-o vizăm pe ea.

Pe faţa lui Jack se ivi un zâmbet şi omul începu să râdă.

— Ştiu că aici este vorba de o treabă serioasă şi că nu este nimic de râs, dar nu mă pot abţine, M. Eşti nemaipomenită! Dacă te saturi să fii top

model, vino la mine, îţi dau de lucru ca agent operativ la firma mea! Ai pus punctul pe i. Wen Li şi cu mine am convenit că trebuie să găsim punctele slabe ale lui Ainsley, ca să-l distrugem, să-l anihilăm, să-l terminăm complet. Fireşte, fără să comitem nicio crimă.

— Când ai de gând să-i explici toate acestea mamei? O, şi ce facem cu Tessa?

— Am să iau ceaiul la Paula în după-amiaza aceasta şi cred că în ce o priveşte pe Tessa cel mai bun lucru ar fi să stau de vorbă cu ea la telefon. Cred că o să înţeleagă totuşi, chiar dacă am să-i vorbesc cifrat, ce ziceţi? Dar aş putea să dau o fugă până la Paris!

Linnet dădu din cap.

— Sora noastră, Delfina, sau Dorf cum îi mai spunem, este foarte isteaţă; o să se prindă imediat fără să fie nevoie să-i spui prea multe. Dă-i un telefon!

— Jack, crezi că Ainsley stă ascuns pe undeva? întrebă M şi se ridică în picioare.

— Nu, nu cred că se ascunde. Aş spune mai degrabă că păstrează secretul asupra dramurilor pe care le face. Şi nu se laudă nici cu bogăţia sau succesele lui. În mod clar, păstrează o discreţie totală… şi asta fără îndoială din cauza noastră. Noi suntem duşmanii, aşadar, de ce să se expună inutil? Este mai bine să rămână ascuns ca să-şi facă munca murdară fără să se aştepte la consecinţe negative, nu-i aşa?

— E isteţ, nu-i aşa? murmură M şi, întorcându-se spre Linnet, spuse: pot să-ţi folosesc baia ca să mă spăl pe faţă şi să-mi dau cu puţin ruj pe buze?

— Nu trebuie să ceri voie, prostuţo! răspunse Linnet. După ce rămaseră singuri, se întoarse spre Jack:

— Nu-i aşa că este grozavă?

— Dar de ce te miri aşa de tare, Frumoaso? Este o Harte, nu-i aşa?

Simon Baron, nepotul lui Jack şi şeful serviciului de securitate de la Harte, se afla în biroul lui de la magazin şi se uita pe însemnări, fără a le vedea însă cu adevărat. Nu se putea concentra. Se confrunta cu cea mai mare dilemă din viaţa lui şi nu ştia ce să facă. Se îndrăgostise de cine nu trebuia. Era îndrăgostit nebuneşte, fără speranţă.

În ultimii câţiva ani, cunoscuse mai multe femei interesante, dar relaţiile lui nu fuseseră tocmai foarte serioase. De fapt, le caracterizase întotdeauna ca pe nişte simple aventuri pasagere, ceea ce şi fuseseră.

De astă dată nu mai era aşa. Ştia că se îndrăgostise cu adevărat, în mod serios şi profund. Problema era că doamna respectivă nu avea nici cea mai mică idee despre sentimentele lui. Şi, ceea ce era încă şi mai stânjenitor, este că lucra pentru ea. Era şefa lui, Linnet O'Neill. Aceasta era femeia pe care o iubea şi cu care dorea să-şi petreacă tot restul vieţii.

Linnet era văduvă, dar Simon ştia că, deşi

trecuseră doi ani, nu avea încă niciun fel de legătură sentimentală cu nimeni. În ultima vreme i se părea că durerea provocată de pierderea lui Julian Kalllinski se mai atenuase, că depăşise momentul tragic într-o oarecare măsură. Dar pe de pe altă parte se întreba dacă era potrivit s-o invite la masă într-o seară, iar faptul că se frământa mereu în minte că este aşa de prost, ba chiar aşa de laş nu-l prea ajuta. Pur şi simplu, se pierdea cu firea când trebuia să formuleze invitaţia.

Situaţia devenea din ce în ce mai stânjenitoare, chiar insuportabilă. Îi venea greu să lucreze aici, la magazin, s-o vadă în fiecare zi, s-o dorească, să tânjească după ea, să viseze la ea. Se gândise chiar să se mute, să-şi găsească alt loc de muncă, dar nu avea curajul să facă aşa ceva din cauza lui Jack, care s-ar fi simţit foarte jignit şi dezamăgit dacă ar fi plecat de la Harte. Iar acum chiar că nu mai putea pleca, dat fiind dezastrul care se abătuse asupra lor în ultima săptămână. Prezenţa lui era vitală. Şi voia să fie aici, s-o apere, să aibă garanţia că este în siguranţă. Simţi un fior rece pe spinare când se gândi cât de uşor ar fi putut fi ucisă de explozie. Fără ea, chiar şi aşa, ca şefa, viaţa i-ar fi devenit de-a dreptul imposibilă… Avea treizeci şi opt de ani şi dorea să se aşeze la casa lui. Dorea să se căsătorească şi să aibă copii, să ducă o viaţă tradiţională, alături de Linnet…

Se auzi o bătaie în uşă. Ridică privirile şi spuse:

— Intră.

Şi fu luat prin surprindere văzând-o pe Linnet O'Neill care stătea în pragul uşii. Aceasta zâmbi, traversă încăperea şi spuse:

— Jack m-a rugat să vin să te iau, Simon. A spus că mergeţi undeva să luaţi masa şi eu m-am autoinvitat. Sper că nu ai nimic împotrivă.

Simon era deja în picioare, ocoli repede biroul, făcu o plecăciune şi o salută pe şefa lui depunându-i şi un sărut rapid pe obraz.

— Bineînţeles că nu am nimic împotrivă. Sunt chiar foarte bucuros. Unde mergem?

— Jack a spus că nu s-a săturat de mâncarea chinezească cât a stat o săptămână la Hong Kong – pe care, aşa cum ştii, o iubeşte la nebunie. Aşa că ne duce la China Tang în Dorchester. Connie a făcut rezervări.

— Ei, este unul din locurile mele preferate! Atunci hai să mergem să-l luăm, exclamă Simon şi deschise uşa biroului, invitând-o pe Linnet să iasă şi ţinând-o uşurel de braţ.

— A spus că ne întâlnim acolo, căci mai are de discutat ceva cu M la mine în birou. M ia masa cu o familie de la New York, iar Jack crede că îl cunoaşte pe soţ; cred că vrea să-l revadă ca să fie sigur că e cel la care se gândeşte el. Hai să luăm un taxi, de acord?

Simon dădu din cap şi o conduse spre lifturi.

— Sunt sigur că Jack te-a informat despre „noua evoluţie" a lucrurilor. Ştiu că voia să vă explice

totul ţie şi lui M.

— Sunt veşti oribile, aproape de necrezut, spuse Linnet în timp ce păşea în ascensor. Va trebui să luăm măsuri drastice şi asta cât se poate de repede, Simon. Mă îngrijorează în mod special mama: o să pună totul la inimă şi nu se simte chiar bine în ultima vreme.

— Încearcă să nu-ţi faci griji, Linnet. Jack are un plan inteligent şi am şi eu câteva idei. Dar sunt de acord că trebuie să acţionăm fără întârziere.

Ieşiră în stradă, Simon îi făcu semn unui taxi, apoi o ajută să urce şi îi spuse şoferului să meargă în Dorchester; el se aşeză în celălalt colţ al banchetei. Dintr-odată, între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare şi, câteva secunde mai târziu, Simon îşi drese glasul de mai multe ori şi în cele din urmă vorbi cu o voce răguşită:

— Cred că trebuie să ne gândim la o soluţie ca să-i protejăm pe M şi pe Lary…

— O, dar ei au deja doi bodyguarzi, răspunse Linnet şi se uită repede la el, apoi se întoarse să privească pe geam. Era şi ea conştientă de apropierea lor, de prezenţa lui fizică într-un spaţiu atât de mic, astfel încât abia mai putea suporta tensiunea creată. Se îndrăgostise de el cu câteva luni în urmă, spre marea ei uimire. Deşi încerca să-şi spună că nu este vorba decât de dorinţă fizică, de o atracţie copleşitoare faţă de acest bărbat înalt, blond şi bine făcut, ştia că este mai mult decât atât. *Mult mai mult.*

Simon Baron era unul dintre oamenii cei mai inteligenţi şi mai sensibili pe care îi cunoscuse vreodată. Se simţise atrasă de el cu mulţi ani în urmă, încă de dinainte ca el să înceapă să lucreze la Harte. Întotdeauna îi plăcuse compania lui. Considera că este compatibil cu ea, că este deosebit de atent şi fermecător. Avea un simţ deosebit al umorului; uneori era cam arid şi în mod clar, se subestima. Pe de altă parte, ştia că are mare succes la femei şi se întreba dacă ar putea manifesta vreun interes pentru ea, când ar fi putut avea orice tânără fermecătoare de douăzeci şi ceva de ani la braţ sau în pat. Dar realitatea dură şi crudă în care trăiau o făcuse să ia o decizie: de ce să nu-l lase să ştie ce sentimente are faţă de el? Ce ar fi avut de pierdut?

Şoferul vină brusc ca să evite o maşină care mergea prea aproape de ei şi Linnet alunecă pe banchetă, aterizând aproape pe genunchii lui Simon. Acesta o prinse în braţe, încercând s-o ajute să-şi recapete echilibrul, iar ea se agăţă strâns de el.

— Au! exclamă ea, în timp ce şoferul redresă vehiculul şi pomi mai departe. Se uită la Simon.

— Îmi cer scuze pentru… Nu reuşi să termine propoziţia. Gura i se uscase şi inima îi bătea mult mai repede ca de obicei. Simon o privea aşa de intens şi în ochii lui albaştri citea atât de multă dorinţă, încât nu mai avea nicio îndoială cu privire

la sentimentele lui. O, Doamne! Simţea la fel ca ea!

— O, Simon, Simon, dragul meu! şopti ea. Îl apucă cu mâinile de cap, făcându-l să se aplece spre ea şi îl sărută apăsat pe gură. Simon răspunse la sărutul ei la fel de pătimaş, apoi se despărţiră, iar bărbatul rămase cu gura căscată la ea, încă năucit.

— Îmi doream să fac lucrul acesta de câteva luni, Simon Baron. Şi în sfârşit am făcut-o!

Simon o privea în ochi ca hipnotizat, dându-şi seama că împărtăşea şi ea aceleaşi sentimente. Zâmbi larg şi spuse:

— Şi eu la fel şi aş dori să continui s-o mai fac, ce zici?

— Neapărat, răspunse Linnet dând din cap. Nu ştiu cum am să mă mai descurc la prânzul acesta cu Jack.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui, mormăi Simon. Dar n-avem încotro, avem de discutat lucruri foarte serioase.

— O, Doamne, aşa este. Linnet se îndreptă, dar continuă să rămână pe banchetă lipită de el, rezemată de trupul lui şi îl apucă de mână.

— Aş putea să te văd mai târziu, vreau să spun mult mai târziu, tot astăzi, Simon? întrebă aruncându-i o privire plină de înţelesuri. Ai putea să vii să luăm cina la mine acasă?

— Încearcă numai să mă ţii departe! Dar cred că ar trebui să ştii că eu am intenţii foarte serioase.

— Mă bucur din toată inima să aud asta. Şi, ştii ceva? Şi eu la fel. Foarte serioase.

Ajunseseră între timp la hotelul Dorchester, iar Simon coborî primul, plăti taxiul, apoi o ajută să coboare strângându-i uşurel mâna în timp ce se îndreptau spre treptele de la intrare.

— Ar fi bine să fim foarte atenţi, Jack ne cunoaşte foarte bine pe amândoi, spuse el. Trebuie să avem grijă.

— Da, poate că da, dar are vreo importanţă? întrebă ea.

Capitolul 40

— Simt nevoia să beau ceva, spuse Linnet când se instalară în zona bibliotecii de la China Tang, renumitul restaurant din hotel.

— Ce ai vrea? întrebă Simon şi întinse mâna peste masă, punând-o peste mâna ei, fericit că poate s-o atingă.

— Un pahar de şampanie roze, se poate?

— Şampanie repetă el, ridicând dintr-o sprânceană blondă.

— Da, ca să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim?

— Primul nostru sărut, murmură ea, privindu-l jucăuş cu coada ochiului. În ceea ce mă priveşte, a fost ceva deosebit, ceva ce merită să fie sărbătorit. Şampania este tocmai pentru astfel de ocazii.

Simon râse bucuros că are din nou prilejul să fie

lângă ea, aşa cum fusese întotdeauna în ultimul timp, ori decât ori participaseră la diverse evenimente împreună, alături de Jack, de părinţii ei şi de restul familiei. O cunoştea de mulţi ani. Şi i se părea că întotdeauna se simţise atras de ea. Dar ea nu avusese ochi decât pentru Julian, iubitul ei din copilărie. Acum era altceva. În sfârşit! Acum era singură, era disponibilă şi era clar că are sentimente puternice faţă de el. Acum nu mai depindea decât de el s-o facă să se simtă bine şi să fie a lui. Pentru totdeauna. Asta era ceea ce îşi dorea.

Chelnerul apăru lângă masa lor, iar Simon comandă două pahare de şampanie roze. Imediat ce rămaseră din nou singuri, Simon se aplecă spre ea şi o sărută pe gât, murmurându-i la ureche:

— Trebuie să profităm cât încă n-a venit Jack, spuse el.

— Da, aşa este, repetă ea uitându-se la el şi devenind brusc serioasă. Suntem în pericol, nu-i aşa, Simon? Din partea lui Ainsley?

— Da, e adevărat, şi trebuie să descoperim cât mai repede unde se află. Dar sunt de acord cu Jack care spune că este ca şi când am căuta acul în carul cu fân.

— În ultimii ani a fost atâta linişte, a fost aşa de bine să nu trebuiască să ne uităm tot timpul peste umăr să vedem dacă nu cumva ne urmăreşte cineva. Dar acum o luăm de la capăt.

Chelnerul se întoarse cu paharele şi Linnet îl

ridică pe al ei, iar Simon îi urmă exemplul. Ciocniră şi Linnet spuse:

— Pentru sărutul acela special pe care am aşteptat atât de mult timp să ţi-l dau.

— A fost foarte special şi pentru mine, spuse Simon cu ochii plini de iubire. Sorbi puţin din şampanie şi adăugă: înainte să vină Jack, aş vrea să te întreb ceva.

— Da, te rog, încuviinţă Linnet.

— Ai vorbit serios atunci când ai spus că ai intenţii serioase?

— Da. De ce? întrebă ea, încruntându-se uşor şi adunându-şi sprâncenele castanii.

— Pentru că ştiu ce simt eu pentru tine şi ştiu acest lucru de foarte mult timp… iar eu am gânduri foarte serioase în privinţa ta.

— Mă bucur că simţim la fel. Nu suntem de-a dreptul nebuni? Să nutrim astfel de sentimente unul pentru altul de atâta vreme şi să nu spunem un cuvinţel!

— Da, am pierdut o mulţime de timp, Linnet!

— Dar o să-l recuperăm şi… Linnet se întrerupse brusc, îşi retrase mâna şi o puse în poală apoi murmură:

— Uite-l pe Jack.

O secundă mai târziu, acesta era condus la ei la masă, îi salută pe amândoi şi se aşeză.

— Arată foarte bine, spuse Jack uitându-se la şampanie. Este foarte reconfortantă, cred că am să iau şi eu un pahar.

Îi făcu semn chelnerului, comandă şi apoi se întoarse către Linnet:

— M a vorbit cu James Cardigan pe mobil şi i-a spus despre mine. Aşa este, ne-am cunoscut la Hong Kong. Dar problema este că atunci când i-a zis că avem necazuri serioase la Harte l-a întrebat dacă nu cunoaşte un asasin profesionist. Nu-mi venea să-mi cred urechilor – este foarte inteligentă.

— Asta am spus şi eu azi-dimineaţă, exclamă Simon. Am avut aceeaşi idee ca şi M. Hai să punem nişte hackeri la treabă. Poate că va fi greu să intrăm în computerele lui Ainsley, dar poate reuşim să intrăm măcar în cele ale partenerilor lui, unii dintre indivizii cu care face fel de fel de afaceri. Poate găsim indicii care să ne trimită la el.

— Exact despre asta am discutat şi cu Zheng la Hong Kong săptămâna trecută. Dar e mai uşor de zis decât de făcut. Şi să nu uităm un lucru, compania Harte nu poate fi implicată în activităţi infracţionale.

— Dar cred că putem să încălcăm câteva reguli, spuse Linnet. Ce ziceţi? Pun pariu că Emma a încălcat destule, ca să nu mai vorbim de străbunicul Blackie O'Neill. Cred că au întrecut uneori măsura. La fel şi David Kallinski, partenerul lor gata să-i ajute întotdeauna. M este oricum dispusă să încalce regulile, şi eu la fel.

Jack râse.

— Dar asta a fost atunci, acum e altceva. Aţi

înţeles?

Linnet încuviinţă din cap şi îi făcu cu ochiul.

— Cel puţin deocamdată, spuse zâmbind şi Simon. Îşi mută piciorul mai aproape de al lui Linnet, îşi strecură mâna sub masă şi găsi mâna ei odihnindu-se pe coapsa lui. O îndepărtă uşor, căci simţea că se excită, o reacţie neaşteptată pentru el la masa de prânz. De regulă era capabil să se controleze întotdeauna.

— Linnet, aş vrea să discutăm ceva, spuse Jack. Este vorba de anumite lucruri pe care le putem face prin intermediul lui Wen Li.

— Ce lucruri? Cum ne poate ajuta el? întrebă ea.

— Are un nepot, Richie Zheng, un euroasiatic de vreo douăzeci şi cinci de ani. A absolvit Şcoala de Afaceri Warton şi a trăit un timp în America. De altfel, este foarte americanizat şi este un geniu în materie de computere; este şi un bancher admirabil, după cum susţine Wen Li. Este foarte talentat la cifre. Wen Li îi va propune lui Ainsley ca Richie Zheng să lucreze cu el, în calitate de reprezentant al lui Wen Li.

— Dar de ce ar accepta Ainsley să-l ia pe Richie Zheng în compania lui?

— Pentru că Wen Li intenţionează să investească o sută de milioane de dolari – dolari americani – la Ainsley. Condiţia este ca Richie să fie acceptat în companie. Într-un fel, el va avea grijă de banii lui Wen Li, deşi Wen Li nu se exprimă în termenii ăştia.

— Dumnezeule mare! exclamă Linnet uluită. Dar este o adevărată avere!

— Da, dar nu va investi nimic dacă Ainsley nu este de acord ca Richie să facă parte din companie. Este o condiţie obligatorie.

— Bucata de caşcaval ca să prindem şobolanul, nu-i aşa? întrebă Linnet râzând trist.

— Poţi să-i spui şi aşa, Frumoaso. Oricum, Wen Li doreşte ca Richie să lucreze la Belvedere; aceasta este noua companie a lui Ainsley din Hong Kong şi asta nu are de ce să ne deranjeze.

— Înţeleg foarte bine, spuse Linnet. Este o sumă uriaşă de investit. Probabil că Wen Li este convins că o poate dubla sau chiar tripla cu Ainsley.

— Cred că da, deşi unul dintre motivele lui principale era să găsească o modalitate de a-l introduce pe Richie în organizaţia lui Ainsley ca spion. Belvedere este un holding şi, deşi are sediul la Hong Kong, este o organizaţie umbrelă pentru investiţiile lui Ainsley din întreaga lume. Şi mai este un motiv. Jack făcu o pauză. Doreşte să ne ajute pe noi.

Linnet se uită la Jack fără să-i vină a crede.

— M o să fie foarte mirată când am să-i spun asta. De ce ar risca el atâţia bani de dragul nostru, Jack? Asta nu mai înţeleg!

— De fapt, nu riscă, nu riscă chiar deloc. Wen Li ştie ce face; este un bancher foarte viclean. Oricum, să sperăm că şobolanul va muşca din caşcaval, ca să folosesc expresia ta.

— Comandăm de mâncare? o întrebă Simon pe Linnet. Se întoarse apoi către Jack şi adăugă: De fapt, cred că ar fi mai bine să te lăsăm pe tine să comanzi, căci tu eşti specialistul în bucătăria de Hong Kong.

Jack luă meniul, îl examină rapid şi apoi spuse:

— Ce-ar fi să începem cu o supă wonton? Supa e foarte bună pe o zi umedă ca aceasta, te reconfortează, nu credeţi? Şi după aceea aş vrea nişte salată umplută cu carne tocată de porumbel. Şi mai prepară aici şi nişte găluşte admirabile cu creveţi, iar mie îmi plac foarte multe şi pacheţelele de primăvară. Voi ce preferaţi?

— Mâncăm orice ne recomanzi tu, Jack, răspunse Linnet. Dar, întâmplător, şi mie îmi place supa wonton şi carnea tocată de porumbel. Aşa că e foarte bine.

Simon spuse că vrea şi el acelaşi lucru şi că Jack trebuie să comande orice crede el că ar putea să le placă. În timp ce Jack discuta cu chelneriţa care venise să le ia comanda, Simon îi strânse mâna lui Linnet pe sub masă şi îi aruncă o privire lungă şi plină de iubire.

Paula O'Neill îşi examină imaginea reflectată în oglindă, îşi îndreptă fusta rochiei de mătase bleumarin şi îşi potrivi mai bine şiragul de perle la gât. Mulţumită de felul în care arăta, se îndepărtă de oglinda mare şi se duse la măsuţa de toaletă, de unde luă cerceii cu perle şi şi-i puse în urechi. Zâmbi şi se îndepărtă de măsuţa de toaletă

spunându-şi că se îmbrăcase, ca de obicei, în ceea ce numea una dintre „uniformele” ei: astăzi era o rochie simplă din mătase de culoare închisă.

Pe vremea când conducea compania Harte, purta întotdeauna un taior negru bine croit cu o bluză sau cămaşă albă. Fiicele ei, Linnet şi M îi călcaseră pe urme şi aleseseră „uniforme” asemănătoare în timpul zilei. Dar nu şi Tessa, fireşte. Ea îşi avea stilul ei inimitabil, de preferinţă în tonuri de alb.

Se concentră acum cu gândurile la M, fiica ei cea mai mică, cea care semăna cel mai mult cu ea. Era foarte mândră de ea, de felul în care plecase la New York şi în care se afirmase acolo fără ajutorul lor. Dar asta era de fapt o trăsătură de caracter specifică familiei Harte, nu-i aşa?

În multe privinţe, M fusese întotdeauna cea mai independentă dintre cele trei fiice, sigură de ea şi de ceea ce dorea să facă în viaţă. Şi când te gândeşti că top modelul de astăzi, care apărea pe toate coperţile revistelor de modă, protestase cândva împotriva fardurilor şi a spălatului pe cap. Spunea că nu doreşte deloc să fie elegantă, că preferă să rănească la grajduri şi să aibă grijă de cai, ca un argat.

Paula se aşeză la birou şi îşi deschie agenda, trecând în revistă întâlnirile fixate pentru ziua respectivă. Cea mai importantă era ceaiul de la ora patru cu Jack. Nu-l mai văzuse de câteva săptămâni şi era curioasă ce îl aducea în vizită.

Venea pur şi simplu la ceai ca să mai stea de vorbă sau s-o pună la curent cu anumite chestiuni? Sau poate avea de gând să-i aducă veşti rele? După explozia bombelor de la magazin era sigură că veştile nu puteau fi prea bune. Pe de altă parte, fusese la Hong Kong şi poate că aducea bârfe proaspete şi salutări de la prietenii comuni pe care i-ar fi putut întâlni acolo.

Ei bine, indiferent care ar fi fost motivul vizitei lui, era încântată că urmează să-l vadă. Erau prieteni de peste patruzeci de ani. Se încruntă. Când Dumnezeu zburaseră toţi anii aceştia? Se scurseseră cât ai clipi din ochi… nu i se părea verosimil.

Îl cunoscuse pa Jack Figg când începuse să lucreze la magazin, pentru bunica ei. Emma Harte îl adora pe tânărul Jack, căci vedea că are un potenţial enorm; şi, ca de obicei, Emma avusese dreptate. Devenise un admirabil şef al serviciului de securitate, fiind în acelaşi timp un om deosebit de loial şi de devotat. Cu anii, devenise cel mai bun prieten al ei, un adevărat membru al familiei, iubit de toată lumea.

Câteodată Shane o tachina în legătură cu Jack şi devotamentul lui extraordinar faţă de ea şi făcea aluzie la faptul că poate Jack nutrea şi altfel de sentimente. Paula respinsese întotdeauna orice fel de aluzie la aşa ceva, pentru că nu văzuse niciodată niciun indiciu în acest sens. Absolut niciunul. Jack era un gentleman perfect şi nu-l

prinsese niciodată pe picior greşit. Niciodată!

Paula se rezemă de spătarul fotoliului şi se gândi la tot ceea ce se întâmplase în aceşti ani care trecuseră atât de repede: căsătoria ei cu Jim, naşterea gemenilor, Tessa şi Lome; apoi dezintegrarea lentă, dar cumplită a căsătoriei ei cu Jim Fairley. Fusese nevoită să recunoască dragostea din tinereţe pentru prietenului ei Shane O'Neill, ceea ce fusese o adevărată revelaţie. Şi venise apoi momentul acela cumplit şi sentimentul de vinovăţie care o copleşise atunci când tatăl ei şi Jim îşi găsiseră sfârşitul în accidentul de avion din Franţa. Dar tragedia fusese urmată apoi de căsătoria cu Shane. Aceasta îi adusese o pace profundă în inimă şi multă bucurie în suflet. Naşterea fiilor şi fiicelor lor – Patrick, Linnet, Emma şi Desmond – îi desăvârşise fericirea.

Îşi aminti brusc de modul în care recunoscuseră şi ea şi Shane că în familie nu putea exista decât o singură Emma. Înţeleseseră cu întârziere că vestita străbunică o punea cu totul în umbră pe micuţa Emma, nou născută. Aşa că aceasta devenise Emisie, apoi Em şi în cele din urmă M. Paula zâmbi încântată, gândindu-se că fetiţa dolofană şi îndrăgostită de cai devenise ca prin minune un supermodel de mare succes. Şi acum apăruse Larry. Ce noroc pe ea! M era în siguranţă alături de el!

Oftă şi o undă de tristeţe se strecură în inima Paulei când îşi aminti de dragul ei Patrick...

micuţul lor născut cu o deficienţă a creierului, care cu toate astea fusese un copil dulce, blând şi iubitor, adorat la rândul lui de toată lumea. Când murise, pe neaşteptate, toată familia fusese nefericită şi cu inima frântă.

Da, atâtea pierderi suferiseră în ultimii ani, ea şi Shane… moartea bunicului lui Blackie O'Neill şi a bunicii Emma Harte; apoi se prăpădise tatăl lui Shane, Bryan şi câţi alţi membri ai familiei… se gândi la stră-mătuşa ei, Edwina, primul copil al Emmei, apoi izbucni în râs amintindu-şi de ea. Toată lumea o compara cu un general, dar o iubeau sincer cu toţii, deşi era personajul excentric al familiei.

Şi ce greşeli teribile făcuse în afaceri? Paula se cutremură amintindu-şi de asta. Odată riscase chiar magazinele. Când te gândeşti că fusese cât pe-aici să le piardă în favoarea vărului ei, Ainsley. Dar, în cele din urmă, reuşise să-l învingă, ba chiar într-un mod extrem de inteligent, datorită lui Ronnie Kallinski, omul căruia îi spusese întotdeauna Unchiul Ronnie, numindu-l rabinul ei înţelept. Ainsley era mort şi îngropat, pe când ea supravieţuise acelor necazuri cumplite şi mersese mai departe.

Dar dincolo de greşeli, pierderi, morţi şi tragedii, avuseseră loc şi căsătorii şi naşteri şi evenimente fericite, noi începuturi… apăruseră copii care să ducă steagul mai departe, să onoreze numele vestit de Harte… să conducă imperiul

bunicii ei. Avuseseră parte şi de bucurii, şi de necazuri.

Şi toţi anii aceştia fericiţi trăiţi alături de Shane: era ceva ce trebuia preţuit şi de care se bucura din plin. Ce noroc avusese să facă parte din lumea acestui bărbat! Viaţa îi dăduse multe lovituri, dar acestea nu mai contau acum. Nu mai contau deloc. Avea atât de multe lucruri pentru care să mulţumească destinului!

Paula se ridică în picioare, plecă din dormitor şi se duse jos, să-l aştepte pe Jack, continuând să se gândească la întâmplările şi evenimentele care îi marcaseră anii.

Uneori se întreba dacă neamul Harte era blestemat, dar alunga repede gândul acesta, căci i se părea ridicol. Erau cu adevărat o familie mare, iar viaţa nu-l cruţase pe niciunul dintre membrii ei. Nu credea în blesteme. La fel ca şi bunica ei, era mult prea pragmatică pentru astfel de stupidităţi.

— Ai venit să-mi spui că mai avem şi alte necazuri, nu-i aşa, Jack? spuse Paula în timp ce traversa salonul ca să-l salute.

— Din păcate, da, răspunse el. Se opriră unul în faţa altuia şi se îmbrăţişară; Jack o sărută pe obraz, apoi o îndepărtă s-o examineze mai bine.

— Indiferent de ceea ce se întâmplă, tu arăţi întotdeauna admirabil şi astăzi eşti de-a dreptul înfloritoare.

— Mulţumesc, dragul meu. Mă simt foarte bine,

deşi Linnet se agită prea mult în jurul meu. Sigur, este bine intenţionată şi trebuie să spun că sunt foarte mândră de felul în care conduce magazinul, căci se descurcă foarte bine.

Se aşează pe canapea şi îi aruncă o privire întrebătoare:

— Hai, spune-mi care este vestea cea proastă.

Jack răsuflă adânc, dădu din cap şi se aşează pe un scaun în faţa ei.

— Pregăteşte-te pentru ce e mai rău… Jonathan Ainsley nu este mort şi îngropat cum am crezut cu toţii. Este în viaţă.

Jack o privea foarte atent, îngrijorat ca de obicei pentru ea şi văzu că păleşte, dar altfel Paula nu avu niciun fel de reacţie vizibilă. Apoi oftă adânc şi îl privi fix. Lăsându-se pe pernele canapelei, Paula spuse:

— Ştiu că eşti sigur de un adevăr ca acesta, totuşi sunt curioasă. Cum ai aflat?

— Printr-un vechi prieten al meu, Zheng Wen Li. A luat legătura cu mine şi a spus că are să-mi comunice ceva important, ceva vital, dar că trebuie să vorbim între patru ochi. De aceea m-am dus la Hong Kong săptămâna trecută.

— Înţeleg. Şi de unde ştie Wen Li despre învierea lui Ainsley, ca să zicem aşa?

Jack îi povesti totul fără să omită absolut nimic şi în cele din urmă îi explică ideea lui Wen Li de a-l introduce pe nepotul lui în Belvedere, holdingul lui Ainsley din Hong Kong.

— Momeala este în acest caz uriaşa sumă pe care doreşte s-o investească în compania lui Ainsley, încheie Jack. O sută de milioane.

— Înţeleg totul, Jack, iar dacă planul lui Wen Îi funcţionează, vom avea un spion în casa lui Ainsley. Cel puţin vom şti ce pune la cale.

— Exact, Paula, deşi s-ar putea ca Ainsley să nu fie la Hong Kong în momentul de faţă. Cu toate acestea, Richie Zheng va avea acces la foarte multe informaţii şi mă rog din tot sufletul ca Ainsley să muşte momeala.

— Şi eu la fel. E bine că Wen Li este dispus să facă asta pentru noi.

— Şi pentru el însuşi, Paula. Ştii că îl urăşte pe Ainsley la fel de mult ca şi noi şi pe deasupra doreşte să-şi înmulţească milionul. Da, s-a dovedit întotdeauna a fi un prieten foarte bun şi loial.

— Şi când se vor întâmpla toate acestea? Când va avea Wen Li veşti de la Ainsley? Ştie?

— Cred că este iminent. Dar între timp nu putem face mare lucru. Sigur că vom întări paza în jurul tău, al lui Shane, M, Larry şi Linnet, a Tessei şi a familiei ei din Franţa. Ainsley este un om periculos. Şi este şi foarte alunecos. Jack se încruntă. Nu am nici cea mai vagă idee unde îşi are sediul.

— Nu este la Hong Kong? Paula ridică o sprânceană.

— Nu. Cu toate acestea, încă mai are un apartament acolo şi un birou pentru afaceri, dar

aşa avea şi înainte. Este numai un nume nou, atât şi nimic mai mult.

— S-ar putea să locuiască în Elveţia, mai ales că spunea că se tratează la o clinică din Zürich.

— Asta e adevărat, s-a tratat acolo, dar mă îndoiesc că locuieşte la Zürich. Poate la Geneva.

— Ai spus că vrei să întăreşti paza în jurul fetelor mele, Jack, dar cu băieţii ce facem? Lome şi Desmond nu ar trebui protejaţi şi ei?

— Sigur că da, şi am să vorbesc cu amândoi. În trecut, Lome s-a opus, dar de astă dată va trebui să asculte. Cum crezi că o să reacţioneze Desmond?

— Din păcate, nu prea bine, dar sunt sigură că poţi să-l convingi… Paula îi zâmbi. Ştii să fii foarte convingător.

Se aplecă puţin spre el şi îl întrebă:

— Dar după ce Richie Zheng se va infiltra în Belvedere şi va obţine informaţii despre Ainsley pentru bunicul lui, ce mai facem?

— Sper să putem localiza reşedinţa permanentă a lui Ainsley şi să-l monitorizăm în permanenţă. Chiar în momentul în care vorbim, am mai mulţi agenţi operativi din Europa pe urmele lui. Nu las nimic la voia întâmplării. Vreau să-l găsesc repede şi să mă răfuiesc imediat cu el.

— Dar cum o să procedezi? Nu poţi pur şi simplu să iei un pistol şi să-l împuşti.

— Aş face-o, dacă aş putea. Aş fi făcut-o cu ani în urmă, ştii prea bine. Ce voi face?

Se aplecă înainte, se trase mai aproape, îi luă mâna într-a lui şi spuse:

— Wen Li şi cu mine trebuie să-l anihilăm, să-l facem inofensiv. Şi asta vom face, Paula. Îţi promit. Dar nu pot să-ţi spun ce anume vom face pentru că nu avem încă un plan concret de acţiune. Oricum, cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine.

— Am încredere în tine, Jack.

Jack zâmbi cu jumătate de gură şi continuă:

— Am să insist ca şi alţi membri ai familiei – unii dintre verii tăi – să accepte bodyguarzi în preajma lor şi cred că pentru moment este suficient. Ştii, el vă vizează în primul rând pe tine şi pe fiicele tale…

— Dar de ce este atât de insistent după atâţia ani? exclamă ea şi vocea i se ridică cu o octavă.

— Când o boală cumplită nu este tratată, nici nu se ameliorează, nici nu dispare de la sine. Dimpotrivă se înrăutăţeşte serios. Jonathan Ainsley este un om foarte bolnav… are mintea bolnavă. Şi cred că este psihopat. Până şi propriul lui tată a spus asta înainte să moară. Ainsley trebuie oprit.

— Cât mai repede, Jack.

Vocea ei devenise brusc încordată.

— Am să fac totul cât mai repede, îţi garantez şi am să-mi ţin promisiunea faţă de tine, răspunse Jack pe un ton liniştitor.

— Mulţumesc. Nu ştiu ce ne-am face fără tine.

— Dar ce facem cu Tessa, Paula? Crezi că soţul ei o să aibă obiecţii împotriva bodyguarzilor? întrebă acum Jack puţin îngrijorat.

— Mă îndoiesc. Jean-Claude este foarte inteligent, ştii foarte bine. Mai mult, este considerat unul dintre ce mai buni experţi în probleme de terorism. Aşa că ştie foarte bine ce înseamnă bodyguarzii. Oricum, poţi s-o întrebi direct chiar pe Tessa, foarte curând. Este aici, la Londra, pentru o zi, împreună cu Jean-Claude. Vine la ceai.

Un zâmbet larg se instală pe chipul lui Jack şi acesta exclamă:

— Abia aştept s-o văd, nu ne-am mai întâlnit de-o veşnicie!

Paula îşi drese vocea şi îi aruncă lui Jack o privire conspirativă.

— Eşti întotdeauna cu un pas înaintea noastră aşa că, probabil, te-ai gândit deja la ceea ce am să spun eu acum… că s-ar putea ca Ainsley să fie în spatele bombelor de la Harte?

— Da, chiar voiam să discutăm despre asta, Paula şi da, m-am gândit şi eu la asta şi sunt sigur că e mâna lui la mijloc. Consider că şi intoxicaţia lui Larry pe platoul de filmare este foarte suspectă şi că nu este chiar un accident. Şi apoi mai este şi podiumul de prezentare de la Paris care s-a prăbuşit fără nicio explicaţie. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că a fost tot o încercare a lui Ainsley de a ucide sau de a schilodi un membru al

familiei Harte. De astă dată pe M.

În acel moment se deschise uşa şi intră Vesta, menajera, împingând gheridonul pentru ceai.

— Iată doamnă O'Neill, ceaiul e servit, iar domnişoara Tessa a sosit acum câteva minute. S-a dus sus la ea în cameră să se aranjeze puţin şi a spus că o să coboare imediat.

După părerea lui Jack, Tessa Fairley Deleon era frumoasă în sensul clasic al cuvântului. Era înaltă, zveltă, mlădioasă, cu păr lung, auriu, ochi cenuşii de culoarea argintului şi un ten absolut perfect. Trăsăturile ei erau frumos dăltuite pe chipul perfect oval şi avea o alură aparte, poate datorită gustului cu totul deosebit şi eleganţei cu care se mişca, întotdeauna plină de graţie.

Acum, când intră în salonul mamei ei din casa situată în Belgravia, Jack îşi ţinu respiraţia de uimire. Tessa era mai frumoasă ca oricând, eterică şi parcă plutea. Cel puţin aşa i se părea lui.

Purta un costum dintr-un material în diverse nuanţe de gri şi bleu pal, care se lipea de picioarele ei frumoase ca un fel de ceaţă groasă. Nu era frumoasă ca un star de cinema; de fapt, ar fi fost chiar o comparaţie caraghioasă, pentru că reprezenta mult mai mult de atât: Tessa era ca o fiinţă de pe altă lume. Aproape ireală. Şi când te gândeşti că fusese o vreme când o detestase.

Jack nu era pe atunci singurul care n-o putea suferi pe Tessa. Toţi membrii familiei ei, deşi o iubeau cu toţii, găseau că este uneori imposibilă.

Pentru că făcea parte din neamul Fairley, prin tatăl ei, Jim Fairley, primul soţ al mamei ei, era un monument de snobism.

Familia Fairley făcuse parte din marea aristocraţie din Yorkshire la sfârşitul secolului al XIX-lea şi Tessa nu mai contenea să se laude cu asta, în special cu moştenirea ei genetică remarcabilă.

Ceea ce îi irita cel mai mult pe toţi era că îi privea de sus pe toţi cei din familia Harte şi le flutura mereu în faţă numele de Fairley. O enerva mereu pe mama ei şi pe Linnet pentru că îşi spunea Delfina, ca aluzie la faptul că era prima născută, aşadar, era moştenitoarea Paulei şi a magazinelor Harte. Şi într-adevăr, era prima dintre copiii Paulei, căci văzuse lumina zilei cu câteva minute înaintea fratelui ei geamăn, Lome. Din fericire, cei doi se înţelegeau foarte bine, iar Lome nu stătuse niciodată în calea ei, pentru că nu-l interesa compania familiei. Scopul lui în viaţă fusese să ajungă un mare actor şi realizase ceea ce îşi dorise.

Jack îşi reprima un zâmbet când îşi aminti acum cum o imitau Linnet şi M pe la spate, spunându-i Dorf, prescurtare de la Dauphine. Dar deveniseră imediat prietenele şi aliatele ei, când descoperiseră că era o soţie maltratată. Primul soţ al Tessei, Mark Longden, o zvânta periodic în bătaie şi se purta atât de mizerabil cu ea, încât Tessa îl părăsise în cele din urmă. Nimeni nu

ştiuse niciodată adevărata situaţie, deoarece Tessa reuşise să se prefacă foarte bine câţiva ani buni.

Jack îşi dăduse seama ce ticălos este Mark abia cu câţiva ani în urmă, atunci când fiica Tessei şi a lui Mark dispăruse. Micuţa Adela dispăruse de la Penninstone Royal şi nu mai reuşiseră s-o găsească decât când Jack dăduse de urma tatălui ei şi descoperise că Mark îşi răpise propriul copil.

În perioada acelei răpiri oribile, care fusese un adevărat calvar pentru Tessa, Jack reuşise s-o cunoască mai bine şi devenise prietenul şi admiratorul ei. Tessa dăduse dovadă de mult curaj şi îi mărturisise la un moment că era bucuroasă că este o femeie din neamul Harte, cu spiritul neîmblânzit al străbunicii ei.

Se schimbase apoi în mod vizibil şi devenise în cele din urmă femeia adorabilă care era astăzi, mai ales după ce se îndrăgostise de Jean-Claude Deleon. Cunoscutul scriitor francez era cu douăzeci de ani mai bătrân ca ea, dar se căsătoriseră de îndată ce se cunoscuseră şi avuseseră trei copii. Tessa locuia în Franţa. Înflorise şi arăta splendid.

După ce o salută pe mama ei şi pe Jack, Tessa exclamă:

— Să joc eu rolul de Mami şi să torn ceaiul? iar Paula râse şi spuse:

— Chiar te rog, draga mea.

Tessa îi servi pe mama ei şi pe Jack, le oferi tava

cu sandvişuri mici pentru ceai, apoi îşi luă şi ea o ceaşcă de ceai şi se aşează pe canapea, alături de Jack.

— Cum se face că nu te vedem deloc la Paris, bătrânul meu prieten? Aş dori să vii în vizită la noi.

— Am să vin, promit, răspunse Jack şi se uită peste masă la Paula, care dădu din cap şi îi zâmbi.

— De fapt, continuă Jack, chiar mă gândeam să dau o fugă până acolo mâine, dar acum dacă eşti aici, nu mai am motiv… cel puţin nu deocamdată.

— Dar de ce voiai să vii să mă vezi? întrebă Tessa privind dintr-odată intrigată.

— Vreau să vorbesc cu tine despre o chestiune foarte importantă; e ceva foarte serios. Regret că trebuie să-ţi spun asta, dar tu, Jean Clude şi copiii voştri sunteţi în mare primejdie în momentul de faţă.

Tessa se dădu puţin înapoi privindu-l o clipă fără să înţeleagă nimic, apoi exclamă:

— Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

Jack îi explică. Îi dădu toate detaliile pe care le enumerase deja în faţa Paulei, iar Tessa îl ascultă cu atenţie.

După ce Jack termină ce avea de spus, Tessa zise:

— Spune-mi ce vrei să facem şi vom face, Jack. Sunt gata să fac absolut orice ca să-mi apăr soţul şi copiii.

În acel moment, uşa se deschise larg şi Paula se

lumină la faţă când se întoarse. Se ridică în picioare exclamând:

— M! Ce mă bucur să te văd!

Traversă repede încăperea şi o îmbrăţişă pe fiica ei cea mai mică.

— O, Mami, arăţi absolut fantastic! spuse M şi apoi o zări pe Tessa lângă cămin şi strigă:

— Frumoaso, ce faci aici? Parcă trebuia să fii la Paris!

Râzând, Tessa îşi dădu pe spate părul lung şi veni repede s-o îmbrăţişeze pe sora ei.

— Ai mai crescut sau am scăzut eu în înălţime? întrebă Tessa încruntându-se, apoi zâmbi: Eşti cu 5 cm mai înaltă ca mine pentru că poţi pantofi Jimmy Choo. Asta este!

— Ba te înşeli, nu port pantofi Jimmy Choo. Am balerini, uite! Şi M îi arătă balerinii ei Channel. Şi nu sunt decât cu 2, 5 cm mai înaltă ca tine.

Cele două surori izbucniră în râs şi M continuă:

— Vreau să-ţi spun că l-am convins pe Lome să vină să stea cu tine. Este cam abătut în ultima vreme.

— De ce?

— Este cam singur, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu e nicio femeie care să-i placă prin preajma lui.

Se duse apoi spre canapea şi îl îmbrăţişă pe Jack, şoptindu-i la ureche: Cum a primit mama vestea?

— Cu resemnare, răspunse Jack. În maniera ei

elegantă dintotdeauna.

Paula se apropie de ei lângă cămin şi o întrebă pe M:

— Vrei şi tu o ceaşcă de ceai, draga mea? E fierbinte.

— Cu plăcere şi mă bucur aşa de mult că am trecut pe aici… să te văd, mami, şi ce drăguţ că este şi Tessa aici, şi Jack. Ai auzit veştile cele rele de la Jack?

— Da, le-am auzit, spuse Paula.

— Sunt de părere că trebuie să punem un ucigaş de profesie să-l lichideze, spuse M. Şi sunt dispusă să achit chiar eu nota de plată. Ainsley este un pericol.

Paula şi Tessa se uitară uimite la ea, apoi Paula izbucni în râs.

— Zău aşa, draga mea, nu se poate să ne apucăm de ucis oameni sau să punem să fie ucişi.

— De ce nu?

— Nu te prosti, M. Paula dădu energic din cap. Noi nu suntem asasini sau criminali.

— Ainsley este, i-o reteză M şi se întoarse către Tessa zicând: ai face bine să accepţi bodyguarzi.

— I-am acceptat deja, răspunse Tessa. L-am ascultat pe Jack, ştii.

— Cât mai stai? întrebă M fixând-o cu privirea la sora ei mai mare.

— Am venit cu Jean-Claude numai pentru o zi, iubito. Jean Claude a venit cu un avion privat, aşa că am profitat şi eu ca s-o văd pe mami.

— Mă bucur că te-ai gândit la asta, Tessa, spuse Paula şi se uită la M. Dar ce ziceai despre Lome? întrebă ea îngrijorată.

Capitolul 41

Linnet plecă de la magazinul din Knightsbridge mai devreme ca de obicei; se simţea nerăbdătoare, emoţionată şi agitată. Ca în fiecare zi, şi după orele de lucru, se duse acasă, în căsuţa ei mică şi fermecătoare, aflată la câteva intersecţii în spatele magazinului Harte, unde locuia de când îi murise soţul.

Intră în casă şi îşi lăsă geanta în holul de la intrare, apoi se duse grăbită în bucătărie şi deschise frigiderul ca să-i examineze conţinutul. Avusese dreptate: avea suficientă mâncare, inclusiv somon afumat, pateu de ţară şi toate ingredientele necesare pentru o salată gustoasă. Observă că era şi o plăcintă de ţară pe care cel mai probabil o făcuse menajera, Caria, în dimineaţa aceea. Suficient pentru o cină… pentru a satisface un bărbat înfometat.

Se răsuci pe călcâie şi traversă holul, se duse în living să verifice dacă toată lucrurile sunt la locul lor, apoi intră în dormitor. Îşi scoase repede costumul negru, uniforma ei de lucru, îşi puse o pereche de pantaloni bej şi un pulover asortat din caşmir uşor, apoi puse costumul în dulap.

Se întoarse şi se uită la noptiera pe care se aflau

telefonul şi un carnet pentru mesaje, cu coperţi de piele. Până nu de mult ţinuse acolo şi o fotografie cu ramă de argint a răposatului ei soţ – o fotografie pe care o avea demult şi pe care o ţinea lângă pat.

Acum câteva luni, Tessa fusese aceea care o luase de acolo şi îi spusese:

— Cred că trebuie să-i găseşti alt loc, draga mea Linny. Să zicem în living, sau la tine în birou.

Se încruntase la sora ei, dăduse să protesteze, dar Tessa ridicase mâna şi scuturase vehement din cap.

— Ascultă-mă, iubito! Julian e mort de doi ani, iar tu trebuie să-ţi vezi de viaţa ta. Pune fotografia asta în altă parte. N-o mai ţine în dormitor, pentru numele lui Dumnezeu! într-o zi, sper mai devreme decât mai târziu, în dormitorul acesta va fi un alt bărbat şi, te rog să mă crezi că nu este nimic mai deranjant pentru cineva decât să vadă cum fostul soţ al femeii pe care o place se holbează la ei din fotografie, în timp ce fac dragoste.

Linnet îşi aminti cum îi aruncase Tessei o privire plină de reproş şi murmurase ceva în sensul că ea oricum n-avea pretendenţi, dar Tessa luase fotografia, i-o pusese în mână şi o scosese din cameră.

— Greşeşti, sunt nenumăraţi bărbaţi în jurul tău, dar nu ai de unde să ştii, din moment ce stai tot timpul la lucru. Unde crezi că ai să-i cunoşti? Trebuie să încep să mă ocup de „achiziţii” pentru

tine. Ce părere ai?

Tessa izbucnise brusc în râs, la fel şi ea şi, ascultând de sfatul surorii ei, pusese fotografia lui Julian la ea în birou. Iar în momentul în care făcuse acest lucru se gândise brusc la Simon Baron şi oftase în sinea ei, crezând că era inaccesibil pentru ea.

Cât de mult greşise! Dintr-odată îi veni în minte drumul cu taxiul înainte de prânz şi îl binecuvântă pe taximetrist pentru manevra aceea neaşteptată care o aruncase în braţele lui Simon. Se mira de ea însăşi, de curajul pe care îl avusese să-l sărute. Zâmbi. Ştia că Simon dorea s-o sărute din momentul în care se uitase în ochii lui, văzuse în ei dorinţa, văzuse că tânjea după ea.

Plecă din dormitor şi se duse jos, la parter, în sufrageria intimă care dădea spre grădină. Îi telefonase Cariei ceva mai devreme ca s-o roage să aranjeze o măsuţă mică rotundă pentru două persoane, iar menajera se ocupase de asta înainte să plece acasă.

Linnet dădu din cap aprobator în timp ce privea de jur-împrejur, încântată de combinaţia de alb cu bleu a zugrăvelii şi de antichităţile ei preferate, care se potriveau atât de bine aici. Cumpărarea casei şi amenajarea ei o ţinuseră ocupată după moartea lui Iulian, o ajutaseră să facă faţă durerii.

Iar casa fusese un nou început… aşa cum şi seara aceasta avea să fie un nou început.

Linnet se uită la ceasul sub formă de trăsură de

deasupra căminului. Arăta cinci patruzeci, mai erau douăzeci de minute până să vină Simon. Plecase mult prea devreme de la magazin şi acum nu mai ştia ce să facă.

Se ridică, traversă încăperea, îndreptă o pernă de mătase de pe canapeaua vişinie, se duse până în hol, zări geanta pe care o lăsase la intrare, o luă şi o duse sus, în biroul ei.

Se aşeză la birou şi se uită prin corespondenţa primită cu o zi în urmă, decise că nu era nimic important, se ridică din nou şi se duse la fereastră. Se uită jos, în stradă, apoi se duse din nou la parter, simţindu-se emoţionată, nerăbdătoare, dar şi puţin speriată.

Se concentră asupra lui Simon şi se întrebă brusc ce va dori să bea. Se repezi imediat la bucătărie să se uite în frigider. Era o sticlă de vin alb la rece, ca de obicei, iar Linnet mai adăugă şi o sticlă de şampanie roze şi câteva sticle de apă, observând cu surprindere că îi tremură mâinile.

— Doamne, ce se întâmplă cu mine? se miră ea, dându-şi seama că inima începuse să-i bată cu putere şi că era neliniştită. Şi toate astea din cauza lui Simon Baron! Un bărbat pe care îl ştia din adolescenţă şi pe care îl vedea în fiecare zi la serviciu. Dar acum era altfel. Pentru că se sărutaseră în taxi, iar el îi răspunsese la sărut, apoi îşi mărturisiseră că ţineau unul la altul, că tânjeau unul după celălalt. Iar când se întorseseră după aceea la magazin, nu reuşise să-şi ţină

mâinile departe de ea. Şi nici ea de el. Dorea să-l atingă, să-l sărute, să-l ia în braţe… să-l posede… să fie posedată de el.

Se auzi ţârâitul strident al soneriei şi Linnet sări în picioare surprinsă. Aruncă o privire la ceas şi văzu că era şase fără zece. Venise mai devreme. Încercând să fie cât mai calmă, se duse la uşa din faţă, privi prin vizieră şi văzu că era într-adevăr Simon. Deschise uşa zâmbind şi spuse:

— Bună, apoi se opri căci gura i se uscase de tot.

— Bună, spuse şi el şi intră în hol.

Linnet închise uşa şi se întoarse să-l privească. Tremura atât de intens pe dinăuntru, încât era convinsă că el va observa.

— Îmi cer scuze că am venit mai devreme, murmură Simon, dar n-am mai avut răbdare să aştept, voiam să te văd cât mai repede.

Linnet se rezemă de uşa de la intrare şi se uită la el, gândindu-se cât de bine arăta. Nu mai avea cravata pe care o purta întotdeauna la serviciu şi părea mai relaxat în cămaşa bleau pal descheiată la gât. Voia să facă dragoste cu el. Îşi simţea gura mai uscată ca oricând.

Simon îşi drese vocea şi părea foarte agitat. În cele din urmă, Linnet spuse:

— Ştiu, şi mie mi s-a întâmplat la fel. Am venit acasă prea devreme…

Vocea i se frânse. Făcu un pas înainte, apoi încă unul şi el la fel; dintr-odată se repeziră unul în

braţele celuilalt. Gura lui era peste a ei, bărbatul o săruta cu pasiune, lipind-o cât mai tare de trupul lui. Limba lui o atinse pe a ei, Linnet se agăţă de el, mirându-se cum de mai poate sta în picioare; simţea că i se înmuiaseră genunchii şi picioarele îi tremurau.

Simon îi murmură blând în păr:

— În după-amiaza aceasta era absolut totul de nesuportat, te doream aşa de mult.

— Şi eu la fel.

Se desfăcu din îmbrăţişarea lui, îl luă de mână şi îl conduse în salon, întrebându-l ce doreşte să bea.

— Chiar în momentul ăsta nimic, răspunse el. Vreau numai să te ţin în braţe şi să te sărut.

În timp ce vorbea, se prăbuşiră amândoi în şezut pe canapea, Linnet îl trase mai aproape de ea, iar gurile lor se întâlniră din nou. Mâna lui era în părul ei, îi atingea gâtul, apoi se strecură pe sub pulover, îi desfăcu sutienul, îi mângâie şi îi strânse sânul.

Linnet abia mai putea să respire. Fiecare părticică din trupul ei tânjea după el. Dorea ca mâinile lui să fie peste tot, s-o pipăie, s-o mângâie, s-o exploreze; dorea să-l atingă şi ea, să-i simtă pielea sub degete. Faţa îi ardea din ce în ce mai tare; era încinsă, excitată, dintre picioare i se ridica un val de căldură spre stomac. Apoi, pe neaşteptate, Simon îi trase puloverul şi îi prinse un sân în gură, sărutându-l cu ardoare până când Linnet scăpă un mic geamăt de plăcere.

Simon se opri brusc şi spuse:

— Hai să găsim un pat… te rog.

Linnet îşi trase puloverul în jos, sări în picioare, îl luă de mână şi îl conduse prin încăpere spre dormitorul ei.

Simon închise uşa, se rezemă de ea, îi luă faţa între mâini şi se uită fix în ochii ei. Dar rămase tăcut şi ea la fel.

Îşi aruncară repede hainele de pe ei, apoi se culcară alături unul de altul pe pat, continuând să se privească şi să-şi atingă feţele. Dar, o clipă mai târziu se sărutau din nou, iar pasiunea lui pentru ea deveni tot mai greu de stăvilit. Se îmbrăţişară strâns; se doreau enorm unul pe altul. Când Simon o pătrunse în cele din urmă, foarte rapid, Linnet îşi ţinu respiraţia. La fel şi el. Şi, în timp ce el se mişca în ea repetându-i numele la nesfârşit, ea făcea acelaşi lucru dăruindu-i-se în întregime.

Simon o luă în braţe şi trase cuvertura peste ei; un timp nu vorbi niciunul, pierdut fiecare în gândurile sale încâlcite. În cele din urmă, Simon murmură:

— Aş putea sta aşa pentru totdeauna… Mă simt ca şi când aş strânge toată lumea în braţe.

— E foarte frumos spus. Iar eu îl am pe bărbatul visurilor mele la mine în pat.

— Şi poate să rămână aici?

— În noaptea aceasta?

— Da, şi poate şi în alte nopţi, răspunse Simon.

— Încearcă numai să pleci! exclamă ea.

Simon râse; Linnet reuşise întotdeauna să-i aducă zâmbetul pe chip.

— Am vrut să spun: pot să rămân toată noaptea şi să iau micul dejun cu tine mâine dimineaţă?

— Dacă vrei foarte mult asta, am să mă mai gândesc, să văd ce pot face pentru tine.

În loc de răspuns, Simon o cuprinse mai strâns cu braţele şi o mângâie cu buzele pe gât. După o clipă sau două spuse:

— Nu-i aşa că e uimitor, Linnet? închipuie-ţi, dacă maşina aceea nu ar fi virat aşa de brusc, taximetristul n-ar fi tras de volan…

— Exact la asta mă gândeam şi eu ceva mai devreme, râse Linnet.

— Dar putem merge şi mai departe în trecut, continuă Simon. Pentru că dacă nu l-ai fi întrebat pe Jack dacă poţi să vii şi tu la dejun, nu am fi ajuns în acelaşi taxi.

— Aici trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Simon. Am vrut să vin la dejun pentru tine, pentru că voiam să fiu alături de tine, să stau aproape de tine…

— Am fost doi proşti în acest caz, dacă ne gândim că suntem totuşi adulţi, declară el.

— Da, aşa este. Dar uneori momentul ales este foarte important şi momentul este acum foarte potrivit pentru mine. Abia acum pot spune că tu poţi să fii o prezenţă în viaţa mea.

— Mă bucur să aud asta. Şi pentru mine la fel.

— Eşti… liber? întrebă ea blând şi ar fi vrut să adauge: ca să fii al meu, dar rezistă tentaţiei.

— M-am despărţit de cineva aproape acum un an şi de atunci nu am mai avut nicio relaţie… dar nu ştiu dacă sunt liber, spuse el.

Linnet se luptă să se elibereze din braţele lui şi se întoarse să-l privească în faţă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea cu o expresie fioroasă.

— Nu te uita la mine aşa! Nu sunt liber pentru că sunt legat de tine, Linnet. Nu cred că am să mai fiu liber vreodată.

— Nici eu, spuse ea, mângâindu-l drăgăstos pe obraz.

Linnet stătea în picioare şi se uita la fotografia ei de la nuntă, care se afla pe scrinul din salon; simţi cum gâtul i se strânge de emoţie. Se vedea pe ea privind în ochii lui Julian şi pe el privind în ochii ei. Era o fotografie admirabilă făcută la Permistone Royal. O clipă se simţi foarte tristă, dar trebuia să lase tristeţea să se ducă. Trebuia!

Se auzi un zgomot uşor şi Linnet se îndreptă şi se răsuci pe călâie. Simon stătea în cadrul uşii de la salon, şovăind, căci nu voia s-o deranjeze. Linnet se sili să zâmbească şi spuse repede:

— Simon, dragul meu, nu sta acolo. Am venit aici să aprind câteva lămpi şi am observat fotografia de la nuntă în timp ce treceam pe lângă scrin. Am fost foarte puţin timp căsătoriţi înainte să se prăpădească aşa de brusc; dar, după cum ştii, am crescut împreună…

Se opri, întrebându-se de ce simţea nevoia să-i

explice. Simon îi cunoştea toată viaţa.

Simon dădu din cap şi intră în cameră. O luă de braţ şi o conduse spre canapea. Se aşeză apoi pe ea şi vorbi calm:

— Ştiu că aţi fost prieteni din copilărie. Înţeleg ce simţi, Linnet. Cel puţin îmi închipui… este greu să uiţi, într-un fel.

— Cât de sensibil eşti, murmură ea, privindu-l drept în ochii albaştri cenuşii care acum deveniseră mai albaştri, probabil datorită cămăşii pe care o purta, gândi ea.

— Ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii cu el, spuse Simon, şi face parte din tine. Este undeva adânc în inima ta şi întotdeauna va fi acolo, înţeleg foarte bine. Nimeni nu poate şi nici nu trebuie să şteargă complet trecutul, mai ales dacă a fost un trecut fericit, iar amintirile sunt foarte importante, Linnet. L-ai iubit pe Julian, ai fost măritată cu el şi este firesc să ţi se pară… ei bine, puţin ciudat… să fii acum cu mine.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar în mod straniu, nu mi se pare deloc ciudat. Mă simt foarte bine cu tine, sunt în largul meu, nestânjenită, şi asta pentru că te cunosc de atât de multă vreme. Am încredere în tine, Simon şi mă simt în siguranţă alături de tine.

— Aşa şi trebuie, pentru că aşa şi este, Linnet. Întotdeauna am să am grijă de tine, răspunse el cât se poate de sincer. Dar trebuie să-ţi spun ceva: nu cred că trebuie să-ţi reprimi sentimentele faţă

de Julian din cauza mea sau să încerci să le ascunzi faţă de mine. Ai amintirile tale şi trebuie să le preţuieşti. Uite ce este, amândoi am trecut de treizeci de ani şi avem amintirile noastre, am avut relaţii, am avut un trecut, dar nu trebuie să lăsăm acest trecut să stea în calea fericirii noastre sau să ne creeze probleme. Ni s-au întâmplat anumite lucruri înainte să ne apropiem unul de altul. Eu nu am fost însurat, dar am avut mai multe relaţii care au însemnat ceva pentru mine. Dar ele nu au absolut nimic de-a face cu noi doi. Şi nici căsătoria ta cu Julian.

Simon îi căută chipul, cu ochii plini de îngrijorare şi o expresie foarte serioasă.

— Ceea ce avem noi amândoi nu are nicio legătură cu altcineva sau cu ceea ce am avut cu alte persoane din viaţa noastră.

— Sunt de acord cu tine, spuse repede Linnet. Şi aş dori să fim sinceri şi deschişi unul faţă de celălalt. Se aplecă mai mult spre el privindu-l fix în ochi. Şi nici nu vreau să mă prefac faţă de alţii, adică să mă prefac că nu ne întâlnim în afara serviciului. Oricum, nu e treaba nimănui, nu-i aşa?

Simon o trase spre el şi o sărută pe obraz.

— Gândim la fel, Linnet şi vreau să-ţi spun că aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea, acum când ştiu ce simţi şi tu şi am garanţia că o să fim împreună.

— O, vrei să spui că nu este o aventură de o noapte? îl tachină ea şi ridică cochet din

sprâncenele castanii.

— Nu, nu este, micuţa mea mondenă! exclamă el zâmbindu-i larg. Este vorba de tot restul vieţii mele, asta e!

Linnet îi zâmbi drăgăstos. Simon se ridică în picioare, o ridică şi pe ea şi dădu să iasă din dormitor, spunând:

— Nu mergem să pregătim ceva de mâncare? Mor de foame!

Linnet îl apucă de mână şi îl opri brusc din drum, iar Simon se întoarse să se uite mirat la ea. Linnet îl trase mai aproape şi se rezemă de el, apoi spuse încet:

— Când m-ai văzut mai devreme că mă uitam la fotografie, nu făceam niciun fel de comparaţii sau ceva de genul ăsta… îmi luam rămas bun de la el… şi ştiu că ar fi fericit pentru mine, Simon… Julian nu şi-ar fi dorit să rămân singură.

Emoţionat de cuvintele ei, Simon o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns la pieptul lui, cu inima plină de dragoste pentru ea.

Capitolul 42

James Cardigan îi aruncă lui Jack Figg o privire ciudată, în care se citea un amestec de curiozitate şi uimire, apoi întrebă:

— Dar dacă ai să-l găseşti pe Ainsley, ce ai de gând să faci, Jack?

Vrei să-l omori?

Jack privi gânditor o clipă sau două, apoi vorbi cu un zâmbet viclean pe buze:

— Nu cred că asasinatul cu sânge rece va fi necesar în această situaţie. Există şi alte lucruri pe care putem să i le facem… tot cu sânge rece.

Pe chipul lui James apăru o expresie de nerăbdare şi spuse:

— Sună puţin cam misterios pentru mine, Jack. De fapt, ce pui la cale, mai exact?

Îşi fixă privirile pe chipul lui Jack.

— Din ceea ce ţi-am povestit săptămâna trecută despre Ainsley, ştii ce îl interesează pe el. Ţi-am dat şi o listă cu punctele lui slabe, în esenţă, acestea sunt trei la număr: o urăşte pe Paula şi pe fiicele ei; este atras ca un magnet de femeile frumoase şi inteligente, dar care au şi o voinţă puternică şi pe care îi place să le zdrobească înainte să-l strivească ele pe el; şi banii. Îşi doreşte foarte mulţi bani.

Jack îşi îndreptă spinarea, se uită la James pe deasupra biroului partenerilor lui din Georgia şi spuse:

— Mizez pe slăbiciunea pentru bani.

— Slavă Domnului! Mă şi vedeam cum te scot din vreo închisoare slinoasă şi plină de păduchi şi purici din cine ştie ce ţară jegoasă din lumea a treia; dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nu poate fi vorba de asta. Aşadar, înainte de a trece la aplicarea planului, de ce eşti atât de nerăbdător să-l localizezi pe mapamond?

— În esenţă, ca să ştiu unde este, James, să aflu ce face şi să ştiu cât mai multe amănunte despre activităţile lui zilnice, despre modul lui de operare, despre prieteni, colegi, vizitatori, în general, să-mi dau seama care este rutina lui zilnică. Vreau ca agenţii mei operativi să-i ia urma, dar te rog să mă crezi că nu intenţionez să-l elimin. Nu cred că este necesar.

— Nici eu nu cred. Oricum, dacă va fi cazul, am câţiva băieţi talentaţi, gata să-ţi facă treaba. Îşi respectă întotdeauna contractele.

— Mulţumesc, James, dar deocamdată nu vom apela la ei. Vom avea nevoie în schimb de nişte hackeri. Nişte genii, ştii tu. S-ar putea ca în viitorul nu prea îndepărtat să fim nevoiţi să-i atacăm computerele şi doresc să am cei mai buni băieţi pentru operaţiunea asta. Poate prietenii mei chinezi au nişte contacte.

— Nicio problemă. Iar acum, iată şi câteva veşti bune. Cred că pot să-ţi spun unde se află omul în momentul de faţă, cel puţin cu o aproximaţie de câteva sute de kilometri.

În timp ce vorbea, James se ridică în picioare, traversă biroul său particular care dădea spre strada Mount din Londra şi apăsă un buton de la capătul unui perete lung. Panourile din lemn de mahon începură să alunece încet într-o parte lăsând să se vadă o baterie de ecrane de televiziune. Apăsă pe telecomanda îndreptată spre ele şi acestea prinseră imediat viaţă. Unul dintre

ecrane era pe canalul CNN, următorul pe BBC World News, un altul pe Frost Over the World din cadrul reţelei engleze a televiziunii Al Jazeera. Pe al patrulea se vedea harta lumii în timp ce ai cincilea înfăţişa pieţele financiare mondiale.

În câteva secunde, James aduse Rusia pe ecranul mapamondului şi se concentra pe zona Petersburgului, apoi se întoarse spre Jack.

— În momentul de faţă, Ainsley se află în Rusia. Nu ştiu exact unde anume, dar agenţii mei operativi din Moscova sunt siguri că este în măreţul oraş al lui Petru cel Mare, Sankt Petersburg, construit pe piloni de ţarul Rusiei, care şi-a mutat aici capitala imperiului în 1712.

— Excelent! exclamă Jack, uitându-se încântat la James. Ştiam eu că mă pot baza pe tine încă de când am vorbit cu tine săptămâna trecută. Ai fost unul dintre cei mai buni agenţi pe care i-a avut vreodată MI6. Aşa, de curiozitate, cum se face că te-au pierdut?

— E vorba de lăcomie, în primul rând. Voiam să câştig şi eu ceva bani, apoi să mă căsătoresc. Şi să rămân în viaţă ca să pot face aceste două lucruri, răspunse imediat James şi zâmbi. Şi acum iată câteva informaţii de la agentul meu din Zürich. În altă ordine de idei, Angharad Hughes, soţia lui Ainsley, este acolo proprietara unei vile, pe care o are de pe vremea când Ainsley a avut accidentul de maşină din Franţa. Este clar că a locuit acolo cât timp Ainsley era internat în clinică şi mai

locuieşte şi acum. Ocazional. O altă informaţie este că lui Ainsley nu-i pasă deloc de copilul lor.

— Da, nu-l interesează. Este fată, iar el este un misogin înfocat. Nu suportă să facă afaceri cu femei, de pildă. Şi când spun afaceri, nu mă refer la afaceri deocheate, căci la acest capitol este destul de receptiv. Manifestă un interes deosebit pentru târfe. Pentru cele scumpe cu precădere!

Jack se ridică în picioare şi traversă încăperea, venind alături de James în faţa ecranelor.

— Este uimitor. Mă bucur să văd că eşti la zi cu tehnica.

James încuviinţă din cap şi spuse:

— M-am tot gândit în weekendul acesta la perioada în care am fost la Hong Kong, Jack. Trebuie să recunosc că m-am simţit al naibii de bine acolo. Aproape tot timpul. Îmi amintesc de nopţile noastre de la barul Chinnery, împreună cu Mallory Carpenter. Am fost şi la un bal, la care ne-am simţit grozav. Eram burlaci pe atunci. Ei bine, a trecut multă vreme de atunci. Ascultă Jack, vreau să-ţi spun că eşti în formă de zile mari, arăţi foarte bine.

— Am îmbătrânit.

— Nu, nu ai îmbătrânit, eşti doar mai în vârstă. Iar un bărbat mai în vârstă, care este încă în formă, poate avea mare trecere la fete.

— Nu prea mă mai interesează acest aspect, spuse Jack râzând. Acum, hai să ne întoarcem la treabă. Vreau să-ţi explic ceva. Este vorba de

Richie Zheng, nepotul lui Zheng Wen Li, pe care zici că l-ai cunoscut când erai cu Mallory.

— Da, ce este cu el? întrebă precaut James, intrigat de toate aceste maşinaţii extraordinare care se desfăşurau în jurul lui M, al surorii ei, Linnet, şi, în general al întregii familii Harte.

— Hai să ne aşezăm pe canapea şi am să-ţi povestesc totul înainte să ajungă M şi Linnet. Este o poveste lungă şi veche…

Jack se opri, se uită lung la el, apoi continuă:

— Wen Li are o vendetă împotriva lui Ainsley de ani de zile, iar nepotul lui îl detestă pe Ainsley. Abia aşteaptă să se răzbune pe el, pentru ceea ce i-a făcut Ainsley mamei lui. Aşa că…

— A fost şi ea una dintre femeile lui Ainsley, nu-i aşa? îl întrerupse James.

— Oarecum, dar ai răbdare, băiete, şi ascultă cu atenţie, pentru că am să-ţi expun şi planul meu de acţiune. Dar trebuie să rămână numai între noi. Geo nu trebuie să…

— Geo este la New York, lucrează la câteva tablouri în plus pentru expoziţia ei, îl întrerupse repede James, fără să-şi dezlipească privirile de pe chipul lui Jack. Şi ştii oricum că nu i-aş dezvălui nimic niciodată.

— Aşa este. Dar este vorba de o acţiune strict secretă! Altfel nu poate reuşi.

— Eu înţeleg, Jack, dar o să ai probleme cu M; este foarte încăpăţânată şi n-o să renunţe aşa uşor. Ieri mi-a spus că vrea să se ducă personal să-

l caute pe Ainsley şi să pună să fie arestat.

— Ştiu, ştiu; este foarte hotărâtă şi foarte inteligentă, de asta poţi fi sigur. Dar nici nu am de gând s-o las să bântuie prin lume cu un Kalaşnikov în mână şi s-o târască după ea şi pe Linnet. Trebuie să mă ocup de eliminarea lui Ainsley, sau, ca să mă exprim mai corect, trebuie să-l fac absolut inofensiv pentru ele. Ştiu că se poate. Acum trebuie să-mi promiţi că vei păstra secretul, James, înainte să-ţi pot spune mai mult.

— Ai cuvântul meu de fost agent secret. Ştiu cât este de important să-ţi ţii gura. Aşa cum se spunea în cel de Al Doilea Război Mondial, pălăvrăgeala poate costa multe vieţi omeneşti.

— Ai perfectă dreptate şi aşa se face că eşti încă în viaţă. Aşadar, iată povestea… cu ani în urmă a fost o femeie frumoasă care a venit să-l vadă pe Wen Li.

James se aplecă în faţă ascultând foarte atent, în tip ce Jack Figg îi spunea o poveste stranie, cea mai ciudată din câte auzise vreodată, iar James era de-a dreptul fascinat.

Linnet şi Simon stăteau afară, în faţa clădirii în care îşi avea James birourile, pe strada Mount. Îi aşteptau pe M şi pe Larry să vină la întâlnirea pe care insistase M s-o organizeze.

— Tot nu-mi este foarte clar, spuse Simon, întorcându-se spre Linnet şi luând-o de braţ să facă împreună câţiva paşi pe stradă. M are de gând să invite toată familia pe acest iaht? Sau

numai pe noi? Se opri şi se uită atent la Linnet.

— Nu, nu întreaga familie, răspunse Linnet. Numai pe noi, dacă eşti de acord să mergi. O, şi pe Lome. Se gândea să-l invite şi pe Jack, eventual pe James şi pe Geo.

— Jack n-o să meargă! declară Simon, privind-o fix. Îl vezi pe el străbătând Mediterana ca să se relaxeze? Dădu din cap. Pentru că eu nu mi-l pot imagina aşa.

— O, dragul meu, sigur că ai dreptate, cedă Linnet. Dar mie mi-ar plăcea să mă duc. Însă nu m-aş simţi prea bine fără tine. Poţi să mergi?

— Depinde de Jack, dacă are sau nu nevoie de mine la magazin.

— Înţeleg, dar dacă el spune că este în ordine, ai vrea să mergi? Ţi-ar face plăcere?

— Îmi face plăcere să merg oriunde eşti şi tu, murmură el, clipind des din ochi şi o sărută pe obraz.

— Nu, serios! Crezi că rezişti să stai o săptămână sau două pe un iaht?

Simon se gândi obiectiv o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Mă descurc o săptămână; de fapt, chiar mi-ar plăcea. Dar nu sunt sigur dacă aş rezista două săptămâni. Şi uite ce este, Linnet, nu sunt sigur că Jack va fi de acord cu aşa ceva. Nu cred că îi place ideea ca tu şi M să plutiţi prin lume pe un iaht. Cred că preferă să vă ştie aici, sub nasul lui, ca să vă poată apăra personal dacă este nevoie. Este

foarte încăpăţânat în astfel de situaţii… şi nu pot spune că nu sunt de acord cu el.

— Ştiu, ştiu, îşi face griji şi se agită, aşa a fost el întotdeauna… Dar am de gând s-o sprijin pe M în chestiunea aceasta, pentru că îşi doreşte foarte mult să plece împreună cu Larry în…

— Într-o lună de miere! interveni el privind-o direct în ochi. Dar de ce îi trebuie companie în luna de miere?

— Pentru că presupun că este suficient de inteligentă ca să-şi dea seama că Jack n-o va lăsa să plece singură.

— Întocmai, Lin, întocmai!

O clipă mai târziu, un taxi opri lângă ei şi M sări din maşină, urmată de Larry. M era foarte elegantă; un costum de marinar cu pantaloni şi o bluză albă apretată, avea părul legat într-o coadă de cal şi o poşetă veche împletită, Chanel, aruncată peste umăr.

— Ei, nu cumva este poşeta mea Chanel? exclamă Linnet, prefăcându-se supărată, în timp ce alerga în întâmpinarea surorii ei mai mici şi o îmbrăţişa. N-ar fi trebuit să ţi-o dau, arată ca nouă.

— Ai spus că nu poţi s-o suferi, iar acum faci pe ofensată! Dar pari foarte fericită! M privi dincolo de sora ei la Simon şi văzu privirea lui languroasă; o trase repede pe Linnet mai aproape şi şopti:

— O, ce încântător, Tu şi Simon aveţi…

— Şşşt! Şi da! Răspunsul este da şi nu vreau

niciun fel de comentarii obraznice de la tine. Pentru că este ceva serios cu S mare.

— O, Linny, draga mea! Ce minunat! Şi voi, vreau să spun…

— Nu vreau să discut în plină stradă şi cu el la câţiva metri de noi. Dar da, da, da, sâsâi Linnet la urechea lui M, apoi îi zâmbi fericită.

* * *

Lome Fairley fu ultimul care ajunse la întâlnirea de la biroul lui James Cardigan. După ce îl salutară cu toţii pe fiul cel mai mare al

Paulei, Jack spuse:

— James a făcut progrese. Agenţii lui operativi de la Moscova au descoperit unde este Ainsley.

Privi de-a curmezişul încăperii către James, care veni şi el în mijlocul camerei, unde şedeau ceilalţi. Aprinse ecranul care prezenta harta lumii şi centră pe St. Petersburg.

— Credem că este undeva, pe o rază de 150 km faţă de Sankt Petersburg, spuse el, şi în douăzeci şi patru de ore vom avea ceva mai multe informaţii. Dar ştim că acum Rusia este noua lui bază de acţiune şi că are, probabil, un partener în Rusia.

Urmă o discuţie despre Ainsley. M puse mai multe întrebări despre el, la fel şi Linnet. Jack şi James răspunseră cu grijă, într-un limbaj foarte precis şi le promiseră să le ţină la curent. Apoi Jack se concentră pe M.

— Am înţeles de la Linnet că intenţionezi să

pleci cu un iaht în Italia. Când vrei să faci asta?

— Cam peste zece zile, pentru o perioadă de două săptămâni. Am găsit un vas potrivit. Lome cunoaşte insulele greceşti şi Istanbulul foarte bine, iar eu m-am gândit că este o zonă minunată şi vom fi în siguranţă acolo. Ştiu că eşti îngrijorat… pentru siguranţa noastră. Dar Linnet crede că ar putea să ne însoţească şi Simon, iar eu aş vrea să te invit şi pe tine, Jack.

— Foarte drăguţ din partea ta, M, poate că am să vin şi eu pentru câteva zile. Ai discutat despre asta cu părinţii tăi?

— Da, şi par să creadă că totul este în ordine, dar mi-am zis că tu ai ultimul cuvânt.

— Ei bine, ultimul meu cuvânt este că mă mai gândesc.

O oră mai târziu, când rămăseseră singuri, James aduse în discuţie chestiunea iahtului şi a croazierei pe care voia s-o facă M.

— Cred că vor fi în siguranţă, Jack. Poţi să aduci agenţi de securitate la bord, iar prezenţa lui Simon va fi o garanţie în plus.

— Da, aşa este. Oricum, n-o s-o lase pe Linnet să plece fără el. Au o relaţie romantică, spuse el zâmbind. Am plăcerea să te informez că sunt prieteni intimi.

James încuviinţă din cap şi zâmbi la rândul lui.

— Pare un băiat de treabă, pe lângă faptul că este un poliţist de toată isprava.

— Aşa este. Am vorbit cu mama lui M despre

această croazieră şi a ţinut să sublinieze un aspect foarte important, şi anume că Ainsley nu va încerca probabil să atace o ţintă în mişcare, mai ales una care acostează în fiecare seară în altă ţară. Trebuie să impunem această condiţie, ca iahtul să fie ancorat în port şi nu în afară, în largul mării, unde poate deveni vulnerabil.

Jack se ridică în picioare, se plimbă câteva secunde prin cameră apoi spuse:

— Astăzi este luni, 7 mai. Într-o săptămână, Richie Zheng va avea câteva informaţii importante pentru mine. Asta înseamnă 14 mai. Nu cred că-l putem anihila pe Ainsley până atunci, dar vreau să-l neutralizăm înainte de sfârşitul lunii. Trebuie să fie dus şi dat uitării cât mai repede.

— Dar cum Doamne iartă-mă o să facem asta? se miră James cu voce tare.

— Am să-ţi spun eu cum, răspunse Jack. Şi, apropo, vreau să-ţi spun că mă bucur foarte mult că M te-a propus pe tine şi că ai fost de acord să lucrezi cu noi, James. E minunat că eşti alături de noi.

Capitolul 43

M, Larry şi fratele ei, Lome, făcură de-a dreptul senzaţie când intrară în Barul Henry de pe strada Audley Sud. În timp ce erau conduşi spre masa de la capătul salonului, prezenţa lor nu putu trece deloc neobservată. Erau de-a dreptul remarcabili.

Larry şi Lome aveau amândoi peste 1, 80, iar M cu tocuri înalte, avea cam tot atât. Dar nu numai că erau toţi trei foarte frumoşi, erau şi celebri. După ce se aşezară, Lome spuse:

— Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu am de gând să comand unul dintre cocteilurile fantastice Bellini care se fac aici. Întorcându-se spre sora lui, spuse:

— Ştiu că nu bei la prânz, dar gustă şi tu unul, scumpo, nu pot suferi să beau de unul singur.

— Eu am să-ţi ţin companie în mod sigur, spuse Larry. Dar promite-mi că mă opreşti după al doilea, mă tem că dacă încep, nu mă mai pot opri.

M începu să râdă şi spuse:

— Pune-mă şi pe mine la socoteală, de ce nu?

În timp ce Lome îi făcea semn chelnerului, M privi de jur-împrejur prin salon apoi îi spuse lui Larry:

— Nu văd niciun cunoscut, tu vezi pe cineva?

— Niciunul dintre prietenii mei nu este aici, răspunse el şi ridică puţin din umeri. Dar astăzi e luni, draga mea, şi sunt mulţi oameni care abia acum se întorc de la ţară. Făcu o pauză, apoi întrebă: crezi că Jack o să fie de acord că mergem cu iahtul?

— Sper că da, răspunse ea. Linnet crede că va fi de acord şi sper că va veni şi James cu Geo. Jack îşi face griji pentru siguranţa noastră, ştii şi tu, de aceea trebuie să se asigure că vom fi bine păziţi.

Larry îşi îndreptă atenţia spre Lome.

— Aş vrea să putem găsi o modalitate de a-l opri pe nenorocitul ăsta de Ainsley. Este un mare pericol pentru noi şi sigur are o grămadă de bani cu care să-şi susţină planurile criminale.

— Aşa este, încuviinţă Lome, şi pe deasupra este şi psihopat, după părerea mea. Jack crede la fel. Dar uite ce este, dacă merg în excursie şi James cu Simon, Jack ar trebui să fie mai liniştit şi să nu se mai împotrivească deloc. Cât despre voi doi, sunteţi deja înconjuraţi de bodyguarzi.

Chicoti uitându-se de la unul la altul şi continuă:

— Aţi devenit un cuplu de vedete. Şi asta aproape peste noapte. Şi de ce nu? Sunteţi amândoi formidabili!

Larry şi Lome, amândoi vedete, erau prieteni buni de ani de zile şi se simţeau şi mai apropiaţi acum, în calitate de cumnaţi. Larry i se adresa lui Lome ori de câte ori dorea să ştie câte ceva despre familie. Şi mai ales despre Jonathan Ainsley. Iar în dimineaţa aceasta nu făcea excepţie.

— Dar de ce nu a reuşit nimeni să-l oprească până acum? întrebă Larry, privindu-l fix pe Lome cu o sprânceană ridicată.

— Cred că Jack şi oamenii lui au încercat ani la rând, dar fără succes. După aceea a avut loc accidentul acela îngrozitor de maşină de acum cinci ani. Ainsley a murit şi a urmat o înmormântare; dar, aşa cum ştii, totul a fost o înscenare, adică înmormântarea, nu şi accidentul.

Eu unul abia aştept să merg în excursie în Turcia, aşa că pe mine să mă pui neapărat la socoteală, M. Iar dacă Jack continuă să strâmbe din nas, spune-i că renunţi la insulele greceşti: asta o să-l mai calmeze.

— De ce? îl întrebă M pe fratele ei încruntându-se. Nu înţeleg.

Lome o privi fix în ochi şi îi explică:

— Sunt convins că Jack va ceda, dacă îi promiţi că vei rămâne ancorată în portul Istanbul şi vei face numai excursii de câte o zi de-a lungul coastei Turciei. În port securitatea este foarte strictă, sunt o mulţime de poliţişti. Dimpotrivă, atunci când plutesc în largul mării, printre insule, vasele sunt mult mai vulnerabile. Cam aşa cred că gândeşte.

Sosiră băuturile; Lome îşi luă paharul şi toastă în cinstea lor:

— Pentru voi doi, porumbeilor, şi pentru luna voastră de miere.

— Şi pentru tine, Lome, murmură Larry.

— Am găsit un iaht splendid, spuse M. Se numeşte *Skylark*[13] şi mi-a plăcut imediat pentru că este un nume de pasăre. Are şase cabine pentru doisprezece oaspeţi şi un echipaj alcătuit din doisprezece membri. Are o lungime de aproximativ 54 m lungime şi a fost construit la Bremmerhaven. Este foarte luxos, are tot ce ţi-ai putea dori ca să te simţi bine. Linnet mi-a spus că lui Simon i-ar plăcea foarte mult să vină, dar că nu

13 Ciocârlia.

poate rămâne decât o săptămână. Sper că tu o să poţi sta cu noi două săptămâni, Lome. Vrei să-ţi aduci şi prietena actuală?

— Aş dori să pot, râse el fals, dar nu am nicio prietenă în momentul de faţă. În ultima vreme se pare că nu se mai lipeşte nimic de mine.

Încercă să pară nefericit, dar M văzu că ochii îi râdeau în cap şi ştia că joacă teatru, ceea ce făcea şi ca profesie şi din plăcere, sau ca să-şi deruteze familia.

— Cât de serioasă este relaţia dintre Linnet şi Simon, M? întrebă Larry.

— Da, spune-ne, spune-ne! interveni repede Lome. Abia aştept să aflu şi sper să spui că e vorba de ceva serios.

— Aşa cred, din ceea ce spunea ea în dimineaţa aceasta. Şi sper să fie aşa pentru că ar fi minunat pentru ea să aibă un prieten. A fost mereu foarte singură de când a murit Julian.

— Mie-mi spui? zise Lome care luă meniul, se uită prin el şi, privindu-şi sora, spuse: italiana mea e cam slabă. Tu înţelegi ceva de aici? întrebă şi puse meniul jos.

— Larry, tu te pricepi la limbi străine, spune-ne ce au la dejun, exclamă M.

Larry îl răsfoi rapid apoi începu să turuie:

— Un peşte minunat, gătit în crustă de sare, cotlete de viţel, o mâncare cu creveţi, un alt tip de peşte şi fel de fel de paste. Dar cel mai bine ar fi să-l întrebăm pe şeful de sală ce ne recomandă.

După ce acesta le explică ce aveau în meniu, comandară peşte şi sparanghel alb pentru început, apoi Lome spuse:

— Aşa cum ştii, M, am mai mulţi prieteni la Istanbul căci am fost acolo mai mulţi ani la rând. Unul dintre ei cred că ne va fi de mare ajutor, dacă vrei să vizitezi anumite obiective speciale.

— Cine este? întrebă curioasă M.

— Se numeşte Iffet şi este profesoară de arheologie, dar are şi o agenţie de turism. Iffet are multă experienţă şi cunoştinţe în domeniu. O să-ţi placă de ea, este o femeie foarte drăguţă şi foarte dulce. Şi un ghid admirabil. Iar, dacă nu vrei să mergi nicăieri, poate să stea cu tine să-ţi ţină de urât.

— Pare exact ceea ce ne trebuie, spuse Larry, şi îmi place să am persoane de contact în străinătate. Să nu uit, Lome, mama mea vrea să mergem diseară la masă la ea şi doreşte să vii şi tu.

— Ce drăguţ din partea ei, mi-ar face mare plăcere. O să fie şi Porţia acolo?

Larry îl privi atent pe Lome.

— Interesant că ai pus această întrebare. Mama mi-a spus să-ţi transmit că vine şi Porţia. Dacă vii tu.

— Ha! Ha! exclamă M, privindu-l fix pe fratele ei. Mi se pare mie sau miroase a romantism?

— Nu, nu miroase a nimic romantic, răspunse ferm Lome. Dar ne cunoaştem de ani de zile şi ne

plăceam reciproc.

— Dar n-am sugerat nimic nepotrivit.

— Nu tocmai, murmură Lome.

Jack Figg străbătuse jumătate din strada Mount când simţi mobilul vibrându-i în buzunarul de la piept. Îl scoase afară şi răspunse:

— Figg la telefon.

— Alo, aici prietenul tău, Wharton.

— Bună! exclamă Jack. Mă bucur să te aud. Ceva veşti?

— Afirmativ. Ghicitorile sunt la ordinea zilei. De acord?

— E perfect, Wharton.

— Ştii compania pe care am s-o moştenesc eu într-o zi?

— Adică domeniul în care activează?

— Exact.

— Da, ştiu.

— Aşa ceva are şi prietenul nostru. Are jucăria lui personală. Numai a lui. Dar şi pentru alţii, fireşte.

— Ştii ce nume are?

— O, da, e totul clar şi în ordine. Nimic trucat. Şi totul este îngrămădit acolo.

— Serios? Asta e foarte interesant.

— Şi există şi un partener. Un partener nou, adică numai de câţiva ani.

— Şi cine este? Şi ce importanţă are?

— Am să-ţi dau toate detaliile mai târziu. Peste câteva zile. Deocamdată este suficient să-ţi spun

că preferă caviarul.

— Am înţeles.

— Acum încerc să pun mâna pe… chei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, înţeleg.

— În ordine.

— Aştept, spuse Jack şi închise telefonul.

Pe o străduţă lăturalnică din Hong Kong, Richie Zheng făcu şi el acelaşi lucru. Apoi aruncă telefonul mobil pe jos, îl strivi cu piciorul şi aruncă resturile într-un coş de gunoi. Telefonul fusese nou, iar acum era strivit. Fără urme.

* * *

Jack stătea la masa lui de lucru din biroul pe care şi-l amenajase în apartamentul lui din Kensington, când telefonul începu să sune. Ridică receptorul şi spuse:

— Alo? Jack Figg la telefon.

— Aici Simon, ai cinci minute, Jack?

— Bună, Simon, sigur că da. Ce s-a întâmplat?

— Pot să vin sus? Sunt la câteva secunde distanţă. Trebuie să stăm de vorbă.

— Sigur, vino sus, râse Jack. Luăm şi un păhărel împreună. Mă joc un pic la calculator, nu e nimic important.

— Excelent. Mulţumesc. Ne vedem peste câteva minute.

Jack se uita la monitorul calculatorului şi era pe punctul de a-l închide, când un nume apăru brusc pe ecran. Numele era GRIŞA LEBEDEV. Era un

nume pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci şi pe moment rămase surprins, apoi zâmbi când văzu că lângă el apare cuvântul CAVIAR. Privi din nou la ecran, căutând numele expeditorului şi văzu un alt nume de care nu auzise niciodată. Chicoti în sinea lui. Richie Zheng, magicianul computerelor, îl trimisese printr-un unul dintre colegii lui, *compadres* cum îi numea el. Jack privi data. Calendarul de pe birou arăta 9 mai; adică trecuseră exact două zile de la telefonul lui Richie. Era nemaipomenit de prompt tânărul acesta! Jack aprecia promptitudinea. Richie spusese că va reveni în două zile şi iată că se ţinuse de cuvânt.

Dintr-odată, alte cuvinte apărură pe ecran. Jack citi mai întâi: BANCA PRIVATĂ BELVEDERE MACAO. Apoi urma un mesaj: „Astăzi am împlinit douăzeci şi unu de ani. Am obţinut cheile de la toate uşile. Mai puţin una. Am douăzeci şi unu de ani şi sunt bogat”.

Jack lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Richie îi transmitea că are douăzeci şi unu de coduri sau parole la acces la computerele lui Ainsley şi că îi mai lipsea unul. Iar cuvântul „bogat”, *rich,* era o aluzie la numele lui, Richie.

Se uită în partea de sus a documentului şi văzu că expeditorul era altul. Alt *compadre* al lui Richie, fără îndoială. În ciuda gravităţii problemei, Jack clipi jucăuş din ochi şi continuă să se uite la ecran.

Auzind soneria de la intrare, Jack se ridică în picioare, se duse în hol, deschise uşa şi îl salută pe nepotul său. Îl conduse pe Simon în salon şi îi vorbi despre mesaje.

— Mă bucur să-ţi pot da veşti bune: am obţinut numele partenerului lui Ainsley din Rusia. Este Grişa Lebedev, iar Grişa este un diminutiv de la Grigori. Şi avem şi numele băncii private pe care o deţine Ainsley, deşi cred că acesta ar fi fost oricum uşor de obţinut. Nu face un secret din banca lui. Richie face treabă bună pentru noi.

— În mod sigur, murmură Simon şi se aşează imediat pe fotoliu, când Jack îi făcu semn cu mâna să ia loc. Cum se numeşte banca, Jack?

— Banca Privată Belvedere-Macao, spuse Jack, apoi traversă încăperea spre gheridonul pe care se aflau mai multe sticle de băuturi tari şi o sticlă de vin alb deschisă, într-o frapieră de argint cu gheaţă.

— Vin sau o picătură de tărie? întrebă Jack privindu-l pe Simon.

— Nu m-ar deranja o votcă cu gheaţă, răspunse Simon şi se lăsă comod pe spate în fotoliu, încrucişându-şi picioarele şi relaxându-se, în sfârşit, după ziua lungă de muncă de la Harte.

Jack pregăti băuturile, apoi veni lângă Simon şi îi dădu paharul.

— Să fie primit! spuse.

Simon repetă şi el acelaşi toast.

— Vreau să vorbesc cu tine despre Linnet, Jack.

Ştiu că ţi se pare cam ciudat că suntem implicaţi atât de serios în această relaţie, deşi am început să ne vedem numai de vreo săptămână, dar…

— Mi-a spus şi ea câte ceva, Simon, zise Jack blând. Şi nu văd nimic ciudat în toată povestea asta. Vă cunoaşteţi de foarte mult timp. Iar acum, în mod miraculos, aţi descoperit că sunteţi îndrăgostiţi unul de altul.

Simon încuviinţă din cap şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Jack.

— Se pare că nu ai nimic împotrivă.

— Absolut nimic. O iubesc pe Linnet mai mult decât pe toţi ceilalţi membri ai familiei Harte şi o consider o femeie minunată. Eşti un bărbat norocos, crede-mă. Şi simt bucuros că s-a întâmplat aşa: are nevoie de un bărbat ca tine.

— Crezi că părinţii ei vor fi de acord? Pentru că intenţia noastră este să rămânem împreună definitiv.

— Sunt sigur că Paula şi Shane te vor primi cu drag în familie, cu zâmbetul pe buze şi cu inima deschisă, Simon. La urma urmelor, te cunosc şi ei de când erai copil, aşa că nu este nicio problemă. Absolut niciuna. Şi, oricum, Linnet este majoră. Poate să facă ce vrea, indiferent de ceea ce cred sau spun ei.

Jack luă o înghiţitură din ginul cu apă tonică şi continuă:

— O ştiu de când era doar o copilă şi dintre toate femeile din familia Harte, ea seamănă cel

mai mult cu străbunica Emma Harte. Nu numai ca înfăţişare, cu păr roşu, ochi verzi şi cu trăsături atât de frumoase, dar şi ca personalitate şi caracter. Uneori mă simt derutat de-a dreptul. Când vorbeşte, mă gândesc că este Emma, ca urmare a felului în care se exprimă şi a gesturilor pe care le face. De asemenea, poate fi la fel de dură ca Emma când vrea. Interesant este că nu şi-a cunoscut străbunica. Dar a moştenit totul. Este o chestiune de genetică, aşa cred.

— S-ar putea să ai dreptate. M este foarte diferită, nu-i aşa? Nu numai ca înfăţişare, dar şi ca personalitate, continuă Simon.

— Da, aşa este, dar sunt momente când şi M îmi aminteşte tot de Emma. Este o adevărată Harte, eu aşa zic, mai ales prin talentul ei pentru afaceri. Şi poate fi încăpăţânată şi dură, de asta să fii sigur.

Jack se uită la Simon o clipă sau două, apoi murmură:

— Crezi că seamănă mai mult cu familia O'Neill decât cu Harte, nu-i aşa? Dar dacă te uiţi câteodată la mama ei, ai s-o vezi pe M în Paula... în ansamblu, e bucăţică ruptă.

— Nu e chiar cea mai potrivită exprimare pentru a descrie o femeie frumoasă, zâmbi Simon.

— Nu, nu este, dar aşa mi-a venit să spun. Aşadar, vrei să vorbeşti despre M, nu-i aşa, bătrâne? Şi despre excursia cu iahtul? Acesta este de fapt motivul vizitei, nu-i aşa?

— Da, acesta este, Jack.

Jack oftă şi se aşează din nou pe fotoliu, cu privirile în gol.

— Cred că aş putea fi de acord cu această croazieră, dar numai dacă este la bord şi James Cardigan, precum şi ce doi bodyguarzi care s-au ocupat de Larry şi de M. Şi tu. Vreau să fii şi tu acolo.

— Am să fiu, Jack. Am analizat din nou problema şi cred că dacă rămânem în port suntem în siguranţă.

— Să faceţi bine să rămâneţi în porturi! Că altfel vă scot maţele şi-mi fac bretele din ele!

— Vii şi tu?

— Depinde de ce se mai întâmplă. Nu-mi place să fiu departe de magazin. Pe de altă parte, este puţin probabil ca Ainsley să atace din nou magazinul. A fost aici şi a făcut ce avea de făcut. Cred că el aşa priveşte lucrurile. Dar iahtul este o ţintă foarte uşoară, ştii şi tu asta, Simon.

Vocea lui Jack se frânse brusc. Îşi drese glasul şi continuă:

— Dar nici chiar Ainsley nu este aşa de prost, încât să încerce să arunce în aer un iaht, într-un port plin de poliţişti, aşa cum sunt toate porturile în zilele noastre. Ca să nu mai vorbim de iahturile colegilor şi prietenilor lui din lumea finanţelor.

— M a zis că va rămâne în portul Istanbul şi va renunţa la insulele greceşti, pentru că ştie că iahtul este vulnerabil în largul mării. Aşadar, care-

i verdictul? întrebă Simon.

— Am să-i telefonez lui M mâine dimineaţă la prima oră. O să-i las să meargă în excursie… de fapt, s-ar putea să vin şi eu pentru câteva zile.

— M va fi încântată, spuse Simon zâmbind larg.

Jonathan Ainsley ştia că lucrul cel mai bun pe care îl făcuse vreodată pentru el însuşi fusese să construiască iahtul. Iahtul acesta frumos şi elegant… o construcţie sigură, solidă şi rapidă, un adevărat palat cu pânze.

Acum stătea pe puntea superioară şi privea spre St. Petersburg dinspre fluviul Neva, gândindu-se la petrecerea pe care dorea s-o dea spre sfârşitul lui mai. O plănuise de mult timp, aşa cum plănuise şi construcţia iahtului şi abia aştepta să-şi primească prietenii la bord. Era o petrecere unde dorea să se laude cu iahtul lui în faţa lumii pe care o frecventa acum… o lume din societatea înaltă, din domeniul industriei spectacolelor, al politicii şi oamenilor de afaceri. Era el însuşi miliardar şi se afla la apogeul carierei. Era pe cea mai înaltă culme a vieţii. Ajunsese aşa cum îşi dorise întotdeauna să fie: un bărbat de succes, bogat şi puternic. *Intangibil.*

Se aplecă peste balustrada vasului continuând să se uite la Insula Iepurilor, pe care Petru cel Mare construise oraşul St. Petersburg, întemeiat în 27 mai 1703. Şi ce oraş frumos era! Plin de palate şi clădiri atât de frumoase că te cuprindea ameţeala.

Acum, la ora asfinţitului, când soarele apunea şi luminile oraşului începeau să se aprindă, părea un loc de-a dreptul magic, iar pentru el era o adevărată feerie. Când nu lucra la birou, îi plăcea să viziteze palatele, să admire arhitectura interioarelor şi arta lor unică. Îi plăceau mai ales tablourile europene – cumpărate, colecţionate şi transportate în Rusia de către Ecaterina cea Mare, expuse la Ermitaj, galerie de o frumuseţe incomparabilă, pe care o construise exact în acest scop.

Aici îşi petrecea fericit ore întregi de relaxare în faţa unora dintre cei mai renumiţi şi mai talentaţi pictori ai lumii, plin de admiraţie pentru geniul şi creativitatea lor.

Pentru Jonathan Ainsley, St. Petersburg era un oraş extraordinar şi îi oferea nenumărate alte plăceri, pe lângă cele legate de pictură şi arhitectură. În mod deosebit, femeile de o frumuseţe neobişnuită, deosebit de binevoitoare şi disponibile, îi satisfăceau cu pricepere şi generozitate toate capriciile. Nu mai puţin important era şi faptul că aici se putea întâlni în linişte cu partenerul lui rus, Grişa Lebedev, căruia nu-i plăcea să călătorească şi care aprecia luxul de pe iahtul lui.

Aşa că-şi aducea adeseori iahtul aici ca să facă afaceri cu Lebedev. În cea mai mare parte a anului, însă, vasul stătea ancorat la Istanbul, oraşul lui preferat şi centrul activităţii lui

profesionale. Deşi iahtul îi servea şi ca locuinţă, şi ca birou, îşi cumpărase de curând una dintre cele mai fermecătoare *yalis* din Bosfor. Aceasta fusese renovată şi remodelată de către cei mai buni meşteri şi artişti, sub conducerea lui Angharad, care o decorase cu mâna ei şi o transformase într-una dintre cele mai deosebite şi mai luxoase vile din zonă.

Angharad Hughes. Deşi uneori îl scotea realmente din sărite, era bucuros că se însurase cu ea. La urma urmelor, ea fusese cea care îl readusese la viaţă, căci îl dusese la Zürich la clinica aceea vestită. Şi, când venise momentul, îi găsise cei mai buni chirurgi plasticieni. Toţi aceştia făcuseră o treabă pe cinste şi reuşiseră să-i reconstruiască chipul. Nu mai era vechiul Jonathan Ainsley, dar era un bărbat foarte chipeş, pe care femeile îl găseau foarte atrăgător. Toate cicatricele se vindecaseră perfect pe faţa şi pe corpul lui. Pentru asta, soţia lui merita toate laudele.

Un singur lucru îl neliniştea, incapacitatea lui Angharad de a-i mai oferi un copil… fiul şi moştenitorul pe care şi-l dorea atât de mult. Nu-l interesa prea mult fiica lui, Elizabeth. Fetiţa de patru ani nu era decât un înlocuitor jalnic al fiului de care avea nevoie şi care ar fi moştenit imperiul construit de el cu mâna lui. Mai mult decât atât, avea părul roşu şi ochii verzi. Propriul lui copil, Elizabeth Ainsley, îi amintea în fiecare zi de Emma

Harte, bunica pe care o urâse din toată inima.

Femeile Harte aveau să fie curând distruse. Va avea el grijă de asta. Până acum, oamenii lui o tot dăduseră în bară, dar următorul lui atac avea să fie încununat de succes. Aşa îl asigurase Sam, care-şi va ţine promisiunea. Altfel, era ca şi mort, la fel ca Bart: alt falit. Da, Paula, şi stirpea ei blestemată vor fi curând morţi cu toţii.

Se îndepărtă de balustradă, se întoarse şi coborî scările, sprijinindu-se de mâna curentă. Jonathan Ainsley se îndrepta spre hol şi bar, admirând tot ce era în jurul lui, în timp ce străbătea încet încăperile, încântat să constate că astăzi aproape că nici nu mai şchiopăta. Îşi botezase iahtul *Ianus,* după zeul care în mitologia romană era divinitatea portalurilor, a începuturilor şi a sfârşiturilor. Se gândise că este foarte potrivit, căci iahtul lui de 115 m lungime era pentru el un portal, o uşă spre lume şi în mod sigur reprezenta viaţa lui reinventată; era deci un nou început.

Jonathan era nespus de mândru de iahtul lui care fusese construit după indicaţiile date chiar de el celor de la şantierul naval Blohm & Voss din Germania. Zâmbi în sinea lui. Oligarhul şi miliardarul rus, Roman Abramovici, avea un iaht de 114 m lungime, *Pelorus,* despre care se ştia că este cel mai mare din lume. Dar iahtul *Ianus* al lui Jonathan era mai mare şi asta îl umplea de încântare.

Angharad se uită de jur-împrejur când Jonathan

intră în bar. Nu se putea abţine să nu-şi spună cât de fantastic arăta în seara aceasta. Era propria ei creaţie, într-un fel, căci ea îl reconstruise. Sau îi îndrumase pe cei care o făcuseră. Îi redase sănătatea, înfăţişarea atrăgătoare, viaţa însăşi. Şi îi dăruise şi un copil. Numai că Jonathan nu-şi dorise o fată. Mai ales o fată cu păr roşcat şi ochi verzi, care semăna cu Emma Harte şi Linnet O'Neill. Copila nu îl bucura mai deloc. Ba dimpotrivă. Angharad era conştientă că trebuie să-i dăruiască un fiu. Neapărat. Nu avea încotro.

Deşi Jonathan se încurca frecvent cu alte femei, tot o dorea la el în pat în fiecare noapte. Angharad avea grijă să se întâmple asta, recurgând la experienţa ei şi la tot felul de trucuri şi inovaţii. Dar nu mai rămânea însărcinată. Era cât se poate de dezamăgită. Şi el la fel. Totuşi femeia reuşea să-l ţină captiv cu sexualitatea ei şi îl făcea fericit în alte moduri.

Jonathan se opri în faţa ei şi o smulse pe Angharad din gândurile ei, întrebând-o:

— Arătaţi de-a dreptul fermecător, doamnă Ainsley. Sunteţi liberă în seara asta? Fireşte, mult mai târziu, după ce ne pleacă oaspeţii?

Angharad îi adresă un zâmbet seducător şi spuse:

— Da, sunt. Şi am câteva daruri noi pentru tine, iubitule. Sunt sigură că o să te amuze, o să te încânte, nu am nicio îndoială.

Angharad coborî alunecând de pe scaunul înalt

de bar, ocoli tejgheaua şi îi prepară rapid o votcă cu martini sec, pe care numai ea ştia să le dozeze corect.

— Poftim, iubitule, murmură ea, făcându-i vânt paharului să alunece pe suprafaţa de marmură a tejghelei.

Jonathan îi mulţumi şi o prinse de braţ când trecu prin dreptul lui, o trase mai aproape, o sărută pe gură şi o îndepărtă apoi de el.

— Arăţi ca un filon lung de argint pur în această rochie. Eşti divină, Angharad. E nouă?

— Da, de la Chanel. Mă bucur că îţi place.

— Eşti adorabilă cu ea, este foarte sexy. Dar ai face bine să mai comanzi una. Pe aceasta am de gând s-o sfâşii ceva mai târziu.

Îşi apropie faţa de a ei şi îi şopti ceva la ureche, dar aşa de încet, încât abia auzi. Îl cunoştea foarte bine, aşa că ştia ce îi spusese. Era ceva vulgar, totuşi îi plăcuse. Era clar că este încins. Era o oportunitate să rămână însărcinată.

— Pentru tine, iubita mea, spuse Jonathan ridicând paharul. Şi pentru moartea celor din neamul Harte.

Angharad izbucni în râs.

— Moarte neamului Harte! Asta e ceva nou şi răutăcios din partea ta. Să toastezi pentru moartea lor. Dumnezeule mare!

— Te rog să nu râzi, Angharad. Aşa va fi. Îţi promit. Dar, dacă nu reuşesc, dacă o fi să mor înaintea lor, trebuie să ridici sabia mea şi să mergi

mai departe. Trebuie să-i distrugi tu!

Angharad rămase cu privirile aţintite asupra lui şi zâmbi iubitoare.

— Ştii că fac orice doreşti, Jonathan. Orice!

— Ştiu. Şi tocmai asta este ceea ce am iubit la tine întotdeauna: dorinţa ta de a-mi face pe plac. De aceea m-am însurat cu tine. Acesta este motivul pentru care rămân căsătorit cu tine. Ştiu că eşti gata să comiţi chiar şi o crimă pentru mine.

Angharad se crispă în sinea ei la auzul acestor cuvinte, ştiind că se apropie din nou o criză psihotică. Se sili să zâmbească, îşi ridică paharul de şampanie şi îl ciocni de al lui:

— Pentru întâlnirea noastră de mai târziu. Şi pentru bucuria de a face copii.

Jonathan râse, apoi se întoarse brusc, auzind voci şi recunoscând mormăitul lui Grişa Lebedev. Când dădu cu ochii de unul dintre chelnerii care îi conduceau de-a lungul holului spre el pe partenerul lui şi pe o femeie, rămase cu respiraţia tăiată.

La braţul lui Grişa mergea cea mai splendidă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Părea să aibă vreo optsprezece – nouăsprezece ani şi se mlădia ca o salcie; o blondă splendidă, cu siluetă de clepsidră, cu sâni voluptuoşi şi picioare care nu se mai sfârşeau. O dorea. Trebuia s-o aibă. Nu conta cu ce preţ. Trebuia s-o aibă pe femeia asta.

Grişa o sărută pe Angharad pe obraz, apoi îl strânse pe Jonathan în îmbrăţişarea lui de urs, dar

Jonathan nu-şi putea lua gândurile de la fată. Nu voia decât să-şi desfete privirile cu ea.

Se înclină brusc în faţă, o luă de mână, lăsă capul în jos. Simţea că o doreşte. O auzi vag spunându-i „bună!”, apoi îl auzi pe Grişa care exclamă:

— Ea este Galina. Logodnica mea.

Angharad, care nu-şi dezlipea decât rareori ochii de la Jonathan şi căreia nu-i scăpa nimic, observase reacţia lui faţă de tânăra rusoaică şi era furioasă. Inteligentă şi abilă, ca de obicei, îşi ascunse sentimentele cu un zâmbet şi spuse:

— Hai să mergem la bar, Galina, şi tu la fel, Grişa. Trebuie să sărbătorim logodna voastră.

De când se căsătorise cu Jonathan Ainsley, Angharad Hughes devenise o gazdă inteligentă şi fermecătoare şi reuşea să-i facă pe toţi să se simtă bine. Pe tot parcursul dineului îl ţinuse pe Grişa ocupat cu conversaţia, lăsându-l pe soţul ei s-o monopolizeze pe Galina. Dar era îngrijorată. Nu din cauza fetei şi a felului în care Jonathan saliva după ea – căci la urma urmelor, ea avea să fie cea care va culege roadele mai târziu, în patul conjugal. Jonathan îşi va închipui că face dragoste cu frumuseţea rusă şi îşi va doborî propriul record sexual, iar ea se ruga în gând să rămână însărcinată de data asta. Ceea ce o îngrijora însă cu adevărat era dispoziţia lui sufletească.

Angharad ştia că Jonathan este pe punctul de a intra într-unul dintre acele episoade de psihoză

care o dădeau de-a dreptul peste cap. Vorbea despre o petrecere pe care urma s-o dea săptămâna următoare la Istanbul, petrecere despre care ea nu auzise nimic până în clipa aceea. Ce era în capul lui? se întreba Angharad. Grijulie şi plină de tact, îl ţinu sub observaţie şi îl împiedică să se facă de râs în faţa lui Grişa, un partener de afaceri deosebit de valoros. Nu-şi puteau permite să-l piardă. Era un om mândru care putea deveni oricând răzbunător dacă era călcat prea tare pe nervi: putea deveni foarte uşor un duşman nemilos.

Capitolul 44

— A fost o cină delicioasă, Tessa; mi-a plăcut totul, spuse Lome cu vocea plină de afecţiune şi ochii plini de duioşie, în timp ce se uita peste masă la sora lui geamănă. Mi-au plăcut în special frăguţele, care sunt atât de greu de găsit. Pretutindeni.

Tessa îl privi la rândul ei. Avea o expresie la fel de caldă ca a lui când îi răspunse:

— A trebuit să le vânez literalmente. Dumnezeu ştie de ce au devenit aşa de rare punctişoarele astea mici roşii. Şi mă bucur că ţi-a plăcut masa.

— Şi mi-a făcut plăcere să fim împreună şi să mai stăm de vorbă. Nu prea mai avem ocazia să fim doar noi doi, între patru ochi, în ultima vreme, nu-i aşa?

— Aşa este. Şi mă bucur că ai decis să vii aici şi să stai câteva zile. Mi se pare de fiecare dată că am foarte multe să-ţi spun. Sau să te întreb – ceea ce îmi aminteşte că voiam să te întreb ceva despre Simon Baron. Cât de serioasă este relaţia lui cu Linny?

— Foarte serioasă. Şi în ceea ce mă priveşte sunt bucuros că este aşa, Tess. Era aşa de singură şi ştii şi tu cât de încăpăţânată şi de independentă este şi ori de câte ori o invitam în oraş refuza, căci fie era plecată cu treburi, fie se ducea la Permistone Royal, fie avea de lucru. De obicei avea de lucru.

Tessa începu să râdă, apoi dădu din cap amuzată.

— Şi când te gândeşti că şi eu eram tot aşa! Femeia dependentă de muncă, mereu în magazin, cu capul plecat peste birou, alergând pe coridoare sau în sus şi în jos printre etaje, să verific diferite departamente. Cred că eram absolut… îngrozitoare!

— Nu îngrozitoare, spuse Lome, mai degrabă înfricoşător de ambiţioasă şi decisă să fii Delfina… moştenitoarea incontestabilă. Şi aveai apucături de şefa, uneori rigidă şi foarte dură. Tare ca o cizmă veche.

— Şi era rău? întrebă ea, ridicând ochii spre tavan.

— Da. Dar slavă Domnului că l-ai cunoscut pe Jean-Claude Deleon. Te-a luat cam pe nepregătite,

nu-i aşa?

— Aşa este, zâmbi ea fericită, şi mi-a răpit inima într-o clipă în faţa întregului Paris, la lansarea cărţii lui, şi o mai păstrează şi acum. O s-o aibă întotdeauna, Lome. Este iubirea vieţii mele.

— Mă bucur pentru tine. Ai cea mai bună căsnicie din lume. Eu nu prea am noroc la femei în ultima vreme.

— Ai face bine să te cam grăbeşti, băiete, altfel o să te transformi într-un burlac ursuz.

— Eu? spuse, prefăcându-se oripilat, apoi chicoti. Nici n-am împlinit patruzeci de ani, aşa că mai am ceva timp până să devin ursuz şi posac. Cred că mai am ceva timp să-mi găsesc femeia potrivită. Apropo, ai vreo prietenă disponibilă pe care să mi-o prezinţi?

— Aş vrea eu. Dar am deviat de la subiect, Lome. Ce zici de Linny şi de Simon?

— Le stă bine împreună. Sunt o pereche de aur, cred că prietenia cu el este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat ei în ultima vreme. L-a jelit mult prea mult pe Julian. În Simon a găsit un suflet pereche. Şi mie mi-a plăcut băiatul ăsta întotdeauna, e un om de ispravă. Ca să folosesc una dintre expresiile preferate ale lui Linny, este un om dintr-o bucată.

— Şi mai este şi un blond chipeş pe deasupra, ca un zeu grec. E un bărbat foarte bine.

— Aşa este, şi este şi foarte inteligent şi dur în acelaşi timp. Adică este dur în sensul că are o

putere tipic masculină şi cred că are şi o gândire solidă. Dacă este provocat, bănuiesc că devine redutabil. Surioara noastră este pe mâini bune. Şi să nu uităm că Jack este cel care l-a crescut.

— Dar cum reacţionează ceilalţi?

— Nu cred că reacţionează în vreun fel, o iau ca pe ceva de la sine înţeles. Jack se poartă cât se poate de firesc, la fel şi mama şi tata. Parcă simt şi-un fel de relaxare şi de uşurare în aer, mai ales la Permistone Royal.

— Asta e minunat, mă bucur pentru ea; merită să aibă o viaţă a ei, departe de magazin. Magazinul acela atât de acaparator.

— Vorbeşti ca o femeie fericită, nu ca o Delfină, chicoti Lome şi îşi împinse scaunul în spate, mergând s-o sărute pe sora lui.

— Hai să ne bem cafeaua în bibliotecă.

— Du-te înainte, că o aduc eu, spuse Tessa şi se ridică în picioare, îi făcu semn cu mâna să plece din sufragerie şi adăugă: cred că mi-ar prinde bine şi un coniac la cafea, Lome. Te rog să faci tu onorurile.

— Da, desigur, răspunse, străbătând intrarea circulară care dădea spre bibliotecă. Îi plăcuse întotdeauna Clos-Fleuri, fermecătoarea casă din secolul al XVIII-lea a lui Jean-Claude, situată într-o mică grădină particulară, la marginea pădurii de la Fontainebleau. Îl vizitase pe Jean-Claude aici cu mult timp înainte să i-o prezinte pe sora lui geamănă cunoscutului scriitor şi aici, la ţară, se

cimentase prietenia dintre el şi francez.

Lome ieşi pe uşa-fereastră şi privi în grădină, gândindu-se ce minunată era seara: un cer de catifea neagră, plin de stele sclipitoare şi o lună plină, strălucitoare. O noapte romantică, dacă ai fi avut cu cine să fii romantic. Lome Fairley se cam simţea singur în ultima vreme şi le invidia pe surorile lui pentru cavalerii pe care şi-i găsiseră. Ei bine, Larry Vaughan nici nu mai era cavaler, era deja soţ; şi era clar că o adora pe M.

Porţia Vaughan i se strecură pe nesimţite în minte. Era o femeie frumoasă şi îl impresionase întotdeauna cu înfăţişarea şi talentul ei, dar nu manifestase niciodată un interes real pentru el. Până acum. Dar acum era vorba oare de interes? Nu-i spusese mamei ei, Pandora, decât că vine la dineul organizat pentru M şi Larry doar dacă vine şi el. Ei bine, poate că era totuşi un început. Îi plăcuse fata asta întotdeauna şi îi plăcea şi acum.

Tessa veni şi ea parcă plutind, cu o tavă în mână, pe care Lome se repezi s-o ia, apoi o aşeză pe măsuţa joasă de fier forjat din faţa căminului.

— Vrei să aprindem focul? întrebă Tessa. Ştii că nu este nevoie decât să scăpărăm un chibrit. Cred că ar fi trebuit să-l aprind mai devreme, seara se face frig în casă, chiar şi vara, iar acum de-abia e primăvară.

Fu scuturată de un fior.

— Fireşte, cine mai poartă rochie de şifon ca a mea într-o seară răcoroasă? Numai eu,

bineînţeles! Ei bine, să vedem dacă ne încălzim suficient cu cafeaua.

Tessa turnă cafeaua, adăugă frişcă şi îndulcitor, apoi îi duse ceaşca fratelui ei.

— Ce zici de un coniac, scumpule? întrebă ea zâmbind.

— Vineee, Frumuseţe! La ce oră se întoarce Jean-Claude? întrebă Lome în timp ce se îndrepta spre căruciorul vechi de grădină folosit ca gheridon pentru băuturi. Luă o sticlă de coniac Napoleon şi turnă în două pahare.

— Cred că pe la unsprezece şi jumătate sau douăsprezece, răspunse Tessa. Este la o recepţie la Palatul Elysée, urmată de un dineu şi e greu să plece de la evenimente de felul acesta. Dar îl aduce Hakim cu maşina şi circulaţia este mai puţin aglomerată la ora asta.

Se uită la ceas.

— O, Doamne, e deja unsprezece, Lome. Cum mai zboară timpul când eşti cu singurul tău frate geamăn!

După ce bău o ceaşcă de cafea şi sorbi de câteva ori din paharul de coniac, Tessa tot mai tremura; se ridică în picioare, se duse la biroul lui Jean-Claude şi luă o cutie de chibrituri.

Lome, care stătea lângă cămin, făcu un pas într-o parte, iar Tessa se aplecă, scăpără un chibrit şi îl puse pe hârtia şi surcelele de pe grătarul căminului. Focul se aprinse imediat, începu să trosnească şi să ardă, iar flăcările umplură coşul.

Dintr-odată în coş se produse o explozie puternică şi grătarul cu buşteni fură aruncaţi în cameră. Interiorul coşului începu să se prăbuşească.

Tessa şi Lome, care stăteau în faţa căminului, nici nu îşi dădură seama ce i-a izbit. Fură aruncaţi în spate de suflul exploziei. Lome se lovi cu capul de marginea măsuţei de cafea, Tessa aterizã cu o izbiturã înfundatã, lovindu-se de picioarele unei mese de lemn. Trecuseră amândoi printre buştenii în flăcări aruncaţi afară din cămin. Focul de pe covor ardea rapid. Flăcările se răspândiseră spre draperiile de la ferestre lungi până la podea, apoi la scaunele acoperite cu huse de mătase. În câteva minute, camera devenise un adevărat infern.

Lome îşi reveni primul; se chinui să se ridice în picioare şi îşi dădu seama că vestonul lui sport era în flăcări. Îl scoase şi îl aruncă pe podea. Alergă apoi la Tesa şi văzu că rochia de şifon îi luase foc. Fără să-i mai pese de propriile mâini, smulse rochia în flăcări de pe ea, apoi o apucă de picioare şi o trase afară, în hol. Închise uşa bibliotecii ca să limiteze incendiul.

Deşi detesta gândul că trebuie s-o lase singură pe Tessa, Lome alergă pe coridorul scurt spre bucătărie strigând cât îl ţineau puterile:

— Foc! Foc!

Umplu o oală cu apă şi veni în fugă înapoi, la sora lui. Lome îi aruncă apa peste faţă, peste păr şi umeri, apoi se întoarse înapoi la bucătărie să

mai aducă o oală.

Umpluse deja două oale când apăru Gerard, majordomul, cu o figură înspăimântată, trăgându-şi o cămaşă pe el.

— Foc! îi strigă Lome şi alergă afară din bucătărie. Scoate-i pe toţi din casă. Dar mai întâi adu oala cu apă! mai strigă Lome apoi o luă la fugă spre Tessa.

Aruncă toată apa din vas peste ea şi stinse rochia care fumega. Atunci o auzi pe micuţa Adele ţipând:

— Mami, mami! Ce s-a întâmplat? Fetiţa de nouă ani venea în fugă pe scările din faţă, urmată de bona copiilor mai mici, Christabel.

— Unchiule Lome, ce a păţit mami? strigă Adele şi apoi începu să urle când văzu trupul inert al mamei ei şi rochia arsă pe ea.

— Încetează! Taci din gură, Adele! strigă Lome la ea. O să fie bine. Du-te înapoi sus şi scoală-i pe cei mici din pat. Du-te, du-te! Şi tu, Christabel, nu sta aici cu gura căscată!

Cele două fete plecară în fugă, iar Gerard veni alergând spre el.

— Am chemat poliţia. Vin imediat. Şi ambulanţa. Aici e apa.

— Mulţumesc, spuse Lome şi mai turnă o oală de apă peste Tessa. Îngenunche apoi lângă sora lui şi rămase siderat. Părul şi o o parte a feţei îi erau complet arse. O luă de mână şi îi pipăi pulsul. Acesta era slab, dar regulat. Tessa începu brusc să

geamă şi pleoapele începură să i se zbată. Apoi rămase nemişcată. Lome îşi ţinu firea. Ridică privirile spre Gerard şi spuse:

— Du-te te rog sus şi ai grijă ca Adele să-i ia pe gemeni şi pe François.

Exact când termina propoziţia, îi văzu pe toţi tropăind în jos pe scară, conduşi de Christabel; în spatele lor venea Adele, cu faţa albă ca hârtia şi cu o expresie de groază pe chip.

Lome se ridică în picioare şi se duse în întâmpinarea lor, apoi îi conduse afară pe uşa principală, străduindu-se să nu-i lase să se uite înjur.

— Mergeţi şi aşteptaţi-l afară pe Papa, le spuse el, făcându-i semn lui Christabel, căci nu voia să-i lase pe copii s-o vadă pe mama lor cu rochia şi părul arse, ca să nu mai vorbim de chipul ei. Observă că şi picioarele suferiseră arsuri grave. Adele încă mai şovăia, iar Lome îi spuse pe un ton mai blând:

— Trebuie să fii curajoasă, draga mea. De dragul mamei tale. Tu eşti cea mai mare, aşa că te rog să ai grijă de surioarele tale – ai grijă de Chloe şi de Constance…

— Da, unchiule Lome, dar…

— Fără dar. Du-te când îţi spun, iubito!

Una dintre gemenele de trei ani scăpă din mâna lui Christabel şi veni alergând spre el. O recunoscu pe Chloe, deşi uneori era greu să le deosebeşti.

— O, mami, sărmana mami! strigă Chloe şi înainte s-o poată opri, fetiţa îngenunchease lângă Tessa şi o mângâia blând pe mână. Lome o luă în braţe şi o duse afară.

— Acum o să-l aşteptăm pe papa, murmură el şi i-o încredinţă Adelei, apoi se întoarse în casă.

Între timp, Solange, soţia lui Gerard, venise şi ea cu două stingătoare de incendiu. Împreună cu soţul ei, deschiseră cu grijă uşa de la bibliotecă şi începură să împrăştie spuma în încăpere, încercând să acopere covorul care ardea şi draperiile. Gerard strigă la Solange să aibă grijă să nu intre în bibliotecă, apoi fugi înapoi la bucătărie de unde se întoarse, câteva secunde mai târziu, cu două găleţi mari cu apă. Cei doi le răsturnară peste foc şi reuşiră să stingă o parte din flăcări. Se întoarseră repede la bucătărie după alte două găleţi şi reuşiră în cele din urmă să controleze focul. Erau ferm decişi să nu-l lase să se răspândească în restul casei.

Remarcând eforturile lor, Lome exclamă:

— Vă descurcaţi admirabil! Ţineţi-o tot aşa! Eu trebuie să mă ocup de sora mea.

Lome îngenunche pe podea lângă Tessa şi o examină din cap până în picioare, încercând să-şi dea seama cât de grave erau arsurile de pe trapul ei. Nu putea aprecia foarte bine, dar i se părea că cele mai afectate erau picioarele. Rochia era până la gleznă şi i se lipise practic de picioare. Închise ochii o clipă, apoi îi deschise brusc când o auzi

gemând. Tessa ţinea ochii tot închişi şi nu mişca. Nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Ştia că nu are voie s-o mişte din loc. Ar fi putut să-i pună viaţa în pericol. Lome simţi că i se face brusc foarte frig. Fu scuturat de un fior prin tot trupul şi simţi că îl dor mâinile. Abia atunci îşi dădu seama că şi el suferise arsuri serioase. Dar avusese noroc…

Afară se auziră brusc zgomote şi agitaţie, iar Lome se strădui să se ridice în picioare, simţind că îl cuprinde ameţeala în timp ce înainta spre uşa din faţă. Două ambulanţe tocmai sosiseră, urmate de două maşini de pompieri şi trei echipaje de poliţie. În spatele tuturor acestor vehicule văzu jaguarul lui Jean-Claude. Pompierii şi paramedicii intrară imediat în acţiune.

Lome trase adânc aer în piept de câteva ori, ca să-şi revină, apoi coborî scările ca să-i spună lui Jean-Claude ce se întâmplase şi să-i dea câteva detalii despre explozie. Abia atunci îşi dădu seama că îi scosese pe toţi afară din casă, unde nu mai rămăsese decât Gerard şi cu el. În mintea lui stăruia un nume: Jonathan Ainsley. Voia să nu mai rămână nimeni în interiorul locuinţei de la Clos-Fleuri, pentru că se temea că ar mai putea fi şi alţi explozivi ascunşi în casă.

Lome începu să se clatine exact când ajunse lângă Jean-Claude şi înainte să apuce să mai rostească vreun cuvânt, îşi pierdu cunoştinţa. Asistenţii de pe ambulanţă veniră în goană cu

targa.

Gerard îi povesti şefului său, Jean-Claude Deleon, ce se întâmplase, dar, pentru că nu ştia nimic despre un anume Jonathan Ainsley, nu-i menţionă numele. Jean-Claude, însă, se duse imediat cu gândul la el şi simţi că i se face greaţă. S-ar putea ca maniacul acela să fi pus la cale explozia. Se gândi, de asemenea, că trebuie să pună poliţia să cerceteze imediat întreaga reşedinţă Clos-Fleuri. Dar mai întâi trebuia să vadă ce se întâmplase cu soţia lui rănită şi cu copiii.

Alergă spre casa veche cu inima bătând de frică; teama i se răspândea în tot corpul. Le văzu pe cele două fetiţe, Chloe şi Constance, şi pe băiatul de patru ani, François, şi le făcu semn cu mâna. Alergă mai departe, ca să ajungă la iubita lui Tessa, lumina ochilor lui. Se ruga în gând la Dumnezeu să nu aibă nimic.

Gerard, care se întorsese în casă, îl aştepta în holul circular împreună cu Solange. Paramedicii tocmai intraseră şi ei, dar se traseră la o parte când îl recunoscură.

Jean-Claude îngenunche lângă ea murmurându-i numele şi apucând-o de mână. În cele din urmă, Tessa deschise ochii. Încercă să-i rostească numele, dar nu reuşi şi închise ochii din nou.

Jean-Claude, şocat şi disperat se uită în sus la unul dintre asistenţii de la ambulanţă cu priviri rugătoare.

— O să…

— Trebuie să ajungă imediat la secţia de arşi de la Spitalul American din Paris, îl întrerupse unul din ei; dădu din cap şi îi zâmbi lui Jean-Claude cu jumătate de gură. Îi dădea oarecum de înţeles că Tessa va supravieţui.

Jean-Claude insistă ca toată lumea să meargă înapoi, la Paris, inclusiv Gerard şi Solange. Voia ca reşedinţa din Clos-Fleuri să fie cercetată în amănunţime pentru a se vedea dacă nu mai sunt amplasate şi alte bombe. Jean-Claude ştia că trebuie să le telefoneze părinţilor Tessei, dar mai întâi voia să fie sigur că soţia lui este instalată cum se cuvine la Spitalul American. Se aşeză în ambulanţă lângă Tessa şi se rugă în gând, din toată inima, ca soţia lui să supravieţuiască. Şi se ruga şi pentru fratele ei geamăn, Lome.

Familia Harte veni a doua zi cu avionul la Paris.

În primele ore ale dimineţii de sâmbătă, Paula şi Shane O’Neill, fiul lor cel mai mic, Desmond, M şi Larry, Linnet şi Simon, însoţiţi de Jack Figg se urcară toţi la bordul avionului particular pe care îl deţinea compania O’Neill Hotels International, staţionat la aeroportul Stansted.

După ce se aşezară pe locurile lor şi avionul Falcon decolă, Shane le vorbi tuturor.

— Tessa se va face bine, le spuse pentru a doua oară. Vreau să ştiţi cu toţii acest lucru. Am primit mai multe telefoane de la Jean-Claude şi doctorii de la secţia de arşi a Spitalului American sunt

optimişti. Avem veşti bune şi despre Lome. Se simte mult mai bine. A avut o contuzie şi a suferit arsuri la mâini şi la glezne. Dar şi Tessa, şi Lome vor supravieţui şi rănile lor vor primi cele mai bune îngrijiri.

— Dar cum arată faţa Tessei? întrebă Desmond, uitându-se la tatăl său. Parcă ziceai că a suferit arsuri grave.

Tânărul de douăzeci şi unu de ani, care fusese întotdeauna foarte apropiat de sora lui vitregă, îl privea neliniştit pe tatăl lui.

— Va fi la fel de frumoasă ca întotdeauna, Des, pe cuvântul meu. Nu te mint. Jean-Claude mi-a spus că acum se fac adevărate minuni în chirurgia plastică.

— Este opera ticălosului de Jonathan Ainsley, interveni sec M. Se uită la mama ei care era albă ca hârtia şi apoi la Jack.

— Nu sunteţi şi voi de acord?

Paula nu reuşi decât să dea din cap.

— Sigur că sunt de acord, spuse Jack. Poartă în mod clar semnătura lui. Nu există nicio îndoială în privinţa asta. O să ne ocupăm de el. Vă promit.

Îi zâmbi Paulei ca s-o liniştească, iar aceasta dădu din cap, căci avea încredere în el.

— Vreau să ajungem la spital, spuse Linnet şi se întinse în faţă ca s-o apuce pe Paula de mână. Văzând cât de îngrijorată şi de neliniştită este mama ei, adăugă:

— Tata are dreptate, mami. Tessa o să fie bine,

ai să vezi. Este o luptătoare.

— Este o Harte! exclamă M. Şi n-o să lăsăm pe nimeni să ne învingă, cu atât mai puţin pe… pe…

— Ticălosul ăsta, o întrerupse mama ei, oferindu-i cuvântul cel mai potrivit.

Aruncându-i o privire lui M, Shane întrebă:

— Sper că ai anulat croaziera cu iahtul, da M?

— Le-am lăsat celor de la agenţie un mesaj pe robot, tati, şi le-am explicat că vreau să reprogramăm totul pentru septembrie. Când am plecat astăzi de dimineaţă, încă nu deschiseseră. Am să sun din nou mai târziu, după ce o vedem pe Tessa la spital. Oricum, au un avans de la mine, aşa că nu-şi vor face griji.

— Bravo, murmură Shane şi îi zâmbi încurajator fiicei lui. Nu poţi să te expui la nicio primejdie. Nu pot permite aşa ceva.

Desmond se uită la M.

— Pot să merg şi eu cu tine, dacă ne lasă s-o vedem pe Tessa?

— Sigur că da, Des. Şi nu-ţi mai face griji, o să se facă bine.

— Faţa ei, gemu el din nou încet. Faţa ei atât de frumoasă.

— Ştiu, murmură M şi clipi, ca să-şi alunge lacrimile.

Departe de acolo, tocmai la St. Petersburg, Jonathan Ainsley stătea pe puntea iahtului Ianus şi privea în largul mării, apăsându-şi mobilul pe ureche.

— Alo! făcu el, ştiind exact cine îl chema. Era mobilul pe care îl folosea numai cu ucigaşul lui plătit. Nimeni altcineva nu cunoştea acest număr, care era rezervat pentru Sam Fierberi Samson.

— Şefii? Eu sunt. Te sun din Parisul cel vesel.

— Ai veşti bune, Sam?

— Bineînţeles. Petrecerea s-a desfăşurat aşa cum am plănuit. E vorba de bibliotecă.

— Foarte bune veşti. Bravo!

Sam strânse mai tare telefonul, ascultând vocea aceasta cultivată de aristocrat. Întotdeauna îl intimidase. Acum se întreba cum să-i explice restul noutăţilor. Inspiră adânc şi îşi luă inima în dinţi:

— Dar mai trebuie să verific câţi au rămas. Din păcate, a trebuit să plec mai devreme de la petrecere. Mă duc înapoi. Te sun mai târziu.

— Foarte bine, Sam. Fă ce trebuie. Am totală încredere în tine. Ştiu că eşti meticulos. Ştiu că n-ai de gând s-o iei pe urmele lui Bart şi să devii inutil. Stai în acelaşi loc ca de obicei?

— Da, desigur, şefii, răspunse Sam şi gâtul i se uscă brusc de nelinişte.

— Mă bucur să aud asta. Sună-mă imediat ce afli cum s-a terminat petrecerea.

— Aşa am să fac, şefii. Sam închise telefonul. Şeful îi închisese deja fără să-i mai spună niciun cuvânt. Dar aşa se purta el. În timp ce punea telefonul în buzunar, se simţi năpădit de griji şi îşi aminti de Bart, care murise demult. Nu putea să

sufere când şeful pomenea de el. Bart murise în împrejurări misterioase.

Câteva zile mai târziu, mai exact, în ziua de marţi, 15 mai, Richie Zheng ateriză pe aeroportul Heathrow. După ce trecu de vamă, îşi luă valiza pe rotile şi ieşi repede afară. Văzu şoferul imediat. Acesta purta o pancartă pe care scria Croesus. Zâmbi. Jack era foarte inventiv.

După ce se aşeză pe bancheta din spate, Rochie îi spuse şoferului:

— La hotel Grosevenor, vă rog.

— Da, domnule, spuse şoferul, iar din intonaţia lui se vedea că ştia deja.

Dură aproape o oră până să ajungă la hotel, iar Richie se duse imediat la recepţie şi se înregistră sub numele lui de pe certificatul de naştere şi de pe paşaportul lui canadian valabil: Richard Thomas Sutton. Folosea un paşaport canadian. Câteva secunde mai târziu, era condus în apartamentul lui, unde îşi despachetă bagajele apoi se aranjă puţin în baie. Reveni în dormitor şi examină rapid încăperea, apoi îşi scoase cele două laptopuri din valiză şi le puse într-o sacoşă de pânză. Băgă cheia în buzunar şi ieşi din cameră, coborând apoi cu liftul. În timp ce traversa holul, Richie se uită de jur-împrejur, dar nu văzu niciun chip cunoscut şi ieşi repede în curtea hotelului. Pomi apoi în pas vioi, desfătându-se cu aerul proaspăt din acea dimineaţă însorită de primăvară şi se îndreptă spre strada Mount şi Cardigan

International.

Jack Figg îl aştepta acolo. Îl prezentă pe Richie lui James Cardigan şi se aşezară toţi trei în biroul personal al lui James.

— Ai rezolvat totul în Elveţia? întrebă Jack, ştiind răspunsul înainte să-l rostească Richie. Avea încredere în acest tânăr. Era inteligent, eficient şi devotat. Şi la fel de demn de încredere ca şi bunicul lui, Zheng Wen Li.

— Da, Jack. Totul a mers foarte bine. Am toate parolele, codurile, toate PIN-urile lui Ainsley… numărul lui personal de identificare, codul de securitate pentru computerul lui personal de la bancă.

— Explică-mi, te rog, încă odată ce intenţionezi să faci, Richie, ca să înţeleagă şi James.

— Cu toate aceste coduri şi cunoştinţele mele cu privire la modul în care trebuie completate formularele de transfer bancar online, pot să transfer bani oriunde în lume.

— Cu alte cuvinte, acum deţii controlul asupra banilor lui Ainsley, conchise James.

— Exact. Deţin şi controlul asupra banilor bunicului meu, suta de milioane pe care le-a investit în afacerile cu Ainsley. Pentru că mi-a dat toate codurile. Şi deţin şi controlul asupra investiţiilor lui Grişa Lebedev în afacerile lui cu Ainsley, la Banca Privată Belvedere Macao.

James era uluit şi întrebă:

— Cum naiba ai reuşit asta?

— Nu eu. Dar, aşa cum ştie Jack, am acum în serviciul meu şase dintre cei mai străluciţi hackeri din lume şi ei au intrat în computerele lui Lebedev şi au obţinut parolele, codurile, codul de securitate, toate chestiile astea.

— Dar cine sunt ăştia? James îi aruncă o privire scrutătoare lui Richie. Şi unde sunt?

— Nu pot să-ţi spun cine sunt, e o chestiune confidenţială şi, oricum, nu e nevoie să-i cunoşti. Sunt răspândiţi peste tot. Unul este în Anglia, altul în Macao, altul la Stockholm, doi în Germania şi unul în Islanda. Sunt împrăştiaţi prin lume.

— Deci, care este planul final? întrebă Jack.

— Am să vă explic, Jack, dar numai în linii mari, nu în detalii pentru că este foarte complicat. Şi nu sunteţi foarte pricepuţi la computere, aşa este?

— Da, eu nu prea sunt, zâmbi Jack.

— Foarte bine, uite cum stă treaba, spuse Richie. La întâlnirile tale cu bunicul aţi căzut de acord că modalitatea cea mai bună de a-l opri pe Ainsley este să pornim pe urma banilor lui. Şi Wen Li a avut ideea de a mă folosi pe mine ca instrument. A pus ideea în aplicare într-un mod foarte inteligent, fluturându-i lui Ainsley ispita în faţa ochilor. O sută de milioane de dolari investiţi în banca lui Ainsley, cu condiţia ca eu să am un post la Belvedere ca să învăţ mai multe despre afaceri şi despre bănci, în general. Înainte să moştenesc banca de la bunicul.

— Îmi amintesc toate amănuntele murmură

Jack. Uitându-se peste masă la James adăugă: şi Ainsley a muşcat momeala. După părerea mea, a văzut în Richie un viitor partener. Întotdeauna încearcă să profite de orice şansă.

— Se pare că nu a avut de ales. În ultimii ani, după ce şi-a revenit după nenumăratele operaţii de la clinică, a făcut tot felul de jocuri prosteşti cu banii şi într-un anume fel a devenit vulnerabil, mărturisi Richie.

— În ce fel? întrebă James, uitându-se fix la Richie.

— A cheltuit o grămadă de bani cu iahtul acela ridicol, ca să-l întreacă pe Roman Abramovici şi l-a făcut puţin mai lung. Încă nu s-a atins de banii bunicului meu, dar a luat ceva din investiţia lui Lebedev. Dar – şi acesta este elementul principal al planului – Lebedev este foarte suspicios şi în curând o să înceapă să pună întrebări stânjenitoare. Şi oricum este supărat pe Ainsley, pentru că s-a dat la femeia lui, o fată pe nume Galina. Simt că momentul exploziei este aproape şi tocmai de aceea trebuie să acţionez în următoarele zile.

— Ştiu că ai surse incredibile, spuse Jack zâmbindu-i încurajator lui Richie, dar ai putea să ne explici un lucru? De unde ştii ce atitudine are Lebedev faţă de Ainsley?

— Am pe cineva în compania lui Lebedev, un tip care mi-a fost coleg de şcoală, o sursă absolut impecabilă.

— Aţi fost colegi în America?

— Nu, în Canada, la Toronto. Te rog să ai încredere în mine, Jack, este un om pe care ne putem bizui şi este de partea noastră.

— Am totală încredere în tine, Richie. Spune-mi în câteva cuvinte ce se va întâmpla în următoarele zile.

— Am să încep să scot banii din contul personal al lui Ainsley de la Belvedere Macao. Dar nu voi face eu lucrul acesta, ci unul dintre hackerii mei. Banii se vor duce într-un cont fals de la o bancă legitimă şi într-un interval de douăzeci şi patru până la patruzeci şi opt de ore vor fi transferaţi în alt cont fals la o altă bancă, undeva în lume. Fiecare din aceste conturi false vor fi închise după ce se operează transferul. După ce vor fi mutaţi de trei ori de şase hackeri diferiţi care lucrează pentru mine, vor ajunge în cele din urmă într-unul dintre cele trei conturi din Elveţia.

— În conturile fără titular, numai cu număr, aşa presupun, spuse Jack.

— Exact, răspunse Richie.

— Şi, în esenţă, banii lui Ainsley vor dispărea în eter, exclamă James. Aşa este?

— Da, aşa este, James, răspunse Richie. Se întoarse spre Jack şi continuă: ieri, la Zürich am deschis trei conturi numerotate. Am folosit paşapoarte canadiene false pe care le-am cumpărat la negru. Fiecare paşaport are pe el fotografia mea, ca să-mi dovedească identitatea,

dar numele sunt false. Nu mi se poate lua urma în niciun fel, astfel că sunt în siguranţă.

Richie băgă mâna în buzunar şi scoase un plic:

— Aici sunt numerele conturilor şi numele celor trei bănci, Jack. Aşa cum ai stabilit cu bunicul meu când ai fost la Hong Kong, banii personali ai lui Ainsley, pe care îi transferăm din banca lui privată, vor fi utilizaţi pentru acţiuni de caritate destinate copiilor din întreaga lume, aşa cum veţi decide voi doi, tu şi bunicul. Cu alte cuvinte, când va sosi momentul, tu şi Wen Îi veţi începe să împărţiţi banii copiilor nevoiaşi din lume în mod discret şi ordonat prin intermediul organizaţiilor de caritate.

— Aşa este, Richie, nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine.

— Când transfer investiţia iniţială a lui Wen Li, profitul lui creşte. Iar bunicul spune că asta este suficient ca să-mi pot plăti hackerii.

Îi zâmbi lui Jack.

— Dar hackerii fac treaba asta pentru că simt nevoia s-o facă. Sunt hackeri şi le place suspansul pe care îl trăiesc.

— Am o singură curiozitate, Richie, spuse James. Cum ai reuşit să-ţi infiltrezi un om în compania lui Lebedev şi încă aşa de repede?

— Nu l-am infiltrat, James. Am avut noroc. A fost una dintre coincidenţele acelea ciudate din viaţă. Mi-am amintit brusc odată, pe când discutam cu unul dintre hackeri, că prietenul meu cel mai bun

din şcoală lucra acum pentru un oligarh rus. Şi când l-am căutat pe computer, am văzut că este la Grupul Lebedev, cum îşi spune el. Mai mult chiar, părăseşte compania săptămâna aceasta, pentru că îi expiră contractul. Se duce în Bali să se odihnească şi să se distreze. Aşa că nu poate cădea nicio bănuială asupra lui.

James zâmbi şi Jack făcu la fel, apoi spuse:

— Atunci îţi urez noroc la toate astea, Richie. Ai făcut o treabă minunată pentru noi. Iar bunicul tău va fi foarte mândru, sunt sigur.

— Aşa sper. Îl urăşte pe Ainsley; spune că el este de vină pentru prăbuşirea şi moartea tatălui meu. Ei bine, nu există nimic mai plăcut decât răzbunarea, Jack, absolut nimic altceva.

— E foarte adevărat; şi este un fel de mâncare ce se consumă mai ales rece, spuse Jack sec.

— O, Jack, şi încă ceva! exclamă Richie. Numai tu şi bunicul meu veţi avea numerele conturilor bancare. Şi sigur că nu trebuie să te învăţ eu ce să faci, dar trebuie totuşi să te previn… ai nevoie numai de numărul contului ca să scoţi bani. Nu trebuie să arăţi niciun fel de document de identitate.

— Ştiam şi eu ceva vag în sensul acesta. Dar îţi mulţumesc că mi-ai reamintit. Ei bine, hai să mergem la masă. Şi apropo, de aici unde pleci, Richie? Sau intenţionezi să declanşezi operaţiunea de la Londra?

— Nu, nu de aici, Jack. Mă duc la Istanbul. Am

un hacker fantastic acolo care intenţionează să mă ajute. Istanbulul îmi convine de minune. Este la numai patru ore de zbor de Hong Kong şi de bunicul. Lui Wen Li i se face dor de mine când sunt plecat, aşa că vreau să mă întorc cât mai curând la el.

Capitolul 45

Grişa Lebedev, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oligarhi din Rusia, stătea pe balconul apartamentului lui dublu de la Ciragan Palace Hotel Kempinski din Istanbul. Privea dincolo de grădina frumoasă, plină de flori, spre plajă şi spre Bosfor, la iahtul lui Jonathan Ainsley, numit *Ianus,* care era ancorat acolo. În ultimele câteva ore din dimineaţa aceea frumoasă de sâmbătă din mai, îl înjurase şi îl blestemase pe englez, cu ou şi cu oţet şi în toate limbile pe care le ştia.

Lebedev, un bărbat înalt, frumos, care se apropia de cincizeci de ani, era suficient de inteligent ca să înţeleagă că investiţia lui de la Ainsley, care dispăruse în mod clar, nu va putea fi nicicând recuperată. La Banca Privată Belvedere Macao erau probleme şi instinctul îi spunea că aceasta era pe cale să se prăbuşească. Proprietarul băncii, în care investise o mulţime din banii lui câştigaţi din ţiţei, făcuse dovada unei neglijenţe criminale. Lebedev dădu la o parte cuvântul „neglijenţă”. Ainsley era un criminal, un

escroc meschin, iar el, Grigori Lebedev, avea de gând să se răzbune crunt.

Se răsuci auzind zgomotul uşii care se deschisese şi un zâmbet slab i se ivi pe buze, văzând-o pe Galina care intră în cameră.

— Ai găsit ceea ce doreai? întrebă el şi îşi dădu seama că găsise, după zâmbetul larg de pe chipul ei şi după pungile de cumpărături pe care le căra în mâini. Chanel, Louis Vuiton, Escada şi naiba ştie ce alte firme, dar lui nu-i păsa. Putea să-şi cumpere tot ce-şi dorea.

— Da, Grişa, am găsit. Am găsit o rochie de-a dreptul seducătoare.

— Vreau s-o văd pe tine, murmură el, traversând încăperea. O cuprinse în braţe, o sărută pe gură, plin de dorinţă. Galina lăsă pungile să cadă şi se abandonă în braţele lui, îl sărută la rândul ei şi îl duse în dormitor, trăgându-l spre pat.

Grişa o eliberă o clipă ca să lase jaluzelele în jos, apoi dădu la o parte cuvertura de pe pat şi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Galina râse încântată şi îşi scoase rochia strâmtă, Leonard, îşi desfăcu sutienul şi lăsă să-i cadă chiloţii, apoi păşi spre el pe tocurile periculos de înalte.

— Cum arăt, iubitule?

Grişa era deja întins pe pat şi începu să râdă la ea, aruncând scântei din ochii lui albaştri.

— Numai bună de mâncat, răspunse el şi îi făcu semn să înainteze.

Într-o clipă, Galina fu lângă el în pat şi, în timp

ce el se rostogoli şi începu să-i sărute sânii, murmură:

— Nu m-am gândit niciodată că o să am un asemenea bonus atunci când am acceptat slujba asta.

Grişa ridică încet capul şi se uită la chipul ei incredibil de frumos.

— Ce bonus? întrebă el încet.

— O, Grişa, nu mai face pe naivul cu mine, răspunse ea, cu ochii plini de fericire. Tu. Tu eşti marele bonus. Să fac dragoste cu tine tot timpul, să fiu în patul tău mereu, acesta este bonusul. Şi eu care credeam că o să lucrez numai la paza de corp.

— Da, aşa este, asta e slujba ta. Aşadar, păzeşte-mi corpul.

O trase deasupra lui şi murmură:

— Ia-l, ia corpul meu, micuţă gardiană.

Galina îl săruta şi nu mai voia să vorbească căci avea treabă: voia să-l cucerească pe omul acesta puternic prin frumuseţea ei, cu tehnica ei sexuală şi cu experienţa profesională. Şi în câteva minute reuşi, căci bărbatul începu să geamă de plăcere sub ea. Dintr-odată, Grişa se răsuci şi începu să facă dragoste cu ea pasional, aşa cum îi plăcea ei, şi amândoi ajunseră rapid la orgasm.

Prăbuşindu-se peste ea, Grişa spuse:

— N-a fost niciodată aşa de repede cu nimeni. Iisuse, Galina, ce îmi faci tu mie? Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să mă simt aşa cum mă simt

cu tine. Eşti o femeie atât de senzuală, că nu mă pot sătura niciodată de tine. Eşti femeia mea, aşa este?

— Da, aşa este. Şi n-am să las nicio altă femeie să te aibă. Niciodată! Spune că este pentru totdeauna, Grişa, spune-mi, spune-mi că mă iubeşti, spune-mi că eşti al meu.

— Sunt al tău, spuse el. Sunt al tău şi te iubesc. Şi corpul acesta este al tău.

În timp ce spunea acest lucru numai ca să-i facă pe plac, îşi dădu brusc seama că era adevărat. Iar ceea ce urma să-i ceară să facă era de-a dreptul inexplicabil chiar şi pentru el însuşi. Se ridică pe neaşteptate de pe ea şi se aşează rezemat cu spatele de perne, luând-o prin surprindere.

— Când ai venit să lucrezi pentru mine, te-ai angajat ca bodyguard, spuse el încet. Ştiai că s-ar putea să fii nevoită să omori pe cineva ca să mă salvezi pe mine, aşa este?

Luată pe nepregătite de schimbarea bruscă a dispoziţiei lui şi de vocea gravă, Galina nu reuşi decât să dea din cap.

— Da, aşa este Grişa, spuse ea în cele din urmă, şi te voi proteja. Cu arma mea şi cu trupul meu dacă va fi necesar. Am să mă aşez în faţa ta şi am să încasez glonţul în locul tău.

— Bine. Acum ascultă-mă cu atenţie. Ceva mai înainte ţi-am spus că vreau să te duci să-l vezi pe Ainsley, să-l seduci, să-l faci să-şi piardă capul ca să poţi scoate informaţii de la el. Dar m-am

răzgândit.

— Nu mai vrei să mă duc la vila lui?

— Ba da, vreau să te duci acolo. Dar nu vreau să fii prea seducătoare, Galina. Şi în niciun caz nu vreau să te culci cu el. Eşti a mea, îmi aparţii mie şi eu te iubesc. Şi am să mă însor cu tine. Dar mai întâi trebuie să faci un lucru.

— Fac orice, Grişa, spuse, cuprinsă de extaz la auzul vorbelor lui şi îngenunche lângă el. Îi atinse chipul frumos şi neted, pe care îl iubea din primul moment în care îl văzuse.

— Mi-a furat o mulţime de bani. Banii noştri, Galina. N-am să-i mai scot niciodată de la el, este un escroc şi banca lui se prăbuşeşte în câteva zile. Am descoperit asta astăzi de dimineaţă. Dar trebuie să am o satisfacţie.

— Şi ce vrei să fac eu, iubitule?

Grişa privi în ochii ei de culoarea mierii, aproape aurii, îi atinse faţa delicată, admirând fata aceasta de numai nouăsprezece ani, care era atât de îndrăgostită de el. Şi apoi spuse încet:

— Vreau să-l lichidezi.

Lui Jonathan Ainsley nu-i venea să creadă că dăduse norocul peste el. Când îi telefonase Galina pe la prânz, fusese complet surprins. Deşi îi dăduse numărul lui de mobil înainte să plece din St. Petersburg, nu se aşteptase ca fata să-l sune. Era sub supravegherea lui Lebedev şi tot timpul împreună cu el. Fusese încă şi mai surprins când îi spusese că venise în weekend la Istanbul cu Grişa

şi că voia să-l vadă. Singur.

Singurul lucru care îl neliniştea era insistenţa ei de a se întâlni cu el aici, la vila lui. Spusese că este mai bine, pentru că pe iaht, unde era şi Angharad, nu se simţea în largul ei. Nu voia să dea peste soţia lui, îi explicase ea. În cele din urmă, fusese de acord că are o logică în ceea ce spune. Consimţise să se întâlnească aici, la vilă, pe malurile Bosforului. Dar nu chiar în vilă. Îi spusese să vină pe micul dig de la colţul casei principale şi să meargă pe poteca ce duce spre casa de vară din grădina de trandafiri. Galina fusese de acord şi îi şoptise diverse cuvinte foarte sugestive înainte să-i spună că va fi acolo la ora şase.

Despărţindu-se de Angharad cu câteva minciuni inteligente, referitoare la faptul că are o întâlnire cu nişte parteneri din Hong Kong, Ainsley se dusese la vilă, unde se schimbase, îşi pusese o cămaşă fără guler şi pantaloni de bumbac.

Acum stătea în salonul din casa de vară şi privea marea de la fereastră. O văzu pe Galina care străbătea grădina. Zâmbi în sinea lui. În sfârşit, avea să o posede pe femeia asta atât de frumoasă. Se întreba dacă şi ea gândeşte la fel.

Nu gândea deloc aşa. Galina se gândea la bărbatul pe care îl iubea din toată inima, singurul bărbat care se purtase frumos cu ea, care o tratase cu blândeţe şi respect, redându-i simţul demnităţii. *Grişa Lebedev.* Galina fusese bătută de la opt ani, violată la zece, apoi, în mod constant, la

doisprezece, treisprezece şi paisprezece ani, cunoscuse numai brutalitatea bărbaţilor.

Dar pentru că se făcea din ce în ce mai frumoasă şi devenea astfel tot mai irezistibilă, cele trei surori mai mari ale ei făcuseră rost de bani ca s-o antreneze în artele marţiale. Galina devenise curând expertă, avea centura neagră la karate; era cea mai bună la scrimă. Alerga uşor pe distanţe mari. Sărea din mers în şi din vehicule şi era atât de talentată, încât, la un moment dat, cochetase cu ideea de a deveni cascadoare de film. Dar apoi îl văzuse pe Grişa Lebedev la un eveniment public şi se îndrăgostise de el. La optsprezece ani reuşise în sfârşit să obţină o slujbă pe lângă el ca bodyguard. Era aproape de el, mereu în preajma lui, şi asta îi dădea un scop în viaţă.

Lebedev o tratase cu respect, menţinând cu ea numai relaţii de serviciu. Se culcase cu ea numai pentru că Galina îl sedusese. Într-o deplasare făcută la Londra, recunoscuse în faţa ei că se simte singur, că încă mai suferea din cauza pierderii logodnicei lui, care murise cu trei ani în urmă într-un accident de maşină la Moscova. Galina îşi pusese în funcţiune toate farmecele ca să-l atragă în patul ei, pe care după aceea Lebedev nu-l mai părăsise niciodată. Iar Grişa Lebedev era pentru Galina toată lumea ei.

Ideea de a flirta cu Jonathan Ainsley după o dimineaţă în pat cu bărbatul pe care îl adora îi

provoca repulsie. Dar trebuia să strângă din dinţi şi să meargă să îl ademenească, să facă ceea ce fusese învăţată şi antrenată să facă.

Ainsley deschise uşa când Galina ajunse la capătul potecii, şi un zâmbet fericit i se lăţi pe faţă. Se uită la ceas.

— Exact ora şase, eşti foarte punctuală, Galina.

— Sunt întotdeauna punctuală, spuse ea. Bună seara, Jonathan.

— Bună seara, Galina, răspunse politicos şi deschise larg uşa, lăsând-o să intre în casa de vară.

Galina privi de jur-împrejurul salonului, verificând totul; observă frapiera de argint cu sticla de şampanie pusă la rece care stătea pe măsuţa de cafea, remarcă şi telefonul fix şi pe cel mobil de pe măsuţă. Nimic neobişnuit. Printr-o uşă întredeschisă se vedea dormitorul.

Galina se întoarse către el şi întrebă:

— Unde este baia? Jonny? Pot să-ţi spun Jonny, nu-i aşa? este mai intim.

Ainsley strălucea de fericire.

— Îmi place ideea de a fi mai intim cu tine… căci vom fi foarte intimi astăzi, nu-i aşa?

— O, da, şopti ea cu cea mai sexy intonaţie a vocii ei şi continuă: ai muzică? Ador muzica, este aşa de romantică. Ce-ar fi să pui nişte muzică şi să deschizi sticla de şampanie? Unde este baia?

— Acolo, spuse el, şi îi arătă uşa din stânga salonului.

— Vin într-o clipă, murmură ea şi păşi alunecând pe covor. Se întoarse şi se uită la canapea, măsurând în gând distanţa dintre ea şi măsuţa de cafea. Intră apoi în baie, scoase revolverul din buzunarul pantalonilor, îi scoase piedica şi îl puse la loc în buzunar. Avu grijă să nu atingă nimic în timp ce se uita în oglindă şi aştepta să audă muzica. Câteva secunde după ce începu să cânte Celine Dion, Galina auzi şi clinchetul gheţii în frapieră. Luă un şerveţel de hârtie şi deschise uşa cu el, apoi îl îndesă în celălalt buzunar şi ieşi calmă din baie. Păşi pe podea şi se opri în apropiere de canapeaua albă, chiar în spatele lui Jonathan. Acesta îşi făcea de lucru cu dopul de metal al sticlei de şampanie şi nu o auzise apropiindu-se. Vocea lui Celine Dion umplea încăperea.

Galina scoase pistolul, ţinti spre ceafa lui Ainsley şi trase. Lovi ţinta cu precizie.

Se auzi un strigăt curmat imediat şi Jonathan Ainsley se prăbuşi înainte, peste măsuţa de cafea. Galina se duse spre el, îl privi din faţă şi înţelese imediat că murise pe loc. Ca să fie absolut sigură, îl mai împuşcă o dată şi în tâmplă, apoi băgă pistolul în buzunar. Aşa cum fusese antrenată, folosi din nou şerveţelul de hârtie când deschise uşa şi când o închise apoi pe dinafară.

Fără să se mai uite în urmă, străbătu calmă aleea din grădină, apoi digul şi ajunse direct în braţele lui Lebedev, care o aştepta. Fără niciun

cuvânt, o ajută să coboare în barca lui cu motor. Unul dintre ceilalţi bodyguarzi o luă de mână şi intrară în cabină.

Lebedev o urmă, apoi îi făcu semn lui Boris care se duse înapoi la cârmă, dădu drumul motorului şi pomi rapid pe Bosfor, spre Giragan Palace Hotel Kempinski. Grişa o cuprinsese cu braţul pe după umeri pe Galina şi o ţinea strâns.

— Ai respectat instrucţiunile mele? întrebă el în cele din urmă.

— Da. E mort. Două gloanţe în cap.

— Unde este pistolul, Galina?

Fata i-l dădu.

— Ai şi şerveţelele?

— Da, uite-le.

Lebedev şterse pistolul de amprente apoi îl aruncă peste bord în apele Bosforului. Se uită la el şi îşi dădu seama că nu ar fi fost nevoie să şteargă arma, zâmbi stânjenit şi spuse:

— Ce să-i faci, reflexul antrenamentului.

Galina dădu din cap şi îşi aminti că şi el, ca şi Puţin, lucrase ani de zile la KGB, înainte să intre în afacerile cu petrol.

— Totul este împachetat, spuse el. După ce ne luăm bagajele mergem la aeroport. Avionul meu ne aşteaptă… Ne întoarcem în seara asta la Moscova. Am aranjat să ne căsătorim chiar mâine, iar poimâine, adică luni, plecăm la New York.

Uluită, dar fericită, Galina se uita la el cu priviri pline de dragoste.

— New York? De ce la New York? întrebă ea.

— Mi-ai spus cândva că acolo ai vrea să-ţi petreci luna de miere, Galina. Scopul tău a fost să ucizi, al meu să-ţi fac plăcere. Lebedev o luă în braţe şi o sărută, şoptindu-i la ureche:

— Acum eşti în siguranţă. Cu mine vei fi întotdeauna în siguranţă.

La celălalt capăt la Istanbulului, nu departe de Marele Bazar, Patrick Dalton, unul dintre agenţii operativi ai lui Jack Figg de la Figg International, dormea adânc. Soţia lui, Fatima, răspunse la telefon în locul lui.

— Alo, spuse ea în şoaptă, nevrând să-l trezească pe Patrick.

— Ima, sunt eu, Ismet, spuse fratele ei. Dă-mi-l pe Patrick la telefon. E ceva urgent.

Fatima ştia că nu este cazul să se pună cu fratele ei. Făcu aşa cum îi ceruse, îl scutură pe Patrick ca să-l trezească, apoi îi dădu telefonul.

— Este Ismet. Spune că e urgent.

Patrick luă telefonul, mormăi bună, apoi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Ismet?

— A avut loc o crimă. E vorba de englezul acela. Cel despre care mi-ai vorbit ieri.

Patrick se ridică în şezut perfect treaz şi exclamă:

— Jonathan Ainsley? A murit?

Vocea lui surprinsă suna ca un ecou în telefon.

— Da, e mort. Împuşcat în cap. Ai face bine să vii la poliţie. Imediat. Îţi dau informaţiile. Presa

străină o să apară aici cât ai zice peşte… spuse Ismet, inspector la poliţia din Istanbul.

— Ne vedem într-o jumătate de oră, răspunse Patrick. Închise telefonul, sări din pat şi îi spuse Imei:

— Culcă-te la loc, e abia patru dimineaţa. Mă duc la poliţie. Omul de care se interesa Jack, individul acela cu iahtul uriaş din Bosfor, e mort. Se pare că a fost asasinat.

Ima rămase cu gura căscată la el.

Jack Figg dormea întotdeauna iepureşte şi duminică dimineaţa, când telefonul începu să spune, întinse mâna automat după el, privind în acelaşi timp la ceasul electric. Era ora cinci. Surprins de ora atât de matinală, răspunse la telefon:

— Alo?”

— Jack, sunt eu, Pat Dalton. Îmi cer scuze că te sun aşa devreme, dar am veşti extraordinare.

— Chiar sper să fie aşa dacă m-ai trezit la ora asta.

— Jonathan Ainsley e mort.

— Ce?

Jack sări imediat din pat şi se duse spre micul lui birou, cu mobilul lipit de ureche. Se aşeză la birou şi spuse:

— Eşti 100% sigur, Pat? Mi s-a mai spus asta şi acum cinci ani, ca să descopăr apoi că nu era adevărat. Spre marea mea dezamăgire.

— De astă dată poţi să crezi, am văzut cadavrul.

A fost împuşcat de două ori în cap. O dată în ceafă şi o dată în tâmplă.

— Şi zici că ai văzut cadavrul cu ochii tăi? insistă Jack. Era foarte încordat.

— Da. La morga din Istanbul. Dacă îţi aminteşti, cumnatul meu, Ismet, este inspector la poliţia din Istanbul. Mi-a telefonat astăzi de dimineaţă la ora patru ca să-mi spună. În mod ciudat, luasem dejunul cu el chiar ieri şi îl rugasem să mă ţină la curent dacă află ceva despre Ainsley. Indiferent ce, trebuia să ştiu. Aşa cum ţi-am spus, iahtul lui Ainsley a apărut pe neaşteptate acum o săptămână, ancorat în Bosfor. Ismet era de serviciu în noaptea când a fost descoperit cadavrul lui.

— Şi unde s-a întâmplat? întrebă Jack.

— La vila lui de pe malul Bosforului. Ismet s-a dus imediat acolo cu câţiva poliţişti. Trupul lui Ainsley era prăbuşit peste măsuţa de cafea din salon. Se pare că era sânge peste tot. Medicul legist a spus că moartea a survenit instantaneu şi că s-a produs în jurul orei şase cu o seară înainte.

— Cine a găsit cadavrul?

— Soţia lui, Angharad Ainsley. Se îngrijorase când a văzut că nu ajunge la masă nici până la ora nouă, aşa că a mers să-l caute pe Ainsley la vilă şi l-a luat şi pe stewardul şef cu ea.

— Presupun că i s-a făcut deja interogatoriul?

— În detaliu. Ismet spune că nu este suspectă, din moment ce a fost pe iaht toată ziua şi toată

seara şi a fost văzută în tot acest timp de către membrii echipajului.

— Pare a fi un asasinat comandat. E mâna unui profesionist.

— Sunt de acord, Jack, spuse Patrick. Nu a lăsat niciun fel de urme, nu există amprente. Este o treabă de profesionist. Un asasin calificat, după părerea mea.

— Ai dreptate. Şi nu va fi prins niciodată. Dar personalul de la vilă? Ei ce ştiu?

— Acolo nu este decât o menajeră cu un grădinar. Niciunul dintre ei nu a văzut nimic; de fapt, nici nu au ştiut că Ainsley vine la vilă decât în ultimul moment. Se pare că s-a dus să o salute pe menajeră şi să-i spună că are o întâlnire în casa de vară – o construcţie mică pe proprietate. A spus clar că nu vrea să fie deranjat.

— Soţia lui ştia de ce se duce singur acolo?

— Da, a spus că urma să se întâlnească cu unul dintre partenerii lui din Hong Kong. Asta este ce ştia ea. Asta e ceea ce ştiu şi eu.

— Înţeleg. Păstrăm legătura, Pat. Mă găseşti toată ziua pe mobil. Şi mulţumesc că m-ai sunat aşa de prompt.

Urmă o pauză, apoi Jack încheie:

— A primit ceea ce i se pregătea.

Capitolul 46

La ora unsprezece în dimineaţa aceleiaşi zile,

Jack Figg se afla în salonul lui Linnet împreună cu M şi Larry, cu Simon Baron şi James Cardigan. M şi Larry erau în bucătărie şi făceau cafea.

Jack le telefonase tuturor şi îi chemase ca să le spună ce se întâmplase cu o seară în urmă la Istanbul. Paula, Shane şi Desmond erau tot la Paris, căci doreau să fie alături de Tessa şi de Lome, care erau în continuare internaţi la secţia de arşi de la Spitalul American. Evoluau bine amândoi, spre marea uşurare a tuturor. Le telefonaseră Paulei şi lui Shane ca să le dea vestea, aşa că acum toată familia ştia că Jonathan Ainsley era mort.

— Apropo, James, vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutor, a fost nepreţuit, spuse Jack sincer. Trebuie să adaug că i-am telefonat şi lui Richie în dimineaţa aceasta mai devreme, sperând să-l mai găsesc la Istanbul, dar plecase deja înapoi, la Hong Kong. Am vorbit cu el acolo, şi am discutat şi cu Wen Li. Au fost amândoi uimiţi de vestea morţii lui Jonathan Ainsley. Dar s-au simţit uşuraţi cu toţii, deşi nimeni nu anticipase acest asasinat. La fel ca şi noi, voiau numai să-l lase tară niciun ban.

James dădu din cap şi, uitându-se la Simon, spuse:

— Iar tu ai simţit că ţi se ia o piatră de pe inimă, nu-i aşa?

— Şi încă cum! Să păzeşti pe cineva este întotdeauna o sarcină extrem de dificilă, dar când

este vorba de o persoană pe care o iubeşti este de-a dreptul cumplit, spuse Simon.

M Şi Larry veniră cu cafeaua.

— M şi cu mine încă nu ne-am dezmeticit de tot. A fost un adevărat şoc, spuse Larry.

— Ştiu. A fost pe neaşteptate, o mare surpriză, răspunse Jack.

După ce sorbiră din cafele, Jack le spuse tot ce ştia, fără să omită niciun detaliu şi răspunse la o mulţime de întrebări. Cele mai multe erau formulate de M, câteva şi de Cardigan.

În cele din urmă, Jack spuse:

— Acum suntem cât se poate de siguri că Ainsley e mort. Patrick i-a văzut cadavrul la morgă.

— Am spus întotdeauna că trebuie să angajăm un asasin de profesie, spuse M, privindu-l fix pe Jack. Şi am avut dreptate, nu-i aşa? Pentru că e clar că cineva a făcut exact asta.

— Ai avut dreptate, admise Jack, înclinându-se uşor în faţa ei. Ţinând seama de detalii, de faptul că nu există niciun fel de probe, este clar că a fost un asasin profesionist. Asta am spus şi eu.

— Şi crezi că Angharad nu are niciun amestec aici? întrebă Linnet, aplecând capul într-o parte şi aruncându-i o privire curioasă lui Jack.

Înainte să apuce el să răspundă, interveni M:

— S-ar putea să fie mâna ei! Căci este şi ea la fel de rea ca şi el. Poate că are un amant şi l-a convins să acţioneze.

— Ce părere aveţi despre acest scenariu? întrebă Linnet, uitându-se la Jack.

— Este bun, dar nu merge, răspunse el. Cred că Ainsley a fost ucis din cauza banilor şi de către cineva care făcea afaceri cu el.

— Nu vreau să renunţăm la discuţia despre Ainsley, Jack, spuse M, dar este un lucru pe care nu-l înţeleg. I-ai spus lui Linnet că vechiul tău prieten Wen Li a fost dispus să te ajute, la fel ca şi nepotul lui. *Dar de ce?* Ce interes aveau ei?

— Iată care este povestea, spuse Jack. Şi am să încerc s-o spun mai pe scurt. Cu mulţi ani în urmă, Zheng Wen Li a avut o amantă. Era căsătorit, dar soţia lui rămăsese paralizată după ce căzuse pe scări şi el era încă tânăr, avea nevoie de o companie feminină. Ulterior, amanta lui a rămas însărcinată şi a făcut un copil, dar, din păcate, a murit imediat după ce a născut. Wen Li i-a dat copilul verişorului lui preferat, alt bancher care nu avea copii. Numele acestuia era Chiu Wan Chiu. Era bogat şi l-a crescut ca şi când ar fi fost propriul lui copil. Wen Îi era bucuros pentru că băiatul lui rămânea în familie şi putea să-l vadă tot timpul. De fapt, devenise unchiul lui preferat al copilului.

— Jack, eu ştiu numele acesta: Chiu! Dar nu ştiu de unde! exclamă Linnet.

— Probabil că l-ai auzit de la mama ta, răspunse Jack. Ascultă încă puţin şi ai să înţelegi totul. Wen Li avea la rândul lui mare grijă de copilul lui. Dar

a început să fie dezamăgit de el după ce a murit tatăl lui adoptiv, Chiu Wen Chiu. Asta era cam prin 1980. Între timp, fiul ilegitim al lui Wen Li crescuse şi era bărbat în toată firea. A preluat banca tatălui lui adoptiv şi devenise partener cu Jonathan Ainsley.

— După ce mama l-a dat afară din familie pe Ainsley! spuse Linnet, amintindu-şi acum totul.

— Aşa este. Dar Tony Chiu, fiul natural al lui Wen Li, era un nemernic. Se ocupa de traficul de droguri, de spălare de bani în Triunghiul de Aur şi, datorită Paulei, a fost trimis la închisoare în Hong Kong. Jonathan Ainsley a reuşit însă cumva să scape de condamnare. Iar Tony Chiu a plătit pentru amândoi.

Jack se rezemă de spătarul fotoliului, se aşează mai comod, apoi continuă:

— Jonathan Ainsley era căsătorit cu o englezoaică frumoasă pe care o cunoscuse la Hong Kong, Arabella Sutton. Când aceasta a rămas însărcinată, Ainsley a fost încântat. Dar fiul lui s-a dovedit a fi chinez, mai exact, un euroasiatic, căci tatăl lui biologic era Tony Chiu. Iar Richie Zheng, cel pe care îl cunoaştem noi, este fiul lui Tony Chiu şi al Arabellei Sutton.

— Ce poveste! spuse Linnet, uitându-se la Jack. Mami nu mi-a spus niciodată toate astea.

— Nu le ştia, Linnet. Şi eu am aflat totul abia de curând, când l-am văzut pe Wen Li la Hong Kong ultima dată. Când a aflat că Jonathan era încă în

viaţă, furia lui nu a cunoscut limite. Considera că este vina lui Jonathan că Tony decăzuse în aşa hal. Credea că Ainsley îi corupsese fiul. Şi, pentru că Ainsley nu făcuse nicio zi de puşcărie, era convins că îl scosese ţap ispăşitor pe fiul lui.

— Dar de ce n-a fost pedepsit şi Ainsley? întrebă M. Dacă era asociat cu Tony Chiu, ar fi trebuit să ajungă şi el la închisoare.

— Da, aşa este, dar a reuşit cumva să scape de condamnare. Tony a luat legătura cu Zheng Wen Li, când era în închisoare, şi l-a informat că ştia de mai mulţi ani că el este tatăl lui natural. Se pare că Chiu Wan Chiu îi spusese adevărul fiului său pe patul de moarte.

— Sunt sigură că Tony voia ca Wen Li să ştie că are un nepot care bântuie pe undeva, spuse M sigură de ea. Şi probabil că Wen Îi era furios pentru felul în care Ainsley o tratase pe Arabella şi pe copilul acesteia.

— Ai dreptate, spuse Jack. Problema era că Tony nu ştia unde este Arabella Sutton.

— Atunci cum a apărut Richie Zheng la orizont? întrebă M, a cărei curiozitate fusese stârnită.

— Nu a apărut pe neaşteptate. Înainte să moară de cancer în închisoare, Tony a primit pe neaşteptate o scrisoare de la Arabella Sutton, în care îi spunea că plecase la Toronto cu un om pe nume Christopher Swanson şi că se căsătorise cu el. Şi aşa şi-a găsit Wen Li nepotul. S-au întâlnit de mai multe ori şi s-au plăcut reciproc. Arabella a

murit când Richie avea zece ani. Wen Li s-a dus la Toronto să-l ia, pentru că tatăl lui vitreg murise şi el între timp. Aşa că Richard Thomas Sutton a devenit Richie Zheng la vârsta de zece ani şi s-a mutat la Hong Kong, la bunicul lui natural.

— *Voilà,* făcu M privind la Jack. Dar de ce a fost Richie de partea noastră în lupta împotriva lui Ainsley?

— Pentru că îl învinuieşte pe Ainsley pentru sănătatea precară a mamei lui şi pentru traiul lor greu din primii lui ani de viaţă. Respinsă de Ainsley şi divorţată de el, Arabella a trebuit să lupte din răsputeri când Richie era mic. Se pare că a recurs chiar şi la prostituţie ca să poată supravieţui. Richie n-a uitat nimic din toate astea.

M dădu din cap în faţa lui Jack şi spuse:

— Înţeleg de ce îl ura Richie pe Ainsley şi îmi pare bine că l-am avut de partea noastră.

— Da, trebuia să luăm urma lui Ainsley, să-i ştim toate mişcările, să ştim ce pune la cale. Speram să descoperim ceva ilegal ca să putem raporta la poliţie – fraudă, delapidare, spălare de bani… ceva de genul acesta.

— Dar Ainsley a fost ucis noaptea trecută, interveni M, privind atentă la Jack. Iar acum nu mai este nevoie să-l urmărim, nu-i aşa? Drama s-a încheiat, aşa este?

— Ai perfectă dreptate, M, spuse Jack, privind-o peste masă. Ainsley e mort. Nu se mai poate ridica din nou din sicriu…

— Dar dacă poate? îl întrerupse M pe un ton profund, melodramatic.

Sună atât de comic, că toată lumea izbucni în râs şi toată tensiunea din încăpere se destinse imediat.

— Ei, la naiba cu cafeaua asta, spuse Jack. Ce-ar fi să deschidem o sticlă de şampanie?

— Să fie roze, spuse M şi sări în sus, alergând spre sora ei. O îmbrăţişă strâns apoi făcu o piruetă teatral şi spuse:

— Linnet, tu şi Simon ar trebui să vă logodiţi. Imediat. Chiar acum. Nu-i aşa că ar fi minunat?

— Sunt întru totul de acord, spuse Simon, privind-o plin de dragoste pe Linnet şi zâmbindu-i larg. Haide, draga mea, spune *da* în faţa tuturor martorilor.

— Cred că ar fi absolut perfect să ne logodim acum, Simon. Şi spun cu toată tăria DA…

Şampania fu deschisă şi servită şi toată lumea ridică paharele în sănătatea celor doi logodnici. M îi invită pe toţi la masă la Dorchester Grill. Acceptară cu toţii, iar ea se duse în birou să facă rezervările. Ceilalţi se mutară în salon, degustând şampania şi stând de vorbă. Erau extrem de uşuraţi, căci ştiau că nu mai trebuie să stea mereu cu ochii în patru.

La un moment dat, James îl trase pe Jack la o parte şi îi spuse cu jumătate de voce:

— Ţi-a mai spus ceva Richie despre plan?

Jack îl privi pe James drept în ochi şi dădu uşor

din cap.

— Bineînţeles. L-a pus în acţiune vineri. Primul lucru pe care l-au făcut hackerii lui a fost să transfere investiţia bunicului său înapoi. Aşa că milionul de dolari s-a întors la Hong Kong.

— O singură întrebare: când o să-şi dea seama cineva că se întâmplă lucruri ciudate?

— E greu de spus. Richie a declanşat în mod intenţionat acţiunea vineri târziu şi în weekend. Dar, dacă cineva supraveghează permanent şi foarte atent computerele, probabil şi-a dat seama încă de sâmbătă dimineaţa că ceva nu e în regulă, spuse Jack.

— Cineva, adică vreun rus bănuitor?

— S-ar putea, răspunse calm Jack. Şi s-ar putea să fi trimis un asasin în misiune.

Întorcându-se uşor, Jack se uită la Linnet şi la M care stăteau împreună în faţa căminului. Râdeau amândouă şi-şi simţi inima uşoară, văzându-le cât erau de fericite. Acum nu mai erau ameninţate. Pentru ele pericolul se terminase aici. Teama dispăruse pentru totdeauna.

Ca şi când şi-ar fi dat seama că sunt privite, se întoarseră spre el şi îi zâmbiră cu dragoste. Le zâmbi şi el. Cele două tinere erau pentru el ca nişte fiice şi reuşise, slavă Domnului, să le scape de primejdie, iar asta era ceea ce conta pentru el.

Se întoarse spre James, care continua să stea lângă el şi-i spuse:

— Nu trebuie să mai vorbim niciodată despre

asta. Înţelegi?

— Înţeleg, răspunse James.

În momentul acela, M veni spre cei doi bărbaţi, urmată de Linnet. Jack observă imediat că M avea o expresie specială pe faţă, ceea ce însemna că are o întrebare în minte. Înainte să apuce să deschidă gura, Jack spuse:

— Răspund la orice întrebare, M, numai să pot.

— Aşa, de curiozitate, spuse ea zâmbind, acum, că Ainsley a murit, ce se va întâmpla cu banca lui privată? Cine o va prelua şi o va conduce?

Jack nu răspunse, iar M ridică din umeri şi spuse:

— Ei bine, presupun că nu ştii. Ne-am gândit că s-ar putea ca Angharad să preia puterea. Este o femeie ambiţioasă şi de regulă stă la pândă, ca să prindă orice şansă.

— Sunt de acord cu analiza caracterului ei, spuse în cele din urmă Jack. Dar în cazul de faţă nu va face nicio mişcare. Cel puţin, nu în ceea ce priveşte Banca Privată Belvedere Macao.

— Şi de ce nu? întrebă Linnet, privindu-l cu atenţie. Observase o expresie ciudată pe faţa lui Jack şi era sigură că ştie mai mult decât spune.

— Nu mai există nicio Bancă Privată Belvedere Macao, spuse el o secundă mai târziu. A răposat.

— Cum se poate? întrebă M ridicând încet vocea. Se uită la Jack şi continuă: a mai avut şi alţi investitori, nu-i aşa, şi pe bunicul lui Richie, dar şi alţi parteneri?

— Da, a avut. Toţi îl blestemă acum pe Ainsley, de asta sunt sigur. Şi dacă n-ar fi deja mort, ar fi gata să-l ucidă. Banca nu mai există, pentru că toţi banii au dispărut fără urmă. Şi nu a mai rămas niciun penny.

— Dar unde s-au dus? întrebă Linnet fără să-i vină a crede. Cum poate dispărea o sumă aşa de mare de bani?

— Hackeri! exclamă M sigură de ea. Banii au fost transferaţi electronic, nu-i aşa. Şi asta în ultimele câteva zile. Sigur că da!

Jack zâmbi abia schiţat.

— Richie Zheng şi Wen Li. Ei au făcut-o, nu-i aşa? Ai spus că au fost miraţi că Ainsley a fost găsit asasinat, pentru că ei nu doriseră decât să-l lase fără niciun ban. Şi au încercat să facă exact asta: l-au lăsat fără niciun ban pe el şi banca lui, cu ajutorul hackerilor.

Nu putea să-şi ascundă expresia de triumf de pe chip şi îi zâmbi poznaş lui Jack.

— Ai dreptate din nou, M. A fost cel mai frumos plan conceput de Wen Li şi de Richie, cu câteva sugestii de la mine şi de la James. Aşa cum ştii, Richie este un adevărat vrăjitor în lumea computerelor şi are o reţea întreagă de hackeri în toată lumea. A pus la cale totul şi vineri a declanşat operaţiunea. Nimeni nu a observat transferurile de sume mari de bani, pentru că era weekend şi mişcările s-au făcut foarte repede. Au fost mutaţi prin diverse companii în trei bănci

legitime şi toate conturile companiilor au fost închise imediat după efectuarea transferului.

Ochii negri ai lui M se fixară în ochii lui Jack.

— Admirabil! exclamă ea. Absolut perfect! Dar unde sunt banii acum? Căci la Belvedere Macao erau sute de milioane de dolari!

— Au ajuns într-o bancă elveţiană, îi spuse el încet.

— Într-un cont numeric? întrebă Linnet ridicând o sprânceană de culoarea chihlimbarului.

— Nu aveam unde altundeva să-i depunem, îi explică Jack.

— Şi acum banii vor fi înapoiaţi investitorilor? întrebă Linnet uitându-se din nou la Jack şi strângând din pleoape.

— Nu. Sunt cu toţii nişte escroci şi nişte criminali, la fel ca Ainsley. Sunt câştiguri obţinute ilicit. N-or să vadă niciun penny.

— Şi atunci ce se va întâmpla cu banii? întrebă M. Căci nu pot să stea pur şi simplu în banca aceea din Elveţia.

— Ar putea. Nu li se întâmplă nimic. Dar în câteva zile o parte din ei vor fi transferaţi la o nouă organizaţie de caritate numită SAFE, înfiinţată de câţiva donatori anonimi care intenţionează să-i folosească în scopuri nobile. Plănuiesc să sprijine şi să ajute copiii defavorizaţi din lume care se află în situaţii de risc… în diverse ţări. În câteva luni, sume mari de bani vor fi trimise mai multor organizaţii legitime de caritate

care se ocupă de copii. Fundaţia SAFE va fi monitorizată de Wen Li, încheie Jack şi adăugă: cu ajutorul meu.

— O, ce minunat! exclamă Linnet, zâmbind cu toată faţa.

— Toţi banii aceştia „răi” folosiţi pentru a face bine, pentru a-i ajuta pe copiii în suferinţă. Ce ironie! spuse M privindu-l pe Jack, apoi pe James, după care se întoarse spre sora ei: nici nu pot să mă gândesc la ceva mai potrivit decât să-i ajuţi pe copii. Şi este un nume perfect ales pentru Fundaţia de Caritate. Este plin de înţelesuri, nu?

Capitolul 47

Era minunat să fie din nou la Permistone Royal, să se plimbe prin grădini aşa cum îi plăcuse mereu. Amintirile din copilărie îi năvăliră în minte. Toate erau concentrate în grădinile acestea, creaţia mamei ei; venise şi ea cu lopăţica să ajute, să sape o groapă, să planteze un bulb, să fie asistenta mamei ei.

Într-unele zile de la sfârşitul verii şi începutul toamnei, când vremea era frumoasă, mama ei o lua de mână şi îi spunea:

— Haide, micuţă Em, să mergem şi să ne bucurăm şi noi de vara asta indiană.

Chiar asta era ceea ce făceau, iar M era foarte mândră că ea era aleasa.

Acum, în această dimineaţă însorită, în timp ce

se plimbau pe alei, M înălţă capul o clipă şi privi în sus. Şi îşi ţinu respiraţia. Era luna august, luna când înfloreşte iarba neagră, iar mlaştina este ca o mare unduind în nuanţe de purpuriu până departe spre orizont, unde se învecinează cu cerul albastru.

Mergea spre vestita Alee cu Rododendroni, amenajată cu ani în urmă de mama ei pentru Emma Harte, şi se gândea la soţul ei; era fericită că se îndrăgostise şi el de casa asta veche şi frumoasă şi de împrejurimile ei. Era un loc cu totul aparte pentru ea, aşa că îi făcea plăcere că şi Larry era sensibil la frumuseţea lui intrinsecă şi îi aprecia unicitatea. O clipă mai târziu, îi auzi vocea. O striga. Când se întoarse şi privi înapoi, spre casă, îl zări venind pe cărare şi făcându-i semne cu mâna. Flutură şi ea braţul şi aşteptă, iar el, când ajunse în dreptul ei, îi spuse:

— Închide ochii şi întoarce-te.

— De ce? întrebă el zâmbind.

— Fă aşa, te rog!

Foarte bine.

Închise ochii, se întoarse şi întrebă:

— Şi când pot să-i deschid?

— Acum. Deschide ochii acum şi o să ai o mare surpriză.

— O să văd ceva cu totul special, nu-i aşa?

— Da. O mare spectaculoasă.

— Suntem pe plajă? Foarte bine.

Larry deschise ochii şi rămase cu respiraţia

tăiată.

— Mlaştina! Iarba neagră! Ai dreptate; este o vedere spectaculoasă. O mare purpurie. E extraordinar! Dar de ce n-am observat nimic ieri când am venit la plimbare? întrebă el uimit.

— Pentru că eram pe partea cealaltă a casei şi nu se vede în partea asta. Aproape că am uitat şi eu de iarba neagră din august şi am fost la fel de uimită ca şi tine când m-am uitat în jos şi am văzut mlaştina purpurie. Mlaştina Bunicii, aşa îi spunea, pentru că îi plăcea aşa de mult. Aici şi-a petrecut copilăria, dar nu chiar la Permistone Royal. Ceva mai departe, la Fairley, într-un sat din ţinutul mlaştinilor.

— Mi-ai vorbit despre Fairley, dădu din cap Larry. Dar nu mi-ai spus când a cumpărat bunica ta casa asta superbă.

— În 1933 şi se pare că era într-o stare destul de jalnică, dar s-a îndrăgostit de ea, a renovat-o şi a mobilat-o chiar ea. Iar mama nu schimbă nimic, înlocuieşte numai tapiţeria şi zugrăveşte camerele când este nevoie. Păstrează totul exact ca atunci. Şi mai ales salonul de sus, cel unde am băut coniac seara trecută.

— O cameră foarte frumoasă. Ca toată casa de altfel. Ceea ce îmi place este că e spaţioasă, dar nu e pretenţioasă şi este foarte confortabilă.

— Mă bucur că spui asta, pentru că eu o ador. Este casa copilăriei mele, iar mama şi tata vor să venim aici ori de câte ori putem. O să venim, nu-i

aşa? Dacă suntem la Londra şi avem timp?

— Sigur că da. Unde mergi tu, merg şi eu, dragostea mea. Încearcă numai să mă ţii departe de tine. Îmi place aici, şi ştii asta, nu am mai fost până acum în Yorkshire. Cred că mi se potriveşte perfect, la fel ca şi tine, fetiţa mea de Yorkshire!

Se îndepărtară apoi de mlaştini şi se îndreptară către Aleea cu Rododendroni. Străbătură tot drumul până în vârful dealului şi apoi coborâră, mergând spre satul Permistone Royal. O cărare largă ducea spre satul unde M îl conducea acum pe Larry. Cărarea era flancată pe ambele laturi de copaci frumoşi şi de tufişuri scăldate în soare.

— Hai să mergem pe acolo! exclamă dintr-odată Larry, apucând-o de mână şi ducând-o în pădure, pe parte dreaptă a cărării.

M îngheţă. Fără să-şi dea seama, ajunsese din nefericire pe drumul spre locul unde fusese acostată de cei doi bărbaţi cu dubiţa, în luna martie a anului precedent. Acum nu voia decât să fugă cât mai departe de locul acela. Exclamă cu o voce răguşită:

— Haide, Larry, nu vreau să mergem pe acolo! De fapt, vreau să ne întoarcem acasă. Acum!

Îl trase înapoi din pădure, iar Larry se uită la ea nedumerit şi oarecum mirat.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai făcut albă ca varul, M!

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar mă simt obosită şi vreau să ne întoarcem acasă. Oricum, e târziu. Lui mami nu-i place să întârziem la masă, ca să nu

mai vorbim de Margaret, care poate face o adevărată criză din asta. Îi este teamă să nu i se strice mâncarea.

— Dar vreau să arunc o privire la sat, răspunse Larry. Haide, în cooperantă! Hai să mergem prin pădure, văd că este o potecă spre poiană şi spuneai că satul este în partea cealaltă.

— Nu vreau să merg acolo! ţipă M şi-l privi ţintă pe Larry, în cercând în acelaşi timp să-l tragă de acolo. Dar cum bărbatul nu se clinti din loc, îi dădu drumul şi rămase cu privirile fixate asupra lui Toate amintirile îi reveniră brusc în minte şi retrăi momentele de atunci, când bărbatul numit Bart o violase la câţiva metri de acolo, izbucni în lacrimi şi făcu câţiva paşi într-o parte.

Larry veni repede lângă ea, o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept.

— Ce este, draga mea? De ce eşti aşa de supărată? Te rog să-mi spui, M. Orice ar fi, mie poţi să-mi spui, după toate prin câte am trecut împreună. Locul acesta îţi trezeşte amintiri neplăcute? De ce eşti dintr-odată aşa de speriată?

M ridică privirile spre el, îi văzu bunătatea reflectată în ochii albaştri; se agăţă de el, se lipi de trupul lui şi lacrimile continuau să-i curgă şiroaie.

Larry o ţinea strâns fără să rostească niciun cuvânt, încercând s-o calmeze. În cele din urmă, după ce respiră adânc de câteva ori, M începu să vorbească. Şi îi povesti totul… îi spuse cum fusese

oprită de doi băraţi într-o dubă şi violată de unul dintre ei în poiana din pădure. Îi explică cum reuşise să scape, îl găsise pe Gypo în apropiere şi fugise în galop spre casă, ajungând în siguranţă la Permistone Royal. Îi povesti totul aşa cum se întâmplase şi, după ce vorbi fără pauză vreo douăzeci de minute, tăcu.

— Asta a fost.

Acestea fură ultimele ei cuvinte după care luă un şerveţel de hârtie din buzunarul de la pantaloni şi îşi şterse lacrimile. Larry aşteptă până când îşi mai reveni puţin, apoi porniră amândoi mână în mână încet spre casă. O înţelegea foarte bine, căci o cunoştea şi când simţi că s-a mai calmat, îi spuse încet, cu o voce joasă şi plină de iubire:

— Ar fi trebuit să-mi spui, draga mea, cred că aş fi putut să te ajut, să-ţi uşurez povara şi te-aş fi înţeles. Te asigur că da.

— Acum îmi dau şi eu seama de asta, dar anul trecut, când ne-am cunoscut la New York, totul era încă prea proaspăt în mintea mea. Şi mai este ceva. Îngropasem totul foarte adânc în subconştient. Îi spuneam Lucrul Rău şi nu-i dădeam voie să iasă la suprafaţă. Aşa am reuşit să fac faţă. Dar tu m-ai ajutat oricum, Larry; dragostea şi blândeţea ta m-au vindecat.

— Mă bucur să aud asta…

Şovăi un moment, apoi întrebă:

— De asta erai aşa de reticentă în prima seară când ne-am cunoscut şi când te-am dus la Le

Refuge? Afară, când te-am sărutat şi tu te-ai tras înapoi?

M confirmă din cap.

— Da, asta era şi de aceea a doua zi am inventat povestea aia despre prietenul dur. Pentru că nu voiam să afli tu despre… despre viol.

— Înţeleg. Dar eu sunt acum aici şi voi fi mereu lângă tine. Cu mine eşti în siguranţă, M. Şi când ai să crezi de cuviinţă, poate ai să mergi să vorbeşti cu un psiholog… s-ar putea să te ajute.

— Da, poate. O să mă mai gândesc. Uite ce e Larry, continuă ea uitându-se rugător la el, nu mai ştiu decât Linnet şi Jack. Te rog să nu vorbeşti despre asta cu ei. Şi nici cu altcineva. Este secretul nostru.

— Nu-ţi face griji, spuse el, punându-i un braţ în jurul taliei şi trăgând-o mai aproape. Nu vreau decât să am grijă de tine şi să te iubesc, soţia mea dragă.

Paula stătea la fereastra de la salonul de sus din Permistone Royal şi privea mlaştina. Mlaştina Bunicii, pe care o iubea în toate anotimpurile anului. Moştenise şi ea iubirea aceasta de nezdruncinat pentru peisajul nordic şi rătăcise adesea pe dealurile acelea ondulate, aşa cum făcuse Emma toată viaţa ei.

O ispiteau şi în după-amiaza aceasta, dar nu avea timp să ajungă acolo, deşi i se păreau foarte îmbietoare. Florile purpurii de iarbă neagră le confereau un colorit intens şi un aspect văratic

sub cerul albastru palid. Arcul cerului nu era marcat de niciun nor şi era superb.

Se uită la ceas. Era aproape patru şi în curând urmau să vină cu toţii la ceai. Era o tradiţie de familie care începuse cu aproape şaptezeci şi cinci de ani în urmă, când Emma cumpărase Penninstone Royal şi îl transformase în căminul familiei ei.

Paula zâmbi în sinea ei. Avuseseră loc atâtea schimbări în viaţa ei de-a lungul anilor. Dar tradiţia aceasta nu se schimbase: ceaiul de la ora patru în salonul de sus. Fusese o constantă în întreaga ei viaţă. Şi asta îi făcea plăcere.

Mai zăbovi un timp la fereastră şi se gândi la Jack. Făcuse atât de mult pentru ei în toţi anii aceştia! Şi până la urmă tot Jack îi scăpase de vărul cel rău, chiar dacă oarecum indirect. Duşmanul ei dintotdeauna. În sfârşit era mort şi nu mai putea să le facă niciun rău, motiv pentru care era foarte bucuroasă. Avuseseră noroc că fusese singurul măr stricat din coşul familiei.

Se îndreptă spre cămin şi se opri să se uite la portretul Emmei Harte de deasupra, care fusese adus recent aici de la Stone Hall. Fusese lucrat pe vremea când Emma avea patruzeci şi ceva de ani şi arăta superb într-o rochie albă cu vestitele ei smaralde. Ştiau, Bunico, îşi spuse ea. Ştiau că el era. Şi Paula îşi aminti clar de ziua când gemenii fuseseră botezaţi la Biserica din Fairly. În acea zi bunica o avertizase, îi spusese să nu aibă

încredere în vărul ei Jonathan. Câtă dreptate avusese! Dar acum totul se terminase. Fiicele ei erau în siguranţă.

Scăpă un oftat uşor… Viaţa era o avere atât de fragilă, o puteai pierde atât de uşor. Dar acum totul era bine. Chiar şi Tessa se făcea din ce în ce mai bine, rănile de pe faţă şi de pe picioare i se vindecau încet-încet, iar ea devenea din nou frumoasă după nenumăratele grefe de piele şi operaţii de chirurgie plastică de cea mai bună calitate.

Fratele geamăn al Tessei, Lome, era la fel de chipeş ca întotdeauna. Arsurile de pe mâini i se vindecaseră repede şi îşi revenise după şocul provocat de incendiu. Râdea şi glumea mereu, se bucura din plin de viaţă. Paula se simţea uşurată că gemenii ei erau aşa de bine şi mai ales că faţa Tessei avea să redevină curând perfectă.

Paula îşi plimbă privirile de jur-împrejurul încăperii. Salonul de sus arăta la fel ca atunci când îl decorase Emma pentru prima dată în culori pastelate şi cu tapiţerii înflorate, care se profilau atât de pline de viaţă pe pereţii zugrăviţi în galben pal. Găsise un covor Savonnerie, pe care Emma îl folosise iniţial pe pardoseala de lemn lustruită în culori închise şi pe care îl adusese aici din magazia în care fusese depozitat. Tonurile lui pastelate subliniau nuanţa închisă a pardoselii şi căminul din lemn alb de stejar îi atrăgea pe toţi, pentru că deasupra lui se afla portretul Emmei. În

partea cealaltă a încăperii se afla vestitul peisaj de Turner pe care îl iubea atât de mult Emma şi pe care îl pusese la loc de cinste; era perioada din an preferată a Paulei. Pe peretele celălalt, Paula pusese portretul bunicului ei, Paul McGill.

Paula păstrase camera neschimbată pentru că ştia că este perfectă. Nu făcuse decât s-o renoveze atunci când fusese necesar. Se apropie de cămin şi dădu din cap, încântată de florile pe care le aranjase Linnet în mai multe vaze prin încăpere, ca o replică a grădinilor de vară pline de flori.

Linnet. Paula era foarte încântată să ştie că fiica ei mijlocie era din nou fericită, că ea şi Simon îşi descoperiseră în mod atât de neaşteptat dragostea pe care şi-o purtau unul altuia. Erau logodiţi şi urmau să se căsătorească. Nunta va fi o ceremonie discretă la biserica de la Penninstone Royal, de Crăciun.

— Ne-am descurcat bine, Bunico dragă. Norocul familiei Harte a ţinut cu noi, spuse Paula, în timp ce se uita la portret.

În clipa aceea se deschise uşa şi M intră prima, spunând:

— Ăsta e semn de bătrâneţe, mami, să vorbeşti singură!

— Nu vorbesc singură, răspunse Paula. Vorbesc cu străbunica voastră.

— Şi eu fac asta foarte des, spuse Linnet foarte serioasă. Mai ales când sunt la magazin şi lucrurile nu merg aşa cum aş vrea eu. O întreb pe

ea cum se descurca de totul mergea bine întotdeauna.

Tessa, şchiopătând încă uşor, izbucni şi ea în râs, intrând în urma lui Linnet. Paula o privea atent, dându-şi seama că şchiopăta tot ca urmare a arsurilor suferite în incendiu. Faţa ei era încă întinsă pe alocuri, dar se vindeca bine şi minunatul ei păr blond argintiu crescuse la loc în trei luni şi îi încadra chipul ca un halo de lumină, ascunzându-i cicatricile de pe o parte a feţei. Slavă Domnului că trăsăturile îi rămăseseră intacte, îşi spuse Paula, ştiind că Tessa ar fi fost distrusă de-a dreptul dacă ar fi rămas desfigurată.

O clipă mai târziu apăru şi Margaret cu figura ei autoritară dar atât de îndrăgită, împingând un cărucior mare:

— Nu ştiu ce să spun, Paula, dar e atâta lume aici la ceai, că ar fi trebuit să-l servim în sufragerie.

— Nu, nici vorbă! ripostă imediat Paula pe un ton oarecum aspru, dar cu un zâmbet cald. Ceaiul de la ora patru în salonul de sus este o tradiţie a familiei Harte.

— Care nu trebuie încălcată, anunţă ferm M şi se duse să se aşeze lângă mama ei. O luă pe Paula de mână şi o strânse uşor:

— E aşa de bine să fim din nou acasă, spuse privind drept în ochii violeţi ai mamei ei. Mi-a fost atât de dor de tine şi de tata şi de Permistone Royal. Şi de dragul meu Gypo.

— Mă bucur nespus demult că eşti în sfârşit acasă, Emisie. Şi vreau să-ţi spun din nou cât sunt de mândră de tine că ai reuşit în viaţă prin propriile puteri. Ţi-ai împlinit visul.

Veni şi Tessa şi se aşeză lângă M, spunând cu căldură:

— Şi eu sunt mândră de tine. Şi de tine, Linnet. V-aţi depăşit amândouă pe voi însevă în toate privinţele. Şi vă mulţumesc pentru dragostea pe care mi-aţi arătat-o şi pentru toată grija pentru mine, dar şi că aţi venit aşa de des la Paris să mă vedeţi. Sunteţi cele mai bune surori din lume.

Ochii cenuşii ai lui Linnet alunecară de la M la Tessa şi la mama ei. Apoi priviră portretul Emmei Harte, femeia cu care semăna în atât de multe privinţe şi îi vorbi:

— Ce crezi tu despre noi, Bunico? Eşti mulţumită că semănăm toţi cu tine, fiecare în felul lui?

Paula fu cea care îi răspunse lui Linnet:

— Nici chiar ea nu s-ar fi putut descurca mai bine. Bunica avea obiceiul să spună că secretul vieţii este să rezişti. Şi, fără îndoială, asta este ceea ce aţi făcut voi toate… aţi rezistat şi aţi triumfat ca nişte adevărate Harte ce sunteţi!

Epilog

Septembrie 2007

M stătea la măsuţa de toaletă din dormitorul lor în apartamentul din Beekman Place din Manhattan, făcându-şi ultimele retuşuri la machiaj. „Ei, asta este! îşi spuse ea, privindu-şi chipul, Jumătate Andrey, aşa trebuia să arate în seara aceea”.

Îi zâmbi chipului din oglindă, se rezemă de spătarul scaunului şi îşi mută privirea spre peisajul care se vedea dincolo de fereastră: East River şi Long Island, dincolo de el. Era bucuroasă să fie din nou aici, alături de Larry, câteva luni, înainte să se întoarcă la Paris în decembrie ca să pregătească noile colecţii de primăvară, care urmau să fie prezentate în ianuarie.

Gândurile îi zburară brusc la întâlnirea pe care o avusese cu o zi înainte cu doamna dr. Melisa Glendenning, psihiatru specializat în tratamentul victimelor violurilor. Îi plăcuse de la prima întâlnire şi mai stabilise încă o şedinţă cu ea pentru săptămâna următoare, îi promisese lui Larry că se va adresa unui specialist când va veni la New York şi era bucuroasă că reuşise în sfârşit să se ţină de cuvânt. Şi el la fel.

— Eşti gata, draga mea? întrebă Larry din uşă, făcând-o să tresară. M se îndreptă brusc, privi în sus spre el, şi spuse:

— Da, mai dă-mi cinci minute.

În timp ce vorbea se duse la dulap şi scoase

rochia ei neagră preferată. I-o arătă lui Larry şi spuse zâmbind:

— Mă gândeam s-o pun pe asta, Larry. Am purtat-o în seara când te-am cunoscut şi când Geo a dat peste James Cardigan. O rochie norocoasă, nu-i aşa?

— Da, cum zici tu, dar hai mai repede, iubito, că întârziem.

— Închide-mi, te rog, fermoarul, murmură ea, îşi scoase repede halatul şi îşi trase rochia, apoi se întoarse cu spatele spre el. După ce el îi închise fermoarul, îşi puse un şirag lung de perle, luă o poşetă mică, neagră şi o etolă de caşmir şi ieşi în fugă din dormitor în urma lui.

Larry aştepta deja în holul de la intrare şi arăta mai frumos ca oricând, gândi ea, iar cămaşa albastră pe care o purta îi scotea în evidenţă albastrul ochilor. Zâmbind aprobator la rândul lui, Larry îi oferi braţul.

Afară, în Beekman Place, maşina şi bodyguarzii aşteptau. Larry o ajută să urce şi îi spuse lui Craig adresa galeriei de artă de pe Chelsea, apoi exclamă:

— O să întârziem. Ce neplăcut! Şi aştept de luni de zile evenimentul acesta.

M se mută mai aproape de el pe banchetă, îşi strecură un braţ pe sub braţul lui şi spuse:

— Nu-ţi face atâtea griji, e în ordine. Este o expoziţie de artă, nu trebuie să fim chiar la oră fixă.

Larry se întoarse să se uite la ea şi îi adresă un zâmbet ştrengar:

— Cum de reuşeşti întotdeauna să mă faci să mă simt mai bine?

— Habar n-am, dar mă bucur că este aşa.

Se trase şi mai aproape de el şi spuse încet:

— Eşti sigur că nu-ţi pare rău că a trebuit să renunţăm în cele din urmă la croaziera din Bosfor?

— Foarte sigur.

— Dar n-am mai fost în luna de miere, protestă M.

— Căsătoria cu tine este o permanentă lună de miere, M, fetiţa mea dragă, răspunse Larry, zâmbindu-i. Şi putem să facem croaziera anul viitor.

M îi zâmbi, îl strânse de mână şi se lăsă pe spatele banchetei. După aceea nu mai vorbiră prea mult, căci fiecare se lăsă furat de propriile gânduri.

În momentul în care sosiră la Galeria de Artă Gresham din Chelsea, blitzurile începură să sclipească, iar fotografii se îmbulziră în jurul lor când coborâră din maşină. Stuart îi însoţi prin mulţime până în galerie şi rămase împreună cu ei tot timpul. Erau cuplul la modă, adorat şi răsfăţat de lume şi de presă, de aceea existau riscuri serioase cu privire la securitatea lor.

În momentul în care intrară în galerie, zgomotele încetară şi toată lumea se uită la ei. Geo apăru dintr-odată lângă ei zâmbind şi

făcându-le semn cu mâna, urmată de James şi de Dax. Se îmbrăţişară cu toţii iar M o apucă pe Geo de braţ şi spuse:

— Scuze pentru întârziere. A fost un trafic oribil. Sper că tabloul meu preferat nu s-a vândut.

— Nu, nu s-a vândut, răspunse Geo. Vino să-l vezi. Arată mult mai bine înrămat.

— Arăta fantastic şi fără ramă, spuse M, fericită pentru Geo, căci ştia că va deveni celebră.

Porniră cu toţii spre zona din galerie unde era expus tabloul preferat al lui M, urmaţi şi de alţi câţiva oaspeţi. Larry opri un chelner şi luară toţi câte un pahar cu şampanie. După ce ciocniră paharele, Larry spuse:

— Felicitări, Geo! Expoziţia va fi un mare succes!

Geo zâmbi, o luă pe M de braţ şi murmură:

— Sper ca Larry să aibă dreptate!

— Cu siguranţă are, o linişti M. Se întoarse spre Dax şi continuă: ai deja un film la activ, Dax, acum ce urmează?

— Alt film. Dax le zâmbi celor două prietene, la care ţinea atât de mult şi exclamă: am reuşit, nu-i aşa c-am reuşit, M? Iar acum este rândul lui Geo. Va deveni o nouă stea în lumea artei plastice.

— Fără nicio îndoială, răspunse M îndreptându-şi privirea în altă parte.

Larry o privea intens. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa o clipă. Începură apoi să meargă unul spre altul. Dintr-odată M simţi că el era tot

ce-şi dorea pe lume. Nimic altceva nu mai conta. Nu foarte mult. El era viaţa ei, la fel cum şi ea era totul pentru el şi vor fi întotdeauna împreună. Pentru totdeauna.

Mulţumiri

În scrierea unei cărţi lungi şi complexe sunt implicaţi mulţi oameni şi aş dori să le mulţumesc câtorva dintre ei.

Redactorii buni sunt oamenii cei mai importanţi în viaţa unui scriitor, mai ales în timp ce acesta lucrează la o carte, iar eu am norocul să am redactori excepţionali pe ambele maluri ale Atlanticului.

Aş dori să îi mulţumesc în mod special admirabilei mele echipe de la HarperCollins din Londra care lucrează cu atât de mult entuziasm la romanele mele. Directoarea editurii, Lynne Drew, este o cutie de rezonanţă minunată, care îmi împărtăşeşte ideile şi gândurile ei fără rezervă, fiind entuziastă şi pozitivă în toate privinţele. Toată recunoştinţa mea pentru Lynne, Clare Bord şi Victoria Hughes-Williams pentru sprijinul lor neprecupeţit, pentru Susan Opie, noul meu redactor, pentru munca ei excelentă. Mulţumesc şi celorlalţi membri ai echipei de la HarperCollins din Londra, redactorilor şi designerilor din spatele scenei, care m-au ajutat să-mi proiectez şi să-mi creez cărţile şi să le dau aspectul acesta special

BTB.

Trebuie să-i mulţumesc şi lui Jennifer Enderlin de la St. Martin Press din New York, redactorul meu din America. Este devotată, dedicată, plină de idei şi neobosită în ajutorul pe care mi-l dă. Are mult entuziasm şi este o altă cutie de rezonanţă excelentă.

Mulţumiri şi ei şi tuturor celor de la St Martin Press, redactorilor şi designerilor pentru ajutorul lor nepreţuit în crearea aspectului cărţilor mele.

Mulţumiri se cuvin lui Lonnie Ostrow de la Bradford Enterprises, un adevărat magician al computerelor, care m-a ajutat la documentare şi mi-a oferit informaţii preţioase cu privire la utilizarea ilegală a computerelor, la hackeri şi la furturile de identitate, precum şi în alte domenii de documentare. Mulţumesc, de asemenea, lui Liz Ferris de la Liz Ferris Word Processing, care a transcris multe dintre cărţile mele, lucrând întotdeauna sub stres, dar producând un manuscris transcris perfect.

Scriitorul este, într-un anume fel, izolat perioade lungi de timp, dar eu am norocul să am un cerc minunat de prietene care sunt întotdeauna alături de mine. Ele mă îmbărbătează, mă ajută aşa cum pot, mă protejează atunci când scriu. Ele ştiu prea bine cine sunt şi le mulţumesc şi pe această cale.

În sfârşit, trebuie să adaug că nu aş fi putut scrie niciuna dintre cărţile mele fără iubirea constantă, fără afecţiunea şi grija soţului meu,

Robert Bradford. El a crezut întotdeauna în mine, m-a încurajat şi mi-a acordat spaţiul necesar să pot scrie. Recunoştinţa şi dragostea mea pentru extrem de răbdătorul meu Bob, un bărbat adevărat în toate împrejurările vieţii.

Acum mai bine de treizeci de ani, a apărut ***Emma Harte***, care a devenit imediat figura iconică a timpurilor noastre arătând tuturor care este ***Preţul succcesului***.

Astăzi o întâlnim pe M, o nouă urmaşă a celebrei femei de succes, care ne va cuceri inimile cu siguranţă. *Şi astfel începe o nouă eră a familiei Harte*

M nu vrea să-şi clădească viitorul pe renumele familiei şi pleacă singură la New York să se reinventeze. Aici devine imaginea celui mai mare creator francez de modă al momentului. Îl cunoaşte pe Larry, un îndrăgit actor pe care îl adora din copilărie şi cu care se şi căsătoreşte.

Totul pare minunat, dar din trecutul lui M reapare un văr psihopat pe care toată lumea îl crezuse mort şi care vrea să se răzbune pe întreaga familie, dar mai ales pe femeile Harte.

Bătălia se dă pe viaţă şi pe moarte. Romanul de dragoste se întreţese cu cel de spionaj. Cine va triumfa? Psihopatul sau M şi familia ei?

Suspansul se prelungeşte până la sfârşitul cărţii, iar rezolvarea este una surprinzătoare.

ISBN 978-973-629-313-9

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti